

ДЖОЕЛ РОЗЕНБЕРГ ОГНЕНИЯТ ХЕРЦОГ

Част 1 от „Пазители на скритите проходи“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

ПРИ ПЛАМЕННИЯ РОД

*Пламъкът Разтапя Лед.
Вятърът Разгаря Пламък.
Камъкът Разколебава Вятъра.
Ледът Раздробява Камъка.*

(повтаря се четири пъти, а после):

*Висините Властват Над Все.
Висините Властват Над Все.
Висините Властват Над Все.
Висините Властват Над Все.*

Детска песничка от Средните
Владения, тананикана по време на
игра с топка

— Стазис — рече Огненият Херцог, сякаш думата бе ругатня. —
Получих си стазисния заряд, та и отгоре.

— Май почти колкото и от Негова Непоколебимост? — Родик
дел Ренал леко наклони глава. Нямаше да е никак разумно да
отбележи, че да поеме определената доза заряд, та и отгоре, си бе
съвсем в стила на дебелия херцог. Една бегло подхвърлена реплика бе
нещо обичайно за професията и положението на Родик, но тя не
биваше да изглежда като нещо повече от лек намек.

А и, честно казано, пълнотата отиваше на Огнения Херцог,
Господар на Фалиас. Затлъстелият мъж надигна обемистото си
туловище с лекота и грация, които все още учудваха сина на Ренал,
дори и след всичките години извънредна служба при Негово
Топлейшество, и се приближи към панорамния прозорец с ръце, свити

на кръста, сякаш бе в готовност да сграбчи всеки изникнал проблем и да го срази.

Сигурно точно това е начинът, по който Негово Топлейшество се справя с проблемите, посмели да излязат наяве, помисли си Родик дел Ренал. Не че в момента щеше да има полза от този начин. Много преди господарят да стане херцог, в онези времена, когато бъдещият Негово Топлейшество си бе просто Анегир дел Денегир, в онези времена, когато не бе нищо повече от втория син на покойния Негово Топлейшество, всички смятаха, че е прекалено пряк за човек с неговия произход.

Нещата, разбира се, се промениха, но не чак толкова, колкото му се искаше на Негово Топлейшество. Невъзможно е да се промениш изцяло.

— Не само от Каменния Херцог — отвърна Огненият Херцог, — но и от Вихрения и Ледения. А ако трябва да си кажа истината...

„Както ще стане в края на краищата“ — помисли си Родик.

— ... хич не мога да понасям Херцога на Висините — измърмори той. Подсмихна се ехидно, сякаш предизвикваше Родик да го изобличи в измяна.

— Тогава, херцоже мой — каза Родик, — оплачете ми се. Разкажете ми още, моля ви, обяснете ми как нито вие, нито някой от другите Родове си позволява да предприеме и крачка срещу останалите в страха си да не се разрази Родовият гняв и да се насочи срещу агресора.

Това не беше единственият повод за тревоги. На изток от Владенията се намираше Вандескард, може би в готовност, а може би не. Човек никога не можеше да бъде сигурен в хора, които се назоваваха истинските наследници на Ванир. А и кой ли можеше да е сигурен в Стареите на север или в значително по-младите, пълни с енергична жизненост, култури на юг.

„Живеем приклучени сред костите на титани — каза си Родик, — също като група старци, които чакат да грохнат, за да изоставят сечивата си и да умрат с чест.“

И въпреки това, в сравнение и с най-младите от Стареите, Независимите Владения бяха още млади и неопитни.

Някога бяха съществували над десет Рода, не само сегашните пет, заселили се в древните светилища на Фалиас, Гориас, Финиас и

Муриас и в онова патриархално място, известно единствено като Вечното Светилище. Един-единствен Род бе успял да натрупа достатъчно мощ, за да завземе Вечното Светилище и да приеме титлата Род на Висините. Само още четири успяха да оцелеят.

Другите отдавна бяха потънали в забвение, покорени, претопени като Дървесния Род, смазан и унищожен също като Безименния Род.

— Дори и Висините — рече Огненият Херцог.

— Щом Висините ви притесняват толкова много, призовете сина си, наследника, и му възложете да поведе войските срещу тях.

Това нямаше начин да се случи. Венидир дел Анегир и неговата Обожаема Майка бяха едва ли не постоянно присъствие във Вечното Светилище, което очевидно допадаше и на двамата, а най-вече на Огнения Херцог. Преди, когато по-големият му брат се спомина, преди още да наследи баща им, Негово Топлейшество нямаше кой знае каква полза от жена си и наследника и отдавна ги бе изпратил като свои емисари във Висините и ги призоваваше да се връщат във Фалиас много рядко.

Може би щеше да е от полза за Пламенния Род, ако следващият Херцог създадеше добри връзки с Висините, а може би не. Оставаше възможността една прекалено близка връзка да събуди страховете на останалите три Рода от подчинение и унищожение и да предизвика негодуванието и непокорството им.

— Не си ли позволяваш да говориш доста дръзко? — запита Огненият Херцог.

— Аз говоря доста прямо. — Родик се зачуди дали не е прекалил, и отпи от издължената чаша, пълна с първокласно изстудено ингариjsко есенно вино. Дребните горски плодове, отглеждани високо по склоновете на Пламенната Ингария, се беряха и сушаха преди падането на сланите, и сокът от първото пресоване се изпращаше в Избите. След петдесет години в скрити винарни, които бе възможно да са непосредствено до покоите на херцога, но бе също така възможно и да са безкрайно далече, виното ставаше сладко като мед от диви цветя, съхранило богатия привкус на горски плодове, който се разстилаше по небцето.

Щом затлъстелият херцог започнеше старателно да овладява изражението си, Родик разбираше, че е спечелил, че отново е останал жив. Изкусното Умение не бе само неговият начин на живот, то бе

ключът към живота, защото хитростта и притворството на Огнения Херцог нямаше да му позволят направо да убие Родик. Независимо от това, за херцога не представляваше никакъв проблем да погуби Родик в този момент, на това място.

Сигурно в светилището имаше проходи, галерии и тунели, за които херцогът от Пламения Род не подозираше, че съществуват. Тези светилища са били строени за Старейците, а те едва ли са оставили планове с напътствия! Негово Топлейшество не би избрал това помещение за свой кабинет, ако в него нямаше няколко тайни входа, на които да разчита. Беше много вероятно двойки стражи да са скрити неподвижни зад гоблените или някъде на тавана, където чакат и подслушват, готови да действат, ако Негово Топлейшество повиши глас и ги извика на помощ. По всяка вероятност слугите на херцога знаеха само едно от тайните скривалища. Знанието за Тайните Пропходи не бе просто едно удобство за властниците от Родовете. Понякога това бе въпрос на живот и смърт.

Политически, най-лесното нещо на света щеше да бъде Пазителят на Пламъка да нареди да убият Родик. Все пак името, с което назоваваха Родик, бе цялото му име. Той бе едва второ поколение благородник. Двамата му братя отдавна бяха загинали в дуели, а сестра му се омъжи за някакъв младши рицар.

Нямаше да има кой да отмъсти на благородниците, от който и да е род, а със сигурност никой не би надигнал глава срещу Огнения Херцог.

Само че бащата на Родик отдавна го бе научил, че Древните Семейства изпитват необяснимо уважение към дързостта, че единственият начин, по който можеш да се спасиш от безкрайно раболепничене, е, като непрекъснато проявяваш едва доловима нотка на презрение, но без да излизаш от допустимите граници.

На Родик не му се искаше да умира като баща си, все още не. След около петнайсет години може би, когато младият Родик дел Родик, според законите на Независимите Владения, с истинско име, с което ще го назовават, щеше да има установено, място, можеше дори да бъде приет за кадет в Пламения Род. Или дори в Ледения Род, ако така се случеше.

Но нямаше да допусне момчето му да прекара живота си в така наречения от истинските родове Стоманен Род и да върши слугинската

работа на благородниците. Това бе участието на Родик дел Ренал.

— Извикахте ме, за да ми се оплачете от стазиса ли, Ваше Топлейшество? — попита Родик и отпи още една глътка.

— Не — отвърна Огненият Херцог. — Извиках те по две причини. Има едно дребно недоразумение с Камъка. Искam ти да ме представляваш.

— Честта ви ли е засегната?

— Не — отвърна херцогът. — Става въпрос за територия. Една незначителна част от едно незначително имение. Имаме и документи, които доказват, че е наша.

— Аз, разбира се, съм изключително поласкан — сведе глава Родик. Не беше никак поласкан. Паричните въпроси не го интересуваха, нали с това се занимаваше жена му. — Ще трябва да прегледам документите, преди да се заема...

— Думата ми не ти ли стига?

— Но, разбира се — отстъпи Родик. — Ако искате, се изправете сам срещу представителя на Каменния Род, Ваше Топлейшество. Ако решите да се посветите на някоя справедлива кауза, а след това да укрепите мощта и умението на десницата си с подходящите ритуали и билки, о, да, тогава, разбира се, думата ви е достатъчно добра за мен и с гордост ще се изправя и аз до вас, за да ви превържа раните, ако ви нанесат рани, за да ви помогна да се изтеглите от бойното поле, в случай че паднете, независимо дали сте жив или мъртъв.

Той вдигна пръст.

— След като знам, че Станар дел Брунден ще представлява Каменния Херцог, и след като острието му ме е пробождало повече пъти, отколкото съм в състояние да преброя, настоявам да видя вашето доказателство, преди да се посветя на задачата и преди да се отдам телом и духом на каузата.

Дали този път не прекали? Ноздрите на Огнения Херцог се разшириха.

— Този път нека бъде, както искаш. Но не си въобразявай, че си изключителен, Родик от второ поколение. Много лесно ще те подменя.

Родик се подсмихна. Малцина бяха по-добри майстори на меча от него и повечето от тях бяха неразривно свързани с Висините и нямаше начин да бъдат привлечени към по-низшите родове.

— И с кого ще ме подмените, Ваше Топлейшество? Може би с Ториан Дел Ториан?

Смяташе думите му да прозвучат като закачка. Само че лицето на Огнения Херцог остана неестествено спокойно и безизразно.

— Това едва ли ще е възможно — каза той, без да очаква коментар на думите си. — Но може да дойде време — продължи Огненият Херцог и внезапно спря. — Ще дойде време, надявам се, когато ще станеш излишен, когато сам ще представлявам моя род.

Не. Опитът да се прикрие не бе сполучлив. Огненият Херцог знаеше нещо, а той не успя да разбере какво. Старите благородници все си въобразяваха, че са по-мъдри от новите, и за пръв път Родик бе съгласен, че е така.

Ториан, помисли си той, когато някакъв прислужник в алена ливрея го поведе извън кабинета на Негово Топлейшество по неестествено просторния коридор.

Ториан Предателя.

Възможно ли бе Ториан да е жив? И ако беше жив, къде се криеше? Определено не бе в Независимите Владения.

Трябваше да съобщи на Маестрото по Дуелите.

ЧАСТ ПЪРВА
ХАРДУД, СЕВЕРНА ДАКОТА

ГЛАВА 1

ФЕХТОВЧИЦИ

Много преди да отбият по шосе 1–29 при Томпсън, Тори изключи касетофона. Беше се наслушал на Ван Хейлън. По пода на колата се търкаляха опаковки от Макдоналдс, осеяни с мазни лепкави петна, празни смачкани кутии кока-кола, дори пликове от прясната зеленчукова салата, която Маги настоя да купят в „Супер цена“ край Минеаполис.

Тори Торсен смяташе, че за вегетарианка тя не е съвсем смахната. От друга страна, лошите навици на Иън успяваха да прикрият чудатостите и на двамата му спътници. Иън Силвърстайн не бе точно мърляв, по-скоро бе разхвърлян. Той никога не окачваше на място влажните използвани хавлиени кърпи, нито пък ги просваше над мивката, след като бе по-лесно да ги пусне или на някой стол, или просто на пода.

— Амиии... има една бензиностанция... по дяволите, това е сервиз... в Хътън — каза Тори и свали прозореца на стария рамблър, за да си подпре левия лакът. — Защо не спрем да почистим малко? Поне ще изхвърлим боклуците от колата.

Мериан Кристенсен прикри усмивката си с длан, но Иън се разкиска на висок глас.

— Да не би мамчето да не може да търпи мръсни коли? — изгъркори насмешливо Иън.

— Я млъквай — каза Тори, въпреки че не очакваше Иън да престане.

С удоволствие и изненада откри, че греши.

— Мир — предложи Иън. — Не исках да те обидя.

Тори вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и забеляза, че Иън е вдигнал ръка.

— Но честно да ви кажа — призна Иън, — все така става. И при теб, Маги. Имаш си собствен живот в училище, но щом потеглиш с колата...

— Аз нямам кола — прекъсна го Маги.

— ... щом се запътиш към къщи, се превръщаш в момиченцето на Бък и Марта...

— Родителите ми се казват Албърт и Рейчъл.

— ... момиченцето на Албърт и Рейчъл. Хващаш правия път и полагаш специални усилия, за да си миеш и врата... — Иън се почеса там, където рядката брада се триеше в яката. — Бас държа, че и леглото си оправяш.

Маги повдигна едната си вежда.

— Ти не го ли оправяш?

Не, не го оправяше. Случаите, когато тя оставаше в стаята на Тори и изритваха Иън, Тори оправяше леглото на съквартиранта си. Така изглеждаше по-спретнато и приятно.

Иън сви рамене.

— Абе, честно да ви кажа... струва ми се, че след като ще си лягам пак след шестнайсет часа, то какъв е смисълът?

— Тоест?

— Какъв смисъл има да го оправям, Мериан?

— Никакъв — тросна се намръщеното момиче.

Кой знае защо, Маги ненавиждаше истинското си име и не одобряваше нито едно от обичайните умалителни. Когато Иън ѝ се ядосаше, изглежда все забравяше, а това много я дразнеше.

Тези неща никак не притесняваха Тори. Връзката му с Маги бе временна и нямаше нужда Иън да се намесва. Не че приятелят му би се намесил умишлено. Една постоянна приятелка щеше да го разсейва прекалено много и в работата, и в ученето. Що се отнася до Иън, Тори се съмняваше дали много го е грижа за колежа, въпреки че влагаше повече усилия и енергия, отколкото за тренировките по фехтовка.

Иън най-сетне се усети и се извини.

— Съжалявам, исках да кажа — какъв смисъл има, Маги? Така по-добре ли е?

— И още как. — Намръщеното лице се стопи и отстъпи на истинска усмивка. — Пак ще ти кажа: никакъв. Абсолютно никакъв. Наистина няма смисъл, като изключим, че е хубаво да е спретнато и не е зле да полагаш някакво усилие, за да изглежда приятно и прибрано. Затова си оправям леглото.

Тя тръсна презрително глава, гарвановочерната ѝ коса се люшна, а тя скръсти ръце на бежовия пуловер и се облегна на възглавницата,

подпряна на вратата. Момичето бе в период на късата коса и сигурно щеше да е все така чак до лятото. Нямаше нищо против да си връзва косата на опашка през часовете за фехтовка и твърдеше, че ненавижда лентите през челото.

Тори не можеше да прецени дали я предпочита с къса или с дълга коса. По принцип предпочиташе дълги коси, но нещо в почти момчешката подстрижка на Маги подчертаваше малкото копчесто носле и инатливата брадичка.

Не че имаше значение какво предпочита Тори. Маги може и да склоняваше от време на време да споделят леглото, но едва ли би поискала позволение от него, преди да се подстриже или да си купи някоя дреха.

Тори нямаше нищо против. Не би и помислил, че съчетанието от обемист бежов пуловер с едра плетка и черен клин е секси, но се оказваше, че е така. Клин ли? Не, той бе казал клин, а се оказа, че е грешка. Било ластичен панталон, настояла бе Маги. Ластичен панталон или просто панталон, никакъв клин. Това беше проблемът с дамските дрехи — изчанчените имена. Ризата била или блуза, или бюстие, никаква риза. Клинът бил ластичен панталон. Може пък невежеството да е сила!

— Защо се усмихваш? — попита момичето.

— А, нищо — отвърна Тори.

Може би ластичният панталон подчертаваше краката доста добре, а пуловерът само загатваше останалата част от тялото ѝ. Или пък, мислеше Тори, бяха минали цели три седмици, откакто двамата с Маги отпразнуваха отлично изкарания изпит на шпаги с две изстудени бутилки шардоне „Колумбия Крееш“, не че той имаше представа, че хубавото вино е по 6,95 бутилката, с четвърт пресни ягоди и най-необичайното, с четири презерватива. Сега обаче бе станал раздразнителен и без причина се сопваше на хората.

— Иън — каза Тори, — може би е крайно време да се заемеш да оправяш леглата.

— Тая работа носи ли пари?

— Не, но може да скрие факта, че сменяш чаршафите веднъж на семестър.

— Точно така. Започва да те сърби, ако не го направиш. — Той демонстративно се почеса между краката! — Е, поне намирам време

да си сменя белъто веднъж в седмицата. Честно! Абе, ти не смяташ ли, че караш бързо?

— Ако смятах, че карам бързо — отвърна Тори, — щях да намаля.

Беше ред на Маги да се разкиска. След малко се разсмя и Иън.

Тори се отпусна. Харесваше Иън. Иън Силвърстайн имаше бърз ум за майтапи и смешки, а напористото му отношение към ученето бе положителен пример за Тори, който имаше склонност да зареже учебниците и да прекара прекалено много време в тренировъчната зала. И въпреки това имаше нещо у приятеля му, което все притесняваше Тори. Понякога Иън работеше прекалено упорито. Беше необичайно един младеж с толкова ентусиазъм и плам да се захваща с рапирата, най-малко агресивния вид фехтовка, но това бе типично за Иън.

Тори се намести на седалката. Нарочно настоя да кара той през последната отсечка. Бедата бе, че човек възприема за нормални нещата, с които е свикнал и израснал. Гражданите нямаха понятие как да карат тук.

Полегатите хълмове около Минеаполис бяха отстъпили място на равнините на Източна Дакота и пътят се простираше прав и безкраен. Въпреки че във всяка посока имаше само по една лента, нищо не можеше да спре Тори да не наруши ограничението от деветдесет километра с цели петдесет. Просто насочваш колата напред, настъпваш газта, докато моторът започне да се задъхва, и едва тогава отпусках малко.

Не беше случайно, че пътните знаци в провинцията бяха по-големи отколкото в града, и внушителният октагон се виждаше от цял километър. С кръстовищата също нямаше проблем. Беше безсмислено да намаляваш, след като ясно се виждаше, че нищо не наближава.

Рядко се случваше някоя кола да профучи в обратна посока, а още по-рядко, някой пикап да те застигне и тогава Тори с мъка удържаше волана, докато завихрянето, причинено от отминаващия, се опитваше да ги изтласка от правия път. Иначе, да шофираш тук, беше лесно.

Поне сега не бе проблем. В снежна буря да караш с такава скорост, би било истинско самоубийство. Тогава, дори и при разумна скорост, човек можеше да се озове в канавката, а снегът набързо ще

затрупа колата. Беше се случвало няколко пъти на мама, а дори веднъж и на татко.

Случило се бе през зимата. Сега бе пролет, а синьото небе бе покрито с огромни пухкави облаци и Тори караше с максималната безопасна скорост, без да бъде неразумен, а единствената беда бе, че...

Прозвуча острият вой на сирена, а след това три приглушени сигнала. Тори забеляза включените светлини върху колата зад тях. Кой знае как не я бе забелязал. Сега не бе моментът да прави номера.

— Е, сега вече я загазихме — изсъска Иън. — По дяволите, Тори, нали ти казах...

— Шшт. — Тори отпусна газта и насочи колата настрани, за да отбие, но не много настрани, заради канавката. — Направи ми услуга.

— Кажи — облегна се на седалката Маги. — Да не би да искаш да си разкопчея блузката и да говоря задъхано и сладно?

— Нищо подобно. Първо, облякла си пуловер. Не смяташ ли, че ще е малко трудно да ти разкопчечат ризката, а?

— Точно така.

— Това, за което исках да ви помоля и двамата — продължи Тори, — е да ми кажете честно дали не носите нещо, което... което може да създаде проблеми.

Иън вече бе отворил кутия пепси.

— Само една цигарка с трева — каза той и я показа. — Все си мислех, че...

— Хич недей да мислиш. Млъквай и я разкарай. Ако не си забелязал, цялата страна е тръгнала на лов за наркотизирани вещици и нямам никакво намерение да ме сложат на кладата. — Тори спусна прозореца. — Ако не ти е известно, по закон имат право да конфискуват колата.

— И аз така знам — каза Иън, докато гълташе натрошената цигара. — Сигурно си се изръсил с осемдесетачка, а?

— Махай я!

— Гълтам, гълтам.

— Здравсти, Тори! — Гласът на ченгето прозвуча познато, но Тори не успя да се сети веднага кой е човекът. След това отвори вратата със замах и изскочи от колата.

— Майка ти никога ли не ти е казвала да не караш като луд? — Ченгето скръсти ръце на едрите си гърди и се опита да си придаде

строг вид, но усмивката, която се плъзна по лицето му, развали всичко.

Ченгето бе само няколко години по-възрастен от Тори и широкото скандинавско лице, скрито под гъсто избуяла, пясъчно руса коса, бе добре познато на младежа. Тори не можеше да се сдържи и също се засмя.

— Джеф Скапаняков Бйерке — произнесе той името с типичното норвежко произношение и възходяща интонация на последната сричка. Семейство Бйерке се бяха заселили в Северна Дакота още през седемдесетте години на деветнайсети век и само най-старите помнеха по някоя и друга дума на норвежки, но също както повечето хора в тази част на щата, си бяха запазили стария акцент единствено като израз на гордост. — Как си?

Лицето на Джеф се озари от широка усмивка.

— Само ако знаех, че си ти — отвърна той, — щях...

— Щеше да ме пуснеш да мина между капките, нали?

— Да, бе. Щях да ти прострелям гумата и да видя какво ще направиш, като се завъртиш. — Джеф подръпна колана си, модел „Сам Браун“. — Честно казано, аз лично пет пари не давам, но сто и трийсет е малко много за тази отсечка. — Той се приближи към колата и надникна в купето. — Няма ли да ме представиш на приятелите си? Или след две години в колежа вече се смяташ за прекалено голям баровец, та не желаете да имаш нищо общо с плебеите?

Тори не се сдържаше и се разсмя.

— Ако не ме лъже паметта, ти май завърши Северозападния неотдавна. Не бях разбрал, че си поел работата на стария Джон Хонистед.

— Времената са трудни, работата си е работа, а Джон се пенсионира през февруари — обясни Джеф и протегна ръка на Маги през прозореца. — Джеф Бйерке — каза той. — Едно време смилах от бой приятеля ви, докато беше по-малък, но после той се заигра със заострените пръчици.

— Все още си играе с тях и е станал доста добър — засмя се Маги. — И на мен ми е приятно да се запознаем. Аз съм Маги Кристенсен.

— Иън Силвърстайн — обади се Иън от задната седалка. Гласът му бе все още малко странен. — Приятно ми е да се запознаем.

Джеф се ухили, докато се здрависваше с Иън.

— Амиии, то... следващия път просто провесете цигарката през прозореца и я натрошете между пръстите. Ще ви бъде по-лесно. — Изкиска се на пребледнелия Иън, пусна ръката му, изправи се и стисна здраво рамото на Тори. — Цялата пролетна ваканция ли ще си тук, или ще отлетиш на юг?

— Все тук — отвърна Тори. — Миналия път пробвах Орландо.

— Чудесно. Значи ще се видим. Амиии... във „Взрив-о-вкусно“ тази вечер всяко питие е по долар. — Вдигнатата му вежда подсказа на Тори, че това е въпрос, а стиснатите устни разкриха, че въпросът е зададен сериозно.

— Може — отвърна Тори и погледна Иън. Приятелят му сви рамене и кимна, а смръщеното чело на Маги можеше да означава както безразличие, така и несъгласие. — Ще видя какво ще кажат моите хора — добави Тори.

Джеф кимна и стисна силно рамото му.

— Бре да му се не види, приятелю, колко време мина. Радвам се, че се видяхме. Специални поздрави и на майка ти, и на баща ти, и на Хоузи. — Той се обърна и се отправи към патрулната кола и докато Тори запали стария рамблър, Джеф вече бе направил завой и се насочваше в обратната посока.

— Приятен е — каза Маги, когато изхабеният мотор нададе вой, преди колата да благоволи да запали.

Тори хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане и кривна на пътя. Кимна на думите на Маги.

— Да — отвърна с усмивка той. — Не съм много сигурен, че сърните ще подкрепят мнението ти.

— Какво?

— Двамата с баща му, моят баща и чичо ми Хоузи ходят на лов за сърни всяка есен и винаги донасят трофеи. — Това по-скоро се дължеше на преследваческите умения на чичо Хоузи, но сега не му беше времето да се впуска в подробности. Понякога търпението, както се оказваше доста често, служеше не по-зле от следотърсаческите уменията на чичо му. Ловът не научи Тори на търпение, но го научи да изчаква.

— Значи си в състояние да убиеш Бамби? — попита Маги, а иззад шеговития глас прозвуча непозната нотка.

Гражданчета.

— Ходил съм няколко пъти на лов. — Всеки сезон, откакто навърши четиринайсет, с изключение на миналата година, когато се прибра вкъщи болен от грип.

Превит на задната седалка, Иън тихичко се кикотеше.

— Да не би ловът да е нещо смешно? — попита Маги, присвила нацупено устни.

— Не — отвърна Иън, без да спира да се киска. — Не е това. Спряха ни, защото Тори караше бързо, и кой отнесе наказанието? Аз трябваше да изям цигара с трева.

Тори се засмя.

— Няма справедливост, нали?

— Да, животът изобщо не е справедлив. На мен лично никога не ми се е случвало да ме спрат за превишена скорост и да не отнесе някоя глоба.

От уважение към Джеф, Тори закова километража на максималната допустима скорост, а след това погледна Иън в огледалото за обратно виждане.

— Това е, защото ти си гражданинче, а тук сме в провинцията. Да се разбираш със съседите, е много по-важно тук, отколкото в града. Сега, ако Джеф ме спипа пиан или пък надрусан, приятелството щеше да отлети през прозореца. Но едно превишаване на скоростта? И то на път, прав, широк и открит като този? Абе, дори и да сгафя нещо, най-много да паднем в канавката, а и никой няма да пострада. Не. Той не иска да се дразним, нито пък да се заяжда с мама, татко или чичо Хоузи, нищо подобно.

Тори се усмихна при тази мисъл, която му се стори толкова забавна, че се разсея и за малко не изпусна отбивката по един пращен път, маркиран единствено от стар бряст в самия край на полето.

— Освен това — продължи той, — в Северна Дакота, след като навършиш двайсет и една, можеш да пиеш, а ако Джеф реши да се придържа към всички формалности, няма да успеем да изясним нещата и до следващата година.

Маги се засмя.

— Значи, както разбирам, няма да се притесняваме, че могат да ни поискат документите за проверка, ако отидем довечера в това „Взрив-о-вкусно“, боже какво ужасно име.

Тори също се усмихна.

— Зависи. Ако има някой непознат, Уле ще предположи, че е от Държавната комисия по алкохола, и тогава задължително ще ни поиска личните карти, при това така, че всички да видят, и то ако сглумим дотолкова, че решим да си поръчаме бира, което, естествено, ние няма да направим. Обаче, ако Орфи Селмо е там и си надига ежеседмичната халба бира, Уле няма да си прави труда да ни иска документи. Направо ще ни сервира тъмно пиво в чаши от кола и ще пъхне по една сламка. Старият Уле е страхотен досадник и ще ме предаде на властите и при най-малкия намек, само дето хич недовижда, а не обича и да носи очила и не е много наблюдателен.

— Всички сме част от системата.

— Както вече ви казах, да се разбираш със съседите в малките градчета, е много по-важно от всички формалности.

Колата се друсаше по пътя към незасенчена от дърветата алея напред.

— Можехме да минем и през града — каза Тори — и да завием от задната страна. Къщата е в източния край, а и като време е почти същото.

— Обаче — каза Иън — тук е по-прашно и по-автентично...

— Автентично? — вдигна вежда Маги.

— ... и следователно по-весело — продължи Иън.

— Да бе.

Къщата бе точно отвъд пояса дървета, една от най-гъстите горички наоколо, разпростряла се почти на цял един километър.

Всъщност, мислеше си Тори поне за стотен път, тя не беше кой знае каква. Просто една огромна стара къща, издигната в традициите на прерийното строителство. Имаше два цели етажа и таван, ограден от едната страна и частично от други две от остъклена веранда, която не позволяваше на насекомите да нахлуват вътре през лятото и която мама използваше вместо фризер през по-голямата част от зимата. Цялата къща бе бяла, въпреки че никой не я бе преобоядисвал наскоро. Мама и татко можеха да си позволят да се заемат с нея, когато им се иска, но не обичаха да се надуват и перчат.

Зад къщата се гушеше старият хамбар в убит ръждив цвят. Огромната му врата бе открехната, за да пропуска светлина и въздух

през деня. Той вече бе прясно боядисан и така подсказваше на всички, че семейство Торсен се грижат за животните си, което не бе изненада за никого.

Един ръждясал стар студбейкър бе покачен на трупчета в предния двор, малко по-високо от нормално. Тори се усмихна широко. Чичо Хоузи си имаше нова играчка. За човек, който ненавиждаше да се вози в автомобил, старият имаше страхотен усет да ги поправя.

Не че Тори бе учуден. Чичо Хоузи си беше чичо Хоузи, също както татко си беше татко, а мама — мама и нещата, които другите намираха за необичайни у тях, бяха толкова естествени за Тори, както и ширналите се равнини наоколо.

Паркира колата на тревата до страничната врата и изключи мотора. Напълно умишлено остави ключовете на таблото, а вратите отключени, въпреки че това му се стори необичайно. Последния път, когато се прибра, мама дълго се надсмива над градските му навици.

Маги вдигна едната си вежда.

— Минаваме през входа за прислугата?

— Тук в провинцията няма такова понятие като прислуга. Това си е страничната врата и е най-близо до стаите ни.

Верандата пред страничния вход бе просто един задигнат циментов блок, а стъпалата отвеждаха направо на тревата. Нямаше достатъчно място и не можеха да оставят много неща, без да пречат на вратата да се отваря свободно.

Тори се качи по стълбите и отвори мрежестата врата, задържа я открехната, а след това завъртя топката на дървената врата, малко хлабава, но със здрава брава.

Както бе обичаят в провинцията, предната врата на къщата никога не се заключваше. Ами ако някой искаше да влезе? Странното бе, че и страничната, и задната врата често беше залостена.

Разбира се, както чичо Хоузи би обяснил, има заключени и заключени врати.

Тори стовари юмрук върху месинговата плочка, поставена на касата на вратата, монтирана върху решетка, която чичо Хоузи бе свалил от изоставена кола, а след това я изтъни и вгради в издълбаната на касата ниша. Така ударът по металната плочка отекуваше из цялата къща. Не че чичо Хоузи имаше нещо против звънците, но плочката се

получи много елегантна. Тя привличаше вниманието на всички на долния етаж, но не ехтеше чак така, че да стресне заспалите на горния.

Тори пак почука и отново никой не отвори.

Младежът затвори очи за секунда и подпря коляно на вратата, за да я намести. След това се облегна и с рамо, за да има необходимата тежест, докато усети леко поддаване. Внимателно насили топката на бравата и леко я завъртя наляво. Усещането винаги си бе същото — гладко, без да е смазано, както става при прецизно изработени части, напаснати съвършено точно.

Резето се приплъзна с леко щракване, което човек по-скоро усещаше, вместо да чуе, вратата се откряна с познатото скърцане и Тори си отдъхна.

Първия път, когато се прибра от училище, не успя да се справи както трябва и на чичо Хоузи му се наложи не само да прекара почти цялата вечер да оправя скритите части на бравата, но и тримата възрастни не престанаха да го вземат на подбив дни наред.

— Проблеми ли ти създава тази врата? — попита Иън, вече стоварил саковете на верандата, докато Маги държеше по един комплект екипировка във всяка ръка, а ефесът на една от евтините рапири за упражнения стърчеше промъкнала се през скъсания цип.

— Неее — отвърна Тори. — Само малко заяжда. — По-особените начини за влизане в къщата бяха семейна тайна, а ЧОВЕК НИКОГА НЕ ОБСЪЖДА СЕМЕЙНИ ТАЙНИ, ПРЕД КОГОТО И ДА Е, независимо дали ставаше въпрос за добри приятели, гаджета или който и да е.

Той вмъкна глава през процепа и викна високо:

— Пристигнахме! — за да го чуят родителите му, ако не бяха обърнали внимание на почукването. Не беше много редно да нахълтат просто така и да се натъкнат на тях. Майка му и баща му се стряскаха лесно, затова синът им се съобразяваше с това или ако случайно забравеше, се правеше, че не забелязва.

— Хайде, влизайте!

Не се притесняваше, че ще изненада чичо Хоузи. Него никой не можеше да го стресне и изненада. Сигурно вече бе чул прещракването на бравата или поне проскърцването на вратата. Дяволите да го вземат, Тори никак нямаше да се изненада, ако чичо му бе доловил шума от мотора на рамбълъра още от цяла миля. Но това щеше да се случи, ако

чичо си бе у дома, което вече му се струваше малко вероятно. Също и татко, а може би...

— Ториии! — чу се от горния етаж, последвано от топуркане по коридора и надолу по стълбите.

— Здравсти, мамо — каза Тори, когато тя го прегърна и целуна по двете бузи. Нямаше начин човек да спре майка му, затова бе най-добре да я остави да прави каквото иска.

Голяма част от хладнокръвната норвежка непоколебимост се бе запазила у Карин Рьолке Торсен, което си бе много хубаво, защото Тори харесваше майка си тъкмо каквата е.

Беше облечена в обичайните си работни дрехи — старите, кърпени на безкрайно много места, дънки „Левис“ и карирана мъжка риза с навити ръкави. Господи, все едно че идваше от шейсетте години. Русата ѝ коса бе опъната на нещо като кок, който в съчетание с очилата ѝ придаваше строг вид, но мама си беше просто мама, която бе успяла да мацне малко руж на бузите си.

— Здравей, миличък — каза тя и се отдръпна от него, за да погледне Маги и Иън. Движенията ѝ бяха леки, грациозни, по-скоро като на танцьорка, отколкото като на борсов инвеститор. Изящна ръка се протегна и свали очилата, а другата посегна към тила и освободи малкото махагоново гребенче, за да разтърси дългата златна коса.

— Аз съм Карин Торсен — каза тя и протегна длан първо към Иън, който я задържа секунда по-дълго от необходимото, преди да я пусне. Тори просто бе забравил колко добре изглежда мама... за жена на нейната възраст, разбира се.

Не му хареса особено начинът, по който мама и Маги се изгледаха: мама — с усмивка, от която лъхаше подозрителност, а Маги — с разбиране за близостта между Тори и мама.

Почувствал се неловко, той пристъпи половин крачка към приятелката си и погледна и двете с полуусмивка.

— А това, мамо, е Маги.

Усмивката на майка му стана широка.

— Много ми е приятно, че дойде, Маги — каза тя любезно, но не фамилиарно. — Много бих искала да се опознаем по-добре. — Тя отново се извърна към Тори. — Очаквах те по-късно, иначе щях да приключа с работата за днес... мислех, че ще пристигнеш чак в късния следобед.

— Имахме попътен вятър — обясни той. Мама все още не се бе научила как трябва да се държи пред хората, а Тори отдавна се бе отказал да ѝ набива в главата, че не бива да правиш забележки на сина си пред приятелите му: Тя не искаше да каже нищо лошо и обикновено това бе достатъчно, но дори и да негодуваше, нещата нямаше да се променят.

— И баща ти, и Хоузи отидоха у семейство Хансен, за да оправят трактора на Свен. Трябваше да се върнат на обяд, но нали знаеш какво става, щом подушат печените пилета на Санди. Сигурно ще си седят там и ще се потупват по шкембетата, докато решат, че трябва вече да си пристигнал. — Тя се намръщи за миг.

Тук нещо не се връзваше. Защо ли се притесняваше мама, че татко и чичо Хоузи са във фермата на семейство Хансен? Да, наистина, случвало се е хората да се нараняват, докато поправят трактори, но това никога не би сполетяло татко. Той имаше прекалено консервативно отношение към машините и им нямаше много доверие, нито пък чичо Хоузи.

Тя долови изражението му.

— Тук има един дребен... проблем. Снощи някакъв вълк е отвлякъл едно от телетата на Хансен. Но те отидоха, за да оправят трактора.

Тори кимна, веднага разбрал защо не ѝ се иска да разисква въпроса, поне не и пред непознати, и затова измисли историята с трактора.

Вълците бяха защитен вид, а фермерите ги търпяха и ако някой отклонил се хищник предпочиташе да напада добитъка, вместо да отиде да си хване я диви зайци, я лалугери, единственият изход бе фермерите да се примирят с нарастващите загуби, нещо, което не можеха да преглътнат, и да се обадят в Министерството на горите и околната среда, за да заловят и преместят звяра, което, ако изобщо направеха нещо, ставаше безкрайно трудно и бавно, или пък да действат сами, на своя отговорност, от което поне имаше някакъв смисъл.

Затова значи татко и чичо Хоузи са там. Татко обожаваше печените пилета на Санди Хансен, също и Тори, само като си помислеше, му се прияждаше и никога нямаше да забрави случая, когато Свен дойде в онази страшна снежна виелица, за да изтегли

колата на мама, затънала в канавката. Татко обичаше да прави услуги на съседите, но семейство Хансен бяха нещо специално.

Тори потръпна. Никак не обичаше вълците. Те бяха прекалено жива част от приказките и разказите на чичо Хоузи.

— Мамо, наистина няма нищо страшно. Сега ще си оставим багажа, ще си вземем по един душ, а аз ще поразведа Иън и Маги.

— Чудесно. — Тя погледна часовника си и направи крачка към стълбите. — Точно сега съпоставях едни срочни сделки и трябва на всяка цена да ги хвана, иначе ще се наложи да започна отначало със сутрешните квоти. Може ли да ме извините, че съм такава небрежна домакиня? Тори ще ви настаня — обърна се бегло тя към Маги и Иън. — Обещавам по-късно да ви обърна внимание и да се опознаем, не съм аз тази от семейството, която гледа да не дава обещания, но днес си е работен ден за мен и...

— Мамо, наистина няма проблем.

— По-късно е чудесно — обади се Маги.

— Няма проблем, госпожо Торсен — усмихна се Иън.

Мама се обърна и се заизкачва бавно по стълбите, за да не им се стори, че бяга, а Тори нарочно се направи, че не забелязва как Иън оглежда тесните ѝ дънки. Имаше нещо неприлично в това.

Тя затвори вратата на кабинета и Тори пое нагоре по стълбите, следван от приятелите си.

Третото стъпало проскърца както обикновено. Стъпка наляво, след това бързо отпускане на лявата страна на четвъртото стъпало, така че то се извиваше нагоре и разкриваше още една от измишльотините на чичо Хоузи, която криеше военен „Колт“ 38-и калибър и ролка тоалетна хартия.

И двете неща бяха глупави. Мама и татко бяха винаги добре заредени с основните неща, не че се държаха като глезени граждани или нещо такова. На Тори никога не му се бе налагало да прибегва до резервната ролка тоалетна хартия, а още по-малко до 38-ия калибър, но когато стана на петнайсет и баща му прецени, че вече е мъж, чичо Хоузи му показва къде се съхраняват семейните оръжия, а татко го научи как да ги използва, и не миряса, докато не остана доволен от резултатите.

Е, чичо Хоузи твърдеше, че му е показал всички скривалища, но човек въобще не можеше да бъде напълно сигурен, защото Хоузи

никога не казваше всичко.

Маги си прочисти гърлото.

— И сега?

— Ами... о, извинявай. Не те чух. Какво каза?

— Казах... искам да кажа, попитах тя това ли работи. Тук? На това затънтено място? — Момичето се усмихна. — Не исках да те обидя.

— Не съм се обидил. Но, да, тук.

— И какво искаше да каже с това, че не обича да дава обещания?

Тори стисна устни. Нямаше нищо лошо да им каже.

— Става въпрос за чичо Хоузи. Той не обича да обещава. Сто на сто ще направи това, което е казал, че ще направи, но никога няма да го чуеш да обещае. — Той сви рамене. — Просто си е такъв.

От дясната страна, в края на коридора, където бе кабинетът, се чуваше как пръстите на мама барабаняха по клавиатурата. Тори поведе приятелите си към лявата страна, покрай затворените врати на стаята на Хоузи и неговата.

— Маги, ти ще си в стаята за гости — каза той и пусна сака й вътре. Говореше тихо, за да не смуцава майка си, въпреки че това едва ли бе необходимо. Когато тя се съсредоточеше над някоя колона цифри, нямаше начин един разговор да я притесни.

— Иън, ти отиваш в шивачницата — каза той и отвори широко вратата в самия край на коридора. — Имаш чудесно южно изложение. — Винаги й казваха шивачницата, въпреки че това бе просто стая за гости, малко по-малка от официалната, но също много приятна. Стените бяха боядисани в бяло с нюанс на прасковено, което придаваше уют; дървеният под бе в топло светлокафяво, покрит с любимия на чичо Хоузи гладък мокет.

Старият дъбов гардероб и тоалетката от същия материал бяха на мама още от момичешките й години и плачеха за пребоядисване и лакиране, но все още си бяха добри.

Иън попипа зелената карирана покривка на леглото.

— Майка ти ли я е правила?

Тори поклати глава.

— В интерес на истината, не. Баба ми... леглото ще ти е много удобно. Матракът поема формата на тялото. Банята е в края на

коридора, а другата е точно срещу кабинета на мама. В шкафа отвън има достатъчно кърпи, вземете си.

Стаите бяха готови за гости. През зимата, когато имаше опасност да се извият снежни виелици и бе рисковано децата да се прибират с рейс от училище, къщата на семейство Торсен можеше да поеме без проблем по шестима гости. Тогава винаги ставаше весело, защото половината нощ оставаха будни с децата на семейство Томпсън и на Гиселкуист, докато слушаха разказите на чичо Хоузи за вестрите и аезирците, а малкият Тоби Томпсън питаше и молеше по сто пъти да чуе отново как Тор се е срещнал с пазителя Локи, или пък за бягството на Хонир.

— Един душ ще ми дойде добре — протегна се Иън. — След като проспяхме половината път, май наистина имам нужда от душ, а може и да подремна пак.

— А после можеш и да поспиш, и да похъркаш.

Иън се ухили.

— Да, а после може да си поотпочина и да направя една сиеста. Ще съм готов за отмаряне веднага след вечеря, още преди да дойде време да си лягаме.

Тори също се ухили.

— Идеята е страхотна. — Беше му приятно, че Иън се е поотпуснал. Той имаше огромна нужда от ваканция. Приятелят му бе напрегнат до краен предел през повечето време.

Иън вдигна вежда.

— Ами то... ако ми доскучае, вашата зала за фехтовки в приземието приема ли обикновени хора?

Тори си наложи да не се мръщи и се усмихна. Кратката почивка вече намирисваше на тренировка.

— Разбира се. Слизаш по стълбите от кухнята, лампите се палят най-горе на стълбите, отляво. Когато искаш, иди.

— Първо банята и малка дрямка. Всеки трябва да си знае приоритетите. — Той вече откопчаваше ризата си.

Тори се усмихваше, когато затвори вратата и се насочи надолу по стълбите. Иън веднага бе степенувал времето на ваканцията по важност.

Тори качи още багаж по стълбите и стовари раницата си пред своята врата, а след това занесе малкия сак на Маги в гостната. Остави

го на пода до старото бюро с подвижен капак.

— Тук ще ти е удобно — каза тихо той. — Това е едно от любимите ми места.

Тори обичаше тази стая. Като дете, когато собствената му стая ставаше прекалено разхвърляна, за да може да остава там, често си пренасяше по някоя книга и се изтягаше на двойното легло, за да почете. Беше така, докато татко не го спипа и не го накара да си подреди и почисти стаята и го наказа да не мърда, докато леговището му не придобие вид. Тогава татко заключи гостната, въпреки че нямаше понятие кога чичо Хоузи му е показал тайния вход зад бюрото, който отвеждаше в стаята на Тори през гардероба на гостната. Тори скришом измъкваше една извита тел, скътана върху неговия гардероб, и започваше да ръчка през почти невидимата дупчица, която дори и при внимателен оглед приличаше на луфт между дървените панели. След това отваряше вратата и изместваше бюрото, за да не му пречи, минаваше оттатък и си допиташе книгата, преди да се заеме с подреждането и чистенето.

— Много е хубаво — каза тя и се облегна на вратата. Усмивката ѝ бе малко пресилена. — Не си ми казвал, че майка ти прилича на едно от момичетата на Плейбой — каза тя. — И моментът с очилата и кока. Сигурно трябваше да я помисля за съвсем обикновена, така както си бе вдигнала косата.

Той не се стърпя и се усмихна.

— Тя е борсов инвеститор.

Маги докосна ъгълчето на устата си с език.

— Баща ми има борсов агент. Едно дребно плешиво човече с шкембе и вечно оплакващ се от лошото си храносмилане.

Тори поклати глава.

— Не става въпрос за борсов агент или брокер. Брокерите купуват акции от името на други, опитват се да обърнат ценните книжа възможно най-бързо, също като дилърите на блекджек, които те карат да играеш на шест ръце едновременно. — Той се наведе, за да вдигне раницата си и сака на Маги. — Тя е инвеститор. Мама сама си подбира акциите и влага свои пари. Е, парите, които имат с татко.

— Тя изкарва ли нещо от това, или баща ти удържа фронта с фермата?

Тори наведе глава на една страна.

— Ако решиш, че искаш да прегледаш данъчните декларации, мисля, че всичките са комплектувани в кабинета ѝ. — Беше по-добре да отговори така, отколкото да ѝ отговори с да или пък да ѝ каже, че от земите, които притежаваха, всичко бе дадено под наем, освен двайсетте декара семейна градина.

Но това си беше семеен въпрос, частен, нищо че не бе тайна. Произходът на странните златни монети, източник на семейното богатство, беше забулен в тайна и Тори често се бе питал откъде са. Щеше да разбере всичко, когато му дойде времето. Така казваше мама, така твърдеше и татко, същото обясняваше и самият чичо Хоузи. Тори им вярваше.

Междувременно...

Тори прокара ръка по гърба на Маги и подръпна ръба на пуловера ѝ. Тя вдигна глава и той я целуна — отначало лекичко, после задълбочи ласката и усети топлия ѝ мокър език в устата си. Ръката му повдигна пуловера и се плъзна под сутиена, обхващайки гърдата. Зърното ѝ се втвърди под дланта му, докато пръстите ѝ си играеха с катарамата на колана. Неочаквано, но много внимателно, тя го отблъсна.

— Тори, майка ти е в съседната стая, а баща ти и чичо ти всеки момент ще се появят.

Ръката му си остана на гърдата ѝ.

— Нищо няма да чуе, докато работи, а щом те са закъснели толкова време, няма да се върнат чак до късния следобед. И ти щеше да знаеш, ако беше пробвала печените пилета на Санди Хансен или поне ако беше видяла как ги подрежда.

А дори и мама да чуе нещо, ще се направи, че не е чула нищо.

Той я притисна към вратата, целуна я по ухото и отстрани на врата. Миришеше на лимонов сапун и той долови слабия мирис на пот.

Пъхна пръст в колана ѝ.

— Аз съм много разбрано момче и ще приема не за отговор, ако и ти приемеш не за отговор.

— Мисълта да го направиш, докато майка ти е на две крачки, те възбужда толкова много, че ми се струва, че баща ми, като клиничен психолог, няма да го сметне за много нормално — каза тя, все едно че не го бе чула.

— Ти не ми каза не.

Тя ровеше в задния джоб на дънките му.

— Доколкото разбирам, няма да ни се налага да си търсим презерватив.

— Бил съм Скаут.

Тя се усмихна, докато не откопча колана му.

— Този път ти скъсай обвивката със зъби.

— Кое то си е справедливо, си е справедливо — съгласи се Тори. Това определено бе по-добре, отколкото да чуе *„Беше вече крайно време“*.

ГЛАВА 2

ТОРИАН И ХОУЗИ

Иън Силвърстайн си бе сложил само предпазен набедреник, памучни къси панталонки и избеляла тениска с надпис „Дартмут“, спечелена при някакъв бас. Усети хладната рогозка под окосмените си бедра, преви се почти на две, докато му се стори, че подколениите сухожилия ще се скъсат. Трябваше да разгрее добре.

Разгриването бе една от тайните, ако не искаш да се нараниш или да скъсаш някой мускул или сухожилие. Като изключим славата, която се носеше за фехтовката, и то сред хора, които знаеха само да зяпат, седнали лениво пред телевизора, взрели се в Базил Ратбоун, който се преструваше, че губи схватката от Ерол Флин^[1] (Ратбоун бе фехтовчик от олимпийска класа, а Флин, дори и в моментите, когато бе трезвен, не можеше да вдигне шпага, за да се защити, дори от това да зависеше животът му), този спорт бе не по-опасен от шаха и значително побезобиден от бейзбола и баскетбола. Един бейзболист можеше да улови фаулово подаване, баскетболистът можеше да се сблъска с друг играч или след отскок да стъпи накриво. Ами то и плувецът имаше опасност да се блъсне в стената на басейна, а всички онези малоумници на футболното игрище си заслужаваха това, което ги сполиташе.

Човек трябва да знае какво иска, особено ако разчитате единствено на себе си. Истинските опасности при фехтуването бяха скъсването на мускул или сухожилие, и то само ако не си разгривал както трябва. Иън Силвърстайн не можеше да си позволи здравна осигуровка извън студентската лечебница, нито пък да изгуби цяла седмица, за да се възстанови след дребна контузия, още по-малко да пропилее година, ако му се случи нещо сериозно. Затова разтягаше мускулите си, докато се почувства като Рийд Ричардс, и едва след това отвори сака с екипировката.

Иън не бе допускал, че Тори лъже за приземната *salle d'armes*^[2], поне не много, но бе приятно изненадан, че приятелят му изобщо не бе преувеличил. Вместо с обичайния циментов под, приземието бе с

дървен под, отлично осветено с флуоресцентни панели и великолепно оборудвано, като се започнеше от лентата за загряване, до стойките с рапири, шпаги, саби и няколко странни меча за упражнения, каквито Иън не бе виждал, до електронните таймери, които му се сториха малко по-малки и доста по-точни от тези в колежа.

Колко ли е хубаво да имаш пари?

Още само три години, малкия, и ще открием сами. Не, май ще бъдат три и половина. Първо трябва да се приключи с бакалавърската степен, следва още едно лято преподаване на средно напредналите в Д'Арно, където дават тлъст бонус от десет процента ако някой се класира пръв на градско, двайсет процента — за регионално първенство, а после три години в Правния факултет и чак тогава идват парите.

Ще ставаш адвокат като татенцето, а?

Майка му стара, няма да е баш така.

Нямаше никакво желание да се сеща, но го очакваха десетки хиляди долари студентски заеми за изплащане. Имаше си план, който не само щеше да му помогне да върне парите, но и да останат за него.

Иън коленичи на лентата. Хубаво дърво, равномерно и гладко лакирано, със същата маркировка като на баскетболно игрище: плътна зелена линия очертаваше центъра на лентата, а две по-тънки отбелязваха ангард линията. Имаше и две червени, плюс трета, за която Иън се зачуди каква е, които служеха за предупредителни линии първо при шпагите, а после при рапирите. Зоната за отстъпление отвъд линиите бе в по-тъмно дърво и младежът реши, че разликата е минимална и едва ли някой ще успее да се възползва от нея, но когато стъпи там, установи, че при всяка крачка и всяко преместване дървото проскързва и стърже, все едно че някой драска с тебешир по дъска. Така всеки би имал достатъчно време да забави крачка, преди да се блъсне в някоя от стените.

Иън не посегна към подредените рапири. По-скоро би взел чужда четка за зъби. Отвори ципа на сака, извади гуменки и любимата си рапира за упражнения.

Тя не бе чак толкова специална като електронния му меч, но хватът бе същият, а просъскването на острието бе истинско удоволствие. Освен това бе и значително по-евтина, ако я повредеше.

Остави си маската, панталоните и пластрона върху сака, но задържа ръкавицата. Нямаше нужда да се обременява с всички тези неща, след като нямаше никого срещу себе си.

Нахлузи ръкавицата, хвана леко дръжката, след това се съсредоточи: прибра пети, дясното стъпало — насочено към лентата за фехтовка, лявото — под прав ъгъл, дланите — извити навън. Стойката е безкрайно важна при фехтовката. Научиш ли се да държиш тялото си правилно, бързината и контролът остават за по-късно и тогава всичко си идва на място от само себе си.

Изпъна гръб, рапирата бе в положение сиксте, отпусна цялата си тежест на стъпалото под пръстите, готов да се втурне напред при най-малко...

Оттласна се с левия крак, петата му усети твърдостта на пода, след това направи дълга стъпка напред с десния и пълно разтягане; китката му бе вдигната така, че да задържи върха на оръжието на една линия с рамото, а самото оръжие насочи точно към мястото, където би се намирала подмишничната ямка на въображаемия опонент.

Идеалната линия. Беше чудесно да се докоснеш до нещо съвършено.

— Отлично, господине — прозвуча глас зад него.

Само преди година Иън сигурно щеше да се стресне при звука, но по време на турнирите имаше какви ли не неочаквани звуци и човек трябваше да се научи да ги пренебрегва, иначе щеше веднага да се разсее от затръшването на някоя врата и някой не чак толкова придиричив веднага щеше да отбележи точка, а за Иън щеше да остане нищо, една голяма нула, никой нямаше да му подари точки, затова трябваше да се бори за тях.

Свали острието и се извърна бавно и елегантно.

Не беше трудно да се разбере, че петдесетинагодишният мъж е бащата на Тори. Имаше същото телосложение, дребен, малко над среден ръст, със същата буйна светлокестенява, към руса коса, обрамчила лице, почти толкова квадратно като носовите на ботушите. Силно развитите мускули на бедрата изпъкваха под стегнатите дънки. Бе облякъл бял плетен пуловер с яка, който сякаш бе купен от селото Стърбридж, въпреки че Иън бе виждал каталога „Дива“, от който ги поръчваша, защото и пуловерите на Тори бяха от него.

Никой не би ги сбъркал за братя. Годиците, прекарани на слънце и вятър, бяха прорязали бръчки по мургавото лице, а на някога правия му нос сега се виждаше леко изкривяване, сякаш е бил чупен. Едната страна на лицето му бе пресечена от белег, който приличаше на Хайделбергския белег^[3], който бившите нацисти, тренирали отбора от Дартмут, сигурно са дооформяли с червен грим.

Като се изключи това, че Хайделбергският белег бе тънка побеляла линия, изключително внимателно оставена да заздравее, без следи от шевове, този на бащата на Тори приличаше на дълга бяла гъсеница, закачила се за бузата му.

Той придаваше заплашителен вид на усмивката му.

— Ти сигурно си Иън Силвърстоун? — попита той. Гласът му бе дълбок, но много по-тих, отколкото Иън си представяше.

— Да, господине — каза Иън и пхна рапирата под мишница, за да си свали ръкавицата. — Иън Силвърстайн, господине. Тори каза, че няма да има проблем да използвам тази зала — посочи той лентата за фехтовка.

— Аз съм Ториан Торсен — отвърна по-възрастният мъж и пое ръката на младежа. — Съжалявам, че ти сбърках името. Все превеждам имената. Разбира се, че можеш да използваш залата, когато пожелаеш. Ти си гост в дома ни. — Дланта му бе здрава, мазолеста и мускулеста. Стисна силно ръката на Иън, но без да го кара да се чувства като на състезание по канадска борба.

Иън одобри този подход.

Торсен наклони глава на една страна.

— Предимно с рапири ли се занимаваш? Или ми се стори, че има и елементи от меча, когато се отдръпваш?

Иън се усмихна.

— Надявам се да не е така. Няколко месеца се занимавах със саби, но май съм по-добър с рапира — каза той и вдигна ръка, за да подчертае негодуванието си. — А с нея съм много по-добър, отколкото с шпага и значително по-добър, отколкото в онази дивотия в свободен стил, дето Тори си пада по нея.

Дали не долови едва забележима сянка на неодобрение у Торсен? Я да върви по дяволите.

„Когато така нареченият ми баща ме изхвърли от къщи, единственият начин, по който можех да се издържам, бе онова,

което Бенджамин Силвърстайн наричаше «ония робинхудовски простотии», и затова се налагаше да съм добър. Наистина съм добър с рапира и, като изключим гнусната пролетна ваканция, когато залата е затворена, винаги има начинаещи, които искат да започнат уроци с рапира, а пък аз нямам време за играчки и забавления.“

Фехтовката може и да е спорт, хоби за някои, но Иън не можеше да си позволи да има хобита. Цели и хобита бяха напълно несъвместими. Иън се бе заемал с покер, с катерене, а след това и с фехтовка поради една-единствена причина — за да се издържа. Изостави това, което му допаднаше най-много, катеренето, веднага щом стана ясно, че то отнема прекалено много време и пари, докато станеш достатъчно добър, за да преподаваш или да те поканят за гид. Зае се с фехтовката и напредна бързо, а всеки глупак, който не зависеше от картите, можеше да изкара пари на покер, ако играеше разумно и предвидливо.

Просто трябваше да си познаваш играта.

— Не ти ли харесва свободният стил? — попита Торсен.

— Не че не ми харесва, господине — поклати глава Иън. „Може да си мисля точно това, но няма да ти го кажа.“ — Не че не ми харесва. Просто рефлексите ми са най-подходящи за рапира и някак не ми се удава да ги променя така, че да стават за шпага, нито пък похватите, нито пък нагласата за времето. — Май не се получи много добре. Самата мисъл, че фехтовчиците, които не ползваха рапири — фехтовчици с тежки оръжия, както се наричаха често с презрително сумтене — имаха различна нагласа за времето от фехтовчиците с рапира, не му допаднаше особено.

Може пък и да бяха прави.

Той опита друг подход.

— А освен това, може и да съм побеждавал Тори на два пъти от дванайсет, но ми се струва, че това е един доста потискащ резултат. — Това беше твърде преувеличено, но не чак толкова, колкото на него му се искаше. Тори бе страхотен фехтовчик. А когато се съобразяваше с правилата на свободния стил, където целта е да докоснеш противника без значение къде — независимо дали с острието или с цялата дължина на оръжието, той бе във вихъра си.

— Сигурно е така. — Торсен пропука с кокалчетата си. — Рапирите са приятни. Искаш ли да направим един спаринг за няколко

минути? Аз май... ами от доста време не съм държал рапира.

Той вече се бе отправил към металносивия шкаф в другия край на залата, когато Иън кимна.

След като бе чул как Тори говори за някои от странностите на родителите си, и особено след като бе забелязал как Тори избягва дори да споменава някои от странностите на родителите си, Иън нямаше да се учуди, ако Торсен извадеше ризница и шлем от някой шкаф. Само че единственото, което той извади, бе изключително обикновен комплект за фехтуване със стара, но очевидно удобна горна част и ръкавица от по-тънка кожа, отколкото ги произвеждат напоследък, но без да е нещо изключително.

Торсен си свали пуловера и Иън веднага оцени едрите изпъкнали гръдни и раменни мускули, въпреки че ония яките, които непрекъснато помпаха във фитнеса, досега щяха да са обръснали всичко, което стърчеше по гърдите и раменете на Торсен.

А и познатите на Иън, които се занимаваха с бодибилдинг, не бяха петдесетинагодишни. Не беше справедливо да оценява Торсен по стандартите на младеж, няколко поколения по-млад, а освен това той бе фермер, а не бодибилдър.

Иън посегна към сака.

Торсен може да се бе занимавал с това доста отдавна, но съвсем не бе забравил как трябва да се облича. За броени минути си обу подходящи обувки и сложи пластрон, без да се занимава да събува дънките, за да ги смени с по-удобни панталони специално за тренировка.

Избра си рапира от стойката, внимателно проследи дължината и подръпна тъпия край, след това проряза въздуха с няколко замаха и я вдигна, за да поздрави противника, преди да спусне маската над лицето си.

Иън се стегна, поздрави на свой ред, дръпна и своята маска и отстъпи назад.

— Да започваме — каза Торсен, присви небрежно колене с ниско насочено острие.

Иън зае отбранително положение. Ако Торсен се биеше като Тори, щеше да се окаже труден противник. Въпреки че едва ли щеше да е като начинаещите, у него нямаше неумели движения.

Торсен го блокира веднага, острието на сиксте. Иън се опита да парира, но Торсен отби и щеше да спечели точка, ако Иън не бе отбил, докато отстъпваше. Иън нанесе секунд, любимия си удар, но Торсен се измъкна и вдигна острието на Иън нагоре, приведе се напред за нисък допир от страна на Иън, а рапирата му разряза въздуха, сякаш тежестта ѝ не съществуваше, сякаш бе холограма на рапира.

По дяволите, по-възрастният човек имаше яка китка.

— Браво — каза Иън. Не виждаше лицето на Торсен иззад решетъчната маска, но усещаше, че той се усмихва.

Нека се усмихва. Сега идваше ред на Иън.

Заеха позиция отново, но този път, още с първия удар, Иън бе готов за удара по острието. Свали върха и го отпусна, така че противниковото острие да увисне във въздуха. Веднага проби защитата на Торсен, сякаш тя не съществуваше, и отбеляза точка с докосване по външната страна на бедрото.

— Браво, и това беше много добре — каза Торсен с тихо ръмжене и отдръпна острието си, което бе на сантиметри от гърдите на Иън. — Печелиш точка.

След няколко подготвителни подвеждащи удара и парирание, Иън отбеляза втората си точка с измамно замахване, което започна високо, но свърши ниско, докосвайки по-възрастния си опонент от страни, на талията. Следващия път Торсен предвиди замаха на Иън и с великолепа преценка за времето отклони острието на младежа, докосвайки го с върха по гърдите. Когато се опита да приложи същото движение върху Иън, той сякаш го очакваше и докато отбиваше удара, успя да го докосне по рамото секунда преди Торсен да го е закачил.

По същия начин протичаха и нещата с Тори. Торсен успяваше да мисли предварително и предвидливо, но рефлексите му го предаваха. Тялото му не приемаше заострения връх на оръжието като определен момент, който поставя край на нещата с първото докосване, след като същият този връх можеше да го докосне и след това. Този проблем бе често срещан сред почитателите на шпагите, когато им се наложеше да разчитат на рапири. Фехтовката бе предназначена за смъртоносни дуели, където единият от противниците трябва да убие опонента си или поне да го рани смъртоносно с един удар. Печелеха се точки, ако уцелиш триъгълника, очертан от раменете и слабините.

Ако се биеш наистина, всяка рана в тази област ще бъде много сериозна, а през вековете, когато медицината не е била особено напреднала, най-вероятно — смъртоносна.

Шпагата бе измислена именно с тази цел по време, когато повечето дуели са се водили до проливането на първа кръв, където каквато и да е рана, без значение колко е незначителна, прекратяваше дуела. Цялото тяло бе цел, а повечето от върховете на шпагите отбелязваха точка при докосването на ръка или крак.

Торсен се опита, но не можеше да не се противопостави на стила с шпагите. Когато атакуваше, той проявяваше тенденция веднага след успешно париране да нанесе незабавен рипост. Избягваше устремните нападения и рискованите маневри, при които острието щеше да има значително ускорение пред това на противника. Той се биеше срещу рапирата, не срещу фехтовчика.

И въпреки всичко, възрастният човек бе страшно добър, не можеше да му се отрече, а Иън направи всичко по силите си, за да спечели пет на три.

— Добър тур — каза Торсен и вдигна маската. Лицето му бе разтегнато в широка усмивка. — Тори каза, че си добър с рапира, но не ме бе предупредил, че си чак толкова добър. Така, това достатъчно ли е, или да продължим в свободен стил?

Предложението бе така направено, че Иън нямаше как да откаже. Той отново спусна маската.

— Дадено, господине! — отвърна.

Това, което Тори наричаше свободен стил — Иън никога преди не бе чувал този термин да се употребява при фехтуването — си беше чист бой с шпаги с леки изменения. Тук двубоят не приключваше с едно докосване, въпреки че този, който бележеше точка, нямаше как да отбележи нова поне две секунди след първата. Три докосвания до ръката прекратяваха двубоя.

Този стил се бе разпространил в клуба по фехтовка в университета, особено сред новациите, които се опитваха да достигнат нивото на средно напредналите. Беше забавен стил, който поощряваше доста удари на остриетата, включваше много подскоци, отстъпване и ненадейни движения, също както по филмите.

Този стил, освен всичко друго, противоречеше на почти всички рефлексии, важни за добрия фехтовчик. След началния сблъсък,

съсредоточен почти изцяло във върховете на оръжията, Торсен остави незащитена страна, през която се оказа, че не може да се проникне, отвърна на ударите с елегантно кроазе, което веднага отклони острието на Иън все по-навън и го докосна в средата на корема, а след това без всякакъв проблем парира свободната атака на младежа. Иън бе научил от Тори колко е важна атаката след докосване, особено през първите пет секунди.

Докосване по ръката, докосване по голото коляно на Иън, ново докосване по ръката и финално кроазе, с което турът по свободен стил приключи с убедителна победа.

Всичко стана бързо, но не достатъчно бързо. Тениската на Иън бе мокра, очите му толкова силно пареха от стеклите се капки пот, че му се прииска да си сложи лента на челото.

„Боже мои, господине, какъв ли сте били преди двайсет години? — мислеше си Иън. — Ако на това му казвате, че не сте във форма и сте позабравили, когато сте на петдесет, какъв ли фехтовчик сте били на двайсет? Сигурно на олимпийско ниво.“ Иън бе сигурен, че в нито един американски олимпийски отбор не е бил включен Ториан Торсен. Именно затова той бе така скептично настроен към твърденията на Тори за баща му.

Но това не бе най-важното. Дълбоко в себе си, Иън не вярваше да има баща, който не се напива до смърт и да не те пребива, когато някое дело се скапе или пък когато някоя тръба се спуска, или когато е махмурлия. Като че ли Иън бе виновен за тези неща. Като че ли бе негова вината, че мама почина от рак.

Но кой е казал, че животът е справедлив? Това бяха едни от любимите думи на баща му, а и той ги повтаряше толкова често, че ти се набиваха в главата.

Торсен се усмихваше, но вече не толкова широко. Свали маската и ръкавицата и протегна ръка.

— Така — каза той. — Приятно е да видиш, че не си забравил съвсем как се използва меч. По-късно трябва отново да ми дадеш шанс.

На Иън му трябваше един миг, за да си поеме дъх.

— С удоволствие, господине — рече задъхано той.

Торсен кимна.

— Много си добър с рапира и изключително обещаващ.

— Много любезно от ваша страна — отвърна Иън.

Усмивката на Торсен се стопи и с нея сякаш изчезна и топлината в залата.

— Не. Просто съм искрен — каза той, поклати глава и вдигна ръка. — Не исках да те обидя и се извинявам, ако неволно съм те засегнал. — Усмивката отново се появи. — Наскоро да си похапвал?

— Не съм, господине. А и наскоро не съм изпивал пет литра студена вода наведнъж. Щом си взема още един душ и се приведа във вид, приличен за пред други хора, веднага бих потърсил храна.

Торсен се разсмя.

— Жена ми е виждала достатъчно потни мъже в спортни гащета. Я първо да те напоим и нахраним. Освен това — добави той, — все още не си се запознал с Хоузи.

Останалите се бяха събрали около кухненската маса. Тори и Маги избягваха да се поглеждат, което веднага подсказа на Иън, че са били заедно, въпреки че къде ли? Точно срещу кабинета на Карин Торсен?

Торсен погледна Карин — Иън не можеше да се сдържи да не мисли за нея като за Карин — тя бе прелестна — а след това Карин погледна Торсен.

Хайде, стига, стига, стълча се сам той, Зайда Сол нямаше да погледне с добро око на това, че имаш нечисти помисли за домакията.

Това, разбира се, не беше истина, не съвсем. А дори и да беше така, защо да му пука. Отдавна починалият му дядо винаги подчертаваше, че нещата, които са ти в главата, са си само твоя работа, стига да си останат там, и че това, което става в дома ти, пак си е твоя работа.

От този съвет до момента, в който вече нямаше никакво значение, че пребиваш от бой собствения си син, когато се напиеш, стига никой да не разбере, имаше една-единствена крачка.

— Заповядай, седни. Хоузи ще дойде всеки момент — каза тя и се наведе, за да налее димящо кафе в две от старите китайски чашки с чинийки. Много изискано, реши Иън.

— Кафе? — попита тя. — Или — бърз поглед към часовника — нещо по-силно? Имаме...

Тори поклати глава.

— Иън не пие.

Тя повдигна едната си вежда, а Иън се насили да се усмихне.

— Затова съм толкова популярен — обясни той. — Иън „Назначен на длъжността шофьор“ Силвърстайн. Така ми казват.

Усмивката ѝ озари цялата стая.

— Така звучиш като евреин мафиоз.

Той отвърна на усмивката и се опита да се държи непринудено. Само че беше притеснен и никога не успяваше да се държи непринудено, когато бе притеснен.

Не бива да пиеш никакъв алкохол, дори и този, който се съдържа в сиропите за кашлица, защото ако не пиеш, няма и да се напиеш.

Не вдигай ръка на хората, които обичаш, защото така никога няма да ги удариш.

Никога не се оплаквай, защото на никого не му пука.

И никога, ама абсолютно никога, не преставай да търсиш начин да си го върнеш.

Не му беше приятно, че ще практикува право, вместо да се занимава с нещо полезно. Щеше да извърта и манипулира правилата, прокарани от група законодатели по време на кратките почивки, докато не вземаха подкупи и не се чукаха със секретарките си. Ето, това беше правото.

Но дори и оръдието да бе корумпирано, то си оставаше оръдие. След няколко години щеше да има нова правна специалност, която според Иън щеше да е добре платена. Малтретиране на деца.

Какъв неподходящ термин за страха, с който живееш, че си казал нещо накриво, че си направил нещо лошо, за да се отървеш от мръсника. Но това нямаше да е за децата на бедните. Иън Силвърстайн бе живият свидетел.

Щеше да е трудно, но той смяташе да го направи, да вземе деца от домовете за сираци, също като Бенджамин Силвърстайн, и да накара копелетата, виновни за положението им, да платят, като ги изложи публично, но не и преди да им е прибрал паричките.

След десет години, най-много дваисет, думите *Иън Силвърстайн слуша* щяха да карат ония гнусни копелетата да се напикават от страх.

Дори и това да означаваше, че на Иън Силвърстайн му се налага да учи право години наред и че му предстоят още толкова години, в които да изплаща заеми, значи така ще бъде.

— Заповядай, сядай. Тори каза, че го предпочиташ черно — каза тя и го върна към настоящето, докато сервираше чиния със сладки пред незаетия стол.

Иън се намести на стола и се почувства така, все едно току-що е излязъл от обора и е седнал сред изкъпани чисти хора. По дяволите, та косите на Тори и Маги още бяха мокри. Да не би да са се къпали заедно!

Отпи кафе. Беше черно, но слабо, точно както Тори го бе предупредил.

Иън прецени, че за тях така е добре. Ако изпиваш безбройни чаши кафе през деня, по-добре да е слабо, колкото и типично по норвежки флегматичен да си. Иън предпочиташе да изпие една чаша кафе, силно, точно както трябва, но не можеше да свали маската и да обиди домакинята, като ѝ го каже.

Тя седна точно срещу него, между съпруга и сина, въпреки че за момент на Иън му се стори, че ще се настани до него.

— Значи — каза тя — вие тримата имате ли някакви планове за следващата седмица?

Тори сви рамене.

— Мислех да се помотаем. Ще потренираме фехтовка, ще пояздим, ще посетим този-онзи, ще покажа на Иън и Маги една истинска ферма в Северна Дакота. Мислех да поработим над оградата на ринга за яздене, но виждам, че чичо Хоузи ме е изпреварил.

— И сигурно е свършил по-добра работа от теб — каза лениво баща му.

Иън се напрегна. Веднага усети този тон, тази едва доловима заплаха, обещанието за...

Не. Тори изобщо не се стегна. Само се намръщи точно както когато изразяваш несъгласие с някого, а не като в моментите, когато се чудиш кога ще изядеш следващия шамар.

Иън отпусна ръце под масата и ги стисна.

„Спокойно, малкия — каза си той. — При тях не е така.“

— Щом казваш — отвърна Тори, а гласът му смъкна осезаемо температурата в стаята.

Торсен вдигна недоволно ръка.

— Извинявай. Съвсем друго имах предвид. — Той се ухили. — Все пак едва ли има по-сръчен от Хоузи.

Тори го погледна равнодушно.

— Няма проблем, татко. А и ти си прав. Аз ще се заема да изрина оборите, а пък на Иън ще оставя да издои бика. — Той хвърли поглед към Иън. — Нали каза, че нямаш нищо против да поработиш малко.

— Абсолютно нищо. Само че това последното нещо много не го разбрах — засмя се Иън. — Не съм наясно с работата във фермите, но не вярвам да имате бик, а дори и да имате, съм дяволски сигурен, че не ми се ще да пробвам как се дои.

Всички се разсмяха при тези думи и не спряха дори когато вратата зад Иън проскърца.

— Хоузи! — Тори вече бе скочил от стола.

Иън се извърна и едва не подскочи.

Имаше нещо, което Тори бе пропуснал да му каже за чичо си Хоузи. Всъщност имаше доста неща, които Тори не му бе казал за чичо Хоузи, но първите две, които му минаха през ума, бяха, че той е доста над един и осемдесет и пет, а кожата му е тъмна като махагон.

— Ториан — каза той и подмина протегнатата длан, за да обвие дългите си ръце около Тори. — Радвам се, че си добре. — Имаше нещо необичайно в гласа му, една нотка на изтъняване, която странно защо напомни на Иън за бухането на бухал, въпреки че нямаше никакво обяснение. Освен това говореше леко завалено, но не като пияница, а говорът му не предизвика никакъв страх у младежа.

Хоузи бе висок и строен, все едно че мъж със среден ръст се бе разтегнал с около трийсет сантиметра повече отколкото трябва и същото това усещане се долавяше и в издълженото му лице с високи скули и дълга заострена брадичка.

Усмивката му не бе широка, но много истинска, а зъбите — снежнобели — бяха скрити зад много по-тънки устни, отколкото Иън би предположил. Носеше обичайните за района дрехи карирана риза и дънки. Крачолите на панталона му бяха напъхани в износени, но чисти работни ботуши. Неясно защо всичко му стоеше така, сякаш бе облякъл костюм.

Тори се обърна към Иън и Маги.

— Това е чичо Хоузи.

Иън се подразни. Тори можеше да каже нещо предварително. Семейство Торсен имаха пари и нямаше нищо лошо в това, че държат слуга, както нямаше нищо лошо в това, че семейният слуга е черен, ама скапаният Тори поне да беше благоволил да каже нещо.

Докато Иън се надигаше от стола, Маги вече бе скочила и поела ръката му.

— Аз съм Маги — каза тя.

— Хоузи Линкълн — представи се той и направи неуверена крачка напред.

— Иън Силвърстайн — протегна на свой ред ръка Иън. Пръстите на Хоузи бяха дълги и фини, каквито имат пианистите, и въпреки че ръкостискането му не бе стегнато, човек оставаше с впечатление за нещо крепко. Лявата му ръка, отпусната до тялото, бе присвита доста странно.

Завален говор, без да е пиан, отпусната лява ръка — на Иън му трябваше известно време, за да се сети. Някога Хоузи бе получил сериозно увреждане на дясната страна на мозъка и затова лявата му страна бе частично парализирана.

— Шалом, Иън — каза Хоузи с изключително чист акцент. — Nairn meod; ma shlom-cha?

Иън изобщо не бе очаквал да го поздравят на великолепен иврит. Остана онемял за момент, но след това изрови една дежурна фраза, станала в главата му.

— Ani lo midaber ivrit tov. — Което беше истина, защото той не говореше добре иврит.

Тори се хилеше.

— Значи и иврит, а?

— И иврит. — Усмивката на високия бе едва доловима, когато се извърна към Иън.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Хоузи, а думите прозвучаха напълно искрено, независимо че произнасяше всяка дума отчетливо и внимателно.

Карин бе на мивката и остави водата да се изтече, преди да напълни високата чаша. Постави я пред Хоузи, а той отпи внимателно една глътка, след това още една, и едва тогава пресуши половината и едва я остави. Имаше нещо странно в ръката му, но Иън не можеше да

долови какво точно, а мъжът ги сви длани в скута си с жест, който бе напълно обичаен за него.

— Оборите са почистени, конете са добре, въпреки че по моя преценка Джеси не се движи достатъчно напоследък — каза Хоузи, а крайчетата на устата му едва мърдаха.

Лицето на Карин се изопна, въпреки че очите ѝ грееха.

— Май ще трябва да я поиздиш, Тори, а ако накараш и приятелите ти да помогнат, значи това е цената, която се налага да платите.

Тори се разсмя.

— Ще го преживеем. Все още не съм я виждал. — Той стана. — Какво ще кажете да пообиколим плевнята, а после града...

— Вечерята е в шест.

— ... и да се видим с Джеф във „Взрив-о-вкусно“, да кажем малко по-късно, след вечеря?

Тя се намръщи на тези думи.

— Доста дълго ще ви се наложи да вървите.

— Не е чак толкова дълго, само че ние ще сме с кола.

— И ще помолите Уле да ви докара, когато барът затвори?

— Няма да има нужда. Забрави ли, че Иън не пие?

Иън повдигна чашата си.

— Как да не пия. Поглъщам цели литри кафе.

— Като истински норвежец.

Иън се засмя и кимна с благодарност, когато тя предложи да му долее от слабото кафе.

В този момент се усети. Дланите на Хоузи не розовееха, нито бяха по-светли от кафеения цвят на лицето и останалата част от кожата му. Доколкото Иън виждаше, той бе еднакво черен навсякъде.

Не че това имаше значение, но бе необичайно. Цялото семейство бе необичайно: от майката, която инвестираше акции на три хиляди километра от Уол Стрийт, до бащата — невероятно умел фехтовчик, на когото му оставаше достатъчно време, за да проследява набезите на вълци, до високия, черен така наречен чичо.

„Не се прави на глупак — каза си той. — Ти просто не си свикнал със плотено задружно семейство.“

[1] Американски актьор. — Б.пр. ↑

[2] Оръжейна. — Б.пр. ↑

[3] Знак на чест при тевтонските рицари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

ВЪЛЦИ

Джеф Бйерке седеше на маса в ъгъла и отпиваше от бирата си. Дори представителят на закона имаше право на една бира, стига да я пиеше бавно и да не си позволяваше подобна волност твърде често, за да развърже езиците на хората. На бара, точно под табелата Милър, с липсващо „л“, както често напоследък, течеше оживен разговор за вълците.

„Взрив-о-вкусно“ не се бе променил никак от детските му години, когато след училище се отбиваше, за да си купи близалка. Масите в очуканите сепарета, подредени край едната стена, все още бяха покрити със същия шарен линолеум, малкото прозорче на единствената врата към кухнята бе толкова мръсно, че човек не можеше да разбере дали вътре е светло.

По дяволите, дори двамата мъже на бара и самият барман не се бяха променили. Е, да, Арни бе по-плешив отпреди, а Орфи бе качил и на шкембе, и на диоптри, а пък зад бара високият кльоцав Уле Хонистед вече не се движеше толкова бързо както някога. Джеф бе влизал тук хиляди пъти през последните двайсет години и погледът му попадеше на същата репродукция — Трите грации спорят как да прекарат времето.

— Ами той, Гунар, каза, че са отмъкнали десет от кравите му — заяви Арни Селмо и побутна шапката назад, за да му е по-удобно да надигне бирата, а веднага след това със същото отработено движение я намести напред, сякаш тя щеше да успее да скрие плешивината. — И на мен не ми се струва да е един-единствен вълк.

Иън скри усмивката си. Всички си имаха тайни, а на него рядко му влизаше в работата да ги издава и онези случаи не му доставяха никакво удоволствие. Това бе част от наследството на Джон Хонистед — освен поста бе поел и отговорността. Значката, патрулната кола, офисът и малкото помещение за задържани в приземието на кметството бяха само оръжията му, не същността на работата.

Джеф бе по-скоро като едно малко министерство на правосъдието, не толкова градският полицай. Ченгетата съблюдаваха спазването на правилата, докато правосъдието си имаше свои задължения.

Като например: остави хората намира!

Не всички обаче мислеха така. Повечето бяха доволни. Достатъчно от тях бяха доволни. Кое то си беше много добре. Преди около десет години, едно кльощаво, дребно дванайсетгодишно момиченце, което не пожела да се представи с друго име, освен Кейти, избягало от невероятната жестокост на втория си баща, се появи в града и семейство Орстед го приеха у тях. Тогава всички във фермата казваха, че няма проблем да изхранят още едно гърло.

В града се носеше слух, че била далечна братовчедка на Боб, която ще живее при тях, но тя изобщо не приличаше на семейство Орстед и сигурно затова никой не вярваше, въпреки че нито един не изказа съмненията си. Не се случваше за пръв път беглец да открие убежище в града, а и нямаше да е за последен. Просто всеки разчиташе, че хората като Боб Орстед или доктор Шърв, или Мини Хансен и Майкъл Бйерке постъпват правилно.

По-бъбривите домакини разнасяха слухове, но Орстед заведе Кейти на дискретен преглед при доктор Шърв, след което докторът си поговори с бъбривците и повече и дума не се чу. Никой не смееше да се противопоставя на доктор Шърв, както и на Боб Орстед.

Боб Орстед невинаги бе приятен на Джеф, но пък кой е казал, че трябва да си харесваш тъста?

Орфи Селмо, далечен роднина на Арни, въпреки че бе трудно да проследиш тези объркани роднински връзки, а и в тънкия телефонен указател на местността имаше толкова много с фамилия Селмо, колкото и Улсен, измърмори и отпусна лявата си ръка на тирантите, въпреки че това не бе в състояние да спре треперенето на ръката.

— Абсолютно сигурно е, че са десет — каза той. — Гунар няма да тръгне да използва вълците за извинение, че е заклал толкова много и ги е продал на оня швед в Гранд Форкс, за да вземе пари в брой. Разбира се, че няма да направи такова нещо.

Арни се облегна напред и си взе шепа фъстъци.

— А и защо да го прави? През последните пет години Гунар няма никаква печалба. След като не си изкарал нищо, данъчните няма

как да те облагат. — Той изви глава към прозореца и пикапа на Селмо, спрян от другата страна на улицата. — Слушайте какво ви говоря.

Орфи само изсумтя.

— Добре де, щом си толкова сляп, та не виждаш сам, няма аз да ти отварям очите.

Що за метафори, успя да се въздържи Джеф. Беше достатъчно трудно да си завършил колеж и да се върнеш в малкото фермерско градче и нямаше никакъв смисъл да си усложнява живота още повече, като се обажда.

Арни се разхили.

— Напоследък много се приказва за вълци. Видях една книга в бакалията, направо не е за вярване.

— За вълци ли?

— Може и за вълци да е била, ама едва ли. — Той поклати глава. — На корицата имаше една девойка в кожена дреха, коленичила пред вълк, а вълкът се изправил на задните си крака, като че ли тя се готвеше да го... ама...

— Какво?

— Ами онова, за което вече не си спомням откога не съм плащал на курвите в Уиджонгбу, когато ходех там, но така и не успях да убедя Ефи, че не е грях. — Той въздъхна и отпи бира. — Въпреки че дъртофелата ми липсва от време на време.

Джеф си отбеляза наум да поговори с Нийл Петерсен. Не че се вълнуваше какви книги Петерсен продава на щанда за лекарства, въпреки че много добре знаеше за процъфтяващата, макар и тайна, търговия със заглавия, за които преподобният Опегорд би изнесъл проповед, ако предполагаше, че съществуват. Но тази търговия трябваше да си остане под щанда.

Арни вдигна чаша.

— За Кучешкия взвод, 7-ми полк, Първа кавалерия (без коне).

— Айде пак разкажете за Корея — изсумтя Орфи.

Зад бара Уле лъскаше една чаша с кърпа, като дете, което не спираше да търка лицето си с одеялцето за защита^[1].

— Ех, Орфи, поне половин милион пъти сме слушали за Бастон...

— И бас държа, че знаете, че бях в третия проклет танк зад самия Крейгтън Ейбърмс... — продължи Арни, имитирайки силния

акцент на Орфи.

— ... а когато и младият Дейв е тук, ще чуем какво точно се е случило при нападението край Дак То. Ще трябва да изслушахме любезно и за това, как е било в Корея. — Той кимна с брадичка към чашата на Орфи. — Готов ли си да поръчаме по още едно?

— Че защо не.

За няколко секунди в бара настана мълчание, а Джеф погледна часовника си и реши, че ще се откаже да чака Тори и приятелите му, но след това реши да им даде още петнайсет минути. Кейти сигурно все още беше при семейство Орстед, а той никак не обичаше да се прибира, когато къщата е празна и смълчана. Беше вече време да си родят едно-две деца, стига да успееше да убеди Кейти.

Ама, я по дяволите...

Вратата се отвори със замах и Тори, и двамата му приятели влязоха. Изглеждаха приятни. Неговата Маги беше сладка, кльощава, типично момиче от източния бряг. Усмивката на високия евреин, дето пушеше трева, му се стори много приятна, макар и донякъде грозновата. Имаше нещо общо с младия Ейбрахам Линкълн, преди още да си пусне брада. Този тук спокойно можеше да се замисли за едни мустаци.

— Амиии, две безалкохолни бири и един севънъп — поръча Тори и се настани в сепарето до Маги, докато високият, Иън, седна до Джеф.

— Севънъп ли? — смръщи чело Уле.

— И две безалкохолни бири.

Уле намигна хитро.

— Веднага.

Орфи бе така погълнат от разказа си за освобождаването на Бастон, че дори не забеляза как Уле налива безалкохолната бира от крана на Грейн Белт.

Тори отдавна не си бе идвал и вече бе придобил навици на гражданин. Трябваше му цяла минута, за да се сети сам да си пренесе таблата с напитките.

Известно време отпиваха смълчани, докато Джеф разказваше на Тори последните местни клюки, поне тези, които бяха достояние на всички. Банка „Гранд Форкс“ най-сетне бе обявила ипотеката на Джонсън за просрочена, а търгът щеше да се проведе следващата

събота. Доктор Шърв най-сетне се бе сдобил с помощник, някакъв млад лекар, и отново се готвеше да се пенсионира. Казвал, че ще тръгне за Флорида.

И така, докато разговорът на Трите грации отново се завъртя около вълците.

— Снабдил съм се с нов окуляр на Краут за стария ми модел 70.

— А, да. Модел 70 на „Уинчестър“ отпреди 64-та. Знаем, Арни, това е добра пушка.

— Да. Защитен вид или не, вече почти съм решил някоя нощ да ги поопукам сам — каза Арни. — То си е нищо работа...

— Да бе — прекъсна го Орфи и изсумтя. — На тебе мозъка ти почти го няма. Едно е да ходиш да стреляш по вредните животни...

Маги се приведе към Тори.

— Лов на вредни животни ли? — прошепна тя. — Също като в песента „*грабвай оръжиято, вредителю*“?

Тя се разсмя. Приятен, ненатрапчив, звучен смях. Джеф завидя на Тори. Кейти никога не се смееше така.

— На вредни хищни животни — каза Тори. — Обикновено става въпрос за прерийни кучета, но тук при нас ходят за мармоти. Причиняват много вреди на посевите и фермерите гледат да се отърват от тях. Стингерите 22-ри калибър са идеални за тях, но някои, като стария Арни, са превърнали това занимание в хоби. Снабдяват се с пушки, които са супер за дълги разстояния, и им монтират скъпи мерници.

— Доста кръвожадна ми се струва тази работа.

Тори сви рамене.

— Нали и теб съм те виждал как стъпкваш хлебарките, а те искат само да си гризнат нещо.

Иън близна показалеца си и го прокара във въздуха пред приятеля си.

— Точка за Тори. Маги губи.

Орфи все още не даваше думата на никой друг.

— ... ще застреляш вълк с една от онези 22-калибрени детски играчки? Да, съгласен съм, че един мармот ще го гътне на място, но са малки за сърните, а пък аз няма да тръгна след вълци с нещо, което не става дори и за сърни.

— Значи ще вземе един 30–06.

— Значи ще си вземеш на главата само неприятности — каза Уле и поклати глава. — Ами ако се натъкнеш на още някого, дето му е хрумнало същото?

— Аз да не би да ти приличам на вълк?

— Според мен и юницата, дето я удари долу на юг миналия сезон, не приличаше много на сърна — обади се високо Джеф.

Ушите на Арни поаления.

— Че то беше такава адска мъгла, ама кълна се...

Джеф вдигна ръка, а Уле го последва със същия жест, за да накарат Арни да замълчи.

— Знам. Беше случайно, на всеки можеше да се случи. Стават и такива работи — продължи Джеф. — А пък на мен никак не ми се ще някой да пострада. Да не говорим, че е и незаконно. Просто зарежи тази работа, Арни — каза той и нарочно се обърна към Тори, — пък да видим какво ще излезе.

Тори само кимна и отново се върна към бирата си.

— Точно така. Ако е единак, той просто ще отминие.

Орфи изсумтя.

Джеф се усмихна.

Тори кимна отново.

Ториан дел Ториан се събуди от лекото докосване и посегна към...

Не. Нямаше опасност. Тъмната сянка, надвесена над леглото в тъмното, бе просто Орфиндел. Нямаше нужда от 9-милиметровия пистолет „Таурус“, който държеше на нощното шкафче. След всичките тези години огнестрелните оръжия му бяха станали втора природа, както и неподозирано острият нож в сребърен обков, скрит на таблата зад главата му. Това беше само Орфиндел.

Само Орфиндел, помисли си той и се засмя беззвучно. Просто Орфиндел, съвсем просто казано, един Старей, сигурно Старей на много години, който беше влязъл в стаята му, за да го събуди, сякаш Орфиндел бе просто прислужник от селски произход, който внимаваше за всяка негова дума.

Усети топлото тяло на Карин, отпуснато до него, излъчващо спокойствие и сила. Неговата съпруга бе в състояние да запали

светлината в тъмна стая, да прогони нощните демони, които нахлуваха в сънищата му. Докосна два пръста до устните си, а след това много нежно и грижовно ги притисна към заобленото бедро под чаршафа.

— Да — прошепна той. — Какво има?

— Младият Ториан току-що се прибра с приятелите си — каза Орфиндел; гласът му бе приглушен, за да не събуди Карин. — Искате да поговорите с теб.

— Добре, Хоузи. Благодаря ти. След малко идвам. — Това беше необходимо. Още преди години се разбраха, че Ториан ще се отнася към Орфиндел като към подчинен и ще се обръща към него с името, което Старейт сам си бе избрал, но тогава нищо не бе споменато за мислите му и въпреки че почти цялата му чест вече бе унищожена и непрекъснато усещаше нужда да я компенсира с нещо, Ториан дел Ториан все още успяваше да спазва уговорката, без да плаща допълнителен дан.

Облече се бързо, целуна бегло спящата си жена и излезе в коридора. Тя помръдна едва-едва. Едно от многобройните качества на Карин бе, че спи изключително дълбоко.

Тори и двамата му приятели бяха в кабинета. Изглеждаха приятни, макар и малко изнежени гражданчета. Ториан потисна усмивката си. За двайсетте години, откакто двамата с Орфиндел бяха успели да избягат през Скрытите Проходи в Следващия Свят, Ториан успя да се превърне в истински селянин. Поне осемнайсет поколения от семейството му бяха живели в Средните Владения и нито един от тях не бе стъпвал обут по нивята, камо ли пък бос.

Но това бе толкова отдавна, толкова далече оттук.

Тори бе много сериозен и Ториан веднага позна защо. Заради вълците.

Той погледна към Орфиндел. Това бяха само вълци, нали така?

Орфиндел не умееше да чете мисли, но понякога това нямаше никакво значение. Той кимна, но в отпуснатите му рамене личеше някаква резервираност, сякаш казваше: *„Не съм много сигурен, но почти“*.

— Тази вечер говорих с Джеф Бйерке — каза Тори. — Вълците го притесняват.

Ториан кимна.

— И не само него. Свен е бил на пост снощи и му се е наложило да стреля. Днес ми показва следите.

Следите водели на юг, което по всяка вероятност беше чисто съвпадение.

По същия начин говореше и доктор Шърв, когато ставаше въпрос за някоя диагноза.

— Когато чуеш звука от копитата на кон, трябва да си мислиш за коне, не за зебри.

Фермерите навсякъде си имат проблеми с вълците. Цяла една поредица от необичайни, но показателни случки би предшестваха евентуалната поява на Чедата на Фенрис.

— Да, но... — Тори не довърши мисълта си.

Това беше глупаво, макар и лесно обяснимо.

Ториан се усмихна.

— Ако човек има доверие на приятелите си, най-добре е да си каже всичко. Той иска двамата с Хоузи да тръгнем след тях.

Тори кимна.

— Да. Не му се искаше да го каже направо, но...

Орфиндел също се усмихна.

— На него просто не му се иска да си слага главата в торбата, Тори. Ако после попитат Джеф или в съда, или някъде другаде, дали ни е дал одобрение да застреляме защитено животно, той с чиста съвест ще отговори, че такова нещо няма. — Орфиндел вече намъкваше дебело пухено яке. — А пък ако не ни спипат, все едно че нищо не се е случило.

Най-добре беше да се действа веднага. Имаше пълнолуние, а Орфиндел бе в състояние да следи дирята дори и в най-тъмните нощи: умение, което Старейт все още притежаваше, въпреки че очите на Ториан си бяха напълно човешки. Както и очите на сина му, а също и на госта на сина му.

Ториан си помисли дали да не вземе от комплекта, предвиден за критични моменти, чифт очила за нощно виждане, но се отказа. Всъщност трябваше да си купи друг чифт за ежедневна употреба, но никак не му се искаше.

Все пак в тъмното Ториан спокойно можеше да гледа през окуляра, а това би трябвало да му е напълно достатъчно.

Дали да покани и госта? Местните обичаи не даваха ясна представа по този въпрос, а според него това, което не бе забранено, си оставаше позволено.

— Ториан, Иън... вие искате ли да дойдете?

Тори кимна.

— Да, господине.

По-високото момче замълча, преди да отговори.

— Ами да. Да, разбира се. Ако няма да ви се пречкаме, господине.

— Нали сте наясно, че пристъпваме закона? Съмнявам се, че има опасност да ни арестуват и да се изложим, но не е срамно, ако прецените и откажете.

Момичето се намръщи, сякаш и тя очакваше да бъде поканена. Тя нямаше място там, въпреки че американка от двайсети век едва ли би разбрала подобно нещо.

Не беше работа на Ториан да ѝ обяснява всичко това. Затова остави проблема на сина си.

Иън се усмихна:

— Не забелязах много, които да се съобразяват със закона наоколо. Май... ами... то да се разбираме, е много по-важно от формалностите.

Ториан изобщо не бе изненадан, че Тори си е подбрал умни приятели. Той бе добър син и изборът му бе правилен. Както се оказваше, това момче, Иън, имаше добър захват в бой и умна глава на раменете.

— Ние ще отидем да съберем необходимото и да подготвим пикапа. Ще се видим навън след десет минути — каза Ториан.

Тръгна надолу към склада и извади две кутии с амуниции от високия заключен шкаф. Отвори кутиите и се вгледа в дългите изтънени патрони 30–06.

Странно, по местните стандарти, старите оръжия бяха високо ценени. Ториан някога се бе упражнявал със саби, значително по-стари от това тук.

Ръчното зареждане се бе превърнало в негово хоби, едно от многото неща, които научи от стария Том Рьолке.

Никога нямаше да си признае, дори и пред Орфиндел, но семейство Рьолке му липсваха също толкова, колкото и родната му

земя. Само че Том и Ева сега живееха в старчески дом някъде близо до Сан Диего, благодарение на златото на Торсен. Ториан не съжаляваше за нито едно похарчено пени, не и за тези, които похарчи за мъжа и жената, които бяха прибрали двамата с Орфиндел, когато имаха най-голяма нужда, без да знаят нищичко за тях, освен че са в беда. Свято да е окото на Один, но по онова време Ториан дори не говореше езика, никой от двамата им не го говореше. Добре че я имаше Дарбата за Езици на Орфиндел.

Очите му се спряха на сребърните главички на патроните. Да, беше почти сигурно, че имат насреща си вълци, не Чеда. Но и един вълк би загинал също толкова лесно от сребърен куршум.

Замисли се за момент дали да не остави бележка на Карин, но никога не успя да се научи да пише много добре, а и освен това, тя го познаваше достатъчно и знаеше, че той ще се върне. Това съвсем не бе първият път, когато се измъкваше посред нощ, а и едва ли щеше да е последният.

Другите го чакаха горе.

— Ще се забавим — каза Тори на момичето. — Няма смисъл да ни чакаш.

Маги Кристенсен чу зад себе си тихото пошляпване на боси крака, докато си наливаше нова чаша кафе. Беше бясна, въпреки че не го показваше.

Нямало било смисъл да чака значи, а? Щом е така, значи ще чака. Винаги се получаваше по този начин, откакто се помнеше.

Сигурно трябваше да благодари на татко. В семейството се разправяше като истинска легенда, че когато е била на около четири, още по времето, когато все още я наричаха Мериан, се возела в колата с леля си Маги, сестрата на мама, която по това време живеела при тях, и заявила:

— Когато порасна, искам да бъда леля Маги.

Леля Маги се разсмяла и ѝ обяснила, че първо трябва да убеди мама и татко да си родят още едно дете, а след това да убеди детето да порасне и също да има деца и едва тогава щяла да стане леля Мериан, а не леля Маги.

— Татко ми — казала тя и демонстративно изсумтяла — казва, че когато порасна, ще бъда каквато си поискам.

От този ден насетне, тя настоявала всички да я наричат Маги.

Не една и две учителки забравяха, но им се напомняше, докато накрая те се отказвали да спорят, а пък понякога, на детската площадка, когато момчетата я викаха на истинското ѝ име, тя се преструваше, че не ги чува. Всичко това, разбира се, се промени в девети клас, когато неусетно, поне така беше в спомените ѝ, шината на зъбите изчезна, кожата ѝ се избистри, а гърдите и бедрата ѝ се наляха и добиха женствени форми, които нямаха нищо общо с момичешката слабост, след което започнаха да се извързват погледи и да се чуват подвиквания.

Тя нямаше абсолютно нищо против.

Маги не искаше кой знае какво. Единственото ѝ желание бе нещата да стават както пожелае тя, което съвсем не означаваше „без всякакви усилия“. Нямаше нищо против да се залавя за работа, както нямаше значение на каква цена ще получи това, което си бе наумила, дори и целта да бе да накара оня смотан професор по английски да ѝ пише шестлица, защото още една петица би смъкнала общия ѝ успех на 3,5; или пък да обиколи десет магазина, за да открие точния червен нюанс, който да подчертае блясъка на косата ѝ, без да личи, че е боядисана; или пък да прекара десетки часове в салона с останалите новаци от клуба по фехтовка, когато стана ясно, че това е единственият начин да раздели Тори с тогавашната му приятелка; или пък да прекара още десетки часове в залата не заради Тори, нито пък защото бе открила, че е добра, а защото, за нейна изненада, разбра, че това много ѝ харесва.

— Здравей! — чу тя зад себе си. — Виждам, че оставаш будна до късно.

Тя се обърна, без да се изненадва, че Карин Торсен се е появила в къс халат, който определено бе от Виктория Сикрет, с дантелено черно боди, което се подаваше отдолу. Тя наистина изглеждаше страхотно за жена на нейната възраст, но все пак!

— Надявам се да не съм те събудила аз — каза Маги.

Карин поклати глава и разтърси златистите си коси, за да отмахне един кичур от очите си. По дяволите, косата ѝ наистина бе златна, не просто руса.

— Не — отвърна с усмивка тя. — Вкъщи се шегуват, че се будя само когато аз реша. — Изведнъж усмивката ѝ стана някак далечна и замислена. — Налагаше се Ториан да ме буди, докато кърмех Тори — разказваше тя. — Дори плачът на бебето не можеше да ме накара да трепна. — Погледна Маги за миг, след това поклати глава, за да се отърве от мисълта, която ѝ мина през ума. — Но ето че понякога се будя и сама. Виждам, че Ториан и Хоузи са излезли, а и Тори не си е в... и Тори е с тях.

„А пък леглото на Тори хич не е било пипвано. А пък ти сигурно се чудиш дали бебчето ти не се е гушкало в моето легло, а, има ли такова нещо?“ — мислеше си тя.

— Иън също е с тях. Докато бяхме в бара...

— Във „Взрив-о-вкусно“ ли?

— Да. Джеф Бърк...

— Бйерке.

— Да, той разказа, че някакъв вълк удушил пилета или нещо подобно и че би било доста хубаво, ако можеше нещо да му се случи на този звяр. „Кой ще ме отърве от този разбеснял се вълк?“ — каза тя по-скоро за да провери дали Карин ще познае цитата.

— От Джеф ще излезе прекрасен крал — усмихна се широко Карин. — Та значи, Тори се прибра и събуди Хоузи, а той събуди Ториан, а той веднага хукна да види дали не може да направи нещо, дори и посред нощ, така ли?

Маги не се сдържа и също се усмихна.

— Нещо такова. — Взе кафеварката. — Искаш ли да ти предложи чаша от твоето кафе?

Карин се замисли за миг.

— Да, благодаря. Обаче, ако ще чакаме мъжете, тогава ще се кача, за да си сложа нещо по-удобно, за да седна и да си поприказваме.

„И с което няма да си полугола пред друга жена.“

Карин се обърна и излезе, а в походката ѝ я нямаше обичайната плавност.

Маги се усмихна.

На момичето не му отне дълго да намери сметаната, наполовина изразходван пакет, който успешно премина проверката с душенето, който не би си позволила да направи пред Карин. Захарта обаче беше по-трудна за откриване. Кристалната захарница при чашите беше

празна, а докато открие шкафа, където я държаха, и отвори пластмасовата кутия, за да топне пръст и да се увери, че не е попаднала на огромно количество сол, и докато пресипе в кристалната купа, Карин се върна, облечена в обемиста копринена пижама в черно и жълто, която би изглеждала подходяща както за мъж, така и за жена, или просто безформена, ако не бе силно пристегната на талията с копринен шнур, който не беше в същия нюанс на жълтото.

Тя пое чашата от Маги, седна на масата и забарабани лениво с късия си изгризан нокът.

— Тори не говори много за училище, когато се прибере.

— Нито пък за вкъщи, когато е в училище. — Маги се настани от другата страна на масата срещу нея. — Понякога споменава по нещо дребно.

— Той си е такъв — усмихна се широко Карин. — Това май е част от норвежкия стоицизъм. Чудех се вие двамата от колко време...

В хола се посипаха счупени стъкла и на пода се чу нещо, което наподобяваше десетки стъпки, придружени от страховито ръмжене.

Маги замръзна на мястото си от уплаха и изненада, но Карин Торсен вече бе скочила от масата. Движеше се като танцьорка, която е упражнявала прилежно всяка стъпка не само за да я изпълни безупречно, но и грациозно. С две крачки се озова до мивката, след това вдигна лявата си ръка и изтегли огромния месарски нож от поставката над плота, а с дясната ръка сякаш погали и плесна шкафа над чешмата. Скритите в страницата на шкафа пружини се отместиха и откриха пистолет от неръждаема стомана, закачен на три кукички. Карин го свали с едно движение.

Понечи да побегне, но ужасяващата космата топка отскочи през вратата на кухнята и я събори назад.

Тя насочи пистолета и стреля.

Далечният изстрел изтръгна Арни Селмо от първия дълбок сън, на който се радваше от седмица насам.

След като бе женен четирийсет и две години все за една жена, с която спеше все в едно легло, му трябваша повече от една година, шест месеца и два дни, за да свикне да спи сам и да върши всичко сам.

Ходенето в бакалията бе трудна работа. Докато Ефи бе жива, Арни нямаше нищо против да пазарува. Обичаше да ходи с нея в Гранд Форкс на всеки две седмици, за да заредят с всичко, което им е необходимо. А ето че сега пазаруването никак не му се нравеше. Нямаше с кого да обсъжда глуповатите нови продукти, които все лансираха, сякаш на някого му трябваше таблетка, която да оцветява водата в тоалетната в синьо, или пък алое, каквото и да беше това, с което напояваха кърпите за почистване на бебешките дупета. Вече никой до него не въздишаше над цената на ребрата, нямаше кой да кудкудяка и непрекъснато да повтаря: „Ами че то само веднъж живеем“ и да се протегне да вземе малко ребра.

Пазаруването беше досадно, чистенето бе досадно, всяко прашно петно му напомняше за Ефи, но когато си легнеше, ставаше най-зле. Много лесно можеше да посегне към бутилката „Четири рози“, която винаги стоеше на нощното шкафче, но това в никакъв случай не беше начинът. Арни Селмо предпочиташе да пийне чаша преди лягане, както правеше открай време, но, Бог да му е на помощ, нямаше да се напие до несвяст в леглото на Ефи.

Сънищата бяха най-лошото. Всяка нощ го спохождаше все един и същи сън. Ефи спи до него, почива си, удобно отпусната, няма я разкъсващата болка, която превърна последните й дни в истински ад, от който се избави с помощта на Арни и доктор Шърв. Арни се събуждаше всяка сутрин, все още полузамаян от съня, отваряше вратата на банята и наблюдаваше как слънчевите лъчи нахлуват и се разполагат по старинните шестоъгълни плочки, и зачакваше Ефи да излезе, загърната със стария пухкав син хавлиен халат, и едва тогава започваше да осъзнава, че всъщност отново е в плен на съня, че се събужда пред прага на още един ден без нея.

Затова той се изтръгна от съня почти със задоволство.

Проехтя нов изстрел в нощта, и веднага след него писък.

Арни бе слушал разни градски легенди. Не беше много сигурен дали да им вярва, но знаеше за някакъв изрод, дете наръгал жена си до смърт, и то наред улица, а стотици минувачи чули писъците й, но никой не сторил нищо. Разказаха му, че на убиеца му били необходими повече от десет минути, за да завърши деянието си. Това сигурно бяха гнусни измислици, въпреки че така му бяха представили нещата.

Наполовина буден, Арни вече се бе упътил към шкафа с оръжията в гостната. Извади пушката си с една ръка, а с другата посегна към кутията с муниции. Пушките не гърмят посред нощ току-така. Не и без причина. Нощем не се разнасят писъци, без да има причина.

За всяко нещо си имаше причина.

Пъхна крака в ботушите без дори да си прави труда да обува чорапи, остави пушката и мунициите, за да завърже връзките, нямаше да се остави някой да го спъне в тъмното, след това грабна пушката и патроните и навлече едно дълго палто.

Изскочи в нощта без дори да си прави труд да затвори вратата.

Нов изстрел, който май идваше от къщата на семейство Торсен. Те може и да бяха странни, но изобщо не бяха хората, които ще гърмят по нощите.

Отсреща, у Дейви Хансен, светеше, когато вратата се отвори. Гърдите на Дейви бяха голи в хладната нощ. Беше успял да нахлузи единствено дънки и някакви работни ботуши, сякаш само това бе успял да докопа, след като бе скочил от леглото.

Дейви закуцука към Арни. Лявото му стъпало и по-голямата част от крака под коляното бяха останали в някакво оризище във Виетнам. Държеше пушката с цевта нагоре и Арни едва след секунда разбра защо това го изпълваше със завист. Дейви стискаше ARI5, цивилната версия на пушката, която Дейви бе носил по време на войната. Арни го сърбяха ръцете за стария „Гаранд“, а ловджийската пушка нямаше да излекува желанието.

— Къде? — извика Дейви.

— У Торсен — каза Арни и затича леко, за да не изостава прекалено много по-младият мъж, докато тъпчеше патроните в цевта.

Къщата на семейство Торсен бе построена на самия край на града, в гъста горичка. Така тя бе заслонена от три страни, а четвъртата бе извърната към града. Непавираната пътека минаваше зад имота на семейство Бьорнсен, който граничеше с ливада.

Тревите го перваха през ръцете и очите, но Арни продължаваше напред, там, откъдето долитаха виковете и писъците.

И ръмжене.

Той разтвори тревата и се закова на място.

На входа, Карин Торсен, облечена в съдрана пижама в жълто и черно, стиснала дълъг кървав нож в ръка, се бореше с най-големия вълк, който Арни бе виждал през живота си, докато още три или дори четири също толкова огромни вълци се бяха скупчили наоколо и я хапеха. На верандата лежеше пистолет. Арни го забеляза, когато лапата на един от вълците попадна върху него и пистолетът отскочи към ливадата.

Огромният прозорец на верандата, издаден напред, бе разбит и още два вълка теглеха полуголо момиче през него, а стърчащите стъкла разкъсваха краката ѝ. Момичето, изглежда, не забелязваше това. И тя като Карин стискаше нож и не спираше да замахва с него, но усилията ѝ бяха толкова напразни, колкото и тези на по-възрастната жена.

Арни не можеше да стреля по посока на жените, не и със своята ловджийска пушка. Със стария „Гаранд“ можеше да уцели каквото трябва, но сега от лявата страна на верандата имаше още два вълка, които изчакваха да се включат в битката. Той постави патрон в цевта, вдигна пушката на рамо и стреля.

Оръжието ритна силно, оттласна го назад и едва не го събори.

Трябваше му цял един миг, за да прецени, че това не е резултат от остаряването, а че сигурно е посегнал към кутията, където държеше различни патрони: от сачми за птици, до едрокалибрените патрони, които използваше за сърни. Сигурно бе взел от онези за сърни.

Не се бе прицелил достатъчно внимателно, колкото ако знаеше, че не стреля със сачми, но въпреки това един от вълците се прекатури. Прозвуча нов изстрел, а след него и още един с високия напев на пушката на Дейви, която звучеше като тенор в сравнение с баса на ловджийската пушка на Арни.

Тук нещо не се връзваше. Карин бе нападната от три вълка, но истината бе, че те я принуждаваха да слезе от верандата на ливадата. Само един от тях би могъл да я разкъса, докато Арни кихне. Ножът ѝ не преставаше да нанася удари, а освен писъците и изстрелите, той долови характерното хрущене, когато ножът се забиваше в нечия плът. Въпреки че кръвта блестеше със сатенена лъскавина в нощта, нито един от вълците не падаше, нито пък се чуваше скимтене от болка.

Арни зареди отново и се прицели в друг вълк, който бе на самия край на глутницата. Стреля, този път готов за отката на високо калибрения патрон.

Усети удара право в прояденото си от артритна рамо. Намръщи се от болка и зареди отново.

„Стар съм вече за такива неща — помисли си той. — Мили боже, върни ми младостта само за пет минути.“

Повече не му и трябваше, след това добрият господ можеше да го отведе, след само пет минути със силата и очите на млад човек.

Две глутници вълци отнасяха нанякъде жените, а той не бе в състояние да направи нищо. Поне можеше да убие някой и друг вълк и така да улесни тези, които щяха да свършат важната работа. Арни не се гордееше с постижението си.

Но... нали стреля два пъти, а Дейви даде поне дванайсет изстрела. Къде бяха мъртвите вълци?

Арни бе сигурен, че уцели първия право в гърдите, но не го видя проснат никъде по земята. Беше се изправил и вървеше наежен към него, със схванати крака, раззината челюст, в която стърчаха грозни зъби.

Той спокойно зареди отново, прицели се и нежно дръпна спусъка, толкова нежно, че някъде дълбоко в съзнанието си видя как старият му сержант, който ги обучаваше, се усмихва доволно, защото сержант Хоумър Абърнейти не би се усмихнал и на собствената си майка, дори и копелето гадно да имаше майка.

Пушката го отхвърли назад, този път доста по-силно, и куршумът събори вълка. Петдесеткалибров куршум за елени би трябвало поне да счупи някоя кост и да разкъса достатъчно плът, за да не може тази твар да се надигне отново. Ето че звярът бавно се изправи на крака и се понесе към него.

Някъде от дясната му страна, нов писклив екот му показва, че още някой стреля, последва двоен басов гърмеж, според който братята Ларсен също се бяха включили в играта, а това вече бе добре. Може пък да извадят повече късмет от него.

Вълкът свиваше и отпускате крака в почти комичен танц, след това задните бутове се отпуснаха неподвижно на земята, изтласкаха се нагоре, насочвайки тежкото тяло в скок право към Арни, с широко раззината паст, готов да захапва, да разкъсва, да убива.

Не му оставаше време да зареди наново, а и нямаше никакъв смисъл.

По дяволите тогава. Арни отпусна пушката от едната страна. Ръката му попипа за миг мястото, където преди почти половин век се намираше щикът, но пръстите му не напипаха нищо.

По дяволите и с него тогава. По дяволите с всичко.

Ефрейтор Арнолд Дж. Селмо, Кучешки взвод, 7-ми полк, Първа кавалерия, се изправи. Един ефрейтор от Кучешкия взвод, 7-ми полк, Първа кавалерия не се нуждаеше от кон. Първа Кавалерия бе заминала за Корея като пехотна част. Един ефрейтор от Кучешкия взвод нямаше нужда от пушка. Един ефрейтор от Кучешкия взвод нямаше нужда от щик. Щяха да му свършат работа и голите ръце, и шията на противника, а Бог бе свидетел, че ръцете му си бяха на място.

Арни Селмо протегна ръце и отправи молитва да не изпусне вълка, а да успее поне за момент да склучи пръсти около шията му.

А ако не успееше да се добере с пръстите си, то, свети Боже, нека поне да бъде със зъби.

[1] Одеядце, което носят децата, с което да се скрият, в случай че ги обхване безпокойство или страх. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

СКРИТИТЕ ПРОХОДИ

Иън стискаше предпазния колан с побелели кокалчета, за да не изпадне, докато фордът „Бронко“ се клатушкаше по неравния път към къщата на семейство Торсен. Не беше сам и въпреки че Тори бе на задната седалка, усещаше и неговия страх. Боже, направо можеше да го помирише.

Торсен караше като луд, или по-скоро като човек, решил, че ако натисне газта до дупка или пък върти кормилото по-рязко, отколкото е необходимо, колата ще върви по-бързо.

Единственият сред тях, съумял да запази спокойствие, бе Хоузи, който си седеше кротко на предната седалка и нито трепваше, нито се безпокоеше.

Завиха по пътя към къщата.

Торсен наби спирачки и колата поднесе, а фаровете разкриха истинско кръвопролитие.

Под силните лампи, навсякъде, бяха пръснати тела. Тревата наоколо лъщеше от кръв, парчета кости се белееха с призрачен блясък, жълти на цвят вътрешности бяха разпилени като червеи.

Щеше да е по-добре, ако всички бяха мъртви, но двама все още стенеха.

Мъж с черна брада, доста едър в талията, в дебело палто, се бе привел над единия ранен. Отворената до него чанта, оставена направо на земята, показваше, че е лекар.

Джеф Бйерке застана до вратата още щом я отвори. Дясната му ръка висеше отстрани, сякаш не можеше да я използва, и изглежда дори не забелязваше, че стиска пистолет.

— Доктор Шърв казва, че Арни ще оживее, но Уле Хансен е мъртъв, и братята Ларсен — каза той с необичайно спокоен глас, напълно неестествен за сълзите, които се стичаха по бузите му и попиваха в брадата. — Дейви Хансен тръгна да преследва вълците. Отправиха се на юг. Казах му да не ходи, но нали знаете, че на Дейви никой нищо не може да му каже. Взе и една ролка от жълтата ми

ограничителна лента, за да отбележи пътя и да можем да го последваме.

Той стисна рамото на Торсен.

— Бих се почувствал адски глупаво, ако трябваше да го кажа на някой друг, но ми се струва, че ти вече знаеш, че вълците завлякоха жена ти... и приятелката на сина ти. И сигурно знаеш, че куршумите дори не са в състояние да ги забавят.

Торсен пристъпи към мястото, където работеше докторът, и се надвеси над стареца, който Иън реши, че е Арни Селмо.

— Не — каза Бйерке. — Няма време. Щатските шерифи ще пристигнат до час. Ако има нещо, което смяташ да правиш, давай побързичко. Двамата с доктора ще те покроем, но...

— Трябва да говоря с...

Бйерке сграбчи Торсен за рамото и го завъртя, вдигна пистолета си и го насочи към лицето на по-възрастния мъж, кокалчетата му бяха побелели също като лицето.

— Само да си посмял — изсъска той. — Дори не си го и помисляй! Ще се оправяш с гузната си съвест някой друг път, господин Торсен, изповядай се пред свещеника или пък удави всичко с бутилка уиски. Само че ще стане някой друг път. Точно сега не бива да забравяш, че съседите ти загинаха, докато се опитвах да ги спася. Няма да позволя да попилееш усилията им, мухльо такъв. — Всяка дума бе изречена с неестествено спокоен глас. После отпусна ръце.

За момент Торсен не каза нищо.

— Има много неща, за които нямаш представа.

— Вероятно знам много повече, отколкото собственият ти син. Да не би да си въобразяваш, че Джон Хонистед ми е предал само значката? — Джеф Бйерке задържа погледа на Ториан. — Мърдай! — Той се отдалечи, раздавайки команди на всички с носилки.

— Добре. — Торсен се обърна към Хоузи. — Знаем какво искат. Трябва да дойдеш с мен.

Хоузи бавно поклати глава.

— Не и по този начин, Ториан. Има един друг път...

— Нали си наясно какво ще направят, ако не ги последваме? — попита примирено той.

— Не, не знам какво ще направят. Знаем, че действията им... са заплахата, да, заплахата. Не всички си спазват обещанията, независимо

дали са изречени пред хора или тайно.

— Не. Ако не ги последваме заедно... аз ще ги последвам, дори и ти да не искаш.

Хоузи потри носа си с два пръста.

— Тогава постъпи, както прецениш, както смятам да сторя и аз.

Без да губи повече време в приказки, Ториан се обърна и се затича към къщата.

Иън застана пред Тори.

— Ще ми кажеш ли какво става тук?

Тори поклати глава.

— Аз... ами не знам. — Изражението му не се виждаше ясно в мрака, единствено на светлината, която се процеждаше от отворената врата на къщата.

Гласът на Хоузи бе изтънял повече от обикновено.

— Напротив, знаеш, млади Ториан. Чувал си разказите, поне някои от тях. А голямата част от тях не са просто разкази.

— Искаш да кажеш, че някои от тях са били истина? За войните между Аезир и Ванир? Двалин и Среброчел? За вестрите и Туата? За Туарин? Всичко това?

— Самата истина, макар и останала доста назад в миналото. Малцина аезирци са останали, а ванирците сигурно вече ги няма. Аезирците бяха готови да се бият с всеки, когато бяха по-млади.

— Ами Туата?

— Каквото е останало от тях — кимна високият мъж. — И за тях е истина.

— А Брисингамен...

— Счупен и разпръснат, а съкровищата — скрити. — Хоузи почука с дългия си пръст по слепоочието. — Дори и за мен.

— Ами Неумелите?

— И за тях е истина, и за Проходите между тях, наклонени на деветдесет градуса извън пространството. Да, истина е. — Хоузи посочи на юг. — Двамата с баща ти преминахме преди години на няколко километра по този път, попаднахме на място, което племето лакота е тачило като свещено. Следвахме галерия, която не съществува тук. Трябва да се отвори от Новия свят и тя сигурно е отворена, за да послужи като капан. В този капан искат най-сетне да го хванат него. —

Усмивката му бе някак далечна. — Не че това би спряло баща ти, нали?

— Не. — Тори затвори очи за момент. — Чедата са безпощадни и жестоки, защото ако примамката не успее да привлече плячката, тогава те няма да има защо да изяждат примамката. — Той отвори очи. — Дааа — продължи. — Нищо не може да ни спре, нито него, нито мен. „Кръвта на героите“, така ли излиза?

Хоузи бавно кимна.

— О, Тори, винаги си го знаел, нали?

— Ториан — извика бащата от входната врата. Тори улови първата от подхвърлените кожени раници и я метна в колата, а след нея полетя и втората.

— Само момент. — Торсен отново хлътна в къщата.

Едва сега Иън осъзна, че на кръста на Торсен бе окачен меч. Макар че бе с дънки и карирана риза, на него оръжието седеше напълно естествено.

Тори бе пребледнял, когато се обърна към Иън.

— Съжалявам, че стана така, но... — той сви рамене. — Няма време за обяснения... татко ще тръгне без мен, ако не съм готов. Аз... ако нещата се получат и ако имаш как, кажи на Маги, че съжалявам... това е... ако аз не успея. Дори не бях и помислял... — той замълча.

— Ториан — повика го тихо Хоузи. — Помни всичко, на което съм те учил. Някои от нещата ще са ти от голяма помощ. — Той докосна с два дълги пръста челото на Тори, задържа ги за момент, а след това неуверено пристъпи, за да прегърне момчето. — А някои дори няма да ти потрябват. Пази се.

Торсен се появи на вратата, стиснал под мишница две пушки, а в другата носеше две саби в ножници.

— Пак те моля, Хоузи — каза той. — Придружи ме. Нося още една сабя, за теб.

Хоузи поклати глава и пусна Тори.

— Не мога. Не само че е опасно, Ториан, но е безсмислено.

Без да каже дума, Торсен; се обърна и тръгна към колата.

Тори бързо стисна ръката на Иън и хукна след баща си. Едва успя да отвори вратата на колата и да се метне на предната седалка, когато баща му запали и потегли с пълна газ.

Двамата заминаха.

Иън беше напълно слисан. Тук на нищо не можеше да му хване края. Нито касапницата на ливадата, нещо, на което не бе и предполагал, че ще стане свидетел, дори и след лятото, което прекара в спешното отделение като санитар, за да смогне с таксите. Не разбираше как така вълците са отнесли Карин и Маги, не, наистина недоумяваше.

Хоузи го наблюдаваше.

— Ела да влезем вътре — каза той и дългите му пръсти лекичко подръпнаха ризата на Иън. Младежът го последва и двамата се спуснаха по стълбите към приземния етаж, а стъпките им отекнаха в тишината.

Хоузи се протегна и издърпа някакъв шнур. От вградения таван блесна флуоресцентна светлина. Той кръстоса тънките си ръце на гърдите и се облегна на шведската стена.

— Младежът беше абсолютно прав. Ще се окаже капан. Не атакувах, докато аз бях тук, защото Чедата нямат никаква власт над мен. Затова искат да ме примамят там, където са решили.

— Нищо не разбирам.

Хоузи кимна.

— Така е. Напълно прав си, приятелю Иън, но не му е дошло времето. Само едно трябва да знаеш. Ако ни излезе късметът, ще успеем да спасим приятелите ти, нашите приятели, за няколко часа и ще се върнем живи и здрави. Може и да успеем да им помогнем, въпреки че пътят ще бъде по-дълъг и много по-труден.

Пръстите му попипаха някакъв чвор на ламперията и един квадратен панел изскочи напред, разкривайки кожена раница и купчина кафяв плат, които Иън помисли за одеяло. Когато Хоузи го извади, той разбра, че това е някаква пелерина.

Мъжът я остави на пода и се зае с друг чвор на ламперията и този път се показаха два силно извити лъка и колчан стрели. Той извади една и острието, наточено като бръснач, проблесна сребристо на флуоресцентната светлина.

— Чедата се пазят от среброто като от огън — обясни той. — Някои от другите пък не понасят стоманата. — За момент стисна

устни. — А това, което е обработено както трябва, може да убие всички.

Иън наведе глава на една страна.

— Защо не сребърни куршуми?

Но това бе истинска лудост. Каква му беше работата да задава въпроси, все едно че възрастният човек пред него беше нормален. Това, което трябваше да направи, бе да се насочи към вратата и да се махне от този луд негър и от всичките му приятели. Нека властите да се оправят.

Мъжът посочи към другия край на тренировъчната зала, където една преса бе завита с найлон.

— Сигурно Ториан ги е взел със себе си. Сами сме ги правили, стоманата е в сребърен обков. Ще са му от полза, ако успее да пипне Чедата, преди да са си върнали вековния Облик. Но не и в Тир На Ног. Там пушките не могат да стрелят или поне не много добре.

— Да не би да искаш да тръгна с теб да ловя вълци само с един лък?

— Не. — Хоузи пристъпи към стената и изтегли една сабя от стойката. — Каня те... да ме придружиш и да ги отпъждаш от мен, докато аз ги преследвам. Ако, разбира се, имаме късмет да ги открием бързо.

Подаде му я с ефеса напред. Технически погледнато, сабята бе със сферичен ефес, сребристото острие бе изострено и от цвете страни до самия връх, сякаш целта му бе и да пронизва, и да реже, но бе гъвкава и лека като рапира. Острието бе право, по повърхността нямаше нито надписи, нито орнаменти, а главата на ефеса, макар и сребърна, бе съвсем семпла, просто една сребърна капачка, функционална, без украса.

Това бе оръжие за бой, не някоя сабя за тренировка, с гъвкав връх, с която да бележиш точки. Не бе и кавалерийска сабя. Щеше да се използва срещу друг, също въоръжен с такова оръжие, а не срещу селяни или индианци, които да бъдат покосени с един замах от гърба на коня.

Иън разреза въздуха с нея няколко пъти. Движеше се стегната като шпага, не притежаваше лекотата на рапирата. Ефесът бе прикачен с корда към някакъв материал с изключително подходяща гъвкавост, който сякаш обхващаше и задържаше ръката на Иън.

Колкото и невероятно да беше, оръжието сякаш бе тъкмо където трябва, докато го стискаше в ръката си.

— А ако нямаме? — полюбопитства той. — Ами ако откажа да те придружа?

— Не знам. Ще ги търся, въпреки това ще видя какво мога да направя. — Хоузи поклати глава. — Но изходът от всичко това е един за всички: и за късметлиите, и за губещите, и за бързите, и за бавните.

— И ти искаш от мен да тръгна с теб още сега? Как? Къде? С какво?

Последва дълго мълчание.

— Или ще имаме предостатъчно време на разположение, или пък прекалено недостатъчно. — Хоузи коленичи на лентата за фехтовка, притисна длан към нея, а след това постави събраните върхове на пръстите си на повърхността, сякаш издърпваше невидима топка на врата.

Цялата страна на лентата за фехтовка се заметна, сякаш на пода се отвори някаква неестествено дълга врата, и остана така прихлупена на една страна.

Отдолу имаше главно прах и мръсотия и нещо, което на пръв поглед приличаше на дупка.

Само че не беше. Една дупка не би могла да бъде все едно изрязана от тъма, която не отразява и не пропуска дори искрица светлина.

Хоузи се изправи, взе една четка за рисуване от близката маса и се наведе отново, за да пхне върха ѝ в черния кръг.

Издърпа пръчката. Туфата косми на края липсваха, изрязани удивително прецизно.

— Внимавай да не пипнеш, освен ако не си решил да преминаваш — предупреди го Хоузи, докато връзваше края на едно кълбо намотана нишка за куката от долната страна на лентата за фехтовка. — Щом влезеш тук, излизане няма.

Малък сребрист нож, какъвто Иън не бе виждал никога преди, се появи в ръцете на Хоузи. Той отрязва парче нишка, прекара единия ѝ край през малко отворстие над тях и завърза двата края. Порови в една кутия върху работната маса, пълна с мускал чета, и измъкна стъклена бутилка със стъклена запушалка. Много внимателно извади

запушалката и я докосна до нишката, там, където преминаваше през отвърстието. От нишката веднага се вдигна дим.

Хоузи се намръщи, докосна я отново, очевидно доволен, когато димът стана по-плътен.

— Това би трябвало да е достатъчно — каза той и отново върна стъклената тапа на място, а след това прибра бутилката. — Това ще ти осигури няколко мига, преди да се затвори отново — каза той. — Ще намериш още една раница, колан и ножница за меча в килера зад вратата — обясни той. — Ако прецениш, можеш да дойдеш с мен. Няма нищо срамно, ако решиш, че не искаш. Не си давал обещания, не си обвързан с младия Ториан. — Усмивката му стана по-широка и той пристъпи към ръба.

— Трябва да решиш бързо. — Думите му увиснаха в ъгъла.

Хоузи изчезна в тъмата и Иън остана сам.

Иън знаеше какво би казал Бенджамин Силвърстайн, какво би искал Иън да отговори.

Да тръгнеш да спасяваш някого, стиснал сребърна сабя в ръце?

„Я не изглупявай, бе, момче! Това са тъпотии като тези на Ерол Флин, не ти ли е време да пораснеш? Завърши колежа, влез в правния факултет и стани адвокат като баща си. Това е то, аз плащам, но не искам да чувам глупостите ти да станеш защитник на някаква сбирщина подрастващи гадчета. Избери си да правиш нещо смислено.“

„Не. Не. Ще направя каквото преценя аз. Не искам да ставам корпоративен юрист. Искам да помагам на малтретираните деца, искам да завлека родителите им в съда и да ги накарам да отговарят за деянията си, нека мръсниците да си платят.“

Искаше му се да добави: *„Както сам аз години наред се молих някой да те подреди, гад мръсен, но кълна се в бога, че ако пак ми вдигнеш ръка, ще те смачкам!“*

Не го бе направил.

Но и не беше казал не на Бенджамин Силвърстайн. Само че когато същият този Бенджамин Силвърстайн пристъпи, за да те вкара с нов шамар в правия път, ти не опря шпагата в гърдите му, не направи

нищо, което вече можеше да приложиш на практика, а не само на теория.

Пръстите на Иън се свиха около ефеса на сребърната сабя, сякаш тя беше рапирата, която стискаше по-рано този ден. Бенджамин Силвърстайн — едър грубиян, силен като бик. Но всичко бе приключило. Той вече нямаше да посегне да бие Иън.

„Разкарай се — беше му казал Бенджамин Силвърстайн. — Събирай си парцалите в раницата и се разкарай. Преди цял месец навърши осемнайсет и вече нямам желание да търпя простотиите ти, момче. Ако до пет минути не си ми напуснал къщата, ще викна ченгетата.“

Бенджамин Силвърстайн определено нямаше да одобри. „Не се прави на глупак, момче — би казал той. — Пак ли тези робинхудовски тъпотии?“

Тези последни думи от анализа на Иън бяха достатъчни. Дори повече от достатъчни. Взе раницата от килера и нагласи презрамките. На рафта по-горе видя друга пелерина и също я метна през рамо. Закопча ножницата на кръста, но не прибра меча в нея. Беше му приятно да го усеща в ръката си.

— Майната ти, татко — каза той.

Иън прекрачи в тъмата с усмивка.

ЧАСТ ВТОРА

НОВИЯТ СВЯТ

ГЛАВА 5

ЧЕДАТА НА ВЪЛКА

Докъдето стигаше погледът, пътят се простираше прав като колосана панделка под светлината на набъбналата луна, но ако изскочеше някоя сърна от близките шубраци и се заковеше на място, заслепена от фаровете, бронкото щеше да излети в канавката.

Въпреки това татко натискаше безмилостно газта.

— Не сме говорили за стратегията — каза тихо той, без да откъсва поглед от пътя. Лицето му бе осветено единствено от светлината на таблото в някакъв ужасен зеленикав оттенък.

— За много неща не сме говорили. Сам ме учеше да не задавам много въпроси.

— Да, така е. Наближаваме. Дай ми едните очила за нощно виждане, а ти вземи другите.

Тори откопча предпазния колан. Две от кожените чанти, пълни с необходими неща за оцеляване, бяха зад седалките. Личеше, че са тежки, трябваше или да останат в багажника, или пък да ги пренесат на някакво кратко разстояние и чак тогава да заровят част от взетото с тях.

Той познаваше съдържанието им не по-зле от тайника, където бяха скрити — два малки преносими прожектора с резервни батерии, които се сменяха два пъти в годината, килограм пастърма и още толкова от восъкообразния шоколад, който не се топеше, лекарски комплект с малка аптечка, в която имаше почти всичко: от широкоспектрни антибиотици, до морфин, вистарил и демерол; дълъг ловджийски нож, марка „Гербер“, швейцарски армейски нож и комбиниран нож на специалните части, толкова смъртоносни остриета, колкото и в деня на производството им; комплект за подклаждане на огън; руло въже за катерене; няколко десетки презерватива, в които спокойно можеше да се пренася по малко вода, или пък можеха да послужат, за да се съхраняват в тях сухи кибрити, или пък дори по традиционното си предназначение; копия от четирите им паспорта, които биха преминали и най-подробната проверка, ролка водопроводна

лепенка; таблетки за пречистване на вода и филтри; кутия тампони; дванайсет златни монети кругеранд^[1] и десет хиляди долара в банкноти по двайсет; олекотен спален чувал, натъпкан във възможно най-малката чанта — навремето, когато Тори бе още дете, спалният чувал бе с пух, но след това излязоха олекотените подобрени модели и съдържанието на чантите бе подновено; кутия за риболов, включително въдичарски прът и кукички, пера за поплавъка и черен пистолет „Ругер Марк“ първа модификация; резервен чифт къси чорапи и еластични полипропиленови пола и панталони на ластик, които спокойно можеха да станат и на татко, може би щяха да са му малко прилепнали, а също и на Тори, и на мама, въпреки че на всеки от тях щяха да стоят различно; огромни парчета покривка „Милър“, които можеха да се използват и за изолатор от влагата на земята или като покривало за навес; монокуляр на Цайс и чифт военни очила за нощно виждане.

Той извади две метални кутии и ги разположи на седалката. Отвори първо едната, а после и другата. Във всяка една от тях, в отделение, уплътнено със стиропор, за да осигури устойчивост при удар, имаше по един чифт очила с резервни батерии.

Тори извади едните, натисна копчето, за да провери зареждането, и остана доволен, когато то светна в зелено. След това включи очилата и подаде кутията на татко, който несръчно си ги сложи на очите. Татко направи нещо с едно копче на таблото и купето на бронкото потъна в мрак. След секунда изгаснаха и фаровете.

Тори вече бе извадил другия чифт и си ги бе сложил. Както повечето неща, очилата бяха скъпи, но татко и мама никога не пестяха от подобни неща. Идеята бе, че при непредвидени обстоятелства, независимо дали става въпрос за ядрена война или торнадо, те ще успеят да достигнат скритата ръчка над касата на входната врата, след това ще отместят плъзгащия се панел и ще грабнат чантата със спасителните провизии, на път към колата. Така ще могат да оцелеят, при това спестявайки си някои неудобства. В багажниците на колите имаше и по един резервен комплект, но съдържанието им бе доста по-ограничено. Тях винаги ги държаха в колите и трябваше да се съобразяват със съдържанието, за да преминат граничния патрул на канадската граница, или поне на теория, полицейска проверка.

Той включи очилата и светът се разкри пред очите му в синьо и черно, все едно че гледаше някой стар черно-бял филм по телевизията.

Сега вече луната хвърляше достатъчно светлина, за да може да види докъдето пожелае, въпреки че с очилата периферното му зрение се губеше. Внимателно тренираните рефлексии се върнаха. Тори автоматично започна да се оглежда от едната на другата страна.

— Най-добре да започвам да зареждам. — Кутиите с муниции бяха на пода и той не можеше да започне да зарежда пушките, без да се отвърже.

— Да, трябва. — Татко го погледна, когато разкопча предпазния колан, но не му каза нищо.

— Има много неща, които не си ми казал — промълви най-сетне Тори. — Дори не знам откъде да започна с въпросите. Всичките ли разкази на чичо Хоузи са истински?

— Всички ли? — поклати глава татко. — Не. Съмнявам се. Но много от тях — определено. Повечето от тези за Аезир и Ванир, да, те в по-голямата си част са истински. За Туата? Част от тях все още са живи. — Усмивката му стаи някаква негова си мисъл. — И Хоузи би трябвало да го знае.

— Ами вестрите? Те наистина ли са джуджета?

— Естествено — отвърна татко. — Въпреки че те... ами те са малко по-различни от картинките в твоите книги.

— Защо никога не си ми казвал за всичко това? За нищичко!

— Аз... имах си причини. — Устата на татко се изкриви. — Не исках да те забърквам. А пък толкова мразя да ме смятат за лъжец. Дори и майка ти не вярва... не вярваше дори и на половината, а тя имаше по-здрава причина от повечето да повярва.

„Или мама просто е искала да имам нормално детство, а не да обикалям да търся *Скритите Проходи към Тир На Ног*“ — мислеше си Тори.

Докато казаното си оставаше само част от приказките на чичо Хоузи, всичко беше наред.

Само че в мига, в който Вълчите Чеда преставаха да бъдат една приказка и нахлуеха през задната врата, положението ставаше коренно различно, макар и нито необичайно, нито учудващо. Именно тук идваше шокът, а именно че шок нямаше, въпреки че той се бе отправил

по селския път, за да се изправи срещу Вълчите Чеда, и не изпитваше никакви съмнения.

— Като например златото ли? — попита Тори.

— Като например златото. Откраднахме го от Огнения Херцог, когато двамата с Орфиндел избягахме. Претопихме го и внимателно го продадохме на малки части. — Той се усмихна. — Това бяха основите на семейното богатство, въпреки че и майка ти го поувеличи. Дори много го увеличи — поправи се с усмивка той.

Тори взе кутия с патрони. Едва успяваше да прочете етикета на призрачната зелена светлина. На него бе написано Уинчестър Супер Х, 30–06. Пушките бяха старата марка „Гаранд“. Беше попаднал на подходящата кутия. Още по-добре.

След като нагласи пушката, Тори отвори кутията и извади патрон. Стори му се огромен, сякаш надут.

Тори бе стрелял предимно с 22-ри калибър, в повечето случаи, следвайки напътствията на татко или чичо Хоузи на стрелбището, въпреки че през последните си години в гимназията имаше един период, когато често хукваше на лов за зайци, но на това му дойде краят, когато мама се закле, че ще стане вегетарианка и никой повече няма да я накара да сготви още един заек било то на яхния, фрикасе или пържен.

Само че 22-ри калибър бяха малки патрони, докато 30–06 достигаха размера на средния пръст на Тори. И всеки един от тях бе облечен в домашно излят сребърен обков.

— Стриперите са отдолу — посочи татко.

Щеше да бъде наистина велико, ако успееш да измамят Вълчите Чеда.

— Хайде, казвай за стратегията. — Тори бързо подреди стриперите и зареди гаранда с осем патрона, като се увери, че предпазителят е спуснат, преди да затвори цевта, и едва тогава прехвърли пушката в поставката зад главите им. Зае се с втората пушка и прокле треперенето на пръстите си, докато изтегляше предпазителя.

Татко помълча няколко дълги минути, въпреки че мускулите на челюстта му играеха.

— Може и да не успеем да ги пипнем тук. Сигурно предполагат, че имаме всичко необходимо, за да се справим с тях, затова са отвели на безопасно място майка ти и приятелката ти и ако не се предадем, ще

ги използват тях. Ако има как, заеми такава позиция, откъдето да имаш възможност да застреляш всеки, който се приближи, до която и да е от двете, докато аз им отвличам вниманието настрани.

— В противен случай, ако това не се получи, може първоначално да имаме възможност да убием няколко и с това да си останем. Едва ли ще успеем да постигнем нещо повече от това да им поразредим глутницата и едва ли ще успеем да стигнем до водача. Може и да не успеем да спасим жените веднага.

— Какво тогава?

Татко поклати глава.

— Всъщност не знам. За момента е ясно, че ако има как, ще се бием, а след това, ако се налага, ще се предадем. Мен ще ме пазят с четири очи, но тебе може и да не те вземат много насериозно. Изчакваш да ти се открие възможност да изчезнеш, и веднага трябва да се възползваш от нея. Ако забележа такава възможност, ще използвам думата „донякъде“ в изречение, или посфе на Вековния Език. Щом чуеш думата, действаш на мига. Няма да се колебаеш и да мислиш. Просто действай.

— А после? — Тори намести и втората пушка на поставката, след което се зае да подрежда стриперите. Татко не бе обмислил нещата достатъчно добре. Всички тези муниции трябваше да ги съхранява на пачки.

— Мисли и преценявай бързо, Ториан дел Ториан младши — каза татко. По лицето му за миг плъзна усмивка. — Имам да ти казвам толкова много неща, а не остана почти никакво време. Внимавай какво си пожелаваш, защото молитвите ти може и да бъдат чути. Не забравяй, че Туата и другите Старей могат да се превъплъщават в най-различни форми, но повечето не издържат на студената стомана. Когато се биеш, не използвай само ръцете си, но и ума.

— И не забравяй да си миеш зъбите след всяко хранене.

— Точно така — усмихна се татко. — Искях да ти кажа да се постараяш да запазиш чувството си за хумор, защото може да те постави в доста изгодно положение. — Усмивката му се стопи. — Достатъчно добър си с меча и би трябвало да можеш да победиш всеки, но това не значи всички. Какво друго? Ако успееш да избягаш, пред никого не разкривай истинското си име, освен ако не се налага да го използваш. Има и такива, които ще са ти признателни от името на

Орфиндел, но не използвай това име без сериозна причина. То ще ти донесе власт и сила, но също така и безчет опасности. Някои ще решат, че знаеш прекалено много, а пък други ще са готови да ти окажат помощ единствено заради името.

Тори откри, че имитира жест, който често бе виждал да прави баща му. Сви десния си юмрук и удари с него дланта на другата ръка.

Татко поклати глава.

— Не, Аса-Тор е мъртъв много отдавна, веднъж Хоузи видя костите му.

Старият непавиран път прорязваше полята напред и отвеждаше към скупчени дървета, извисили се внушителни и заплашителни. Дълбоко навътре в гората нещо просветваше, но Тори не можа да разбере какво е.

— Има пътека — каза татко, — която пресича този път на около петнайсетина метра. Там ще карам по-бавно. Ти скачаш и тръгваш по нея. Очилата ще са ти от полза — обясни той, бръкна в джоба си и извади черен пистолет. — Тишината обаче ще ти е от още по-голяма полза.

Тори умислено бутна предпазителя и отвори барабана. Деветте куршума си бяха в леглата. Малък 22-ри калибър.

— Сребро — каза татко и му подаде малка кутия. — И тук има. Ще ти трябва точен и бърз изстрел, за да повалиш още първия, но пистолетът е сравнително безшумен. Не напълно безшумен, но с по-приглушен звук, отколкото Ругерите.

— А ти какво ще правиш?

— Ще продължа още малко напред, а след това ще се промъкна от запад. — Той сви рамене. — Или пък ще се изправя срещу тях и ще те чакам. Зависи колко внимателно наблюдават пътя.

Тори върна барабана на място и пхна пистолета в джоба на якето си.

— Да не си забравиш сабята — каза татко.

Тори прехвърли колана през рамо и се пресегна към най-високия гаранд.

Татко протегна ръка и включи светлината на таблото, докато намаляваше скоростта.

— Скачай.

Стиснал пушката в едната ръка, другата празна, Тори отвори вратата и изскочи към неестествената нощна светлина.

В първия момент залитна, но след това се спусна в полето край пътя и със свободната си ръка отметна шубрака, за да предпази очилата за нощно виждане.

Колата избръмча надолу по пътя.

Полуприкрит в гъсталака, Тори застина неподвижно. Татко и чичо Хоузи го бяха научили, че това е най-добрият начин за засада при лова на сърни. И двамата настояваха, че е по-добре да заемаш позиция на земята, въпреки че сърните едва ли ще вдигнат поглед нагоре към някое дърво.

Но и заемането на позиция на земята си имаше предимства, стига да успееш внимателно да заличиш миризмите от тялото и дрехите си, стига вятърът да духа в благоприятна посока, стига да успееш да стоиш неподвижно.

Тори умееше да стои неподвижно, и сега така направи, въпреки че от студения вятър по лицето му щяха да потекат сълзи, ако не бяха очилата за нощно виждане.

Долавяше ударите на сърцето си и започна да ги отброява. Ако имаше някой на стража зад дърветата, може и да е забелязал нещо, но може и да не е забелязал.

Имаше нещо нередно в него, помисли си Тори. Би трябвало да тръпне от безпокойство заради това, което може да се бе случило на мама и Маги, направо да трепери от страх, но нищо подобно не се бе случило. Сякаш всичко, на което татко и чичо Хоузи го бяха научили, е било предназначено за този момент и той единствено трябваше да повтори заучените стъпки.

На светлината на очилата за нощно виждане непавираният път искреше с почти болезнена белота, леко затъмнен, но въпреки това ясно доловим на местата, където дърветата хвърляха сянка и закриваха лунната светлина. Но светъл или тъмен, пътят бе пуст, а...

Там! От лявата страна на големия дъб, точно от другата страна на пътя, нещо бе мръднало, а след това още веднъж.

Застанал малко под нивото на пътя, Тори бръкна в джоба и стисна с всички сили ръкохватката на пистолета.

С бързи, но плавни движения, вълкът излезе на пътя и пристъпи колебливо към Тори, въпреки че не смееше да излезе от сянката.

Пристъпваше с изпънати крака, ту напред, ту назад, подуши въздуха няколко пъти и едва тогава излезе на осветената част на пътя, но почти веднага се дръпна обратно.

Очевидно лунната светлина не му се понрави.

Звярът бе огромен, поне веднъж и половина, колкото санбернара на семейство Петерсън, и въпреки че бе раззинал челюсти и дългите му зъби се виждаха ясно, животното бе много красиво.

Вълкът бе също нащрек.

Тори изчакваше, без да помръдва.

Едва ли щеше да има някакъв успех с другите, ако този вълк изчакваше умишлено там, а да сториш нещо, единствено за да се каже, че е сторено, си бе пълна глупост поне докато си в засада.

Вълкът пристъпи на открития път, след това затича, леко сумтейки, и се насочи към мястото от другата страна, където клечеше притихналият Тори.

Той бавно изтегли пушката, като внимаваше да избегне и най-незначителното шумолене на калъфа, пое я в протегнатата си ръка и с палеца внимателно изтегли предпазителя, така че усети щракването, без да издава и звук.

Едва тогава долови едно пшшшт на нещо, което прелетя във въздуха над него, и се извърна тъкмо в мига, в който нечий удар го поразил право в лицето с такава сила, че очилата отлетяха на една страна, а пред погледа му затанцуваха звезди.

Заслепен, замаян от болка, той вдигна пистолета и натисна спусъка, а след това със задоволство чу гърмежа на 22-ри калибър и нечие ръмжение от болка.

Огромно смрадливо туловище го повали на земята и нечий пръсти впиха нокти в гърдите му, но той успя да задържи оръжието и заби цевта в неизвестното нещо, след което отново натисна спусъка.

Почти не усети ритането на пистолета, но нещото изпусна приглушено ръмжение и падна встрани от него в тъмното. Тори едва успя да се съсредоточи и забележа, че съществото се запрепъва няколко стъпки, а след това рухна в изораната нива.

Тори бързо се извърна тъкмо когато вълкът бе скочил. Стреля отново, на сляпо, малкият 22-ри калибър, бълваше огън в тъмнината, а до него на земята се търкаляше готовата заредена пушка „Гаранд“.

В първия момент му се стори, че е пропуснал целта. Вълкът се приземи на четирите си лапи, сякаш бе готов да скочи веднага.

Но ето че светлината в лявото му око угасна и стана матова на лунната светлина, докато другото око, дясното, се бе превърнало в тъмна яма. Създанието рухна на земята и в същата секунда се отпусна, сякаш мускулите му се бяха превърнали в желе.

Тори се обърна към другия вълк.

Но... това не беше вълкът, вече не беше. Променял се е, докато се е готвел да го нападне, и сега, отпусната на хълбок върху изораната земя, лежеше неподвижно гола жена. Угасналите ѝ очи бяха взрени в луната, бялата ѝ кожа — прорязана от множество белези на корема, а на лявата гърда се виждаха две малки дупчици.

Вятърът измени посоката си и Тори усети смрадта на умрялата.

Погледна и към другия от Чедата, все още във вълчи облик, и си спомни нещо, което чичо Хоузи бе казал за Чедата, че били резултат от сношението на Фенрис с вълчица, че самият Фенрис бил роден след сношението на Дяволския Фокусник с вещица и как дори Стареите не успявали да разберат дали някой човек е вълк, който се преструва на човек, или човек, който се преструва на вълк. Поне това излиза, че беше вярно.

Усещането бе доста необичайно. Първия път, когато застреля сърна, го завладя същото необичайно чувство, едно съчетание от въодушевление и вина. Добре че улучи сърцето, защото ръцете му трепереха толкова силно, че едва бе успял да дръпне предпазителя на пушката и сигурно щеше да я изпусне, ако чичо Хоузи не беше положил ръка на рамото му, за да му вдъхне кураж.

Но това не означаваше нищо. Пред него лежаха две купчини гадост от мускули и кокали — едната просната на пътя, другата в разораната нива, при това не означаваша нищо за него.

От тази мисъл се почувства омърсен, а когато се сети, че си губи времето, докато мама, Маги и татко са някъде в опасност, му стана терсене. Тръсна глава, след това пропиля още няколко безценни секунди, докато открие очилата за нощно виждане и се увери, че се здрави, и, слава богу, работят. Прехвърли ремъка на сабята през рамо, след това зареди отново пистолета и го прибра в джоба и вдигна гаранда.

Затича по пътя и отби по пътеката, като се движеше възможно най-бързо и тихо.

Ръмжене и гласове се носеха откъм завоя пред него. Тори забави крачка и внимателно се огледа за нови стражи. Ето, това беше неудобното на очилата за нощно виждане. Сега наистина улавяше всичко около себе си по-добре от всяко животно, но зрителното му поле бе ограничено. На работната си маса у дома татко имаше бинокъл „*Старлайт*“ и тежък съветски прибор за нощно виждане, който си бе купил и който Тори би предпочел в този момент вместо очилата, които носеше.

Някаква прекалено ярка светлина изригна сред листака пред него и разпиля искрящите си лъчи сред гората. След всяка бавна крачка Тори се оглеждаше, после пак пристъпваше, без да отмества пръст от спусъка на пушката.

Промъкна се на тъмна поляна и се отпусна първо на едното коляно, след това по корем и се запромъква по студената пръст, докато не стигна дънера на един огромен дъб.

Бавно и много внимателно, той подаде глава иззад дървото, докато можеше да вижда всичко пред себе си на сечището.

Бронкото бе паркирано, моторът — изключен, въпреки че фаровете бяха пуснати и насочени право срещу малка купчинка камъни.

Нямаше никой.

Татко е бил тук. И двете чанти бяха разкъсани, съдържанието им бе пръснато из сечището, сякаш преровени набързо и небрежно, но от него нямаше и следа, нито пък от мама и Маги.

Нито пък от Чедата.

Овален отсек пред камъните бе наситеночерен, дори и на светлината на фаровете и през очилата, но освен това петно, на сечището нямаше нищо необичайно.

Всички бяха изчезнали, а той бе прекалено далече в тъмното, за да забележи дали има стъпки и да се опита да тръгне по следите.

Тори вдигна очилата на челото си.

Дори и без тях, само на светлината на фаровете, овалното черно петно не променяше цвета си. А сечището си оставаше пусто.

Тори зачака. Не можеше да направи кой знае какво, а това, което му идваше наум, бе направо безсмислено, но не му оставаше нищо друго. Можеше или да се разкрещи, докато обикаля наоколо без посока, или да изчака.

Ако някой дебнеше да се появи, сигурно вече го бяха видели, но в противен случай... тогава най-доброто бе да остане неподвижен.

Застина на място и зачака.

Това бе най-трудният момент в лова, и най-важният урок. Когато бе на четиринайсет, му се струваше невъзможно, а чичо Хоузи се закле, че никога повече няма да води Тори в гората, ако продължава да шава и да се върти.

И затова чичо Хоузи, както обикновено, превърна всичко в игра, в която уж отиваха на разходка в гората, и при командата „*Не мърдай!*“ Тори застиваше, а при добро изпълнение после го чакаше някаква награда: или нова тока за колана, или нови сребърни копчета за любимата му риза, или нов разказ за Аезир и Ванир, а по-късно — монтиране на нов карбуратор на колата.

А което беше най-важното, чичо Хоузи го възнаграждаваше с усмивка. Това бе нещо изключително.

Докато Тори изчакваше напълно неподвижен, без дори да смее да диша дълбоко, се надяваше чичо Хоузи и в този момент да се усмихва вкъщи. Нито трепваше, нито помръдваше. Беше, както чичо Хоузи твърдеше, че е вярно за важните неща: и простичко, и трудно. Тайната, за да не мърдаш, бе изобщо да не мърдаш.

Започна да брои ударите на сърцето си, докато стигна до хиляда и започна отново. Луната бавно се издигаше и сенките се изместваха.

Това бе другото, което бе научил, докато дебнеше сърните: че гората никога не е напълно притихнала.

Някъде в далечината, по някоя самотна кола профучаваше, но нито една не бе завила по прашния черен път. Щеше да долови разликата веднага. Смътна далечна смрад на скункс се носеше из въздуха, но сигурно идваше поне от километър и повече. На Тори тази далечна миризма всъщност не му беше неприятна.

Над главата му, тихо драскане по съседно дърво му показва, че една катерица е тръгнала на нощен поход, но наоколо не долови звуците на други животни.

Опита се да прецени къде са другите и как са. Чичо Хоузи му бе разказвал, че светът е прорязан от изкусно построени Скрити Проходи, но това може и да бяха само детски приказки, въпреки че...

Беше чакал поне половин час, когато най-сетне се изправи на крака. Беше сам.

Стисна пушката „Гаранд“ в ръце и се изправи. Беше се схванал, но това не бе нещо необичайно. Винаги се усещаше болка, след като си стоял неподвижен.

Промъкна се внимателно към каменния куп. И двете кожени чанти бяха разкъсани отгоре до долу, а нещата в тях — унищожени: от спалните чували, до хапчетата в аптечките. Първата му мисъл бе да отдаде всичко на безсмислен вандализъм, но нещо не се връзваше.

Приближи се към бронкото. Тапицерията бе разкъсана, жабката зееше, всичко, което е било вътре, бе разпиляно, сякаш извършителят бе търсил нещо, нещо много малко.

Тори включи с палец фенерчето. На някои места имаше петна, всичко вътре беше мокро, но това сигурно бе станало, когато някой бе изпуснал пластмасова бутилка вода. Отпред миришеше на течност за чистачки.

Нито едно от петната не му приличаше на кръв и нищо не миришеше на смърт.

Добре.

Насочи светлината към земята. От страната на шофьора земята бе подгизнала, а работните ботуши на татко бяха оставили дълбоки отпечатъци по влажната почва. Беше скочил долу, не е взел пушката, защото тя лежеше на земята от другата страна на бронкото, и е тръгнал към камъните. Отпечатъци от лапи в и около неговите подсказаха на Тори, че Чедата са го последвали, докато стъпките от другата страна са били оставени или преди, или след това.

Татко се бе отклонил от пътя на няколко стъпки от колата и Тори загуби следите му в тревата, но определено водеха към купчината камъни. Тори ги последва.

Не видя нищо. Насочи фенерчето напред. Черният овал изглежда беше дупка, въпреки че в нея нищо не се виждаше, а и малкият фенер „Мегалайт“ не беше достатъчно мощен.

Зад него се чу леко прошумоляване. Той затегна пръста си на спусъка на пушката и направи още една стъпка напред. След само още

една, щеше да се отдръпне от фаровете на бронкото. Щеше да се метне настрани, да заеме отбранителна позиция и единственото...

— Спокойно, Тори — прозвуча познат глас.

Тори се обърна и видя Дейви Хансен да куцука откъм дърветата, вдигнал едната си длан с разперени пръсти; гърдите му бяха голи, въпреки студа, а пушката му ARI5 бе стисната с цевта напред в другата ръка.

Тори не харесваше много Дейви Хансен. Дейви си беше затворен и си докарваше по някоя и друга допълнителна пара към инвалидната пенсия, като поправяше разни неща. Понякога му се струваше, че ненавижда уменията на чичо Хоузи да поправя всичко, до което се докосне, по-добре и по-бързо, при това като услуга, без дори да иска да му плащат. Тори предполагаше, че стига Дейви да получава работата, която иска, няма да има защо да се оплаква и щеше да се въздържа да пуска забележки, но не беше сметнал за необходимо да обсъжда мнението си с Дейви.

Дейви кимна към дупката.

— Всички влязоха вътре, а след това тунелът заискри за момент, но само за момент.

— И ти само гледаше? — попита Тори и съжали за казаното в момента, в който го изрече.

Дейви само се усмихна.

— Да, само ги гледах. Видях как един вълк се превърна в мъж, застана до майка ти, извади нож и го притисна към гърлото ѝ, за да се предаде баща ти, а аз само гледах как този върколак им върза ръцете и на тримата и ги спусна в дупката. През всичкото време само гледах. — Той сви рамене. — Разбира се, докато бяхме у вас, се опитах да застрелям шибаното изчадие, но единственото, което успях, бе да го раздразня. Уинчестър с рязана цев не ги засяга... случайно да имаш сребърни патрони? — попита той със саркастична усмивка.

— Много — отвърна Тори.

Дейви се стресна в първия момент, но след това кимна.

— Нещата се връзват — каза той. Във вените на Дейви Хансен течеше твърде много от кръвта на бойките норвежци, за да показва изумлението си всеки път.

— Ами те? — попита Тори. — Бяха ли...

— Добре? Всичко им беше наред, малкия. И на тримата. Жените бяха малко изподрани, а пък татко ти го фраснаха в корема, защото не се движеше достатъчно бързо според един, но ми изглеждаха съвсем добре, когато ги спуснаха долу. — Той сви рамене. — Според мен нямаше смисъл само да се набутвам. — Дейви се усмихна, сякаш бе казал нещо смешно, което само той можеше да разбере. — Тая работа ми стига веднъж за този живот, дори за два.

Тори спусна предпазителя на пушката си, след това я остави в бронкото, като внимаваше цевта да не сочи към Дейви.

— Заредена е със сребърни куршуми. — Със съвсем бавни и отмерени движения, той извади пистолета от джоба си, остави го върху багажника, а след това и очилата за нощно виждане. — И това също. Някои са се разпилели по земята.

— Не обичам пистолети. — Дейви остави пушката си с нежелание и пое гаранда, махна предпазителя и изтегли цевта, въпреки че движението освободи един от патроните и той падна на земята. Отново спусна предпазителя, наведе се и вдигна патрона и отново го върна в цевта. — А и като имам това, пистолет няма да ми трябва. — Отново сви рамене. — Сигурно ще дойде някой от града. У мен ли искаш да остане?

— Да. Но от друга страна, не ми се ще да измръзнеш. — Тори остави сабята и ножницата върху багажника и си свали якето. Би трябвало да му стане на Дейви, нищо че щеше да му е малко хлабаво.

Наистина нямаше значение. Метна якето на Дейви, след това прехвърли ремъка на сабята през рамо и тръгна към задната част на бронкото.

При резервните части за бронкото имаше фенер „Коулмън“ и празна раница. Само след секунда запали фенера и на бялата му светлина се наведе, за да прибере някои от разпилените по земята неща.

Двата пакета с пачките по двайсет долара, увити в пластмасова опаковка, бяха отворени, но захвърлени настрани. Кругерандите ги нямаше. Една от аптечките бе разкъсана, но другите си бяха цели. И двата спални чувала бяха съсипани, сякаш разпорени с бръснарско ножче, но мушамата бе непокътната. Пистолетите липсваха, но той откри два от тънките пълнители под разкъсаната раница, в която бяха поставили всичко.

Сигурно имаше някаква причина за всичко това, но Тори не успя да я открие. Беше учуден, че е толкова спокоен, като се изключи треперенето на ръцете му, докато пъхаше разни неща в раницата. След това се изправи за момент и бавно отвори и провери отделните елементи на комбинирания нож на специалните части.

— Оня, дето претърсваше, захвърли пистолетите в гората — каза Дейви. — Мога да ги откроя, като се съмне.

— Ти пази това място — нареди Тори, вместо да помоли, докато вземаше пистолета си от багажника. Презареди и го пъхна на колана си.

Дейви кимна отривисто. Само веднъж.

— Ще се справим.

Тори му подаде двете пачки банкноти.

— Ако има нужда от нещо... — Когато Дейви го изгледа гневно, той вдигна ръка. — Няма да ми трябва там, където съм се запътил — каза той. — Ако ставах за нещо, щяха да са ги взели.

— Нямам нужда от шибаните ти пари, Торсен — каза Дейви Хансен. — Но ще ти ги пазя.

Имаше една приказка, която чичо Хоузи разказваше за времето, когато един от народа Туата се опитал да залови Хонир с врата, която изчезвала, след като я прекрачиш.

Тори се надяваше да се справи геройски, също като Хонир, въпреки че го глождеха съмнения. Вероятно Чедата го очакваха в другия край на тунела.

Но какво друго можеше да направи? Да чака тук? Дейви щеше да чака. Всеки можеше да чака.

Пристъпи до ръба на тунела и светна с фенера към тъмното. Тунелът се спускаше право надолу около четири-пет метра и завиваше на юг. Вдлъбнатините и стъпките, издялани в стените, щяха да му дадат възможност да се спусне до основата.

Дейви му подхвърли края на едно въже с готов моряшки възел с малка примка, в която Тори да си пъхне крака. Той вдигна поглед. Другият край бе завързан за предния носач на бронкото. Дейви се изправи изпод колата, прехвърлил гаранда през рамо, стиснал в ръка навитото въже.

— Готов за спускане — каза той.

Тори затегна коланите на раницата и стисна ефеса на сабята.

Нямаше смисъл да изчаква повече. Можеше да използва и издълбаните вдлъбнатини и стъпки, но Тори предпочиташе да се остави в ръцете на някой съсед.

Седна на самия край на дупката и намести десния си крак в примката.

— Готов за спускане! — каза Дейви.

Бавно и постепенно, Тори прехвърли тежестта си върху крака и Дейви започна също така бавно да отпуска въжето.

Стиснал фенера в едната ръка, а с другата въжето, Тори бавно се снишаваше в тъмното.

— Късмет, малкия — бяха последните думи, които долетяха от горе.

Точно когато изхлузи крака си от примката и стъпи на твърдия каменен под, въжето поддаде и се изхлузи пред него. По стар навик Тори се наведе и грабна свободния край.

Семейство Торсен не оставяха недовършени неща. Въжето, което държаха в багажника на бронкото, бе за изкачване на планини и можеше да издържа невероятни товари. Якият сплитък трябваше часове наред да се търка в скала и дори би затруднило някой с остър нож.

Но ето че краят бе прерязан, сякаш с едно безпроблемно замахване на острие. Тори се опита да освети горната част на дупката с фенера, но тъмнината го обгръщаше отвсякъде, а над него сякаш бе изникнала скала.

Замисли се дали да не извика на Дейви, но се отказа. В тунелите се разнасяше удивително мощно ехо.

Е, нямаше смисъл да чака тук, не и след като тунелът щеше да го отведе някъде. Ако се налагаше, щеше да се опита да се изкачи по вдлъбнатините и стъпките, но не бързаше, вече нямаше защо.

Изтегли сабята, почувства се по-добре и закричи бавно по тунела.

Формата му наподобяваше на яйце, обърнато с широката част надолу, ако човек си го представи разрязано. Можеше да докосне тавана там, където бе аркообразно извит най-отгоре. Подът бе леко заоблен и затова трябваше да върви в самата среда. Стените бяха

каменни, грубо издялани, въпреки че никъде не личаха следи от инструменти. Протегна пръст. Усети топлина, но не много силна.

По-напред, тунелът завиваше наляво в нещо като арка, която отначало бе гладка, но стана доста по-неравна, докато вървеше напред. Следваха серия остри завои, а всеки отрязък от тунела бе не по-дълъг от три метра. На всеки завой стените бяха оформени в груби арки малко над главата му.

Цяла една вечност, по-късно нямаше представа колко точно, не долавяше никакъв друг звук, освен тихото съскане на фенера „Коулмън“ и приглушените удари на сърцето си.

Постепенно усети много лек хладен повей в лицето си, въпреки че не можеше да си представи откъде може да идва. Тунелът все пак бе задънен там, откъдето Тори се бе спуснал. Да не би това да означаваше, че отново се е отворил? Или нещо друго?

Забърза, с надеждата да намали разстоянието между себе си и нещото, което би могло да го преследва, като следваше завоите под арките.

Най-сетне една от арките пред него разкри познатата чернота. Тори спря за миг и му се стори, че долавя някакво съскане в далечината, въпреки че това сигурно бе фенерът. Отстъпи няколко крачки назад, внимателно остави фенера на земята, отстъпи още и спря под самата арка, за да се послуша.

Да, някъде отдалече идваше съскане, може би подобно на звука от течаща вода. Когато надникна зад ъгъла, не видя никаква светлина пред себе си, само сивотата на пътеката, осветена от фенера, която като че продължаваше до безкрайността.

Отново вдигна фенера и потегли напред.

За момент му се зави свят и за малко не падна.

Каменната пътека напред бе оградена от нищото, освен на местата, където плоската каменна стена зад Тори се извисяваше нагоре много по-високо, отколкото достигаше светлината на фенера. Бавно и внимателно, той надникна в бездната и не успя да види нищо друго, освен сивите скали някъде в ниското. Пътеката, издялана грубо в камъка, също както и подът на тунела, изглежда нямаше страни. Тя просто свършваше. Тори бодна с върха на сабята, но откри, че зад мрака не се крие абсолютно нищо.

Все още долавяше звука на течаща вода, но по никакъв начин не можеше да определи дали идва някъде отгоре, или пък отдолу, или отпред. Единственото, в което можеше да бъде сигурен, бе, че не е зад него.

Пътеката, прокарана във въздуха, се простираше напред в тъмата и на него не му оставаше нищо друго, освен да я следва.

Скалата зад него скоро изчезна, погълната от мрака. Започна да си брои стъпките и стигна до шестстотин седемдесет и осем, когато забеляза, че чернотата се стопява и се превръща в сивота, която с приближаването се оказва нова скала.

Осемстотин и три и видя арка — доколкото можеше да прецени — същата като тези зад него.

Спря да брои, но след още сто забързани крачки я достигна, премина я и се озова в малка стая, където кръгли очи гreeха към него в тъмнината. Преди да успее дори да си помисли да помръдне или да направи нещо, някой изтръгна и сабята, и фенера от омекналите му пръсти и груби силни ръце го сграбчиха над лактите и за раменете.

Съпротивляваше се, въпреки че съзнаваше колко е безсмислено, докато най-огромният вълк, който някога бе виждал, с поне деветдесетсантиметрови рамене, се показва от мрака и се изправи пред него. В някой друг момент би му се възхитил като на едно великолепно животно, с гъста грива в черно, сиво и бяло, но това наистина трябваше да остане за някой друг път. Въпреки това не можеше да откъсне очи, когато звярът се отпусна, сякаш седна на задните си лапи и вдигна предните.

И се преобрази.

Дългата муцуна се промени, някои от космите преминаха в плътта му, други измениха дължината си, а предните лапи се издължиха в дълги пръсти, по краищата, на които имаше жълти, но заострени нокти. Гърдите на мъжа, набраздени тук-там от белези, бяха покрити с гъсти черни косми.

Тънките устни на Чедото се извиха в победоносна усмивка, но очите му задържаха погледа на Тори и го накараха да се почувства като мишка, прикована от очите на змия.

— Поздравявам те, Ториан син на Ториан — изрече Чедото с груб нисък глас. — Приятелите ти те очакват и отпред, и отгоре.

[\[1\]](#) Кругеранд — златна монета на Южноафриканската република. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 6

ТИР НА НОГ

По-късно Иън никога не успя да определи колко дълго са вървели през тъмния тунел, тъй като пътят им се осветяваше единствено от необяснимо как появилата се съпътстваща всяка тяхна крачка светлина, която не само че не хвърляше сенки, но и се движеше с тях. Сигурно на десетина крачки преди него, а сигурно на толкова и назад, тъмната скала се стопяваше в мрака. Все едно че крачеше по бягащата пътека във фитнеса, и му се струваше, че изтласква с всяка стъпка тунела все по-назад и по-назад, а в действителност не бе напреднал и на сантиметър, независимо от положените усилия.

Нямаше представа, къде отиват и колко далече са стигнали. След известно време му хрумна, че е трябвало да брои крачките, за да добие бегла представа, какво разстояние са изминали.

Всъщност какъв смисъл имаше? Тунелът изглежда се простираше чак до безкрайността и напред, и назад.

Хоузи поддържаше равномерно темпо, по тъмното му лице бе плъзнала решителна усмивка, но отказваше да отговаря на въпросите на Иън, да реагира на думите му и единствено поставяше дълъг пръст пред тънките си устни и клатеше глава, когато младежът се опитваше да го заговори.

Иън не разбираше защо е нужно да пазят тишина, но сигурно тъкмо това бе смисълът.

Иън нямаше представа, че в Северна Дакота има мини, въпреки че бе много умно от страна на Хоузи и Торсен да си построят къща точно над миньорски тунел.

Не, това нямаше никакъв смисъл. Той се опитваше да намери разумно обяснение за една ситуация, която граничеше с абсурда. Никъде не съществуваха тунели в мини, които са със задънен край, който може да ти отреже пръста също като космите на четка. Никой никъде не влизаше в тунел, за да преследва банда, или може би група, или орда, може би стадо, а дали не е глутница? Точно така, глутница.

Никой не се набутваше в тунел, за да проследи глутница вълци. А и в тази мина имаше някаква мътна светлина, която се движеше над тях.

Опита се да не мисли. Стисна ефеса на меча, закачен на кръста, и се почувства как го обзе спокойствие. Беше толкова лесно да не мислиш. Също както когато му извадиха апандисита и когато го изпратиха в стаята му с опаковка демерол и вистарил, за да си има компания. Тогава Тори му помогна да слязат в телевизионната зала и го настана пред самия телевизор. Тогава времето бе променило същността си. Вече не представляваше линейна величина, съществуваше за самия миг. Седеше в мекото тапицирано кресло, където винаги бе седял и където винаги щеше да седи и това винаги бе само едно мигновение.

Много по-лесно е да се носиш по течението на живота, отколкото да мислиш за него, много по-лесно, отколкото да си седиш в мекото кресло, отколкото да крачиш все напред, сякаш можеш да пристъпваш неуморно до безкрай, без да изпитваш нито глад, нито жажда.

С необяснимо учудване разбра, че тунелът започва плавно да се изкачва, че са вървели нагоре известно време, въпреки че само усетът му за равновесие издаде този факт. Глезените му не протестираха, както обикновено ставаше след дълго изкачване, а и не чувстваше обща умора, въпреки че Хоузи не намали крачка нито за миг.

Най-сетне, малко по-напред, тунелът свършваше. Изкриви се в завой под ъгъл, по-голям от деветдесет градуса право нагоре, и на около три метра над главата на Иън бе запушен от скали.

Вдлъбнатини и стъпки бяха издялани в твърдите каменни стени. Иън се заизкачва след Хоузи и се смръщи, когато отгоре нахлу ярка слънчева светлина.

Беше сам в отсека към повърхността. Иън бързо се изтегли и изскочи на светлата зеленина.

Някъде нагоре по хълма, назъбеният сив връх на планината бе обвит в сняг, който поне от разстояние му се стори, че е чисто бял. Но тук, в подножието, или може би по средата на склона, Иън не успя да прецени, ливадата бе оградена от високи борове, с надвиснало над нея небе в много по-тъмносин цвят, отколкото Иън някога бе виждал. Под обедното слънце колко дълго бяха вървели? Меката трева се издигаше чак до коляното, зелената шир бе изпъстрена с диви цветя в тъмноресно и бледо, почти прозрачно жълто. Вятърът разнесе до

Иън мириша на гнил хумус, смесен с лек цветен аромат и мекия привкус на ожарени от слънцето треви.

Високо над тях, някаква черна птица с широко разперени крила кръжеше в небето. Зави няколко пъти над ливадата и се зарея към върха на планината.

Хоузи вече поставяше тънка каменна плоча върху дупката, през която бяха излезли.

— Ос хаст дю веришт? — попита той, въпреки че поради фъфлещия говор, Иън не бе сигурен какво точно иска да му каже, защото изобщо не успя да разбере смисъла на думите. Май беше нещо за това, как се чувства.

— А?

— Моля те да ме извиниш, млади Силвърстайн — каза Хоузи. — Попитах те да не би да се чувстваш недобре.

„Но това не беше на нито един език, който някога съм чувал.“
Не посмя да изрече мислите си на глас.

— Ще оживея.

— Надявам се. Можеш вече да прибереш меча, ако така ти е угодно — продължи Хоузи. — Ние май... завили сме в грешна посока.

— Никъде не сме завивали.

Хоузи се усмихна, зъбите му блеснаха неестествено бели на тъмната кожа.

— Възможно е на тебе да ти се е сторило така. Други биха казали, че сме се обърнали на сто и осемдесет градуса от всичко, което някога си виждал. Зависи от гледната ти точка, така ми се струва.

Тук беше моментът да направи някоя остроумна забележка.

— Тото, защо ли ми се струва, че вече не сме в Канзас? — каза той.

Хоузи смръщи чело.

— Тото... о! Магьосникът от Оз — отбеляза с усмивка той. — Да, гледах го с младия Ториан. Скоро беше. — Усмивката му си остана тайнствена, сякаш го забавляваше шегата, която само той бе разбрал. — Когато доживееш до моята възраст, става трудно да помниш всичко — обясни той. — Ще се осмеля да изкажа предположението, че аз май се оказвам Глинда или пък си ме сложил в ролята на Страхливия Лъв? Не мога да се vyplътя в ролята на Плашилото, защото си имам мозък,

нищо че не работи така, както едно време. — Той почука с пръст по слепоочието си. — Увреден е, не знаеше ли?

— Къде сме?

Хоузи се намръщи.

— Не сме във Високата Пустош, където трябваше да се озовем. Щяхме сега да сме там, ако не бяхме завили в погрешна посока. — Вдигна ръка, без да дава възможност на Иън да възрази. — Да, да, знам, ти не си забелязал никакви завои. Ако спойката не беше нарушена, дори и Ториан щеше да забележи входа, който Чедата са използвали. — Хоузи вдигна поглед нагоре към склона. — Сега сме на някаква ливада, а над нас е един от върховете на Въздигнатата Еския, което пък означава, че сме в Западен Вандескард. Едно време можех да определя до последния сантиметър къде точно се намира изходът, ама... — Той въздъхна и нагласи раницата на раменете си, след което внимателно спусна пелерината отгоре, така че да я закрие изцяло. — Е, тръгваме ли?

— Вандескард ли каза?

— Страна. Част от страна, о, можеш да я наричаш Тир на Ног, ако предпочиташ Новия Свят, а може Младите Земи да ти хареса повече. Това е последният дом на Сидхи, на Аезир, на Ванир и на останалите Вековни Народи.

Иън преглътна с истинско усилие. Всичко казано му идваше прекалено много. Постепенно бе успял да преглътне истината за странния чичо, който във всеки миг бе готов да сервира нова тайна, атаката на вълците, в която Карин Торсен и Маги бяха заловени, а не убити, него го отведоха на приземния етаж и оттам се спусна през врата, която можеше да се отваря в една-единствена посока и тази посока бе неизвестното.

Но я стига! Аезир, Ванир, Вековни Народи! Колкото и шантаво да звучеше всичко това, защото, в най-добрия случай, най-безобидното заключение бе, че чичо Хоузи е луд и част от неговата лудост е засегнала и Иън.

Той отстъпи крачка назад.

— Виж, Хоузи, аз... не съм много сигурен, че това е добра идея.

— Кое по-точно? Това че приятелите ти са в опасност, или това, че се опитваме да им помогнем?

— Не, искам да кажа това преследване... — Той махна неопределено с ръка.

— Стореното не може да се промени. Това, което е писано...

— ... ще се случи. Бизнесът си е бизнес. Момчетата са си момчета. — Иън вдигна ръка с разперени пръсти, за да спре Хоузи. — Искам да се махна. Искам да си ходя вкъщи.

Лицето на по-възрастния мъж помрачня.

— И ще го сториш, дори и ако ти кажа, че ти си единственият, който може да застане между тях и нещастieto? Дори и ако ти кажа, че ако не успееш да откриеш пътя към истинската си същност, и приятелите ти, и много друго ще бъде завинаги загубено?

— Точно така — изсумтя Иън. — Да не би да виждаш една голяма червена буква на гърдите ми? — Без да обръща внимание на озадачения поглед на събеседника си, той продължи: — Да не би пък да искам да ме изкараш някакъв супермен?

Хоузи поклати глава.

— Аз... вече не разбирам от подобни неща. Едно време... — Гласът му пресекна и той тъжно поклати глава. — Само че сега вече не е едно време. Сега си е сега. — Той се изправи и се усмихна тъжно. — Както решиш. Но ако прецениш да не ме придружаваш, ако не смяташ да се замесваш, тогава ще трябва да попроменим малко нещата...

Ако не смяташ да се замесваш...

Бенджамин Силвърстайн се кикотеше, докато въртеше в ръка недовършения модел Т. После го остави внимателно. Той винаги се отнасяше изключително внимателно с проклетите му там модели. Побутна с пръст малките парченца на бюрото на Иън.

— Мърлява работа си спретнал, малкия — каза той. — Купих ти го преди повече от година, а ти докъде си стигнал? Когато бях на твоята възраст, вече гледах да измуфтя истинско зебло за платна и ако искаш да знаеш, да сглобиш истински модел си е много по-трудно, отколкото да се бързикаш с тези мизерни пъзели от по петдесет части. Май нищо не си в състояние да докараш докрай, нали? А след като нищо не докарваш докрай, каква ми е ползата от теб?

Иън можеше да отговори толкова много неща. Можеше да обясни, че пластмасовите модели са хоби на баща му, не негово.

Можеше да отвърне, че когато сам предложи да направи някакъв модел за десетия си рожден ден, се надяваше да го създаде с помощта на баща си, а не да отнесе подигравките заради това, че опитва сам.

Само че ти нищо не отговори на Бен Силвърстайн.

— Извинявай, татко — каза той. — Следващия път ще се постарая повече. Честна дума.

Бен Силвърстайн изсумтя.

— Гледай де е така.

— Но ако прецениш, че не искаш да ме придружаваш, ако не смяташ да се замесваш, тогава ще трябва да попроменим малко нещата...

— Майната ти, Хоузи — отвърна Иън много по-разпалено, отколкото възнамеряваше.

Хоузи погледна към кръста на Иън. Младежът проследи погледа му надолу към юмрука, свит върху ефеса на меча. Не можеше да си спомни, дори и животът му да зависеше от това, кога точно дланта му е обвила оръжието. Отпусна пръсти, дръпна ръка и я пусна отстрани. — Извинявай, извинявай — каза той. — Просто... в един момент думите ти много заприличаха на казаното от друг.

Хоузи прие извинението, след това кимна с глава и сви рамене.

— И аз те моля да ме извиниш, Иън — рече тихо той, може би прекалено тихо, все едно че бе родител, който се опитваше да се справи с гневния изблик на някое дете. — Не исках да те обидя. Ако решиш да се върнеш, можем да открием обратен път на Брода Харбард, когато се спуснем от другата страна на планината — обясни той и вдигна за миг поглед нагоре към празното небе.

— Брода Харбард ли?

— Там е селото с Ферибота на Харбард, на реката, която аезирците наричат Гилфи, а вандестийците наричат Тенес.

Иън натисна с палец камъка, който запушваше тунела, от който излязоха.

— А защо не оттук?

Хоузи се усмихна.

— Вдигни го.

Иън се отпусна на колене, плъзна длани под студения камък, след това го повдигна. Беше много по-тежък, отколкото изглеждаше. Вложи цялата си сила, за да го наклони на четирийсет и пет градуса, за да успее да го преобърне. Потъмнялата му долна страна, която сега гледаше към небето, се бе отлепила от...

Пръст. Почва, набраздена единствено от тънките коренчета на трева, расла там от доста време.

— Най-добре е сам да се увериш — каза Хоузи и извади сгъваема лопата от раницата. Разпъна сегментите на кухата дръжка, нагласи и острата желязна част и я забоден в пръстта. Натисна с ботуша си и лопатата хлътна дълбоко. Хоузи повдигна загребаната пръст, а от нея провиснаха корени.

Нямаше никакъв тунел, само пръст и една сгърчена част от червей, който Хоузи бе разсякъл.

Самообладанието бе нещо, което му се наложи да си изработи, когато баща му го пребиваше и при най-незначителния повод. Това бе нещо, което се оказало крайно необходимо, когато бе изхвърлен от дома, в който бе расъл, и то без предупреждение, без да има време да уреди нещо, без приятели, на които да се довери, защото до този момент не бе имал приятели, защото никога не разбра кой или какво докарва оня до изстъпленията му.

И това съвсем не беше най-лошото. Когато баща му го изгони, Иън поспря на тротоара, стиснал раницата с натъпканите вътре обидно малко неща, и шестнайсет долара в джоба. Останалите му пари бяха в банковата сметка на Бен... „за да са на сигурно място... защото ти не проявяваш никакво уважение към парите“, а тайните спестявания — по-малко от двеста долара, измъкнати, по-скоро откраднати, от панталона на Бен Силвърстайн, когато веднъж бе изгубил съзнание, бяха скътани в гаража под купа дърва. Там парите бяха на сигурно място. Бен никога не бе пренесъл и едно дърво до камината, нито пък някога си бе направил труда да запали огъня, след като синът му можеше да го свърши.

Най-лошото тогава бе, че оставаше съвсем сам на света.

И в настоящия момент можеше да се успокои по същия начин.

— Ще се паникьосвам после — каза си той, също както тогава се бе опитал да се овладее.

Сега беше много по-лесно. Навремето бе само едно уплашено дете, застанало под бледата светлина на уличната лампа, навсякъде наоколо бе черен мрак, а той нямаше представа, какво да прави и бе съвсем сам. В сравнение с онзи момент, сегашното положение бе лека работа.

Поне в този миг до него имаше някой, и макар и да не смееше напълно да се довери на Хоузи, Иън го харесваше.

— Ще се паникьосвам после — каза си Иън по-скоро сам на себе си, отколкото на другия мъж. Това бе само първата част от старото успокоение. Втората бе различна. „*За момента ще трябва да се оправя все някак.*“

— Ще трябва да се оправя все някак. — Иън зарови пръсти в пръстта. Там нямаше друго. — Само изход значи, а?

— Да. — Хоузи махна с ръка. — Много вероятно е наблизно да има друг изход, но не знам къде е, а и сигурно е обвит като онези във вашия свят.

— Обвит ли?

Хоузи стисна устни.

— Би трябвало да кажа обвит от магия, но това означава, че е участвал и някой магьосник, а там няма кой да разкрие тайните. Изходите към Скрытите Проходи доста често... не че са скрити, но при тях има нещо, което кара тези, които са около тях, да не ги забелязват.

— Какво?

Хоузи замълча за момент.

— Французите наричат това явление *jamais vu*. Това е усещането, че никога преди не си виждал нещо безкрайно познато. Случвало ли ти се е да забележиш нещо: магазин, дърво, пукнатина в земята, ей така, изведнъж, въпреки че си минавал оттам стотици хиляди пъти без дори да подозираш, че има нещо?

Иън кимна. В един мартенски ден пусна учебниците и тетрадките си до бюрото, навлече една тениска и къси панталонки, старите си ботуши за катерене и излезе на разходка, защото нямаше повече желание да учи, да работи, да спи, да учи и да работи и пак да спи, докато не полудее напълно.

Още на третата крачка, след като излезе, се усети. Сигурно бе минавал под стария дъб пред Спраг Хол хиляди пъти, но за нищо на света не бе в състояние да си спомни да го е виждал там.

Но дървото се издигаше пред него, дърво поне на сто години, а чворестите клони се протягаха над пътеката и създаваха у него чувството, че някой баща е разперил грижовно ръце над детето си в бурята. Той протегна ръка и погали грубата кора, а после тръгна.

— Да — отвърна Иън. — Случвало ми се е. Веднъж видях един дъб.

— Ами замисли се за времето, преди да го видиш.

— Какво?

— Замисли се за времето преди момента, когато си го забелязал. То си е било там, нали така, но не ти е направило впечатление, преди сам да го забележиш. — Хоузи сви рамене. — Входелите към Скритите Проходи са тъкмо такива, поне през по-голямата част от времето.

— Ами какво ще стане, ако някой построи къща пред някой от тях и иска отгоре да прокара тротоар?

Хоузи поклати глава.

— Няма да може. Когато архитектът отиде на мястото, без дори да се замисля, ще съобрази планове така, че да не строи отгоре. Ако той не го стори, някой друг ще го направи. Ако и следващият не направи нищо по въпроса, то ще бъде по-следващият. Който и строител да попиташ, работил достатъчно дълго в тази област, ще ти каже, че е имало случаи, когато — при това причините са били достатъчно основателни, въпреки че по-късно няма да успее да си ги спомни — се е налагало планове да се променят.

Той стана и подаде ръка на Иън.

— Стига приказки! Да вървим!

Иън прие предложената помощ и си изтупа панталона.

— И какво ще правим сега?

— Сега ли? — попита Хоузи. — Сега нещата са прости, ще вървим напред. А след това ще продължим. Ако стигнем до Брода Харбард достатъчно бързо, може и да успеем да пресрещнем приятелите ти, ако ли не, сигурно ще разберем нещо за тях. — Той отново вдигна поглед към небето. — Съмнявам се, че ще успеят да запазят залавянето им в тайна, както и къде ги водят, от... всички. Затова, да вървим!

Иън кимна.

— Става. — Хвърли поглед към камъка и се усмихна.

Хоузи също се усмихна.

— Радвам се, че нещо успя да те развесели. Чудя се какво ли е то.

— Щеше ми се да успеем да вземем този камък с нас. Следващия път, когато Маги ме попита изпод кой камък съм изпълзял, щях да й го покажа.

ГЛАВА 7

В ДОМА НА ОГНЕНИЯ ХЕРЦОГ

Ако трябваше да признае истината, въпреки че бе твърдо решен да стори всичко по силите си, за да не го допусне, Джамед дел Бруно предпочиташе да донася на Огнения Херцог лошите новини, а не добрите.

Не че харесваше Негово Топлейшество, всъщност не го понасяше, а освен това намираше титлата „Негово Топлейшество“ за обиден оксиморон. Истината бе, че Огненият Херцог винаги следеше много по-стриктно задълженията на подчинените си, когато имаше проблем, отколкото във всеки друг случай. Негово Топлейшество, както Джамед дел Бруно отдавна бе забелязал, се оказа жесток човек, който предпочиташе да се вживява в ролята на Херцог на Пламения Род, отколкото да си изпълнява задълженията, а и се вживяваше с изумително съвършенство, когато някой новоизникнал проблем му напомняше за задълженията.

Докато слизаше по широките стъпала на амфитеатъра към покоите на Негово Топлейшество, със сребърен поднос с две високи чаши, пълни с кървавочервено тенемидийско вино и известието, което току-що му бе предадено, Джамед дел Бруно се замоли новините за господаря му да са наистина лоши, въпреки че, както обикновено, внимаваше изключително много по гладкото му лице да не се появи никакво издайническо изражение, също както не бе споменал и дума, когато не лорд Сенсевер, а Обожаемата Евърли се появи, за да обяви Негова Непокоебимост победител в дуела. От страна на Негова Непокоебимост, това бе едва загатната обида, с което намекуваше, че спорът е бил единствено заради пари, не е бил въпрос на чест, нещо, което според Негова Непокоебимост трябваше да се разрешава от жените, а не от благородниците.

Той се отправи надолу през местата, определени за средната класа, където някакъв як фермер, когото само едно поколение делеше от възможността да се издигне в скотовъдец, провеждаше оживен спор

с някакъв ухапал цигара. Жените им, облечени в най-изящните си одежди, наблюдаваха благородниците, настанени по-долу.

Възмутен, от креслото, което едва успяваше да побере внушителното му туловище, дебелият херцог се бе настанил до самия парапет, надвесен над арената за дуели, огромното му шкембе частично бе прикрито от пелерината, която го обгръщаше от шията чак до глезените. От дясната му страна бе застанала Обожаемата Евърли и надигаше към пухкавите си устни чаша вино с цвят на узряло жито, така че семплият пръстен от оникс на безименния ѝ пръст, разкриващ принадлежността ѝ към Каменния Род, да се вижда ясно. Златистата ѝ коса бе вдигната в сложен ингариийски кок, толкова удивително повторение на бродериите по бюстието и краищата на дългите ръкави, че Джамед дел Бруно се зачуди дали черната копринена рокля не е извезана със собствената ѝ коса. Това би била свършена проява на каприз от страна на някоя девойка, каза си той, но бе напълно неподходящо за жена на нейната възраст.

Всъщност на каква възраст беше тя? Кожата ѝ бе гладка и прасковено мека като на младо момиче, в ъгълчетата на сините ѝ очи, както и около устата, нямаше и следа от бръчки, но нещо в начина, по който говореше, издаваше по-напредналата ѝ възраст. Разбира се, оставаше и възможността сред дедите ѝ да е имало някой от Вековните Народи, тъй като при тях възрастта никога не личеше.

— Ах, Ваше Топлейшество, виждам, че напитката ви е вече тук — каза тя с глас, половин октава по-нисък и по-музикален, отколкото бе очаквал Джамед дел Бруно. — Може би дори ви очакват и новини.

Изражението по лицето на Негово Топлейшество можеше да бъде прието за усмивка, но всъщност не бе усмивка.

— А може и да не са добри — отвърна той и пое и двете чаши от подноса, любезно предлагайки едната на Обожаемата Евърли. Тя остави вече празната си чаша в подноса на Джамед дел Бруно, докато се чудеше коя от двете предложени да приеме, сякаш имаше някакво значение, а не че това бе установена традиция след Отравянето на Орфи.

— Чудесно вино — каза тя. — Въпреки че Негова Леденост очевидно го цени много повече, отколкото Нейна Обожаемост.

— Забелязал съм — призна Негово Топлейшество.

Обожаемата Евърли едва-едва повдигна вежда, а лицето на Джамед дел Бруно си оставаше неразгадаемо. Негово Топлейшество често смущаваше прислугата, като се занимаваше сам с финансовите въпроси, при това без всякаква помощ, вместо да остави тези въпроси на Обожаемата си съпруга, което наистина бе доста трудно осъществимо, докато тя и Наследника, Венидир дел Анегир, бяха заточени при Небесния Род, но поне да бяха поверени на някоя от дамите от видните семейства в Пламения Род.

Долу, на арената, двама мечоносци бяха излезли пред зрителите. Под бдителните очи на тълпата и още по-зорките погледи на пажовете, двамата мъже се съблякоха чак до обувките и скъсените панталони и се заеха да изпълнят по няколко упражнения за загряване и разтягане на мускулите.

Застанали на покрития с керамични плочи под, Родик дел Ренал и Станар дел Брунден приличаха на две истински восьчни вандескардски марионетки, извадени от една и съща матрица. И двамата имаха дълги крайници, с ясно изразени жилести мускули, изложили бяха на показ множеството насъбрани белези: скритите в косата, по-слабо забележимите на лицето и в долната част на корема, до дълбоките по ръката, която държеше меч. Всеки умишлено отбягваше да погледне към другия, докато разгриваха.

Джамед дел Бруно наблюдаваше търпеливо, докато най-накрая Лейди Евърли си избра едната чаша и зачака Негово Топлейшество да прояви любезността да поднесе своята чаша към синкавите си устни и да отпие, преди тя да е опитала виното.

— Струва ми се, че не бързате особено много да си прочетете известието, Ваше Топлейшество — каза тя.

— Самата истина — усмихна се Негово Топлейшество. — Това е просто въпрос на преценка. Сигурен съм, че Джамед дел Бруно е затоплил внимателно восьчния печат на печката в кухнята, преди да го отлепи, за да прочете съдържанието, след което е нагласил нещата постарому. Сигурен съм, че щеше да ми донесе писмото на мига, а нямаше да спре първо да налее две чаши червено вино, ако новините бяха лоши. — Той надигна чашата си. — Аха. Обърни внимание на приятния привкус на ванилия и диви плодове и на захарта, която е точно толкова, че да подчертае танина. Изключително приятно за такова младо вино.

— Младо ли, Ваше Топлейшество? Никога не съм чувала някой да налива тенемидийско, което да е на по-малко от четирийсет години.

Негово Топлейшество сви рамене.

— Това тук е от 1156 година Под Висините, което значи почти два пъти на възрастта, която спомена. И въпреки това си остава младо вино. Просто въпрос на преценка. — Усмивката му издаваше, че се забавлява на някаква своя шега.

Джамед дел Бруно се стараеше да запази лицето си безизразно, докато чакаше с писмото все още на подноса. Негово Топлейшество бе напълно прав, но и много грешеше. Винаги, когато имаше възможност, Джамед дел Бруно му отваряше съобщенията. Справяше се изключително умело с малката метална резачка, с която преодоляваше за секунди всеки восъчен печат. Но този път не бе успял. Просто не му остана време хем да го стори, хем и да подготви вино за Негово Топлейшество, а за Джамед дел Бруно дългът винаги стоеше на първо място.

Двамата мечоносци на арената бяха приключили с подготовката и заемаха позиция. Вниманието се насочи към тях, а те изчакаха глъчката сред публиката да утихне.

Негово Топлейшество покани Обожаемата Евърли да се настани на мястото си и се отпусна на специалното кресло с огромен размер до нея.

— Позволете ми да ви пожелаая късмет, Обожаема — обърна се любезно към нея той.

— Благодаря ви, Ваше Топлейшество. Позволете и на мен да ви пожелаая късмет — отвърна тя с блеснали очи. — Въпреки че ви моля да ме извините още в този момент, ако късметът, който ви пожелавам, не е достатъчно добър.

— Но, разбира се, Обожаема. — Негово Топлейшество отново надигна виното.

Единият от мечоносците пристъпи напред.

— Аз съм Станар дел Брунден, експерт мечоносец, на услугите на Каменния Род. Браня полето, официално известно под името Остатъците от Пустошта на Финдел, владение на Каменния Род от пет непрекъснати поколения, и се заклевам да докажа тази истина с острие и в кръв.

Той отстъпи назад и другият мъж зае мястото му.

— Аз съм Родик дел Ренал, експерт мечоносец, в служба на Пламенния Род. Настоявам, че според старите карти, наскоро открити сред прашни документи, границата между Родовете оставя във владение на Пламенния, а не на Каменния Род, Остатъците от Пустошта — на Финдел и това е факт, който се заклевам да докажа с острие и в кръв, както и да върна полето на Пламенните.

Двамата застанаха един срещу друг, вдигнаха мечовете си в безмълвен поздрав и се извърнаха към ложата на херцога.

Негово Топлейшество се извърна към Обожаемата Евърли.

— Бихте ли...?

Тя кимна.

— Разбира се, господарю мой. — Тя се изправи на крака с грация и изящество и даде знак на двамата мъже да започнат.

Джамед дел Бруно изчакваше търпеливо и се чудеше дали не го карат да чака, за да има възможност да види схватката, без да му бъде дадена официално тази привилегия, защото, след като отнесе съобщението, той трябваше веднага да се захваща със задълженията си, освен ако Негово Топлейшество не му дадеше разрешение да остане. А може би просто го караха да чака заради самото чакане. Негово Топлейшество бе способен и на двете, но Джамед дел Бруно бе убеден, че Негово Топлейшество не върши абсолютно нищо, дори не прави намеци на слугините, без внимателно да е обмислил какви ще са последиците.

Ако това сега бе услуга, Негово Топлейшество трябваше да си спести усилието. Според Джамед дел Бруно именно мечът предпазваше Средните Владения от нападение на по-младите и по-многобройни народи, които го заграждаха от три страни, и не му бе особено трудно да повярва, че така нареченият Стоманен Род, като пръв и изключителен владетел на меча, бе ключовата фигура в двубоя, сигурно също толкова важен, колкото и Небесния Род, но така или иначе за него битките с мечове бяха нещо невъобразимо отегчително.

Долу, на арената, двамата мечоносци — на Джамед му беше почти невъзможно да определи кой, кой е — вече бяха един срещу друг с протегнати напред оръжия, всеки подпрял свободната си ръка на бедрото, а върхът на оръжието играеше с вражеското, докато двамата се обикаляха със стъпки, които наподобяваха повече на танц, отколкото

на двубой, или поне така изглеждаха нещата за непрофесионалното око на Джамед дел Бруно.

И ето че, най-неочаквано, едното острие се стрелна напред и докосна ръката на противника, а победителят се отдръпна на няколко стъпки, като парираше или се бранеше, или каквото там правеха бойците, за да си предпазят гърдите от върха на противника, както в случая.

Остриетата се сблъскваха и дрънчаха в продължение на няколко минути, докато Обожаемата Евърли се изправи още веднъж, а противниците отстъпиха един от друг, поздравиха се и се обърнаха към нея.

— Родик дел Ренал — каза тя, — твоята кръв бе пролята, а ти не успя да пролееш кръвта на съперника си. Признаваш ли, че искането ти е неоснователно, или ще продължиш да настояваш?

Родик дел Ренал отклони поглед към Негово Топлейшество без следа от болка или страх по лицето.

Огнения Херцог поклати глава.

— Изказвам ти благодарност за службата, сине на Ренал — каза той, — но както изглежда, Каменния Род има право в този спор, а да се пролива още от кръвта ти, би било излишно.

— Признавам заблудата си, Обожаема — каза Ренал. — Полето е наистина владение на Каменния Род, не на Пламенния.

Двамата противници поздравиха първо Херцога, след това тълпата, и най-сетне се приветстваха един друг, след което всичко приключи. Всеки подаде меча си на своя паж, а докато лекарят превързваше раната на Родик дел Ренал, бившият му съперник се приближи до него и прие поздравленията на Родик дел Ренал с ръкостискане и потупваше с длан рамото на Родик, докато двамата си приказваха приятелски.

Негово Топлейшество не се усмихваше, когато даде знак на Джамед дел Бруно и докато распечатваше плика, за да погледне набързо написаното.

— Аха — каза той и се обърна към фенера на масата, за да подпали единия край на хартията.

Тя се сгърчи в пламъците и остави след себе си само една топла следа и купчинка пепел. Негово Топлейшество се избърса в ръкава на туниката.

— Никога не бих посмяла да застана срещу вас в някоя игра на късмета, Ваше Топлейшество — каза Обожаемата Евърли. — Посрещате неизвестността със същото самообладание, с което приемате и успехите. Доколкото разбирам, писмото ви носи новини за успех.

Усмивката на Негово Топлейшество бе напълно искрена.

— Винаги е интересно да чуеш нечийи предположения. — Той се обърна към Джамед дел Бруно. — Изпрати отговор „Браво!“.

Джамед дел Бруно кимна, поклони се и си тръгна с празната чаша на Обожаемата Евърли внимателно поставена върху сребърния поднос. Бе доловил усмивката в гласа на Негово Топлейшество, докато Херцогът говореше на пратеничката на Каменния Род.

— Може пък нещата да са различни следващия път, когато родовете ни се сблъскат. Доколкото разбирам, си имаме нов шампион.

— Така ли? Позволете да запитам кой е той.

Джамед дел Бруно не успя да чуе отговора.

ГЛАВА 8

ПЛЕННИЦИ

Водачът на глутницата се усмихна с вълча наслада, което си бе естествено. На Тори му се прииска да грабне някакви клещи и да изтръгне острите му зъби един по един, но както изглеждаше, май нямаше кой знае какъв шанс, поне не и в момента.

Търпение, каза си той. Татко и чичо Хоузи си бяха направили труда да развие това, което татко наричаше „мускули на търпението“. Това тук не бе, като да клечиш часове наред и да дебнеш сърни, въпреки че принципът си оставаше същият: изчакваш, докато настъпи моментът да действаш, а сега в никакъв случай не му беше времето.

— За мен е удоволствие да те приветствам, Ториан дел Ториан младши, както бе удоволствие да приветствам баща ти, а също така и майка ти и жена ти — каза той и посочи на Тори да седне на някаква пейка пред огъня.

Тори нямаше представа, как успява да разбере езика, но това със сигурност не беше английски, а не бе и норвежки, колкото и малко да го бе учил в началното училище, нито дори френски, който се опитваше да понаучи в колежа. Винаги се бе възхищавал на дарбата на чичо Хоузи за езиците. Май нямаше език, който чичо Хоузи да чуе и да не разбере. Винаги бе смятал, че подобно умение е нещо чудесно.

Само че се оказа, че не е точно така, и то не заради факта че бе пленник, завлечен през някакъв тунел, а след това го караха да върви до изнемога по някакви хълмове от зазоряване, та чак след здрач. Не беше чудесно, защото му се стори напълно естествено, сякаш винаги е притежавал умението да говори на берсмолски, езика на Средните Владения.

— Не вярвам езикът ти да е бил изтръгнат, въпреки че без всякакви трудности мога да го уредя — каза Чедото. — Елементарна проява на учтивост е да отвърнеш, когато те поздравяват.

— Така ли? — каза Тори.

Чедото бе по-едър и космат от повечето, лицето и тялото му бяха покрити с толкова гъсти прошарени косми, че на човек би му се

сторило, че е облечен, ако не погледнеше надолу към необичайно розовия му пенис, който надничаше сред тъмната козина. Впечатлението се подсилваше и от бижутата, с които Чедото се бе накичил, златна верига с кехлибарен амулет. Това бе сълза, а в нея бе поставено нещо, което, изглежда, бе последната става на нечий дебел пръст.

На малкия му пръст блестяха два много познати златни пръстена, венчалните халки на мама и на татко.

— Моля те, седни — каза той.

— Предпочитам да остана прав.

— Аз пък предпочитам да седнеш, и наистина бих искал двамата с теб, ти и аз, да стигнем до някакво съгласие сега, не по-късно, сине на Ториан — заяви Чедото. — Налага ли се да те набия? Или пък си от онези... стоиците, които предпочитат да се смеят, когато ги обработват с желязо.

Тори се изправи стегнато. Майната ти, помисли си той.

— Да нивелхим васт дю, хундбретен — изрече той.

Чедото се разсмя.

— По друго време и на друго място, с удоволствие бих те накарал да си платиш за това с болка и в кръв. Само че уговорката ми е да отведа Ториан дел Ториан при Негово Топлейшество, без да го наранявам, и смятам...

— Du skal ikke selge skinnet for bjornen er skuut — каза Тори. Това бе стара норвежка поговорка и въпреки че малцина в Хардуд все още говореха норвежки, имаше няколко фрази, които всички знаеха и употребяваха. Също като тази — не продавай кожата, преди да си убил мечката.

Козината на Чедото настръхна за момент, сякаш то се опитваше да отгатне отговора на някоя гатанка.

— Аха. Само че аз вече съм skut bjorn-a — отвърна. — Ториан дел Ториан ми е в ръцете. Всъщност сега сте двама. И след като си имам един Ториан в повече, направо ще бъде жалко да го изгубя просто така. — Усмивката му се стопи. — От друга страна пък, това твоето селянче хич не ми трябва, нито пък майка ти. Трябва ли да им отхапя по един пръст, за да те принудя да приемеш гостоприемството, което ти предлагам? Или просто ще седнеш?

Щеше да настъпи часът да се изправи срещу Чедото, обеща си Тори. Сега моментът не бе подходящ. Нямаше представа, какво е положението, не знаеше къде са мама и татко и Маги, а и не можеше да е сигурен, че Чедото блъфира.

Тори седна.

Тази... това леговище, поне Тори реши, че е леговище, бе издълбано от едната страна на хълма. Тунелът към него минаваше по полегат склон, след това се вървеше по равно и чак тогава следваше спускане. Навсякъде бяха поставени подпорни греди, посивели от креозот и годините, придобили лъскавина и гладкост с отлитането на времето. Това съвсем не беше древната конструкция, която би предположил, че глутница от Вълчи Чеда биха създали.

— Добро момче — каза водачът. — Наричам се Херолф — каза той. — А тебе те наричат Ториан, също като баща ти.

Име, чин и сериен номер нямаше да му свършат работа тук.

— Ториан — каза той. — Можеш да ме наричаш Ториан.

Чедото кимна.

— Отлично. Искаше ми се малко да си поприказвам с теб насаме, да ти обясня как стоят нещата, за да можем да се разберем. Мислех си да ви окова двамата с баща ти, но който е успял да избяга от някое от Градищата, да пренесе един Старей, който е бил... окован във вериги, които се предполага, че са в състояние да задържат в плен всяко живо същество, при това завинаги, ами, то според мен такъв човек скоро ще успее да преодолее всяко физическо ограничение, което му бъде наложено.

— Ето, тук започва ролята на майка ти и жена ти, а също и твоята. — За момент той наклони глава на една страна. — Ако един от двамата ви си позволи да не се държи подобаващо, или пък ако някой от вас се опита да избяга, ще се наложи да хвърля едната от жените в някое от леговищата при разгонена вълчица и ще я оставя там, за да се позабавляват зяпачите... а мога да те уверя, че те ще се забавляват с нея дълго след като престане да диша. Ако пък оцелее, ще ѝ изтръгна гръкляна. Ясно ли ти е?

Тори кимна.

— Ясно ми е.

Другите трима го очакваха в малка килия на самия край на тесния тунел, обезопасена от кръгла дървена врата, покрита с кръстосани метални пръчки. Решетката от ковано желязо, на която бе закачена вратата, бе вградена в стените на тунела. Изглеждаше много странно, също като дъбова херметически запечатана камера.

Когато приближиха, Чедото, застанал на пост, плъзна някакъв метален лост навътре в стената на тунела чак до един почти незабележим ограничител, за да може вратата да се завърти на централната си ос.

Тясната килия бе добре осветена от техния фенер „Коулмън“, който просъскваше тихичко, провиснал на една от десетките метални куки на тавана, вероятно поне на метър над главите им. Зад тях се виждаше входът към друго помещение, а Тори бе убеден, че това не е лесният път за навън, ако въобще отворът водеше навън.

Някой блъсна Тори грубо вътре и вратата се затвори зад гърба му.

— Тори — каза мама и се надигна от мястото, където бе коленичила до татко. — Благодаря на бога, че си добре.

Маги, облечена в изпокъсаната, вече много мърлява, памучна нощница с надпис *„Някой е ходил в Пуерто Рико и единственият ми подарък оттам е тази скапана тениска“*, се бе облегнала на стената, а очите ѝ минаха през него, сякаш изобщо не го видя.

Изглеждаше добре, макар и в този твърде неугледен вид. Същото се отнасяше и за мама, в широката пижама, още по-мръсна и посмачкана от дрехата на Маги. Единствено татко лежеше на една страна върху някакво одеяло, лицето му бе покрито с множество синини, лявата му ръка — превързана и вдигната към врата.

Той погледна Тори с единственото си отворено око и се ухили, при което младежът видя, че му липсва единият от кучешките зъби.

— Радвам се, че си добре, Тори — каза той.

Изглежда, татко не бе тръгнал доброволно с Чедата. Поне им се бе противопоставил, каза си Тори и се презря за собственото си покорство. Но какъв беше смисълът във всичко това? Нали бяха попаднали в същата какофония.

Коленичи до Маги. Какво да ѝ каже? Беше я поканил у тях, за да прекарат една приятна седмица, защото не обичаше да спи сам, защото рядко му се удаваше възможност да се изфука с мама, татко и чичо Хоузи, защото винаги се бе гордял с тях тримата.

Да, ама не. Нищо не се получи. Тук ставаше нещо от приказките, които му бе разказвал чичо Хоузи, за които се бе чудил, макар и дълбоко в себе си, дали няма нещо истинско, нещо, което да се протегне и да го докосне, въпреки че никога...

Тя сигурно го мрази заради случилото се, а той не можеше да ѝ се сърди.

— Маги, аз...

Горната ѝ устна се изкриви.

— Млъквай! — каза високо тя, а гласът ѝ бе едва сдържан вик. — Само ме остави намира.

— Маги... — Той протегна ръка към нея и се стресна, когато тя сграбчи предната част на ризата му, изтегли го на крака, приближи го към себе си и засъска нещо в ухото му.

Думите ѝ бяха едва доловим шепот.

— И за двама ни е по-безопасно, ако се преструваш, че не даваш и пет пари за мен, както и аз за теб. Затова ще те ненавиждам, че ме набута в тази гадост, и след като се опиташ да си ме върнеш и не успееш, ще покажеш колко силно ме мразиш. — Докато говореше, ръката ѝ го държеше здраво.

Той отвори уста и веднага я затвори, притисна я към себе си и постави устни до ухото ѝ.

— Извини ме, че те...

Усети топлите ѝ пръсти върху устата си. Тя поклати глава и отново приближи устни до ухото му.

— Татко ми би поклатил глава и би казал: „*Възпитал съм те по-добре от това!*“ ако започнех да пицця и да обвинявам жертвата: — Тя се притисна към него за миг и след това лекичко го отблъсна.

Той чу променения ѝ глас.

— Копеле, гадно, как може да ми навлечеш такива неприятности на главата? Как може и за момент да допуснеш да ми се стоварят такива беди?

Очите ѝ казваха, че всичко ще бъде наред.

Тори изгуби съвсем напразно цял един час, дали не бяха два, докато оглеждаше всеки сантиметър от килията и съседната стая. И в двете помещения, точно в ъгъла, където се срещаха стената и таванът,

имаше по една тръба, през която нахлуваше свеж въздух. Тръбите бяха каменни и толкова тесни, че само някой плъх можеше да се промъкне през тях, а пък той трябваше да прегризе решетката, която бе монтирана на самия край.

Само дето той не беше плъх. Тори реши, че в това помещение сигурно съхраняват месо и заради това на вратата има решетки, а и сигурно я заключват отвън по някакъв начин, така че помещението да е здраво запечатано, за да не могат да се промъкнат плъхове и да изядат храната на Чедата.

Искаше му се да обсъди изводите си с другите, но всички бяха стигнали до единодушно съгласие разговорите да се сведат до минимум. Щом Маги, мама и татко бяха убедени, че могат да ги подслушват, значи имаха основание, а и нямаше смисъл да се опитват да измислят план за бягство, който вълците ще разберат веднага.

В момента мечтаеше да му попадне една свръхмощна автоматична карабина поне с десет пълнителя.

Само че такава нямаше, а и той не разполагаше с много. Чедата го бяха претърсили и въпреки че не взеха портфейла и ключовете му, взеха камата и всичко друго, което бе натъпкал в джобовете. Чичо Хоузи винаги носеше сгъваем нож с две остриета, внимателно увит в намаслена хартия, скрит в портфейла, да не би някой път да му се наложи да заостри нещо с него, но Тори така и не възприе навика му.

Значи разполагаше с фенер марка „Коулмън“ и незначителен резерв от керосин. С това можеше да направи един коктейл Молотов, който едва ли щеше да им е от кой знае каква помощ при гадните вълчи Чеда.

Значи налагаше се да чака. Правилното и разумното бе да се свие на две върху одеялото и да се опита да поспи, също като татко и мама, въпреки че мама само се преструваше на заспала, докато Маги седеше отпусната върху своите одеяла.

Отвън се чу как нещо дървено се удари във вратата.

— Отдръпнете се от вратата — каза нечий груб глас на берсмолски.

Вратата се завъртя на централната си ос и в двете половини застанаха едри космати Чеда и някакъв дребен набит грозен тип с ботуши, който, изглежда, се бе омотал в нещо между туника и саронг от зебло. Лицето му бе като на пришелец от космоса под грижливо

зализаната назад права черна коса и внимателно пригладената брада. Челото му бе неестествено малко, а сводовете над очите — прекалено изпъкнали.

Дребосъкът крепеше с две ръце поднос, отрупан с малко поувехнали ябълки и моркови около незапушена глинена бутилка, в която се побираха поне четири литра и половина течност. Той постави подноса на твърдия под и под бдителните очи на Чедата, които, изглежда, го пазеха, се изниза, без да каже и думичка.

Вратата се плъзна зад тях.

Татко се намръщи и се изправи с усилие.

— Не допусках, че отново ще видя някой от вестрите — каза той.

Мама поклати глава.

— Какви вестри?

— Джудже — отвърна той и удари стената със здравата си ръка. — Чедата не строят, поне не толкова стабилно, и въпреки че живеят под земята, не са много по копаенето. Трябваше сам да се сетя, че вестрите са им слуги.

Маги наклони глава на една страна.

— На мен ми заприлича на неандерталец.

Тори се намръщи на думите й.

— Да, точно така — каза саркастично тя. — Не трябва да слушаш нищо, което искам да кажа. Няма начин да знам каквото и да е, та аз съм само едно момиче. — Тя сви устни за момент. — Само че като махнеш дрехите, зализаната коса и брадата, на теб на какво ти прилича?

Тори тъкмо се канеше да каже колко глупаво звучи всичко това, когато забеляза, че баща му кима.

— Аз направих обратното сравнение... преди години, когато попаднах на една рисунка в учебника на Тори. Вашите неандерталци приличат невероятно много на неопитомените вестри — обясни татко. Протегна се въпреки болката. — Най-добре да си поделим храната, а после да изгасим фенера. Горивото няма да ни стигне за много дълго, а и едва ли ще ни дадат ново. — Той отпи от глинената бутилка. — Прясна вода — заяви той.

Тори нямаше намерение да заспива, но в тъмното нямаше какво друго да направи, особено пък след като похапна и успокои прегладнелия си стомах.

Искаше му се да прегърне Маги в тъмното, но ако вратата ненадейно се отвореше, това никак нямаше да се връзва с представата, която искаха да създадат, че не се разбират.

Но какво от това? Не можеше да направи нищо, дори и Чедата да преценят, че не си струва да наказват Маги, защото им оставаше мама.

Беше безсмислено да гради планове. Само можеше да полудее. В този момент трябваше да послуша един от съветите на чичо Хоузи — когато не знаеш какво да направиш, ако си гладен, си хапни, а дори и да не ти се спи, дремни.

Дори не разбра кога се е потопил в безпаметен сън, обгърнат от тишина.

ГЛАВА 9

ГРАДСКИЯТ СЪВЕТ

Неофициалният градски съвет на Хардуд, Северна Дакота, провеждаше среща на обичайното си място, в хола на Док Шърв, когато Бетси Шърв въведе Джеф и Арни Седмо. Джеф непрекъснато трябваше да се въздържа да не протяга ръка, за да помага на Арни с патериците. Арни все пак си имаше своята гордост.

Бетси се усмихна плахо и притеснено, кимна на събралите се и затвори вратата на излизане.

— Добър вечер, Джеф. — Майкъл Бйерке вдигна поглед от кафето и тортата. Погледна настойчиво Арни, вдигна едната си вежда и стисна устни.

Джеф поклати глава и сви рамене. След случилото се Арни дори не трябваше да е в болницата в Гранд Форкс, трябваше да е мъртъв като братята Ларсон. Само че Арни настоя да се върне у дома със същата упоритост, с която оживя през първите няколко часа след нападението, и ето че днес с усмивка заяви, че непрекъснатите въпроси на любопитния щатски шериф може и да го пречупят и настоя Джеф да го заведе на следващото събрание „у Док“.

Док и преподобният Опегорд се надигнаха от местата си и Арни се здрависа с тях, а след това застана пред стария брезов люлеещ се стол, поставен, до мекото кресло, където се бе настанила старата Мини Хансен. Вечните ѝ очила за четене бяха кацнали заплашително ниско на самия крайчец на носа ѝ, самата тя привидно бе вгълбена в плетката. Джеф винаги смяташе, че сивокосата старица, която плетеше безспир, би трябвало поне понякога да облича творенията си, но както обикновено Мини бе в работна риза и дънки. Джеф я бе виждал в рокля единствено в църквата.

Джеф кимна към тъста си, Боб Орстед, въпреки че двамата нямаха кой знае какво да си кажат. Джеф и Кати бяха вечеряли у старите Орстед преди по-малко от час, и бяха обсъдили всичко, което трябваше.

Орстед и Майкъл Бйерке можеха спокойно да минат за норвежките Лаурел и Харди. Орстед бе нисък, набит и много закръглен, докато Бйерке бе висок и кльощав. И двамата бяха с еднакви прически: късо подстригана коса, щръкнала нагоре, а на темето прозираше по едно олисяло от годините петно.

— Сядай, Арни — каза Боб Орстед. — Настанявай се удобно... защото приличаш на самата смърт все още в топло тяло.

— Не бих казал, че това тяло е много топло — намеси се Майк Бйерке.

— Поисках да дойда, за да ви кажа нещо, а после ще си отида, за да можете спокойно да обсъдите нещата — каза Арни Селмо с глас, който бе едва доловим шепот. — Аз... Не мога да кажа, че знам какво точно се случи, но Дейви разправя как младият Тори му казал, че сребърен куршум можел да убие тези вълчи изчадия. Какво ли не са наричали Дейви Хансен през годините, но никой не е посмял да го определи като лъжец, а ако сред вас има някой, който не уважава семейство Торсен, то казвайте още отсега.

— Та... той Тори показал на Дейви къде излиза тунелът, въпреки че Дейви разправя как същият тунел се стопил пред очите му.

— Той е отбелязал там, където е изчезнал, и ние двамата смятаме да вардим при този тунел, точно както вълк дебне катерица, само че ние ще дебнем вълци. — Той измъкна от джоба си пачка банкноти, стегнати с ластик. — Дейви ги е събрал там. Затова ви ги предавам на вас.

— Всичко това е чудесно, Арни. Но само заради това ли дойде? — Док Шърв поклати глава, сякаш искаше да добави: Много се съмнявам.

Арни се намръщи.

— Не съм казал, че това е всичко. Само двамата няма да сме достатъчни. Трябват ни поне още двама, а според мен трябва да има най-малко още шестима, щото по двойки ще е най-добре. Аз мога да взема Орфи и да поемем смяната от полунощ до осем. Вече не мога много да спя нощем. — Очите му се замъглиха и за момент станаха отнесени, но той бързо се овладя. — Ще трябва и партньор за Дейви, а ми се ще да има още две двойки — нареждаше той, а гласът му бе станал много по-звучен и младежки от обикновено. — Уредете този въпрос.

След толкова много години — дори Джеф не можеше да каже от колко време се провеждат тези неофициални събрания — не беше необходимо да се провежда гласуване. От въздишката на Мини и кимването на Док, от начина, по който Дейв Опегорд се отпускате назад и кръстосваше ръце на гърдите си, а Бйерке и Орстед цъкаха с език, ставаше ясно, че всички са единомисленици.

Док Шърв заговори от името на всички, което си бе нещо обичайно.

— Искаш две двойки патрули, поне две, които да се явят да ти докладват утре в осем сутринта. С пушки ли?

Арни поклати глава.

— Не. Без пушки. Имаме гарантите на Торсен, а пък аз ще взема оръжието на Орфи. Ще ги използваме тях, ако се наложи. Ще тръгнат приказки... не ми се ще децата да започнат да обикалят и денем, и нощем.

Боб Орстед изръмжа.

— Няма да има никакъв проблем за някой и друг ден. Само че, мътните го взели, ами ако се проточи седмици наред и нищо не се случи? Достатъчно неприятности си навлякохме, докато уредим патрул да регулира пресичането на Мейн стрийт, и то само в учебни дни. Трудно ще го организираме, особено пък с по двама за всяка смяна.

— Помисли малко, Боб — заговори Джеф. — Сдобили сме се с дупка, от която изникват върколаци, в която изчезват познатите ни... а ти искаш да я оставим просто така без охрана!

— Е, като представяш така нещата, май не ми се ще особено много.

Джеф се намръщи.

— Можем и да прокараме път през гората и да повикаме циментовоз, за да запълним проклетото нещо, но... не бива да забравяме, че все още се надяваме съседите ни да изпълят от нея... а и ти готов ли си да се обзаложиш, че като изсипем цимента, това ще спре върколаците?

— Що да не ги спре?

— Ами да — намеси се Арни. — Вие не видяхте как прострелях не два, ами три със сачми за сърни, а мръсниците само се поотърсиха и скочиха. Искам непрекъснатата охрана до дупката.

— Дадено — кимна Док Шърв. — Охрана ще има. Мътните го взели, ако трябва, и аз ще поема една от смените.

— На всяка цена. — Бавно и мъчително, Арни се надигна. — Ще ида да пийна кафенце с Бетси и ще ви оставя да обсъдите нещата.

— Върколаци, демони, магия. — Боб Орстед поклати глава. — Ако само двама от вас се кълнях в тази работа, щях веднага да повикам психиатър, а не да правя събрание. — Той изви очи към вратата, която сам бе затворил, след като Арни излезе.

— Ами... — започна Док Шърв, стиснал лулата си със зъби. — То, ако имаш някакви съмнения, можем да помолим Джеф да изрови трупове, дето ги закопахме. — Той изпусна няколко валма дим, дръпна дълбоко от лулата и отново изпусна дима. — Според мен на тази женска не й бяха поникнали косми по дланите току-така. — Док наклони глава на една страна. — Искаше ми се да направя някоя и друга снимка, ама...

— Абе, аз само казах ако. — Боб Орстед сви рамене и подмина въпроса. Той се гордееше с това, че е един наистина флегматичен норвежец, въпреки че родът Орстед живееше в Хардуд поне от четири поколения и нямаше сведения на някой от тях кракът му да е стъпвал в прародината.

— Как вървят работите, Джеф? — попита преподобният Опегорд, или просто Джеф. Свещеникът бе на седемдесет и няколко, но тътнещият му баритон не се бе променил. Джеф не само че го помнеше от детските си години, но бе чувал баща си да казва, че и той помни същия този глас още от своето детство. Трудно беше да мислиш за него като за Дейв, въпреки че старецът сам настояваше да го наричат така, след като свалеше свещеническите одежди и нахлузваше плетения пуловер. С дълги ръце и едри гърди, той приличаше повече на моряк, но Джеф неизменно си го представяше застанал на амвона.

— Горещо, Дейв — отвърна той.

— Не — намръщи се Опегорд. — Не те питах как си ти, исках да знам как се нареждат нещата.

— Ааа! — Джеф си наля чаша горещо кафе от чайника на масата, преди да седне, след което се отпусна на стола по-тежко, отколкото му се искаше. Последните няколко дни бяха дълги и

уморителни. — Нещата се уталожват, поне що се отнася до щатските власти. Уле и братята Ларсон са загинали в катастрофа с кола, която местните власти, тоест аз, са успели да разчистят, докато федералните изпратят свой екип. Плъзнали са слухове, че това се е случило, докато са ходили на лов за вълци, но засега са само слухове. Понякога стават катастрофи, а изпълняващият длъжността съдебен лекар — Док Шърв вдигна чаша в саркастичен тост, — е подписал необходимите документи. Без да има връзка със случая, няколко подивели кучета са били застреляни точно пред плевнята на семейство Торсен, докато се опитвали дадушат пилетата им. — Той поклати глава. — По дяволите. — В града нямаше по-мили и обичани хора от Джеф и Боби Ларсон. Наистина не можеше да си криви душата и да нарече Уле добър човек, но поне бе добър съсед.

Джеф се опитваше да представи нещата безпристрастно, въпреки че му бе безкрайно трудно. Клането на поляната пред къщата на семейство Торсен бе най-потресаващата гледка, която бе виждал през живота си от времето, когато преди няколко лета, още докато работеше със стария Джон Хонистед, се наложи да отскочат до фермата на Улсен и откриха Дан Улсен, с отнесена половин глава, все още здраво стиснал пушката в ръце.

Опегорд поклати глава.

— Все още не мога да повярвам. Знаехме, че има нещо странно у Хоузи, но... чак пък вълци, дето не можеш да ги убиеш? Сребърни куршуми? Тунели, дето изчезват? И къде потъна оня, приятелят на Тори? За последно го видяхме как влезе в къщата на Торсен след Хоузи. — Той изсумтя. — В семинарията не са ни учили как да се справяме с такива работи, дори в ония времена, малко преди земята да се охлади, когато още бях студент. — Той се отпусна назад и потри кокалчетата на ръката си в панталоните. — Аз... абе не съм много сигурен дали трябва да си мълчим за това. Не знам дали аз ще мога.

Орстед поклати глава.

— И какво сега, да не би да обмисляш как да се обадиш на отец Свенсон в Гранд Форкс, за да се заеме да прогони духовете от отвъдното?

— Все още обмислям тази възможност. — Устните на Опегорд бяха побелели. — Да не би да си мислиш, че не ми е минавало и това през ум? — Той поклати глава. — Но не е там работата. Това нещо...

то може да ни се отрази зле на нас. С изчезването на семейство Торсен лесно ще се оправим... ами с двамата приятели на Тори? Нали и те изчезнаха?

— Иън. Иън Силвърстайн и Мариан Кристенсен. — Джеф кимна. — Приятни бяха. Пихме по една-две бири във „Взрив-о-вкусно“ миналата вечер. Иън не е проблемен. Той няма семейство. Ще мине бая време, преди някой да се сети да го потърси.

— Така ли? — намръщи се Майк Бйерке. — Аз пък си мислех, че евреите са много сплотени.

— Така ли? — повдигна едната си вежда Боб Орстед. — А ти колко истински евреи познаваш?

— Ами например зъболекаря ми в Гранд Форкс. Приятен човечец.

— И затова се притеснявах, Майк — обърна се Джеф към Бйерке, без да обръща внимание на заядливата размяна на реплики между Бйерке и тъста си. — Винаги се появяват изключения. Може да изникне някой далечен братовчед, нещо такова, но най-близкият му жив роднина е бащата, а те не си говорят от години. На мен бащата ми се стори съвършен мръсник, но като цяло Иън не ни е проблем. Трябва да помислим за Мариан. Тя е от Сейнт Луис и родителите й сигурно са свикнали да я чуват поне на две седмици. Нека да е месец, но едва ли по-рядко. Те ще се разтревожат. — Джеф сви рамене. — Ако те се появят скоро, никой няма да разбере, че са изчезнали. Ако обаче продължават да се изчезнали, ще трябва да измислим някакво обяснение.

— Горките й родители...

— Sa meget vil jeg si til bans fordel at han er i grunnen et godt menneske — прошепна Мини Хансен сама на себе си и веднага след това заговори на английски. — Каква глупост. — Тя се намръщи. — Сигурно ще бъдат много обнадеедени, ако им разкажете какво точно се е случило, а именно че последния път, когато са я видели, една глутница върколаци са я спуснали в тунел. — Тя изсумтя.

— Може и така да стане. — Док Шърв сви тънките си устни. — Просто не разбирам какъв е проблемът. По някое време някой ще се появи, за да започне да разследва. Младежите са потеглили с колата на Тори, след като са изкарали цяла седмица ваканция тук, а двамата Торсен, майката и бащата с Хоузи са тръгнали със своята кола на

отдавна замисляно пътешествие в Мексико, поне така знаем, и оттогава никой нищо не е чувал за тях. — Усмивката му бе пресилена. — Едва ли някой ще успее да отгатне истината. — Той пуфкаше с лулата, а после се протегна към масата, за да увеличи портативния абсорбатор. Виенето на апарата разкъса мълчанието и заглуши пуфкането на Док.

Майк Бйерке прочисти гърлото си.

— Повече ме притесняват двамата Ларсон. — Той попипа издължената си брадичка. — Поприказвах с Улаф и Рут — обясни той. — Много им е мъчно и искат обяснения, които няма как да им дадем.

— Ако трябва ще поговоря с тях — каза Мини с пискливия си гласец с типичната скандинавска интонация, така характерна за поколенията още преди появата на телевизията. — И двамата са ми били ученици, ще ме изслушат.

— Какво смяташ да им кажеш? — попита Док Шърв и прокара ръка през оредяващата си коса. Откакто Джеф се помнеше, Док винаги беше уморен. Дори и в годините, когато си имаше заместник, той пак поемаше нощните спешни случаи, през цялата година, а това почти винаги бяха раждания или тежки наранявания.

— Ще им повторя това, което ще ви кажа сега и на вас — заяви твърдо тя. — Затова хората ми вярват... защото, за разлика от други — изсумтя тя по посока на Дейв Опегорд, — не прекроявам проповедите според паството. Ще им разкажа всичко, което знам, и ще ги убедя, че ако се разчуе, няма да излезе нищо добро. Ще им река: искате ли да превърнете този град в един подвижен цирк? Искате ли репортери от Нешънъл Инкуизитър...

— Инкуайтър — поправи я Док. Двамата почти винаги се поправяха един друг от десетилетия.

— ... да започнат да си врат носовите навсякъде? Да не би да искате телевизионни камери да се разположат на поляната пред къщата на семейство Торсен и да размахват микрофони към всеки и да задават въпроси наляво и надясно за нападението на върколаците? Да не би да искате да започне разследване на миналото на Ториан Торсен и да ни попитат как така живее сред нас години наред, без никой да не каже и думичка? Да не би да искате всяка тайна в този град да излезе наяве и да ни гледат под микроскоп? — Очите ѝ задържаха за момент погледа на Джеф и после се отместиха.

Не, никой не искаше тайните да излязат наяве. Преди години двамата с Боб Орстед заминаха дискретно за Чикаго, за да открият пастрока на Кати, но мръсникът отдавна беше изчезнал. Ако бе все още жив, Джеф не искаше да разбере къде се намира Кати.

Преди да връчи полицейската значка на Джеф, старият Джон Хонистед често повтаряше, че човек не може да спаси света, но поне може да опази мира в една малка част от този свят...

А и това съвсем не беше единствената тайна. Никой не говореше за това, но присъстващите в стаята до един знаеха какво стори Етел Холмстед на гадината, за която се омъжи, а и никой тук не желаше това да се разчува. Официално Дик Холмстед се водеше загинал при падане от комбайна право под въртящите се остриета и така и щеше да си остане.

Естествено, имаше и други тайни.

— Ние тук сами можем да се погрижим за себе си — каза тя. — И ако мъжете ни са загинали, докато са ни защитавали, това съвсем не се случва за пръв път. Съпругът ми загина на остров Макин, най-големият ми син падна при отстъплението от резервоара Чосин, а в този момент внукът ми е в някакъв хеликоптер на самолетоносач край бреговете на Сомалия. — Тя сведе поглед към плетката и след като измърмори още нещо недоловимо за останалите, започна да разплита готовите редове. — Прапрадядо ми, Герхардсен — продължи тихо тя, — си отвялякъл млада жена направо от дома ѝ в Трондхайм и се установил в Ню Елм през хиляда осемстотин петдесет и трета. Преживял клането през хиляда осемстотин шейсет и втора и се преместил тук година по-късно, починал през зимата на хиляда осемстотин шейсет и осма от грип. В дневника си, прапрабаба ми твърди, че хванал грипа, докато влачел към къщи сърната, дето убил, за да може да си нахрани семейството, защото бил свикнал сам да се грижи за всичко. И ние сами ще се погрижим за себе си — заяви тя. — Мъжът ми и синът ми загинаха, защото ги мобилизираха за войната, а ние с теб, Док Шърв, и с Еди Флагстад, сами сме си виновни, че променихме рождената дата на Джони Томпсън, за да може да се измъкне.

Док Шърв се приведе над масата, сякаш искаше да каже нещо, но разпаленият ѝ поглед го възпря.

— И освен това — продължи тя, — да не би Дейви Хансен някога и дума да е натякнал по този въпрос? Дори когато не се върна цял от онова кошмарно вьетнамско място? — Тя размаха пръст на всички и за момент Джеф отново се почувства като ученик в класната стая.

— Ние сами се грижим за себе си — повтори тя с тиха увереност и забодя поглед в плетката. — Направете каквото е необходимо и да не пропуснете нещо.

— Добре, Мини — отвърна след малко Док, а Дейв Опегорд кимна.

Джеф отпи от кафето.

ГЛАВА 10

ВЪЗДИГНАТАТА ЕСКИЯ И СБЛЪСЪК С БЕРГЕНИЗ

Изкачването на планината съвсем не бе това, което Иън очакваше. През повечето време просто вървяха нагоре по склона. Извисил се някъде високо над тях, се виждаше покритият със сняг връх, обвит в облаци, но сега трябваше само да следват пътеката.

Както Хоузи обясни, само част от времето щяха да се изкачват, защото тя заобикаляше планината и после се спускаше. Със същия успех можеха просто да си останат в полите и да заобиколят, но след като вече бяха на половината път, щеше да е по-бързо.

Нямаше представа, колко километра са изминали, нито пък колко остава до мястото, към което се бяха отправили, а и Хоузи не казваше почти нищо, докато вървяха, затова Иън не можеше дори да предполага. Петнайсет километра? Петдесет може би? А и колко е висока тази планина, колко още ще се изкачват?

Не беше чак толкова зле. По едно време, когато пътеката започна да се спуска по склона, тя се превърна в издялан в камъка стъпаловиден път, който изглеждаше стар като света. От двете страни бяха избуяли малинови храсти, преплели клони в непроходима джунгла, обсипани с миниатюрни плодчета в тъмночервено, дори пурпурно. Хоузи спря за момент и внимателно откъсна най-едрия плод. Лапна го и се усмихна.

Иън стори същото. Беше по-стипчив и с по-малко сок, отколкото бе свикнал, но сладостта му се оказа много по-насищаща от всичко, което бе опитвал. Гледаше от Хоузи и също като него ги береше в шепи. Те залъгаха глада му и отчасти жаждата, а той внимаваше и не се издраска много на фините бодли.

Хоузи извади две пликчета от раницата и подаде едното на Иън. Само за няколко минути ги напълниха и двете, затвориха ги плътно, за да запазят плодовете, и ги прибраха най-отгоре в раниците.

С изкачването по-нагоре малиновите храсти станаха по-редки, докато по каменистата почва останаха само тук-там дребни устойчиви растения и камъни. Тази пътека е била свидетелка и на по-добри

времена, реши Иън. Държеше се настрани от ронещия се край и от време на време прескачаше дупки, като внимаваше да отпусне тежестта си на твърда почва, настрани от пукнатини.

— А позволено ли е да попитам защо по такъв труден път има специално прокарана пътека?

Хоузи сви рамене.

— Пътят е стар, но един от Стареите, известен като Фендерел, живеел в пещера близо до върха и се хранел с мед и разтопен сняг. Той... смятали го за мъдрец и затова много хора се изкачвали чак там горе, за да се посъветват с него. — Хоузи сви рамене. — Накрая хората от селото в полите на планината построили път нагоре, а всеки, който минавал, плащал. После, за да не останат по-назад, или пък за да е удобно на поклонниците, това вече не знам как е, хората от селото от другата страна на планината сторили същото.

Иън вдигна поглед нагоре към ледения връх.

— Той все още ли живее там?

Хоузи поклати глава и се усмихна.

— Не. Появили се прекалено много хора, а той, все пак, се бил оттеглил горе заради усамотението. Един ден просто изчезнал.

— Какво станало с него?

— Отишъл си е. — Хоузи сви рамене. — Аз не знам всичко. — Усмивката му бе приятелска, но някак далечна. — Вече не.

Иън бе така впечатлен от всичко пред себе си и полагаше специални усилия да не поглежда надолу, накъдето поемаха случайно ритнатите камъчета и парчета скали, че отклони поглед от пътя едва когато бяха от другата страна на планината.

Ниско долу, пълноводна криволичеща сребристосива река разрязваше тъмната, наситенозелена гора и примамливите златни поля. Пухкав облак се носеше някъде по средата на планинския склон и хвърляше полупрозрачна сянка над част от долината.

Въздухът бе много по-чист, отколкото Иън бе свикнал. Забеляза хора, цяла група, вероятно фермери, не, селяни, които се придвижваха сред зелените лехи в подножието и плевяха или пък беряха нещо.

— Ето го и Брода Харбард — посочи Хоузи.

Реката се извиваше около малък полуостров с ниски постройки, едната на самия бряг. Съвсем същата като нея се издигаше и на отсрещния бряг. Докато Иън се взираше надолу, някакъв шлеп

разтоварваше на отсрещния бряг впряг животни, вероятно бикове, които теглеха каруца по пътя, скриващ се сред дърветата.

Иън кимна.

— До довечера ли сме там?

Хоузи поклати глава.

— Може би чак утре вечер. По-вероятно вдругиден. Пътят не е толкова лек, колкото ни се иска, а там долу е доста далече. — Той вдигна поглед към синьото небе. — Денят напредва, аз остарявам.

С настъпването на залеза, западният хоризонт се обagri в наситенорозово и златно. Иън вече бе убеден, че Хоузи е прав. Пътят се оказа много по-дълъг и труден, отколкото бе предполагал. Виеше се като капризна змия по склона на планината. Младежът реши, че строителите сигурно са имали някакви религиозни предубеждения към правите линии.

Направиха си лагер край малко кръгло езерце, не по-широко от петдесет метра. В единия му край бълбукаше поток, а в другия се процеждаше навън. Бреговете бяха скалисти, а под тях тъмнееше водата.

Иън посегна да извади от раницата чаша за къмпинг, но Хоузи вдигна пръст, коленичи до потока, сви длани, загреба и поднесе водата към устните си. Усмихна се и кимна.

Иън топна чашата. Водата бе толкова студена, че го заболяха зъбите, но пък ухаеше на бор. Докато Иън се насити, Хоузи вече бе подклал малък огън в овъглена вдлъбнатина, направо върху голата скала, и забързано пренасяше пречупени клони от хълма.

Набързо приготвената им вечеря включваше няколко учудващо крехки парчета телешко, извадени от раниците, и останалите малини, измити обилно с вода.

Хоузи се настани срещу Иън от другата страна на огъня. По лицето му пламтяха демонични отблясъци от игривите пламъци.

— Аз ще остана на пост, млади Иън. Почти не спя, а ти имаш нужда да си починеш.

Тук нямаше за какво да се спори, поне не и за последното. Иън си разстла мушамата направо върху скалата, свали си обувките и се

пъхна в спалния чувал. Веднага усети колко е твърдо. Подложи длани под главата си и последната му мисъл бе, че няма да успее да заспи...

Някакъв писък изтръгна Иън от съня в просветляващото утро.

Нощта бе кошмарна, той се мятеше на границата на съня, будеше се непрекъснато, както му се струваше, на всеки няколко секунди. Всяко проскърцване на клоните на дърветата го стряскаше и той бе готов да изскочи от спалния чувал, сепваше се и при най-лекия полъх бриз. Дори когато се унасяше, го завладяваха кошмарни видения за Тори и Маги, за майката на Тори, повесени от някакви куки, докато се полюшваха още живи пред погледа му. Отваряше очи, облян в студена пот, изправяше се рязко, мокър и премръзнал в спалния чувал. Когато си сам и разчиташ единствено на себе си, се научаваш да спиш винаги, когато имаш възможност. Иън лесно заспиваше, но не успяваше да си наложи да не се буди.

Трябваше му един дълъг момент, за да осъзнае, че писъкът не беше част от кошмарите, че не е неговият глас, а нечий друг.

Изрита завивките и скочи в розовата светлина на утрото и различи как Хоузи с олюляване се отдръпва от нещо, нещо, което Иън не успяваше да различи в полумрака на зазоряването. Нападателят бе с размерите на едър мъж и силуетът му бе като на човек, но бе обрасъл в козина, спускаща се на гъсти дълги сплъстени мазни кичури, които оголваха плътна кожа.

Нещото разтърси огромната си глава, за да отметне кичурите от очите си, и отново се нахвърли срещу Хоузи, протегнал яки крайници, за да се докопа до лицето или главата на възрастния мъж.

„Аз не съм герой“ — мислеше си Иън. Единствената му възможност бе да избяга, можеше дори да си грабне нещата, но по-добре бе да ги зареже. Само някой ненормалник би се навел, за да вдигне сабята, да я извади от ножницата с едно рязко гладко замахване, след което да се спусне, към каквото и да беше онова, насочил сабята напред, без да спира да надава крясъци с пълно гърло.

Крясъците на Иън бяха истерични, сам го усещаше, докато се препъваше към оръжието, без да обръща внимание как остри издатини и камъчета по скалата се врязват през чорапите в стъпалата му. Той

вдигна сабята и ножницата с един замах, запокити ножницата с рязко дръпване, насочи острието право напред и хукна към звяра.

С мощно ръмжение изчадието отхвърли Хоузи на една страна, сякаш мъжът бе парцалена кукла, и се извърна към Иън.

Не му оставаше друга възможност. Трябваше да избяга с надеждата, че тича по-бързо от нещото, че Хоузи не е лошо ранен, че...

Той се сниши с протегнатата напред ръка и в последния момент осъзна, че рефлексите му на фехтовчик са го предали, че едва ще успее да докосне гърдите на звяра с върха на сабята, че вместо да го наръга, му дава възможност да спре и да избие с един-единствен замах на яките ръце сабята от дланта му, след което щеше да му се нахвърли.

Само че мускулите и нервите следваха обичайните си рефлексии и когато върхът на меча раздра гърдите на създанието, облаци дим изригнаха на мястото на драскотината, сякаш някой бе пробил огромен балон, пълен с дим.

Звярът зарева и вдигна ръка над меча, готов да го перне настрани, но Иън вече се бе отдръпнал и успя да изпълни великолепно нападение, сякаш се намираше на истински турнир, като заби острието в долната част на стомаха на изрода и отново бе възнаграден с изригване на дим.

Този път на нещото му дойде много. То притисна яките си ръце към стомаха и отскочи към гъстите храсти, няколко метра встрани.

Топуркането му се стопи в далечината.

Хоузи бе успял да се надигне върху раницата, притиснал здраво едната си ръка върху тъмно петно, плъзнало от лявата страна на талията. Панталоните му бяха покрити с кръв, разкъсани на няколко места, по лицето му също имаше драскотини, както и по оголените гърди.

Иън коленичи до него и се опита да развърже раницата.

— Имаш ли аптечка тук?

— Няма време — каза Хоузи. — Драскотините не са проблем. Те ще ме поболят, но не са опасни. Опасна е отровата, слюнката му е отровна и винаги добре си облизва лапите, преди да нападне жертвата.

Значи Хоузи знаеше повече, отколкото Иън.

— Какво беше това?

— Уихт, май е най-подходящото име, а може и бергениз. Да, бергениз. Имаше ги навсякъде из планините във Вандескард, но бях

разбрал, че последното от тях отдавна е умряло, поне тук. — Процеждащата се от ъгъла на устата му слюнка бе червена.

Пръстите на Хоузи се свиха върху раната на бедрото.

— Ах как гори, гори.

— Какво да направя? — попита отчаяно Иън.

— Фериботът на Харбард — жената на Харбард е лечителка, а и той притежава някакви умения. — Хоузи се опита да се надигне, но коленете му се разтрепериха и се подгънаха. Иън подхвана едната му ръка и я прехвърли през рамото си, за да успее да го изправи на крака.

— Ще вървя, докато мога — каза Хоузи. — Може да успея доста да повървя.

След тези думи очите му се подбелиха и той се срина отпуснат и безжизнен върху скалите. Единствено слабият пулс в основата на гърлото му и тънката струя процеждаща се кръв на бедрото показваха, че е още жив.

Иън коленичи до него. Първо трябваше да му превърже раните.

Иън се опита да напредва по най-елементарния начин.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Почивка, за да си поеме три пъти дъх.

Младежът спря за момент, без да изпуска дръжките на носилката, която влачеше. Трябваше просто да напредва, без да мисли, за каквото и да е друго, освен за следващите осем крачки и заслужените три вдишвания, когато спреше.

Първо вдишване. Колкото повече се уморяваше, светът сякаш се стесняваше пред погледа му и величествено въздигнатата планина и ширналата се долина отстъпваха на шест крачки непосредствено пред него. Не виждаше нищо, освен тези крачки. Гледаше напред и знаеше, че трябва да продължи и да дърпа.

Изпусна дъха си и пое нова глътка.

Второ вдишване. Колко време вече вървеше? Нямаше дори най-бегла представа. Единственото, което усещаше, бяха изранените му до кръв длани, гърба, сякаш налаган с пръчки, а отпред го очакваха новите крачки.

Изпусна дъха си и пое нова глътка.

Трето вдишване. Не отделяй очи от пътя.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Почивка, за да си поеме три пъти дъх.

Хоузи се бе отпуснал върху одеялата, които Иън разстла върху носилката, и младежът не можеше да прецени дали още диша. Надяваше се двете раници да са все още завързани там, където ги бе нагласил. Мечът му — не можеше да понесе мисълта да се откаже от него, не и след всичко, което бе причинил с него на бергениза, или каквото там беше онова изчадие — висеше от едната му страна.

Трето вдишване, издишване, крачка напред.

Нямаше никакъв смисъл да продължава да брои. Нямаше никакъв смисъл, ако не продължеше да брои. Да, трябва да брои, напомни си той. Без тези осем крачки, Иън ще загуби целия ден, за да успокои дишането си.

Цялата работа бе да не очаква прекалено много. Трябваше да очаква болка, схващане, да знае, че ще настъпи момент, когато дробовете му ще започнат да горят, отначало някак отдалече, а после огънят ще ги обхване целите. Трябваше да очаква, че ще му стане студено, че ще завали, но това нямаше значение. Трябваше да очаква, че цялото му чело ще поаленее и ще стане на мехури на силното слънце, че нищо няма да уталожи болката му, защото вървите на носилката се впираха като тел в раменете му, защото изранената кожа на челото му вече започваше да се бели, защото болката в дланите му не стихваше.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Почивка, за да си поеме Три пъти дъх.

Усещаше как дръжките на носилката стават лепкави или от някакъв сок по дървото, или от собствената му кръв.

Това не е добре, Иън, каза си той. Изобщо не е добре. Трябваше да остави носилката само за малко, за да се погрижи за собствените си рани, да полегне или пък да приседне за съвсем малко, за да отпочинат преуморените му крака.

Но той знаеше, че дори и за секунда, дори ако само за един-единствен миг пуснеше дръжките, никога повече нямаше да може да ги стисне. Той бе Иън Силвърстайн, по дяволите, човек от плът и кръв, а това тук бе прекалено много за едно създание от плът и кръв. Животът винаги изискваше прекалено много.

Трябваше да остави носилката, за да провери как е Хоузи. Ако възрастният човек бе мъртъв, то тогава Иън можеше да си почине поне за малко.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Почивка, за да си поеме три пъти дъх. Дали този път направи седем или осем крачки?

Крачка.

Крачка.

Още една, за да е сигурен, че са станали осем и още една, за да не си позволява да лъже.

И пак отново.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Крачка.

Почивка, за да си поеме три пъти дъх. Стори му се, че от доста време пътят е престанал да лъкатуши, че вече върви по гладък калдъръм, запълнен от мек мъх. Колко ли път бе изминал? Колко ли още оставаше?

— Хавад ер дереин исти вехен? — Някакъв проблем ли има? — прозвуча грубоват глас.

Иън вдигна поглед, прекалено изтощен, за да се зарадва или дори да се учуди, че разбира езика берсмол на Средните Владения с характерната му интонация, която наподобяваше староберсмолски много повече от всеки друг език.

„Да не би според теб да няма, тъпако?“ — помисли си той, но не го изрече на глас.

Пред него бе застанал някакъв мъж, обут само в панталони до коленете и ботуши. Сбръчканото му лице бе обрамчено с бяла брада и коса, на места изпъстрени със сиви и черни нишки мръсотия. Кожата му бе съсухрена като стар пергамент, а бръчките се врязваха покафенели в потъмнялото от слънцето лице.

Иън предположи, че е на около седемдесет, но стойката му бе като на як млад мъж. Под гъстите бели косми по тялото мускулите му изпъкваха като на културист, въпреки че гърдите на нито един културист нямаше да бъдат набраздени от стари белези като на този.

— Хават' дефейлер енгроден? — попита той.

— Аз не — отвърна Иън на същия език. — Просто съм изморен. Приятелят ми беше ранен. Нападна го едно ужасно създание, бергениз, той така го нарече. — Иън не си спомни кога е пуснал носилката, но кървавите му ръце бяха свободни и жестикулираха.

— Нима е възможно? — Старецът вече бе коленичил до носилката. — Кълна се в косматите топки на Орфиндел! — викна той

и положи ръка на рамото на Хоузи и леко разтърси отпуснатото му тяло. — Орфиндел, чуваш ли ме? — Той пое Хоузи на ръце и се изправи без всякакво видимо усилие. — Ела. Аз държа ферибота, казват ми Харбард, понякога ми викат Харбард Старей. Жена ми, Фрида, е лечителка, а на Орфиндел му е крайно нужен лечител.

Иън почти не виждаше какво става около него, но направи след Харбард цели пет стъпки, преди да загуби съзнание.

ГЛАВА 11

СРЕДНИТЕ ВЛАДЕНИЯ

— Я мърдай по-бързо, бе — каза Херолф и се обърна рязко, за да стрелне с поглед четиримата, след което се обърна отново. — Ще пътуваме още четири или пет дни, преди да стигнем края на Владенията, където ще ви предам на Пламенния Род. Затова, ако има как, ми се ще да са четири, не пет.

Тори бе учуден, че никой от четиримата не е в окови или поне вързан, но както казваха хората, на харизан кон зъбите не се гледат. Да не би да бяха забравили? Не, това беше глупаво. Дори можеха да се движат сравнително спокойно в средата на импровизирания кръг. Но пред тях имаше поне шестима от Чедата, а ги следваха два пъти повече.

Не, тук не ставаше въпрос за небрежност. Всеки един от Чедата с лекота щеше да настигне и надбяга и най-добрия от тях. Но ето че тази мисъл даде на Тори една идея. Веднъж чичо Хоузи каза, че хората са най-добрите, най-упоритите бегачи, че един здрав мъж или жена има такива способности в тичането, че може да удари в земята всяко друго животно на планетата.

Тогава ставаше въпрос за лов, за преследване, а дали същото важеше и за преследваните?

„Добре — обмисляше той, — да приемем, че успея да се измъкна, как да стане така, че и другите да са с мен? Дори не беше нужно да са всички. Ако Херолф можеше да разчита единствено на един Ториан дел Ториан, дали щеше да си позволи да му стори нещо?“

Най-вероятно нямаше. А ако Тори беше свободен, може би щеше да успее да направи нещо полезно. Спомни си разказите на чичо Хоузи за вестрите и най-вече за народа на Двалин, и за това, колко важен е за тях гостът. Ако успееше да открие някое от леговищата им... всъщност къде беше казал чичо Хоузи, че са Вестрите? Тори не успя да си спомни. Не го бе разпитвал кой знае колко за географията на митическите страни, от които чичо Хоузи черпеше разказите си, защото не бе очаквал да му се наложи да ги прекоси пеша.

Пътят пред тях се виеше по хълмисти ридове нагоре в планината, извисила се високо над хоризонта, а на запад, малко по-долу, река Гилфи прорязваше като сребриста пътека долината.

Още петнайсет километра ли оставаха? Или петдесет? Трудно му беше да прецени. Но не му се струваше да приближават.

Най-лошото от всичко бе начинът, по който татко се държеше. Сякаш Чедата бяха успели да го пречупят напълно.

Свиваше се всеки път, когато някой от Чедата минеше покрай него, изпружваше ръце, сякаш за да се защити, а поведението му не представляваше заплаха за никого.

Чедата се отнасяха с презрение към това поведение — както водачът, така и вълчицата. Също и Тори, въпреки че не каза и дума, а и какво можеше да каже? Покажи малко достойнство, тате! Дръж се като мъж, не като страхливец!

Но Тори не повярва дори за момент.

Малко пред тях пътят се разклоняваше и едната част отвеждаше към задигната берма и селце на не повече от километър отвъд.

— Херолф? — Тори забърза напред, към мястото, където водачът на Чедата нетърпеливо сновеше сред своите. — Херолф? Мога ли да те попитам нещо?

Огромната глава, покрита със златна козина, прошарена с черно, се извърна към него и се килна на една страна.

Космата вълчица, приела човешки облик, лицето ѝ покрито със светлокафяв мъх, спря да разтрива белега на мястото, където трябваше да се намира лявото ѝ зърно, изръмжа към Херолф, разтвори ръце и пак изръмжа нещо, а той ѝ отвърна по същия начин. Кой знае защо Тори реши, че отговорът е саркастичен.

Тя се обърна към Тори.

— Зависи. Ако само попиташ колко още остава, докато пристигнем, ще ти отхапя два от пръстите. — Усмивката ѝ разкри зъби, които спокойно можеха да свършат тази работа. — Затова, моля те, излъжи го.

Тори поклати глава.

— Става въпрос за обувки. Мама и Маги са с чехли — каза той. — Подметките им са добри, но пред нас има село, доколкото виждам... дали не може да им вземем нормални обувки? Хората не са с толкова дебела кожа на краката като Чедата и затова...

Херолф го прекъсна с ръмжене, а след това изръмжа и към вълчицата.

— И с какво смяташ да платиш на обуцаря? — попита тя.

Тори преглътна.

— Смятах да използвам част от златото, което откраднахте от раницата ми и от раницата на баща ми.

Никога преди не бе чувал смеха на вълк, затова Тори реши, че отговорът не само ще бъде отрицателен, но и обиден. Вълчицата се обърна към него и изръмжа.

— Както искаш. — Тя бръкна в кесията си и пусна два кругеранда в дланта му. Златната монета, както винаги, му се стори по-тежка, отколкото изглеждаше.

— Четирима да дойдат за охрана — изръмжа тя на берсмолски, а ръмженето, което последва, сигурно бе превод на думите й.

Татко се сви, отдръпна се уплашено, когато един от Чедата почти се отърка в него. Мама се пресегна и го погали по рамото, а Маги пренебрегваше всички.

— Накарах Херолф да се съгласи да ни пусне в селото, за да може някой обуцар да ви направи обувки.

„Благодаря“ — каза само с устни мама.

— Благодаря, Тори — каза вече на глас мама.

Татко не го погледна в очите.

Охраната се оказа съставена от две Чеда във вълчи облик и две вълчици, превърнали се в жени.

— Тори — каза татко. — Да внимаваш. Аз съм... донякъде притеснен — каза той и намигна едва забележимо.

Тори си наложи да запази лицето си спокойно и безизразно. Думата „донякъде“, или еквивалентът ѝ на берсмолски, посфе, бе кодовата дума за бягство, но татко не използва точно нея, а нещо много близко, а наблягането на нея и намигването показваха, че това не е случайност.

Смразяваща ледена тръпка плъзна по гърба на Тори. Едва се удържа да не потрепери. Татко не беше страхливец, само се преструваше на уплашен. Нека Чедата да си въобразяват, че се свива от страх, така ще проявят по-малко бдителност, когато са около него и дойде времето да се действа. Тори бе готов да се ошципе, задето бе

решил, че татко е страхливец. Трябваше да се сети, трябваше веднага да се сети.

Татко го прегърна и го привлече близо до себе си.

— Да внимаваш! — Тори никак не се изненада, когато свободната му ръка разкопча копчетата на ризата и пъкна в пазвата му нещо, което, изглежда, бяха две малки ками.

Тори отблъсна татко, изправи се, сякаш преизпълнен с презрение, но го стори главно, за да има възможност да си оправи ризата.

— Не ми трябва загрижеността ти, дето се свиваш като бито куче пред Чедата.

Охраната на Тори се разкиска. Една от вълчиците се извърна към другата и изломоти нещо с тих глас.

— Много скоро — каза Тори, сякаш се обръщаше към Чедата.

Татко кимна само веднъж, и то толкова незабележимо, че ако Тори не го наблюдаваше внимателно, сигурно нямаше дори да забележи.

Селото се казваше Село на Мерините гори. Името не бе кой знае колко изобретателно, при положение че къщите бяха разположени на сечище в самия край на ловен резерват, притежание на Маргрейв Мер, но пък и никой никога не бе имал основание да нарече вандестийците кой знае колко изобретателни.

Когато пристъпи след Маги и мама в сумрачната обущарница, охраната не мина пред тях. Последваха ги само двама в малката влажна стаичка.

Задна врата нямаше, освен ако стенните гоблени, които наподобяваха изход, не криеха нещо. Въпреки всичко, ръчно тъканите пана тук бяха великолепни — дълъг и тесен водопад сред дърветата се изливаше на зелена морава сред истински ореол от пръски. Беше изключително красиво.

Останалите стени бяха покрити с ниши, пълни с парчета кожа и дърво или малки късчета от някакъв кръгъл метал, вероятно нещо като калъп за обувки с връзки. Върху очуканата работна маса, монтирана точно под витражното стъкло, беше поставен щендер с инструменти в

най-различни размери, някои от които, предимно ножове, Тори нямаше проблем да разпознае, докато други не му приличаха на нищо познато.

— Ърр — заръмжа вълчицата отговорник на малката група. Тя погледна красноречиво щендера с инструменти, протегна дългата си космата ръка и сграбчи нещо, подобно на скалпел, поставено върху дръжка с дължината на човешки крак. — Нали желаете нещо, вървете. Ако сте намислили да бягате, значи ви се е приискало да видите к'во ш' съ случи и на тебе, и на тях.

— Няма — отвърна Тори и преглътна.

Мама стисна устни за момент, но след това поклати глава. Маги просто се взираше някъде в далечината.

Прозвуча тих нежен звън, по-скоро от кристално, отколкото от обикновено звънче, и някакво джудже, не, вестри, поправи се Тори, се измъкна от водопада, който се оказа съставен от безброй ресни, закачени на самия край на свода на врата.

— Бимбур, ат йер шепвиш — каза джуджето на берсмолски, който почти не се разбираше от съскация му говор. Погледът му се плъзна от Тори към жените, а после към Чедата. Сви едва забележимо рамене, сякаш казваше, че видяното не му влиза в работата. — Уважаеми господа, обожаеми, мога ли да ви предложа нищожните си услуги?

Това бе идеалната възможност. Вълчицата отговорник се бе загледала в Бимбур, а Чедото във вълчи облик бе свел огромната си глава и душеше краката на една от масите, сякаш обмисляше дали да не маркира територията си.

Само че моментът отлетя и се оказа късно. Тори обясни, че имат нужда от хубави обувки или пък ботуши за жените и показва един кругеранд, за да покаже, че е платежоспособен.

След малко Маги вече седеше на една от пейките със събути пантофи. Джуджето коленичи пред нея, след като свали от стената дървена греда с някакви странни обозначения, подложи я под стъпалото и отбеляза нещо с бяла креда. След това стори същото и с краката на мама.

Кимна.

— Ако благоволите, до утре ще са готови. — Потри ръце. — Сега трябва да уточним цената...

Тори отново измъкна златната монета.

— Искаме ги веднага, а цената е тази. Вземи я.

Джуджето сведе едрата си глава на една страна.

— Така, така, мога да преправя два чифта ботуши, над които работех в момента, но пък цената в този случай...

Тори прибра кругеранда.

— ... ще отговаря тъкмо на златото ви, дори предостатъчно, млади господарю. Седнете, ваша милост, седнете, ще ми отнеме само минутка.

Положението, в което се намираха, съвсем не беше нормално, но дори и при тези обстоятелства, на Тори му достави удоволствие да види как някой, с изключителни способности в работата си, действа с ръце. Наистина, само за няколко минути, джуджето разряза два чифта ботуши с малък остър нож, извади шевовете, свързващи подметката за кожения свод, очерта новите подметки, в единия случай само ги стесни, в другия ги скъси и стесни.

Работата бе свършена наистина за минути и въпреки това Чедата ставаха неспокойни.

— Трябва да тръгваме днес — каза вълчицата. — Херолф щедро ни пилее времето, но дори и той не може да си позволи да прекали.

Тори коленичи пред Маги и провери връзките на ботите, пристегнати до средата на прасеца ѝ.

— След малко — вдигна поглед към нея той — ще трябва да ги затегнеш — обясни, стегна пръсти около китките ѝ и лекичко я подръпна напред. — Щом ти кажа „сега“ — продължаваше тихо той, докато ѝ предаваше малката кама в ръката, — излизаш и действаш, нали?

Татко сигурно е имал предвид да даде камата на мама, но Маги все пак бе фехтовчик, а мама не и въпреки че камите не бяха същото като рапири, то и Маги не бе точно специалист в боя с ножове.

Би трябвало да им се стори страшно, реши Тори, но вместо това усети странна тръпка, сякаш заради това бе роден и обучаван през всичките минали години.

Може и да не успяваше всеки път, но пък кой ли успяваше? А сега бе настъпил моментът да действа.

Той издърпа камата от канията и с палец притисна малкото острие към дланта си, така че да го скрие.

— Виж. — Със същата ръка посочи нещо и когато вълчицата отклони поглед, той отпусна ножа и го завъртя ниско, така че да попадне в долната част на стомаха ѝ.

Тя пролая и нададе виещ писък, който премина в гъргорещо стенание.

Тори не чака повече. Спусна се към Чедото до нея, този във вълчия облик, приведе се под вдигнатите предни лапи и оголените нокти и заби камата между ребрата му. Плътта се разтвори веднага, сякаш разрязваше желе, а не тренирани мускули под плътната кожа.

Двете Чедата, оставени на пост, вече се бяха втурнали вътре. Тори успя едва да одраска единия, който бе приел човешка форма, но го препъна, когато се хвърли към него и се извърна към другия. Можеше само да се надява, че Маги ще успее да се справи с ранения, защото той се преобрази, сниши се към пода и скочи.

Да избереш подходящия момент, обичаше да казва татко, е от изключително значение. Тори се отдръпна на една страна, единственото свободно място, прехвърли ножа в лявата си ръка и го заби с всичка сила в гърлото на Чедото, завъртя го и го изтегли.

Обърна се. Мама се бе прилепила към стената, а Маги бе оплескана с кръвта на Чедото от гърдите чак до краката и въпреки че лицето ѝ бе силно пребледняло, тя бе стиснала здраво зъби.

— Бързо — изсъска той. — Трябва да тичаме, за да се измъкнем. — Тори се обърна към джуджето. — Този магазин има ли заден вход?

— Бързайте, бързайте — рече джуджето и ги побутна към задната част на магазина, по едно тясно коридорче към склада, затворен с плътна врата, запречена с метална летва. Джуджето освободи летвата и понечи да отвори тежката врата. — По алеята наляво, в края ѝ надясно и тичайте с всички сили, тичайте, тичайте, тичайте.

Тори тъкмо отваряше вратата, когато зад себе си чу прищракване. Тримата бяха сами в склада, джуджето бе изчезнало.

Пристъпи навън на алеята и застина на място. Изходът бе ограден от шестима мечоносци, всеки от тях с изтеглена сабя, облечени в черни ливреи, обточени с алено оранжево, на гърдите на всеки — избродиран пламък. Зад тях, стиснали юздите на коне, украсени със същия мотив, четирима вестри чакаха търпеливо.

— Добре свършена работа — каза най-едрият мечоносец, отметна назад черната си пелерина, обточена с ален кант, и се поклони. — Струва ми се, че беше интересна идея да накараме Чедата... да забравят да ви споменат, че доставката и прехвърлянето ще се извърши тук и сега, иначе щяхте да избягате още преди няколко дни и заради това щяхте да си докарате смъртта.

Войниците се разделиха и зад тях се показва татко, ръцете му бяха вързани пред него, на бузата му бе опряно острието на сабя така, че той държеше главата си наклонена на една страна, а това, изглежда, не им се беше сторило достатъчно, защото тънка струйка кръв се процеждаше по нетрепващата му буза, стичаше се към брадата и капеше по мръсната му риза.

— Негово Топлейшество би желал да ви види лично, живи — каза водачът. — Вярвам, че ще стигнем до някакво съгласие.

Зад него се чу ръмженето на Чедата.

— Аз лично, бих ви предложил да се предадете — каза водачът. — А вие, както прецените... — Той кимна на един от войните мечоносци най-близо до татко. Мъжът извади сабята си, готов да...

— Чакайте! — Тори вдигна ръце.

— Много добре. — Водачът се усмихна.

ГЛАВА 12

ХАРБАРД И ФРИДА

Иън се събуди легнал на една страна. Дебело влажно парче плат бе положено върху челото му, а ароматът на печено телешко погъделичка ноздрите му и устата му се напълни със слюнка. Някъде на гърлото, в основата на езика си, усети сладникав вкус, осезаем, но не и натрапчив.

Зачака да усети болка. След изтощението, на което се бе подложил, предполагаше, че ще го боли всеки мускул, а докато сваляше носилката по планината, дланите му се бяха разранили, а и мехурите по краката му се бяха пръснали до един. Когато се отърси от съня, първите няколко мига бяха все още далече от болката, но след малко раздиращата агония щеше да го обхване отново и да се усили след удоволствието, на което се бе насладил, да не изпитва никакво физическо неудобство.

Само че болката я нямаше и след няколко минути той отвори очи, обзет от необичайно глупаво чувство.

Под тънкото кафяво вълнено одеяло, Иън лежеше в ниско легло, само на няколко сантиметра над дървеното дюшеме. Върху леглото бе разстлана кожа, която го правеше много удобно. Пред леглото, в огромна каменна, камина гореше нисък огън. Над него на шиш се въртеше парче месо. Единият край на шиша бе поставен на У-образна скоба, а другият излизаше направо от стената.

Навън или се развиделяваше, или се стъмваше. Ниското слънце хвърляше масленожълти отблясъци през прозореца и превръщаше мечовете и копията, закачени по стената срещу прозореца, в чисто злато.

Той се обърна по гръб. Лежеше в просторна стая, вероятно седем на десет. Стените бяха от грубо издялани греди и той реши, че къщата е всъщност дървено бунгало, въпреки че разстоянията между гредите, изглежда, бяха запълнени с хоросан. В единия от ъглите имаше друго легло. По лавиците над него бяха грижливо подредени лъскави кожи. Отдалеченият край на помещението изглежда се използваше за кухня,

защото централно място там заемаше огромна печка с дърва, направена от ковано желязо с цели четири пещи.

Иън бе най-впечатлен от това, че стаята изглеждаше изпълнена с какво ли не. Това, което му бе заприличало на огромен гардероб и две писалища, гравирани с впечатляващо сложни фигури, се намираха непосредствено до леглото. Над едното писалище бе закачено овално огледало в дървена рамка. Поне десет дървени сандъчета, различни по размер, бяха пръснати наоколо, някои поставени едно върху друго. Поне деветдесет процента от стените бяха покрити с полици, а по тях бяха наслагани безброй дреболии като дребни фигурки, изваяни от дърво, малки и големи кристали, дървени, сребърни и кожени стакани и халби, стъклени чирепи и рисувани яйца.

Това напомни на Иън за посещенията му при Зайда Сол. През целия си живот старецът не бе изхвърлил нито един сувенир и полиците у тях бяха отрупани с малки звънчета и миниатюрни кристални фигурки. И тук беше така, дори много по-претрупано, защото повечето от предметите около него приличаха на сувенири.

Имаше и изключение. Непосредствено до дебелия врата, точно над мястото, където би трябвало да се намира напречната греда, беше закачено копие в хоризонтално положение, закрепено с три кукички, оформени като ръце, а точно под него висеше рогов лък и колчан, пълен с дълги стрели. От едната им страна се открояваше меч, подобен на меча на Иън... при тази мисъл ръцете му, ръководени от своя собствена воля, посегнаха към ефеса и го напипаха до леглото, положен върху грубото дюшеме.

Иън спусна крака от леглото, изправи се и в първия момент светът се завъртя около него. Опита се да се задържи прав, както беше само по дънки. Подът му се стори студен под босите ходила, но кой знае как, не го заболяха. Подскочи няколко пъти на един крак, вдигнал високо другия.

От мехурите, които помнеше, нямаше и следа. Нито по стъпалата, нито по дланите. Нямаше и белези, сякаш цялото мъчително слизание по склона на планината не бе нищо повече от един кошмар.

Всичко това щеше да има много повече смисъл, ако бе сънувал кошмар, но не бе свикнал да се буди след кошмарни сънища в

непознато дървено бунгало, до леглото му да е оставен меч, не рапира, а окървавен меч.

Истината бе, че се намираше в непознатото дървено бунгало, при това в отлично здраве. Колко ли дълго беше спал? Очевидно седмици, а дали не бяха и месеци? Години?

Опитваше се да измисли какво да прави оттук насетне. Дали да не закопчае меча на кръста си и да се поразходи, да види как стоят нещата. Дали да не извика? Ако все пак реши да извика, какво да каже, а и на какъв език?

Защо да не изкрещи нещо на английски, или на този берсмолски, дето го проговори, както изглежда, без да го учи, или пък да се шмугне някъде на тайно местенце...

Беше невероятно странно.

Тъкмо бе решил да надникне през вратата, когато тя се отвори със замах и влезе някаква жена, нарамила огромен наръч дърва за огъня. Иън се стресна. Вратата се бе отворила сама, а след това се затвори тихо и скри нощната тъмнина отвън.

— Нека да помогна — каза на английски той, но след това премина на берсмолски и повтори казаното, тъй като тя не отговори веднага.

— Не, не, не — отвърна тихо на берсмолски тя. Гласът ѝ бе нисък и много по-безгрижен, отколкото би предположил. — Би трябвало да си почиваш. А аз и сама ще се справя.

Косата ѝ бе дълга и чисто бяла, но права и много лъскава. Падаше свободно по раменете, разделена в средата на път, а бретонът бе подстриган късо. Дългите ѝ крака бяха боси в сандалите. Синята памучна риза ѝ стигаше до коленете, пристегната на тънката ѝ талия с много красиво сребърно коланче, което подчертаваше закръглените гърди, които сигурно щяха да изглеждат прекалено големи, ако не бяха широките рамене.

Напомни му за жена културистка, не за онези с прекалено напампаните мускули, които приличаха на мъже и почти нямаха гърди, а от типа на Рейчъл Маклиш — закръглена, с чудесно развити мускули, които не скриваха женствеността.

Мускулите, които прозираха под ризата на жената, бяха в отлична форма. Та тя носеше поне двайсет и пет килограма дърва, без да се напруга. Когато се приведе и ги стовари небрежно в сандъчето до

печката, единственото напрежение, което пролича бе издуването на плата и Иън се улови, че се надява да се скъса.

Тя се изправи и се извърна, като всяко движение бе сякаш изпълнено от танцъорка, плесна няколко пъти с ръце, за да ги изтупа от прахта и мръсотията.

— Пожелавам ти добро утро — поздрави го на берсмолски тя. — Виждам, че си проспал още една нощ.

— Ами, май... да, така е.

— Но ми се струва, че изцерението ти е успешно. Много се радвам. — Усмивката ѝ го плени.

Иън не успя да определи възрастта ѝ. Белите коси предполагаха напреднала възраст, но съществуваха мъже и жени, които побеляваха преждевременно. Кожата на лицето ѝ бе съвършено гладка, единствено покрай очите, когато се засмееше, се появяваха първите наченки на фини бръчици. От друга страна, тя не притежаваше свежестта на осемнайсетгодишно момиче, все още запазило детската пухкавост. В стойката ѝ личеше самоувереност, грациозност във всяко движение. Заприлича му на Селма Дохърти, пенсионираната учителка по балет, на която преподаваше основите на фехтовката.

Ала госпожа Дохърти беше седемдесетгодишна дама, жилава, докато жената срещу него беше наполовина на годините на ученичката му.

Единственото изключение бяха очите. Дълбоки, мъдри, много стари очи, въпреки че за Иън бе необяснимо откъде се зароди това впечатление.

— Яй хайт Иън Силвърстайн, гюд фрокен — заговори той на официален берсмолски и откри, че думите му идват напълно естествено. — Яй стор тил динаб дерес тиенест. — Наричам се Иън Силвърстайн, уважаема госпожо, и съм на вашите услуги. — Колко странно! Когато изричаше думите на берсмолски, те не звучаха нито глупаво, нито префърцунено, както биха прозвучали на английски.

Тя кимна.

— Благодаря ти, че прие скромното ни гостоприемство — отвърна тя на същия език. Гласът ѝ бе мелодичен топъл контраалт, с богати музикални интонации. Сякаш звучеше обой, не флейта. — Въпреки че аз ми се струва, че ще успея да сговоря достатъчно добре и на английски, Иън Силвърстоун — продължи на английски тя, като

преведе фамилното му име също както бе сторил бащата на Тори при запознанството им. Гласът ѝ плавно се спускаше и вдигаше, докато говореше, и английските думи придобиваха скандинавско звучене.

— Наистина можеш — каза той и се замисли защо дори не му хрумна да я поправя, когато грешеше произношението или употребата, дори името му.

— Радвам се така, поне на теб по-лесно. — Тя се смръщи. — А-ха, би трябвало да се каже така, струва ми се, че мога да говоря английски достатъчно добре — поправи се тя. — Така за теб ще бъде по-удобно.

— Няма значение на кой език ще говорим. — Той кимна. — Благодаря ти за... — протегна ръка — помощта. — Каква нескопосана дума. Помощ. Той бе пренесъл полумъртвия Хоузи през половината планина, беше си раздрал дланите и протрир краката, а сигурно имаше и други поражения, много по-сериозни, за да е бил в кома толкова дълго.

Тя поклати глава.

— Не, ние сме тези, които трябва да ти благодарим. Ти пренесе Орфиндел на безопасно място, а той твърде отдавна е скъп член на нашето семейство.

— Къде... кой... — Иън наистина не знаеше откъде да започне. — Те къде са?

— Съпругът ми и приятелят ти слязоха до брода и те оставиха на моите грижи. — Тя посочи масата и стола. — Сядай да ти донеса нещо за хапване. Те скоро ще се приберат.

— А как стана така, че говоря берсмолски? — попита той на берсмолски, задавайки въпроса по-скоро на себе си, отколкото на нея.

— А-ха. Това е да имаш талант за езиците, както се казва — отвърна на английски тя. — Орфиндел притежава този талант в много по-значителна степен от всеки друг. Дръж се около него и ще... — тя се поколеба и наклони глава на една страна — пристанеш. Не, ще прихванеш, ще поемеш част от този талант. — От усмивката ѝ сякаш цялата стая грейна. Тя вдигна пръст. — Само да внимаваш да не си загубиш хубавия акцент. Очарователен е.

Тя се приближи към печката от ковано желязо и отвори масивната врата. Гореща вълна обля лицето и тялото на Иън.

Тя спокойно бръкна и издърпа баница в глинен съд.

С приглушен вик Иън се спусна към нея, за да я спре.

На мястото на допира щеше да се вдигне огромен болезнен мехур, дори и да не изпуснеше горещата баница на пода, където щеше да се разбие в краката ѝ и да я нарани. Но ръцете ѝ, ръцете ѝ щяха да изгорят, затова той трябваше... да се спре само след една крачка.

Нямаше никаква нужда да се намесва. Тя не изпищя, не се и сгърчи от болка. Дори не беше наранена.

Печката излъчваше горещина дори от разстояние, която пареше лицето, а тя просто бръкна и извади баницата. Вместо да се отдръпне от непоносима раздираща болка, тя спокойно задържа глинения съд в ръка, докато въздухът над него затрептя също като пътя в далечината през някой горещ летен следобед. Взе някаква тринога метална подложка от полицата и внимателно я постави на масата, след което сложи баницата на нея.

Иън осъзна, че устата му все още виси, и я затвори.

Тя погледна към него и се усмихна.

— О! Моля те да ме извиниш — каза тя. — Не исках да те плаша. — Посочи му да седне. — Обикновено двамата с Харбард сме сами тук и затова съм загубила тренинг и не върша нещата като вас младите.

— Не съм чак толкова млад — каза Иън, въпреки че сам не разбра защо го казва. Всичко дотук звучеше като първо действие на някоя глуповата комедия.

Очите ѝ заискриха.

— Исках да кажа, по-скоро е въпрос на гледна точка. — Погледна косо Иън и демонстративно взе метална кука, за да повдигне капака на едно гърне. Във въздуха се вдигна пара. Примамливият аромат на готвено месо възбуди апетита на Иън.

Отвън долитаха неясни звуци, които се сториха напълно непознати на младежа. Едно басово думммм, последвано от два шумни пляска. След малко се чу ново пляс, последвано от чаткане на копита и множество гласове.

— Ето, фериботът се връща — каза тя, придърпа нещо подобно на кръстоска между триъгълна шпатула и ловджийски нож и раздели баницата на четири с два бързи умели замаха. — Ще се върнат прегладнели, няма как да е иначе. — Тя подреди чинии и метални лъжици, след което бързо прехвърли по четвъртинка от баницата във

всяка чиния. — Да излезем ли да ги посрещнем? — попита и вдигна поглед към него.

— Добре.

Тя пристъпи към вратата, която се отвори пред нея, и излезе на светло, последвана от Иън.

Първото, което забеляза, бе реката. Гилфи бе широка и бърза, понесла от високо в планината сиви плискащи се талази. Приличаше на змия, разполовила континента.

Бунгалото бе построено точно над ивицата, където най-далечните вълни, на реката бяха плискали брега. Надолу, по Стръмните отвесни стени над брега, се виеше каменна пътека право към мястото, където връзваха ферибота на док.

Докът беше съвсем простичък. През реката бе прехвърлено яко въже, а баржата се държеше на въжето благодарение на халките, монтирани на носа и кърмата. Самото въже бе прехвърлено от техния бряг чак до далечния, навито на лебедка; която бе двигателната сила на устройството, задвижвана от кон, който правеше безкрайни кръгове. Очевидно имаше и устройство, предвидено за по-тежките товари — в обора зад лебедката подскачаше още един кон, който сякаш се бе уморил да чака бездеен.

Имаше нещо необичайно в този кон, но вниманието на Иън бе привлечено от Харбард, който снишаваше рампата от ферибота, за да може да слезе каруца, теглена от коне. Кочияшът прие помощта на Харбард, за да се качи по-лесно на седалката, след това плесна с юздите и подкара каруцата по пътя, който минаваше успоредно на реката.

Когато на ферибота не остана никой, Харбард и Хоузи го привързаха на дока, освободиха коня от лебедката и едва тогава се отправиха нагоре по дългата пътека към къщата. Спряха само за миг, за да може Хоузи да помахна на Фрида.

— Така — каза тя и побутна Иън към бунгалото. — Да сядаме да похапнем. Сядай, сядай, сядай — настояваше тя. — Тук не обръщаме внимание на официалностите. — Жената сипа яхния във всички купи и ги пренесе на масата заедно с някаква гореща течност. Всичко бе готово, когато вратата се отвори пред Хоузи и той влезе последван от Харбард.

Въпреки че бе половин глава по-нисък от Хоузи, Харбард създаваше впечатление, че е прекалено едър за стаята, в която седяха, и на човек му се струваше, че ако само се протегне, неволно ще пробие тавана или стената или пък ще счупи нещо.

Харбард си свали наметалото и го окачи на пирон близо до вратата, точно под копието. Загрубелите му пръсти се протегнаха внимателно и докоснаха копието, а след това бавно ги отпусна.

Хоузи се усмихваше, докато закачваше собственото си наметало, а след това се настани до Иън.

— Радвам се да те видя в добро здраве, Иън — каза той и кимна. — Всъщност радвам се, че мога да виждам.

Харбард се намръщи, докато се отпусна на стола срещу Иън. Приведе се напред, без да каже и дума, но очите му останаха приковани в младежа сякаш безкрайно дълго.

На Иън му се стори много трудно да издържи на този поглед.

Странното бе, че макар и да нямаше физическа прилика, начинът, по който Харбард се държеше, напомняше на младежа за актьора Питър Фолк, същия, който изпълняваше ролята на Коломбо. Гласът на Харбард не звучеше колебливо, но характерният начин, по който скланяше глава на една страна, и неестественото несиметрично движение на очите му създаваше тъкмо такова впечатление.

Младежът тъкмо се опитваше да си обясни какво означава всичко това, когато Харбард се отпусна на стола си и поклати глава.

— Не съм много сигурен в този, Орфиндел — каза той.

— Хоузи, ако обичаш — каза Хоузи, или може би наистина се казваше Орфиндел. — От известно време ме наричат с това име, а и на мен ми харесва много повече от някои други имена. Всеки от нас си има предпочитания, нали Харбард.

Единственият отговор беше нещо като ръмжене. Харбард се обърна към Иън.

— И така, добре дошъл в дома ми, бъди мой гост — каза той с известно съжаление.

— Благодаря ти.

Харбард погледна димящите гозби на масата.

— Чай? Жено, ти май си приготвила младо ябълково вино с вечерята, а?

— Харесвам го — отвърна Фрида. — Сама го сварих и подправих. Билките в него ще помогнат на гостите ни да си отпочинат и да се излекуват.

— Ти опитвала ли си от хубавото вино?

— Не. — Устните ѝ се свиха в тънка линия. — Защо не го опиташ сам?

— Уф. — Харбард се протегна и взе едно тумбесто глинено гърненце от полицата, махна му запушалката и го надигна. — А-ха! Не е от най-доброто ябълково вино, трябва му още някой и друг ден, докато ферментира. — Наля в калаената кана, оставена пред Хоузи, а пред Иън остави глинена чаша.

— Не ми наливай — отказа виното Иън и в момента, в който го каза, съжали, защото Харбард го погледна ядно. — Моля те да ме извиниш — продължи Иън, — но аз не пия нищо... опияняващо — обясни той, като замени английската дума, когато не успя да се сети за берсмолската. — Не исках да те обидя.

— Никой не се е обидил — намеси се бързо Фрида и погледна съпруга си.

Харбард извърна гневен поглед към нея, а след това махна с ръка и се тръшна тежко на стола.

— Да, да, не съм се обидил, не съм. — Той си взе парчето все още топла баница с ръка и дори не обърна внимание, че димящата жълтеникавокафява плънка изпадна в чинията и покапа по пръстите му, отхапа, преглътна шумно и се усмихна. — Жено, да не позволяваш на жив човек да каже, че храната ти не я бива. — Той облиза пръстите си.

Фрида се усмихна.

— Надявам се на доста по-добра оценка от просто „бива я“, мъжо.

— Да, да, да, много е вкусно — изръмжа той. — Не исках да те обидя, също както Иън Силвърстоун не искаше да обиди никого.

— Аз не съм се обидила, мъжо.

— Само се хвана за последната дума, а, жено?

— Може би.

Иън предпочиташе да изяде първо яхнията, но когато си в Рим...

Той загреба с лъжицата от баницата, подухна върху хапката, за да поизстине, преди да я лапне.

Ммм. Беше греховно вкусно. Коричката бе страхотна, леко хрупкава, чудесно изпечена, а в плънката се усещаше някаква сладост, доста по-наситен вкус, отколкото при ябълковите щрудели, които бе пробвал.

Хоузи му се усмихна.

— Много я бива с ябълките, нали?

— Невероятно — отвърна Иън и загреба ново парче.

Харбард поизтупа трохите от брадата си и топна лъжицата в яхнията.

— И това е много вкусно, жено, и това.

— Благодаря ти.

Харбард погледна към Хоузи.

— Тоя какво знае?

Усмивката на Хоузи стана по-студена.

— Знае, че приятелите му са в опасност.

Харбард преглътна бързо яхнията, за да може да сумти на воля.

— Приятелите му ще са мъртви, ако Негово Топлейшество си внуши, че те няма да му свършат работа като примамка, за да те пипне теб. Можеш да ги смяташ за мъртви.

— Не съм съгласен.

Иън дори не искаше да мисли за това. Той прочисти гърлото си.

— Защо Хоузи? Или там Орфиндел? Може ли някой от вас да ми каже за какво точно става въпрос?

— Ммм. — Харбард сви устни. — Откъде да започна?

— Май ще е най-добре от самото начало — опита се да му помогне Иън.

Харбард го стрелна с отровен поглед.

— Добре — каза Хоузи и начерта нещо с палеца си по покривката. — И с какво точно да започнем?

— Със Скрытите Проходи — намеси се Фрида — или с Брисингамен.

Харбард лапна последна хапка яхния, остави лъжицата, отпусна се назад на стола и допря върховете на пръстите си.

— Започвам. Някои неща са простички, а някои не са. Простичко нещо е, когато се каже, че детето надраства дрехите си, че открива как нещата, които някога са го успокоявали и са му носили топлина, вече са прекалено малки, създават му ограничения.

Така става и с хората, които са надраснали мястото, на което са живели.

Някога, много отдавна, един от Вековните народи, да ги наречем Децата на Дейна или пък Туата Дел Данаан, или просто народа Туата, открили, че са твърде натясно в малките си градчета и селца, че имат нужда от Градища, където да се настанят и те, и слугите им.

Не че били прекалено много, напротив, народът Туата винаги са били малобройни и никога не са били твърде плодовити...

— ... за разлика от други, които веднага мога да назова — каза Фрида с презрително сумтене.

Харбард наклони лъвската си глава на една страна и замълча за момент, преди да продължи.

— Ти ли ще разправяш, жено, или аз?

— О, казвай, казвай, но поне не преиначавай нещата.

— И твоят ред ще дойде — каза Харбард. — Сега мълчи.

Фрида отново изсумтя.

— Никога не са били особено плодовити — продължи Харбард. — Истината е, че, ами, първо властвали над ниви и поля, после дълго държали в подчинение махали и селца, след тях се разширили да властват в замъци и близките градчета и си пожелали широтата на Градищата.

Само че те не искали да имат кои да са Градища, построени как да е. Искали специални, единствени по рода си, подходящи за народа на Туата, които да стават все по-удобни от година на година. Народът Туата, както ми се струва, винаги са били прекалено изтънчени. Или по-скоро с прекалено много претенции.

Затова те постъпили така, както другите Вековни Народи винаги постъпвали, когато искали нещо да бъде свършено, нещо, което не можели да сторят нито те, нито слугите им. Изпращали един от своите да посети великия... магьосник. Не. Чародей. Не. Майстор. Майстор, ще го наричаме Майстора. Или Обречения Майстор, защото не е построил нищо важно, без да му струва прекалено много.

Било изключително трудно да бъде намерен, защото, както всеки от Старейте, той умее да променя външността си. Веднъж, когато се бил преобразил в гигант, се съгласил да построи стена около Асгард,

като единственото му условие било Фрея да му стане жена, но аезирците се наговорили да го измамат и да го лишат от заслужената му награда.

— Локи — прекъсна го Иън. — Чувал съм тази приказка и преди, още докато бях в началното училище, в един от часовете, май по митология. Локи се превърнал в муха и го ужил в окото, а после се преобразил в разгонена кобила и примамил обещания жребец надалече.

— Така се твърди. — Очите на Хоузи искряха весело. — Локи винаги е бил най-добрият от аезирците, които умеели да се преобразяват — обясни той, — но също така се говори, че бил и доста бавен. Жребецът... успял да го погне, преди да се промени от облика на кобила, и следващата новина била очакваната бременност. Твърди се, че нито един аезирец не го е виждал, докато след известно време не се появил с великолепно жребче. Слейпнир — каза Хоузи и се усмихна. — Аз знам, че след тази случка Локи никога повече не можел да ходи нормално.

Харбард изръмжа приглушено.

— Орфиндел, знаеш ли защо разказването е като да си с жена?

Хоузи повдигна едната си вежда.

— Добре, Харбард. Кажи ми защо разказването е, като да си с жена?

— Защото — поясни Харбард — удоволствието е много по-голямо, ако никой не те прекъсва.

— Извини ме, моля те.

— Вече в друг облик — продължи Харбард, първоначално намръщен — и в друго време — а всичко това е станало много отдавна, Иън Силвърстоун, толкова отдавна, че е трудно да си спомня кое се е случило по-рано — той, с един от синовете си, построили лабиринт, в който да скрият чудовище и от който само Локи можел да избяга. Този път с летене, не накуцвайки.

Не че винаги накуцвал, но Аса-Тор веднъж го пренесъл, когато бил ранен в студения север, но това е друг разказ, за друго време, когато било толкова студено, че един от пръстите на краката му замръзнал, станал твърд като камък и когато Тор се пресегнал, за да

прибере голия му крак обратно в кошницата, в която го носел, пръстът му се отчупил в ръката му и Тор го запокитил към небето, където си останал като съзвездие от ярки звезди. Когато пък бил в друг облик... ама аз май се отплеснах, а ако продължа да се отплесвам, вие ще започнете пак да ме прекъсвате.

Бил се заклел никога повече да не строи нищо, защото всичко, което бил създал, му донесло единствено болка и мъка, ала народът Туата били особено настоятелни, както единствено те умеят да бъдат, и той най-сетне се съгласил, поне отчасти. Той не би могъл да положи лъжлива клетва, е, поне аз вярвам, че не би могъл да положи лъжлива клетва, но е могъл и е щял да издигне Градищата им, всеки един от тях високо в самите Въздигнати Предела, високо над Безвестните Долини.

Този път цената, която поискал, била ясна и лесна. Да го оставят намира. Народът Туата трябвало да му осигурят исканото, да го пазят, да го защитават, защото, докато Градищата съществували, той щял да се радва на спокойствието и усамотението си.

Те се съгласили, а той се захванал със задачата. Обещаното било прекалено много за сам човек, дори и за един от Старейците, дори и ако можел да бъде на две места едновременно, а според мен едно време притежавал тази способност, и така той се сношил с трол и на света се появила раса мънички създания, дребни на ръст, но с изключително умели ръце, толкова изкусни в работата си с камъка, че след себе си оставяли я тунел, я някоя стая, я статуя.

Те ги създали. Много поколения от тези дребни майстори слуги трябвало да оформят планините и още толкова, преди първите стаи да бъдат вдълбани в камъка, и още толкова ги очаквало, преди работата да бъде завършена... но в онези дни народът Туата проявявал търпение, изчакавал кротко.

И един ден работата била завършена. Един ден и последните панти били монтирани и захванати за камъка. Един ден и последните ниши в камъка били облицовани. Един ден бил прокаран и последният комин към последната кухненска печка, един ден и последната дървена врата била внимателно поставена на мястото ѝ така, че да се отваря и затваря без всякакво усилие.

Градищата били построени. Чисто нови и ослепителни, те очаквали новите си жители. Били сложни, необикновени, с множество

тайни местенца и скрити коридори, за които народът на Туата нямал представа.

Това ги вбесило. „Кажете ми къде са всички тайни места“ — креснал някой. „Не, кажете на мен — викал друг. — Искam аз да съм този, който знае.“

Той кимнал. „Разбира се — казал той. — След като си изпълните вашата част от уговорката. Оставете ме намира и ме пазете известно време, може би само няколко хилядолетия, и ще ви разкажа всичко, което искате да знаете. Но както вървят нещата на този свят, аз все не си получавам исканата награда, затова този път, поне този път, искам само да усетя вкуса на усамотението и личната свобода, която си заслужих с поколения работа.“

На народа Туата това никак не им се понарявало, нито един от Вековните Народи не обичал да му бъдат осуetyавани намеренията. Затова народът Туата се обединил и започнал да преследва синовете на Локи, като избивали всички наред, а от вътрешностите им изплели въже, което не може да бъде скъсано, и с него вързали Майстора, с въжетo, изплетено от вътрешностите на бог, и го хвърлили в тъмница, която се намирала в най-голямото им Градище. Измъчвали го ден и нощ, настоявали той да им разкрие всичко.

Но той никога не го сторил.

— Много се съмнявам, че това е било единственото, което са искали от него — каза Харбард. — Според мен е знаел много повече...

Фрида го накара да замълчи с махване на ръка.

— Само той е можел да каже какво е знаел и какво не. Смятам аз да продължа оттук.

— И се надявам да бъдеш прекъсвана по-малко от мен, жено.

— Няма, ако ти не се месиш. И така, Иън — продължи Фрида, — оттук разказът има много варианти и когато го разказват около огньовете вечер, краят е все различен, а това невинаги зависи от този, който разказва.

И така, според някои Майстора се освободил от въжетата и известно време вървял през Тир На Ног, Новия Свят, докато най-сетне се оставил на Съня на Боговете и се слял, по всяка вероятност, със земята, дърветата или вятъра. Същото се е случвало и с други от Вековните Народи. Със сигурност с много от сидхите, но не само с

тях, случвало се е и на фригите, дори на Хеймдал, доколкото ми е известно.

Същото се случило и на повечето от народа Туата. Те оставили своите Градища на човеците. А ако вие прецените, че Проклятието на Майстора няма нищо общо с това, значи сте още по-големи скептици от мен.

Чух веднъж, че самият Аса-Тор спасил Майстора и докато го измъквал, сринал едно от Градищата с чука си, а от благодарност Майстора благословил Тор и синовете му — както човешките синове, така и аезирците. Това обяснява много неща, както ще помогне да разберете защо Градищата са пет, а не седем, както е замислено от самото начало, но този разказ ще го оставя за някой друг път. Също така това обяснява създаването на сипея, който се намира... по-точната дума е простира се... там, където би трябвало да се намира едно от Градищата. Яростта на Аса-Тор била... неописуема. Това обяснява и защо станало така, че Локи бил вързан със същите въжета малко по-късно. Този разказ може и да е верен, но може и да не е. Никой никога не е чувал Тор да говори за него, а той е бил невероятен самохвалко, същевременно значително по-хитър и изобретателен, отколкото обикновено се предполага.

Някои твърдят, че Майстора не само е създал тайните проходи в планините, но кой знае как успял да ги пресече със Скрытите Проходи, които били вплетени в самото съществуване, и по този начин ги укрепил така, че тези, на които им е отредена дарбата, да могат да се ориентират в тях.

Някои твърдят, че един обикновен човек е успял да го освободи от тъмницата, а за благодарност Майстора му посочил, на него и на семейството му, пътя към Новия Свят. Други пък твърдят, че той издъхнал, както бил увит във въжетата, а народът Туата тръгнал да търси синовете му, защото според тях не било възможно той да не е предал тайните си на някого.

Трети пък твърдят, че именно залавянето на Майстора отровило душите на народа Туата, че той ги прокълел от килията си и това ги прокудило от Градищата и ги тласнало в пустошта и много малко се запазило от това, което някога били.

Що се отнася до мен, аз смятам, че голяма част от това е истина. Струва ми се, че след известно време той успял да избяга, но скоро

след това бил отново заловен, избягал отново и отново бил заловен, а най-сетне, силите му се стопили с възрастта и той нямал вече старата мощ, за да избяга, когато хората го заловили, и така останал да лежи в тъмницата, докато най-сетне, съвсем наскоро, успял да се освободи и избягал през Скрытите Проходи в Новия Свят.

Така е според мен.

Хоузи се отпусна назад.

— Аз пък мисля, че каза повече, отколкото знаеш, както и много повече, отколкото би трябвало да кажеш.

Харбард изсумтя.

— Така ли? Да не би да искате да говорим за Брисингамен.

Хоузи се загледа някъде в далечината.

— Той би трябвало да знае.

— Тогава му кажи. Ти поне трябва да знаеш.

— Добре, тогава. Това, което трябва да разбереш, Иън — каза Хоузи, — е, че когато е била млада, Фрея не само била най-красивата аезирка, но и най-красивата от всички жени. В действителност тя била ванирка, преди те да бъдат претопени от аезирците. Тир е роден ванирец, въпреки че бил осиновен от Один малко по-късно, и също като баща ѝ Ниорд и брат ѝ Фрей, ванирците били много по-красиви от аезирците, ако не и по-умни.

Фрида се изкиска.

— И не по-малко арогантни, повечето от тях.

— Млъквай — прекъсна я Харбард. — Или си заминавам. Чувал съм ги тези приказки и преди.

— Заплахите хич не ти приличат, съпруже мой.

— Шшт!

— Когато — продължи Хоузи с гневен поглед, насочен и към Харбард, и към Фрида — Один пожертвал окото си, за да се сдобие със знания, Тир...

— Тир бил аезирец — прекъсна го Харбард, стиснал напрегнато зъби, с глас, по-висок отколкото бе необходимо, за да се чуе в бунгалото.

— Станал — поправи го тихо Хоузи, почти шепнешком. — Станал. Бил осиновен от Один, а Один никога не признал, че има разлика между осиновен син и роден син, особено пък когато синът бил такъв отявлен убиец, какъвто Тир се оказал, но той бил роден

ванирец. — Хоузи се усмихна. — Разбирам защо Один искал той да е аезирец. Тир означава победа, а Один никога не обръщал гръб на победите.

— Каквото и да му струвало това — добави тихо Фрида. — Понякога не отдаваш дължимото на Один.

Хоузи кимна.

— Самата истина.

Харбард само се намръщи.

— ... Тир, както се канех да кажа — продължи Хоузи, — някак си загубил ръка, защото бил невнимателен, докато се разправял с вълка Фенрис, а по-късно твърдял, че било нарочно, когато Тор му се изсмял. Разбирате ли за какво става въпрос? Да замениш нещо много стойностно, за нещо значително по-маловажно, както сторил Один, но, от друга страна, оставаш с раните.

Е, Тир така и не разбрал, докато не му се присмели.

Но аз говорех за Фрея, сестрата на Фрей.

В Едите, сагите, непрекъснато се споменава, че този или онзи я желал, че един гигант откраднал чука на Тор и настоял Фрея да му бъде дадена за булка, че Майстора я поискал в замяна на изграждането на Асгард. Знаем, че и Локи се стремил към нея, също както и Тир, въпреки че малцина са били жените, които той не е удостоил с вниманието си. Често я бъркали с Фриг, първата жена на Один, а за мен съмнение няма, че това било така, защото Один често се опитвал да я подвежда.

Дори съществуват разкази, че тя застанала между Тор и Сиф, въпреки че на това трудно може да се повярва. Предаността, която Аса-Тор изпитвал към неговата Сиф, била нещо изключително.

Най-близкото до ума, е, че всеки би закачил вселената на верижка, за да може тя да носи този подарък като медальон, а в някои отношения стореното било точно така.

Някой път разгледай един специализиран астрономически текст, Иън. Попитай астроном специалист къде е всичката материя? Най-добрите ви уреди могат да засекат и определят, че съществуват само десет процента от материята, необходима, за да стане вселената циклична, за да може най-сетне да бъде всмукана в моноблока, откъдето цялата тя е произлязла, за да започне всичко отново, от самото начало.

Не, ако вашите учени бяха открили истината, щяха да знаят, че вселената се състои от един-единствен цикъл — Гинунгагап не разграничава животите във вселената, той представлява окончателната еднократна смърт; Окончателният Стон, а не бавният отмерен звън на Църковните камбани.

Но това, разбира се, не би могло да бъде истина, защото независимо дали става въпрос за цвете в саксия или за вселената, нещата не се появяват просто така. Те са създадени от нещо, по определен начин. След края и в самото начало, когато съществувал само Единственият Господ Бог и моноблокът, в един безкрайно дълъг и безкрайно къс миг от вечността, Единственият Господ Бог отнел една десета част от всичко и ѝ вдъхнал живот и промяна, а след това я запратил да се разширява, да се изгражда, а пък останалата част небрежно пхнал на няколко различни места, с намерението по-късно да се занимае с тях, може би, за да постигне същия ефект, който постигнал с едната десета.

Но така и не стигнал до момента, в който да изпълни намеренията си, и едва ли някой знае защо е станало така.

Има много хора, които са се опитвали да разговарят с Единствения Господ Бог, а още по-многобройни са тези, които твърдят, че са получили отговор от него, но получените отговори били прекалено общи. Твърдят, че Единственият Господ Бог им внушавал да бъдат достойни благоверни люде, но никога не е казал колко да се нагорещи острието на меча, ако си решил да го закалиш както трябва. Проповядва въздържание, но никога не дава насоки как да премахнеш апандисита на болния.

Според мен те наистина вярват, че са говорили с него. Също така мисля, че той изобщо не ги е слушал.

Май се поувляхох. Това, което исках да кажа, бе, че останалата материя е била... разкъсана на няколко... всъщност на седем... отделни парчета и така си останала. Накрая, както става с повечето ценни неща, тези парчета попаднали в ръцете на вестрите...

Така, така, така, нали не съм прекалено критичен, а и аз харесвам джуджетата. Винаги съм ги харесвал. Но първоначално са имали за баща един глупав трол и въпреки че са невероятно умели във всичко, което пипнат с ръце, те зорко пазят, съхраняват, запасяват се с какво ли не, не че има защо, и са същите като плъховете, които запечатват

бунищата си с кристализирала урина. В това отношение Народът на Двалин са повече от ужасни, но те едва ли са единствените осквернители.

Твърди се, че Фрея попаднала на трима вестри, нека ги наричаме брисинги, които намерили седем камъка и сътворили колие, което наричаме Брисингамен. Работата с тези камъни се оказала трудна, разбира се, защото всеки от тях съдържал в себе си толкова много материя, а материята е, ами да кажем, че тя отблъсква нещата в друга посока, също както Тир На Ног се е отблъснала в посока, различна от тази на Новия Свят, та материята ще съхрани разстоянията, докато камъните си останат камъни, а тримата вестри били от първородната кръв и все още притежавали магическите умения на баща си, когато работели нещо с ръце, въпреки че не се отличавали с кой знае каква интелигентност.

Да погледнем на нещата от гледната точка на Фрея. Ето ги значи трима развратни полуидиоти, стиснали в ръце колие, което не само е прекрасно, но съдържа в себе си достатъчно материя, за да преобрази вселената. Тя била готова да направи всичко заради колието и джуджетата поискали единствено тя да легне с тях в продължение на седем дни и седем нощи.

И тя го сторила.

Кой знае защо Харбард се бе втренчил гневно във Фрида, която бе свела очи и не смееше да го погледне.

Иън поклати глава.

— Искаш да кажеш, че това колие е можело да бъде използвано... за какво?

Хоузи погледна сериозно Иън.

— Да сложи край на вселената, да събере в едно всичко съществуващо, да събере всички липсващи части на моноблока. Някой с магически способности, поне всеки от Вековните Народи, може дори и някое човешко същество, би могъл да използва колието, за да се превърне, независимо дали е мъж или жена, в следващия Единствен Господ Бог на следващия цикъл. — Той се усмихна. — А може да се окаже, че така е най-добре, дано Господ Бог на следващия цикъл да се окаже поет, а не майстор, какво мислите?

Харбард се намръщи.

— Глупости са това, пълни глупости от начало до край. Вселената ще се срути, когато му дойде времето, не е нужно да избързваме.

Фрида наклони глава на една страна.

— Ти така разправяш, а пък според мен времето ще настъпи, но още е рано... въпреки че има други, които мислят по-различно. — Тя отново се обърна към Иън. — Затова ми го отнеха и го предадоха в по-сигурни ръце.

Иън бе шокиран, че чутото не го шокира.

— Фрея?

Тя се усмихна.

— Кажи, Иън.

— Истина ли е това?

— Ааа. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Ти май не ми вярваш, младежо. Добре тогава...

После Иън си мислеше, че това се е случило в едно-единствено мигновение, защото не бе забелязал секундата, в която тя се промени, нито самата промяна, просто внезапно се оказа различна.

Той не можеше да си поеме дъх, докато се взираше в лицето ѝ, и откри, че неочакваната му ерекция е повече от болезнена. Дълги златни кичури обрамчваха лицето ѝ и се спускаха надолу над порцеланово гладките рамене и ги милваха така нежно, че Иън усети завист. Кожата ѝ бе съвършена, сметаново нежна, поруменяла едва доловимо на високите скули и край челюстта. Пълните розови устни бяха откrehнати едва-едва, а простичката риза, в която бе облечена, едва успяваше да прикрие вирнатите стегнати гърди отдолу...

— Престани — нареди остро Хоузи.

Иън сигурно отново бе примигнал, защото косата ѝ стана черна и лъскава като гарваново крило, под която изпъкваше маслинова кожа, бадемови очи с най-синия цвят, в който Иън се уплаши, че може да се удави. Устните ѝ бяха кървавочервени, а розовото езиче се стрелна навън примамващо...

— Спри веднага — каза Хоузи, подпря се с пръсти на масата и понечи да се изправи. — Няма да ти позволя да се държиш с детето по този начин, не и след като му дължа толкова много.

Иън сигурно отново бе примигнал, след като тя възвърна образа, в който я бе видял за пръв път — много човешки, прекрасен лик с неопределена възраст.

Тя поклати глава.

— Моля те да ме извиниш, Иън. Не би трябвало да си играя с чувствата ти, но си мислех, че съм надраснала това преди... доста години. — Усмивката ѝ го стопли. — Поне така си въобразявах.

Иън се опита да каже нещо, но единственият звук бе ниско ръмжение.

Харбард също изръмжа.

— Както и да е. Говорехме за Брисингамен — напомни той. — Кажи му.

За един кратък миг, тя стисна устни.

— Один — продължи тя — ми нареди да му го дам и аз се подчиних, а пък той го предаде в ръцете на Майстора, който го счупи и раздели скъпоценните камъни, като всеки един остана скрит някъде на много тайно място.

Иън изсумтя.

— Което означава, че той може да ги събере отново, както и всеки, който го накара да проговори, може да го събере отново.

— Не е точно така — каза Хоузи с глас, значително по-остър отколкото преди. — Не и ако той... е повредил онази част от мозъка си, където се намират спомените, защото той е решил, че дори и на него не може да се довери, когато става въпрос за края на вселената. По този начин, дори и по-късно да бъде заловен от... агенти на армагедонистите, нека така да ги наречем, дори и те да успеят да го завържат така, че той да няма как да избяга, не би могъл да им каже къде се намират скъпоценните камъни просто защото не знае, това е.

— Всички те са грешали — добави Харбард и показалецът му лениво пресече една едра капка вино, капнала на масата. — Трябвало е да остане при тебе, Фрея. Ти щеше да го пазиш, докато настъпи подходящият момент, а до него остава още много време. Вековните Народи са вече остарели и уморени, докато на по-младите им остават още много дни под слънцето, нали така? Единствено защото съм стар, трябва ли да ме болят костите...

На вратата се чу почукване.

— У теб има нещо, което е необходимо другаде — прогърмя плътен глас и звукът отекна в бунгалото и го изпълни, а чиниите и лъжиците на масата се раздрънчаха. — Искам да ми го предадеш.

— Няма — отвърна най-сетне Харбард. — Говориш за гостите ми, непознати, а моите гости могат да останат, докато аз позволя. Няма да те оставя да тормозиш никого от гостите ми, както няма да ти позволя да нараниш жена ми. — Докато говореше, се надигна от масата и пристъпи към вратата. Сега държеше главата си много по-изправена, а гърбът му изглеждаше вдървен, въпреки че в раменете му бе съсредоточена мощ, каквато Иън не бе забелязал до този момент. Главата му не се удари в гредите отгоре, въпреки че той сякаш се извиси и стана значително по-едър, докато стоеше изправен край вратата.

Стаята, която изглеждаше топла и уютна, изведнъж изстина. Лампите разпръсваха остра ледена светлина, от която навсякъде плъзнаха зловеци сенки. Светлината се стори на Иън или прекалено ярка, или направо достигаща до черно.

На Харбард, изглежда, му харесваше точно така, защото се обърна към вратата.

— Харбард, Харбард — прогърмя отново гласът, — да не би да се каниш да противопоставиш волята си на моята? Стари Господи Боже, прекалено стар си, за да си го помисляш дори.

Харбард се усмихна и тази усмивка не бе никак приятна.

— От много години нито един от туарините не се е осмелявал да премери сили с мен.

Иън усети как се вледенява. Нещата започваха да се избистрят, поне част от тях, вече можеше да каже защо погледът на Харбард му приличаше на едноок актьор и защо му се бе сторило, че конят му е с повече крака от обикновените животни.

Книжките по митология винаги представяха не Фрея, а Фриг като жена на Один, но очевидно грешаха за това, както и за други неща.

— Готов съм да премеря силата на огъня си срещу твоя, Харбард — продължи грубият гръмовен глас.

— Не — отвърна Харбард, — не и днес, не и тази вечер. Спомни си разказите, старче, не забравяй, че мога да бъда убит единствено, когато настъпи краят на всичко.

— Разказите лъжат, боже потънал в забвение, на теб ти служат единствено мъртвите — продължаваше да стърже гласът. — Защото те са тези, според които Лисичия Брат се е съюзил с Мраз и Плам и с нас, а това не е така, защото те оставят Уку-Тор да живее, докато не се сблъска с Червея, а костите му отдавна вече са изгнили, защото те имат място за Хемидал и всички останали богове, отдавна вече измрели. — Последва дълго мълчание. — Те лъжат, тъй като ние не побеждаваме, те просто преиначават собствените ни образи. — Стържещият глас се усиляше. — Отново повтарям, предайте ни Орфиндел и другия смрадливек и ще ви оставим намира.

— Няма да го бъде — отвърна Харбард и се протегна към копието, закачено над вратата. Дървото проскърца облекчено, когато Харбард отне тежестта, въпреки че на него тази тежест, изглежда, не му направи впечатление. Далечно барабанене изпълни стаята, сякаш ехтяха вибрациите на някаква невидима мощна машина.

— Нямало да го бъде, значи? — попита гласът.

— Няма да го бъде. Според мен Иън Силвърстоун не е смрадливек, а приятел и сътрудник на Орфиндел, макар момчето да е все още младо и зелено. Май единственото, за което те бива, е да заплашваш, и то на място, поверено на моите сили, не на твоите, и си мисля, че ако се осмелиш да пристъпиш през тази врата в дома ми, никога повече няма да излезеш. — Отговор не последва. Харбард повдигна в дясната си ръка тежкото копие. Изви глава така, че лявото му око бе на една линия с копието, а мускулите на рамото му се стегнаха и издуха.

С толкова бързо движение, че дрехите му изпукаха като съдрани, Хоузи скочи на крака и положи ръка на бицепса на Харбард, за да го възпре.

— Недей. — Той пристъпи към вратата, а пръстите му пробягнаха по дървената повърхност също като пръстите на слепец, който разчита брайловата азбука. — Той иска да метнеш копието, който знае как, но е готов да посрещне Гунднир.

— И ти го разбра само като пипна дървото?

— Не е само дървото — каза Хоузи, — както много добре знаеш. — Хоузи затвори очи. — Всичко е част от цялото. Всичко дава... отражение. Усещам нетърпеливо желание, готовност, които долитат отвън. Каквото и да е това, за който и да се представя, нещото е

ранено, но е в готовност, също като... — той изсумтя. — Също както беше готово за мен горе на планината и бе прибързало да приеме облика на бергениз, смятайки, че е неуязвимо. — Той се обърна към Иън. — Мечът... какво стана, когато го докосна с меча? — попита нетърпеливо той.

— Ти не си ли видял? — сопна се Харбард.

— Бях полусляп от болка, Харбард, но благодаря, че така любезно се поинтересува. — Хоузи се обърна към Иън. — Казвай.

Иън стисна ефеса на меча.

— Вдигна се пушек, когато го докоснах. Дали мечът, или плътта му, не знам, но започна да дими...

— Аха — Харбард протегна ръка. — Подай ми меча си, Иън Силвърстоун — рече тихо той. — Ще ти го върна покрит в кръв. — Иън не разбра нищо и въпреки че бе готов да жертва едната си ръка, но не и да се раздели с меча, когато Хоузи кимна, той го изтегли и го подаде на Харбард с ефеса напред. Харбард го пое и понечи да даде на Иън копието...

Хоузи бързо пристъпи между тях и отблъсна копието в секундата, преди Иън да се докосне до него.

— Недей — каза той. — Да не би да искаш да убиеш детето?

Харбард поклати глава.

— Не. Би трябвало да си поласкан, Иън Силвърстоун. За момент забравих, че си само едно човешко същество, едно дете, за момент ми се стори, че е също както в старите дни, когато аезирците бяха до мен.

— Тогава нека оставим нещата пак да станат такива, съпруге — каза Фрея. — Аз съм родена ванирка, но съм живяла с теб и твоите близки достатъчно дълго. До тебе винаги има една аезирка.

Иън не успя да види кога тя се преобрази, но вече не бе облечена в риза и клин. От брадичката до пръстите на краката бе обвита в сребриста защитена броня, а на главата имаше военски шлем със сребърни крилца на ушите. Всичко бе изработено от невероятно фини люспи, които трепваха при всяко нейно движение, а почти огледалната повърхност хвърляше отблясъци от светлината из цялата стая.

— Аз ще браня дома ни, съпруге — каза тя и пое копието от Хоузи. Фините й пръсти се стегнаха уверено около копието, а ръката й не трепна, когато Харбард пусна оръжието.

Вратата се отвори и затвори сякаш по собствена воля и Харбард изчезна.

Може би няколко минути по-късно, а може би цял час по-късно, Иън така и не разбра, Фрея продължаваше да стои неподвижна, с копието пред себе си, изправено в готовност, а Хоузи се ослушваше на вратата.

Доста по-късно Хоузи въздъхна.

— Готово. Свърши се. Той се връща.

Фрея продължаваше да стои неподвижна и в очакване.

— Не, Фрея, той е. Не би могъл да скрие тези стъпки...

Вратата се отвори със замах и Харбард застана на прага. Наметалото и панталоните му изглеждаха по-скоро съдрани, отколкото разкъсани, а когато пристъпи в бунгалото, не можа да скрие куцането си. Дясното му око бе покрито с черна превръзка, а на Иън се стори, че това му око винаги е било стъклено.

— Свърши се — каза той и подаде меч на Иън. Острието бе чисто и изглеждаше по-чисто, по-лъскаво, отколкото когато го бе дал на Харбард. На Один.

Ефесът се стори на Иън неестествено топъл.

— Беше...? — започна Хоузи.

— Мразник — каза Харбард. — Стар и много лукав. Биеше се много добре. Все си мислех, че сме ги избили още преди векове, но изглежда съм бъркал.

Хоузи поклати глава.

— Не. Не всички от Вековните Народи са си отишли, иначе щях да усетя.

— Мразник ли? — вметна Иън. — Това не е ли...

— Леден гигант, може и така да го наречеш — обясни Фрея и положи нежно ръка върху неговата. Тя отново бе пременена в ризата и клина, а гласът ѝ звучеше приглушен и вълшебен. — Той е от Вековните Народи — усмихна се топло тя. — Също като Пламенниците, огнените гиганти, и народа Туата... и като нас, нали така?

Харбард отвори едно от ковчежетата и измъкна някаква дреха.

— Май ще отида да се изкъпя в Гилфи. Тя е студена и бързоструйна, но не бих осквернил леглото си с неговото докосване. Удари ме повече пъти, отколкото би трябвало. — Той изсумтя. — Не съм се бил истински от повече години, отколкото мога да преброя. — Погледна към Фрея и сви уста. — И въпреки това е хубаво да си припомниш как беше едно време, нали?

— Едно време, значи? — Фрида се приближи към него с усмивка. — И едно време, а и сега, сме си все същите, когато стане нужда. — Фините ѝ пръсти се преплетоха с неговите и тя повдигна дланите им към устните си. — За мен ти винаги ще си бъдеш какъвто бе преди, какъвто си сега. — Внимателно и нежно, тя целуна едрите му ръце и разкървавените кокалчета, с размерите на орехи.

Харбард кимна отсечено и нещо като усмивка плъзна по лицето му, въпреки че Иън не бе сигурен, че това е усмивка.

— Ще дойдат и други — каза Хоузи. — Сега, след като вече се знае, че съм някъде в Тир На Ног, ще ни последват.

— Тогава си събирай нещата — каза Харбард и пусна ръцете на Фрея. — Трябва да тръгнете със зората.

— Да. Ще ви приготвя храна и ще ти направя подарък, Иън Силвърстайн — каза тя, като този път произнесе правилно името му, без да го превежда, както правеше Харбард. — Една незначителна дрънкулка, но се надявам да ти помогне, когато си в нужда. — Тя облиза устни. — Нека пътят ти да е безопасен, а стъпките ти да са крилата — пожела му тя.

— Да — каза Харбард. — Нека бъде така.

ГЛАВА 13

ПЛАМЕННИЯТ РОД

След мъчението, докато бяха придружавани от Чедата, сега вече, да пътуват с войните от Пламенния Род, бе значително по-добре и много по-спокойно и удобно. Качиха Тори и Маги в карета, теглена от коне, а мама и татко — в друга, а след това, като изключим факта, че ги пазеха зорко, когато процесията спираше за почивка или за да се облекчат, бяха оставени сами, докато каретите се клатушкаха по пътищата. Малката група Чеда си бяха възвърнали вълчия облик и подскачаха зад тях.

За да има пълна сигурност, от двете страни на каретата яздеше по един войник, а Тори непрекъснато долавяше чаткането на подкови отзад, което веднага разби плана му да пробие пода на каретата и да се плъзне навън.

Не. Не му беше дошло времето, а и започваше да му се струва, че подходящият момент отдавна вече си е отишъл.

Пътят водеше нагоре в планината, а Гилфи остана някъде много назад, в низините. Понякога стръмнината ставаше толкова тясна, че когато надничаше през прозореца, Тори не виждаше очертанията на пътя и му се струваше, че каретата виси и само ако си позволи да въздъхне, тя ще се прекатури по склона към извития като панделка път в низината.

— Добър ден ти желая, Ториан дел Ториан младши. — Нечия глава, обърната обратно, увенчана с гъста щръкнала черна коса, извита наопаки уста, обградена с брада, надникна през прозореца на каретата от страната на Тори. — Ще ми позволите ли?

Тори се постара да не бъде саркастичен.

— Да ви позволя какво?

— Да седна при вас — поясни непознатият и когато Тори кимна, той посегна, сви пръсти на перваза на вратата и с едно гладко спускане се настани точно до Маги с изражение на почти неприлично самодоволство.

— Бранден дел Бранден най-младши — представи се той. — Редник от Пламения Род, в служба на Негово Топлейшество — каза той на берсмолски, а акцентът му се стори необичаен на Тори. — А ти, разбира се, си Ториан дел Ториан.

— Ториан Торсен — поправи го Тори.

— Съмнявам се. — Бранден пренебрегна поправката с махване на ръка. — Никак не приличаш на селяк, въпреки че се държиш и обличаш като такъв.

Необичайният акцент сам по себе си беше неестествен. Тори не бе имал представа, че съществува език, наречен берсмолски, нито пък че го говори, докато не го чу за пръв път. Това бе като таланта, който чичо Хоузи притежаваше за езици, а Тори се зачуди дали ще успее да заговори на немски, ако някой се обърнеше към него на този език. Или пък на дверовски, ако някой вестри се обърне към него на родния си език.

Бранден се отпусна назад, свали ръкавиците от фина кожа и ги пусна до себе си, а след това протегна ръка на Тори. Младежът я пое и стисна здраво китката, също както Бранден стисна неговата. Непознатият бе няколко сантиметра по-нисък от Тори и като че ли малко по-слаб в кръста и гърдите, но беше трудно да се прецени, тъй като ризата му бе силно набрана отпред и в раменете, но китката бе яка и мускулеста, също като на Тори, а пръстите — силни и стегнати, ръка и длан на фехтовчик.

Бранден кимна отривисто, сякаш уверил се в нещо, за което е бил почти сигурен, а след това протегна ръка към Маги. Последва доста неловък момент, когато тя се опита да захване китката му по начина, по който Тори бе подходил, но се отказа и го остави да поеме само пръстите ѝ. Той галантно поднесе ръка към устните си и я целуна.

— А ти сигурно си...

— Маги — отвърна тя. — Маги дел Албърт, както бихте казали тук.

Бранден се усмихна, а Тори веднага реши, че тази усмивка никак не му допада.

— О, не. Аз бих те наричал Прекрасната Маги, може би Великолепната Маги или дори Невероятната Маги — каза той. — Нямам търпение да дойде мигът, когато ще те представя на останалите.

— Той посочи разпокъсаните ѝ дрехи и мърлявия ѝ вид, но забелязал и преценил достойнствата ѝ. — След като ти се удаде възможност... да се поосвежиш. — Извърна поглед към прозореца. — Това може да се уреди още тази вечер, стига да поискаш, въпреки че до Пламения Род остават още два дни път.

— С удоволствие бих се изкъпала, но дали има възможност да получа някои отговори? — попита кисело Маги.

Първоначално Бранден не успя да скрие колко е шокиран, но се овладя бързо.

— Аха! Чедата ли? Така, значи Негово Топлейшество ги намира за особено подходящи, когато трябва да се изпълняват някои необичайни задачи... както и другите Родове, дори смее да спомена и Небесния Род... ала те не са особено... изтънчени, не съм ли прав? — Той направи сложен жест, при който докосна челото си, устните и гърдите, а след това разпери пръсти с дланта нагоре. — О, да, естествено, можеш да питаш всичко, което пожелаеш, а аз ще се постарая, доколкото мога, да ти отговоря. — Той вдигна един пръст. — Стига да ми направиш услугата да се присъединиш към мен на... скромната ми трапеза.

Тори сви устни.

— Ние сме на твоите услуги. — Нищо че не бе ял от господ знае кога, а единствената му храна бяха няколкото спаружени ябълки и омекнали моркова, донесени от Чедата.

Бранден изкриви лице.

— Това много ме съмнява, Ториан дел Ториан младши... но мога ли да те наричам просто Ториан, ако няма да го сметнеш за обида?

Тори кимна.

— Приеми искрената ми благодарност. — Бранден се усмихна, протегна се, хвана се за капака и се изтегли от каретата. Чу се кратко шумолене на покрива и само след миг ръката му се плъзна към прозореца, стиснала дървена кутия за дръжката в средата. Отвори я и вътре видяха подредени в едното от двете отделения различни пакетчета в намаслена хартия и малки питки с размера на човешки юмрук, а в другото — чаши и чинии, които Тори би определил като сребърни, но след това забеляза жълтия оттенък на златото.

Постара се да не се мръщи. Нямаше никакъв смисъл да краде недостатъчно острия златен нож, дори и да бе възможно, но при

положение че всяка чашка, двузъба вилица, лъжица и нож си имаше определено място, щеше да се окаже наистина невъзможно. Разделенията изпълняваха същата роля като тези у дома, където поставяха всеки прибор на съответното място.

Бранден дел Бранден се усмихна.

— Надявам се няма да си създадеш неблагоприятно мнение за мен, ако призная, че имам ингариjsко възпитание и сервирам сам храната?

Тори разпери ръце.

— Не, разбира се. — Ако не разбираш за какво намеква някой, няма как да си създадеш неблагоприятно мнение.

От намастената хартия се показаха тънки резенчета различни меса и сирена, някои съхранили острия мирис на оцет или чесън или други подправки, които Тори не познаваше, но въпреки това усети как устата му се изпълва със слюнка.

Бранден не изпускаше от пръстите си ножовете и лъжиците, докато поставяше храната от дъската за рязане в скута му върху чиниите. Извади различни суфлета от глинените им опаковки, загреба пастет и сос за гарнитура на месата и сирената. Най-накрая украси всичко с нещо зелено, подобно на ситно накълцана туршия, поставяйки го в средата на всяка от трите чинии. Той остави готовите импровизирани плата на дъската за рязане, за да може да постави с изключително внимание двузъби вилици и лъжици във всяка чиния.

Протегна дъската за рязане към Маги.

— Ще ми окажеш ли честта първа да опиташ избора ми? — каза той, а след като тя си избра, предложи една от двете чинии на Тори.

Маги вече държеше вилицата и се канеше да посегне към храната, когато Тори вдигна ръка.

— Само момент търпение. Нека Бранден, нека нашият домакин започне пръв. Не е никак любезно да започнем да се храним преди него.

Бранден дел Бранден посочи последната чиния, която задържахше с очевидна лекота на коленете си.

— Удоволствието ще бъде мое, Ториан — каза той, откъсна парче сирене, топна го в гъстия жълт сос и го поднесе към устата си, без и капка да капне по брадата му. — Сигурно сосът от артишок ще ви си стори малко блудкав, но... — обясни той, докато си избираше парче

месо с червен сос за него — ловджийският компот е доста пикантен. — Той се усмихна напълно искрено. — Ако желаеш, мога да пробвам и от вашите чинии. — Бранден попи ъгъла на устата си с дантелена кърпичка, стояла скрита в ръкава.

Е, какво пък толкова. Ако Бранден имаше намерение да ги трови, сигурно щеше да го стори, а те така и така вече зависеха от благоволението на Пламения Род, затова нямаше смисъл да прекаляват с предпазливостта.

Тори набоде първата си хапка, а след малко Маги го последва.

Сирената бяха добре отлежали, ароматни, без да са стари, а месата бяха пушени с лек солен привкус. Хлябът бе омесен със солена сметана и бе невероятно мек, за разлика от твърдата хрупкава коричка. Нещото, което приличаше на туршия, наистина се оказа туршия, хрупкава, идеално допълнение към едва доловимата горчивина на пастета от черен дроб.

Гладът, както казваше татко, е най-съвършеният сос, но след него със сигурност се нареждаше чесновият, в който Тори топна желираното месо.

Едва по-късо му хрумна, че при всички тези подправки, които изяде, всеки можеше да го проследи по миризмата дни наред, поне докато не се препоти няколко пъти, за да изхвърли миризмата от себе си.

— Дълбоки мисли те владеят, Ториан — каза Бранден.

Тори поклати глава.

— Просто се наслаждавах на храната. И се чудех какво следва.

Бранден се усмихна.

— Тази вечер ще направим импровизиран лагер край пътя и така ще имаме възможност да се поосвежим. — Той стисна устни. — В момента, един от слугите вестри преправя мои дрехи така, че да са ти по мярка, Ториан, а друг се опитва да стори същото с рокля, която бях купил за сестра ми, за да може да стане на по... по-фините ти форми, Маги.

Маги се усмихна.

— Можеш да започнеш, като ни кажеш защо... защо е всичко това? Какво е това, което толкова отчаяно искате от семейство Торсен?

Бранден кимна.

— Това не е тайна. Ториан дел Ториан беше наследствен и доста издигнат член на Рода на... на обществото, както го наричат. Професионален дуелист на служба в Пламенния Род, който представяше рода при спорове на честта, в които се изисква компетентност, по-значителна от тази на самите претенденти...

— Какво? — сви вежди тя.

Бранден разпери ръце.

— Е, нали не очакваш един възрастен херцог да се сблъска в двубой с младо орле, което се е заиграло, да кажем, с дъщеря му, или пък капитанът на охраната да се изправи срещу някой от подчинените си войници. Нали не звучи подobaващо?

— Не, разбира се — отвърна Маги и погледна Тори с поглед, който таеше въпроса: „*Какви ги плещи тоя?*“.

Тори сви рамене.

— И въпреки всичко, трябва да има начин, на първо място, честта да бъде защитена и един млад мъж да... си заеме полагащото му се място, когато е в услуга на своето Градище. Да не забравяме и търговските спорове, които не са въпрос на чест. Никой благородник не би искал да опетни острието си с кръв. Затова наема професионалист. — Той отново сви устни. — И разбира се, когато това бъде направено, в повечето случаи и ответната страна постъпва по същия начин. — Той погледна предпазливо Тори. — Това вършеше Ториан дел Ториан и изпълняваше задълженията си със съвършенство, както баща му преди него и дядо му преди него, и се справяха толкова успешно, че им бяха заделени покои и свободен достъп в самото Старо Градище — привилегия, която той използва, за да предаде Негово Топлейшество, като отне един затворник от... опеката на Негово Топлейшество.

— Хоузи.

— Сигурно е поискал да го наричат така, но това не е истинското му име. — Бранден поклати глава. — Нарича се Орфиндел. Един от Старейте, а е и много вероятно да е роднина на онзи Орфиндел от легендите, колкото и невероятно да звучи. Разбира се, един Старей притежава достатъчно от Вековните Знания, за да открие Скрит Проход за и от Хранилището на Негово Топлейшество и да се измъкне заедно с Ториан.

Бранден се подаде за момент през прозореца, а после отново се отпусна на седалката.

— Скоро ще спрем за през нощта. Утре отново поемаме и ни чака нов дълъг ден в път. Така отново и отново, докато не стигнем Фалиас. — Той докосна бузата си с двузъбата вилица. — И след това, разбира се, Негово Топлейшество ще реши какво да прави с баща ти.

— Така ли?

Бранден вдигна пръст.

— Може набързо да реши да го екзекутира. — След тези думи замълча за кратко и вдигна втори пръст. — Може и да прецени да го предаде на Стоманения Род, за да бъде съден. — Имаше и още. — Или пък да не предприеме нищо. — Бранден разпери ръце. — А може да стори и кой знае какво друго.

Тори бе стиснал своята вилица с такава сила, че кокалчетата му побеляха.

— Да го екзекутира ли! — възкликна той. — Само през трупа ми.

Бранден се усмихна.

— Това е доста интересен израз.

Лагерът беше много по-различен от този на Чедата. Трите карети и придружаващите ги войници на коне спряха, за да приготвят място за през нощта на малка поляна край един поток. Когато разрешиха на Тори и Маги да слязат от каретата, конете вече бяха отведени надолу по хълма и край потока, а пъстроцветните палатки и знаменца — вече издигнати от безшумните слуги вестри по полегатия склон.

Наоколо цареше тишина и спокойствие, стига човек да не обръщаше внимание на постовете.

Херолф, приел човешки облик, щракна с пръсти и даде знак на група от десетина сиви Чеда, които веднага се разделиха и се насочиха към височината, като се разбираха помежду си с остро пискливо пролайване, сякаш даваха отчет един на друг и на господарите си, което бе наистина много вероятно.

Третата карета пристигна и спря, а от нея пуснаха мама и татко. Тори направи крачка към тях, но охраната го спря с насочено право в гърдите му копие.

— Ако обичаш — намеси се Бранден дел Бранден и нареди копието да се отмести с небрежно махване на два пръста. — Не виждам никакъв проблем. — Той се изправи пред татко. — Предлагам да ви пусна на свобода тази нощ, при условие че не се опитвате да бягате. Вашата дама ще бъде под ваша закрила, но няма да се докосвате до оръжие.

— А в замяна?

Бранден сви рамене.

— В замяна, Ториан дел Ториан, ще ви развържем ръцете, за да можете да се изкъпете и освежите, което лично аз ще предложа на сина ви и неговата дама, както и на... съпругата ви.

Татко се замисли за момент.

— Имате думата ми за тази нощ.

— Отлично... — Бранден щракна с пръсти. — Освободете Ториан дел Ториан от въжетата, ако обичате... но му ги вържете на зазоряване.

Един от войниците, по пагоните Тори прецени, че има офицерски чин, пристъпи напред.

— Ториан Предателя? Приели сте думата на Ториан Предателя?

Достатъчно.

Тори също пристъпи напред.

— Доста смели думи за човек, стиснал меча, докато ние не сме въоръжени.

Отзад чу как мама възкликна, а татко изръмжа.

Застанал съвсем сам, никой от хората не искаше да пристъпи близо до него, Херолф се усмихна и показа прекалено остри, твърде жълти зъби, които разкриваха, че не е човешко същество.

— А, ето един, който проявява завидна смелост, поне наченки на смелост — усмихна се ехидно офицерът и се поклони вдървено. — Аз съм Данар дел Реджинал, нисш изпълнител и втори адютант на служба в Пламенния Род. Лорд Бранден, мога ли да получа разрешението ви да се заема с въпроса на честта тази вечер?

Бранден погледна така, сякаш бе сдъвкал нещо кисело.

— Само до първо докосване — каза той. — Да не виждам повече пролята кръв. — Обърна се към Тори. Всяка следа от веселост изчезнала от лицето му и най-вече от очите. — Ти не си расъл сред нас, затова те моля да не се обиждаш, като подчертавам, че ще се биете до

първо докосване. Аз ще изпълнявам ролята на секундант, за да се уверя, че двете страни ще се отдръпнат след докосването.

Тори кимна, въпреки че усети как вратът му се вдървява.

— Разбирам.

Бранден сви устни.

— В такъв случай, вече сте ми дали обещание, а въпросът чака разрешението си, затова най-разумното сега е да се оттеглите и да си починете. — Той протегна ръка. — Палатката ви е готова. Ще помоля вестрите да придружат дамата до потока.

Отвътре палатката бе осветена от премигващ фенер, закачен на най-издигнатата централна част, точно под малък отвор в копринената тъкан. На земята, направо върху меката трева бе постлана дебела черга. В ъгъла бяха оставени две навити подложки вместо легла, завързани с панделки, стегнати в сложен възел.

Устните на татко бяха побелели.

— Защо го направи?

Тори беше готов да го удари.

— Защото ми писна да си седя и да приемам всичко, въпреки че ти и пет пари не даваш.

Мама го погледна, сякаш наистина я бе ударил.

— Нали не мислиш, че...

— Напротив, точно това си мисли. — Татко поклати глава. — Трябваше да го обуча по-добре.

— Тори — каза мама, — наистина ли си мислиш, че баща ти е страхливец?

— Те го мислят.

Татко се усмихна.

Мама поклати глава.

— И защо? Сигурно защото от момента, в който се предаде, за да спаси моя живот и живота на Маги, се държеше като страхливец ли?

— Да, цялото това свиване и...

— Кое то не ни прави по-малко уязвими за нож в гърлото, когато дойде моментът. — Тя хвана ръката му и я стисна.

— Ако такъв момент настъпи. Изчаках прекалено дълго, за да освободя Тори, Маги и теб. Но все нямаше подходяща възможност.

Мама го погали по ръката.

— Всичко е наред — каза тя. — Ще използваме ситуацията, доколкото можем.

За пръв път говореха свободно, без страх, че някой ще ги чуе.

— Мамо, ти какво знаеше за всичко това?

Усмивката ѝ бе доста странна.

— Казано ми беше... доста през годините. Не съм сигурна доколко вярвах, а и не ми беше особено приятно да мисля по този въпрос. — Тя облиза бързо устни.

Татко протегна ръка и стисна лекичко нейната.

— Да не мислиш, че не знаех, Карин? — попита тихо той. — Това бе едно от много малкото разочарования в прекрасния ми живот с теб. Един чудесен живот, в който всичко бе наред.

— Включително и това. — Тя си дръпна ръката.

— А ти се наслаждаваш на положението ни, на всеки един момент.

— Така съм възпитан, мин алсклинг — каза тихо той.

Тя отвори уста, но не каза нищо.

Тори почти чу мислите ѝ. Бяха убити приятели — и техни, и на Тори, бяха убивали наред, а ти си се наслаждавал! Как е възможно?

Само че имаше нещо в начина, по който татко се държеше, нещо в очите му, което им казваше: „*Мога да се справя, каквото и да ни очаква*“, нещо, което приличаше на погледа, с който бе обходил жестоко избитите пред къщата.

Този поглед казваше *мога да се справя*. Той твърдеше *нали това правя*.

Погледът му не бе приятен, дори и за човек със здрави нерви, но нещо в него напомни на Тори за начина, по който Док Шърв гледаше, когато бе коленичил пред пациент с отворената чанта до себе си, и на чичо Хоузи, когато вземаше в ръка отвертка, за да оправи някой мотор, или на мама, когато сядаше пред компютъра с куп документи.

— На берсмолски думите за стратегия и фехтовка са еднакви — каза привидно небрежно татко, въпреки че в думите му бе скрито много. За миг стисна здраво устни. След това се отпусна и сви рамене. — Е, така да бъде — каза той. — Стореното, сторено. Добре те подхлъзнаха.

— Мен ли? Мен ли са ме подхлъзнали? Единственото, което направиха, бе...

— Ториан. — Той остана неподвижен за момент, а след това безмълвно поклати глава. — Ториан, Ториан... това вече не е Хардуд. Познаваш Тир На Ног единствено от разказите на Хоузи, а те могат да ти свършат работа в някое малко градче във Вандескард, но е съвсем различно да живееш в Средните Владения. Там е... доста по-различно е, отколкото начинът на живот, на който си свикнал. Има по-малко свобода, доста повече усложнения, и то за повечето неща. Аз съм роден там, възпитан съм по определен начин, но ти си възпитан по съвсем друг начин.

Тори никога не бе възприемал баща си като човек, изпълнен с тайни, когото трудно можеш да разбереш, не бе мислил, че обича да усложнява нещата. Нали мама бе тази, която прекарваше дните си пред компютъра, докато се опитваше да вникне в сложните акции и облигации на пазара, а пък чичо Хоузи бе най-доволен, когато се занимаваше с някой сложен механизъм, докато разгадаваше предназначението и начина му на работа. Татко винаги бе изглеждал най-щастлив, когато си свалеше ризата и стиснеше в ръка хилтито, за да оправи оградата.

Татко се отпусна тежко върху кафявата черга.

— Вземи например този Данар дел Реджинал. Да не би да си мислиш, че ме обиди просто така? Че това беше просто липса на възпитание, да подритнеш един затворник? Низш изпълнител и втори адютант? Нищо подобно. Той се опитваше да накара мен да реагирам, да ме предизвика да се бия с него, стига да му предоставех подобна възможност, което означава, че е достатъчно добър и ще даде възможност на някого да провери доколко съм запазил уменията си, докато наблюдават дуела между нас. — Той поклати глава. — Сега ще проверят твоите умения.

— Мога да го победея — каза Тори, с надеждата думите му да звучат по-уверено, отколкото се чувстваше.

Татко изсумтя.

— Смели думи, но откъде си толкова сигурен? А дори и да можеш, разумно ли е? — Той седна с кръстосани крака на чергата и скръсти ръце. — Не. Няма да побеждаваш. Трябва да загубиш, и то по

определен начин. Спомняш ли си, когато се бе научил да се откъсваш от боя по онзи особено дразнещ начин?

На Тори никак не му се нравеше насоката, която приемаше разговорът, както не му се нравеше да критикуват уменията му, но въпреки това кимна.

— Няма нищо лошо в това да се откъснеш — каза небрежно той. — Ако китката ти е достатъчно бърза, откъсваш се и оставяш острието да се отметне настрани...

— Тогава направо да му подложат китката си.

— Точно това е идеята. Не пристъпвай напред, само подчертавай повече от необходимото начина, по който обикновено постъпваш. — Татко се замисли за момент. — Точно така... ти си прекалено запален, но си и прекалено притеснен, че острието на противника е прекалено близо до теб, и затова се държиш настрани. — Той плесна с длан рамото на Тори. — Той ще се насочи към китката ти за опит, ако никога никога не му е залагал този капан, а пък ти ще отдръпнеш своето острие с леко забавяне. Тогава той докосва ръката ти. — Кимна, доволен от себе си. — Би трябвало да се получи.

Тори се замисли.

Никога не се бе лишавал доброволно от точки. Беше масова практика да се преструваш, че си придобил даден навик, да кажем, да пристъпиш напред, преди да атакуваш, или да предприемеш рипост след успешно парирание, а след това да чакаш противника да се върже на номера, като след това очаква погрешната тактика. Само че Тори никога не бе прибягвал до подобно нещо, за да загуби точка, и идеята никак не му допадна.

Само че татко, изглежда, отлично знаеше какво говори. Тори го погледна право в очите.

— Ще имам възможност да постъпя както каза — заяви той, въпреки че не бе напълно уверен. — Но ще имам и шанс да се бия както трябва, не просто да понеса един удар.

Татко кимна.

— Това лесно може да се уреди. На подходящото място и в подходящо време.

Вечерята бе лека: тънки резенчета пушена риба и туршия, измита със студена вода, никакво вино, а час преди това — ледена баня, която отпусна мускулите му, въпреки че трябваше да впрегне цялата си воля, за да постигне този ефект.

Тори се съблече и остана само по къси до коленете панталонки, използвани в дуелите, взети назаем от Бранден дел Бранден, но отклони предложението на другия младеж един от слугите вестри да му превърже слабините. Вместо това отдолу си obu все още мокрите слипове.

Усещаше в устата си вкус на метал, дишаше внимателно и равномерно, обръщаше внимание на всяка своя стъпка, а ръцете все му пречеха. Част от ума му се бе скрил в някаква своя невидима ниша, усещаше гениталиите си болезнено стегнати, а в същото време, друга част от мозъка му работеше аналитично, почти механично, сякаш тялото му бе машина с дистанционно управление и се наблюдаваше на камери, монтирани на разстояние, а не през собствените си очи.

Значи ето как действа страхът. Усещаш се някъде на разстояние. Не беше чак толкова зле. Много по-стряскащ бе начинът, по който Херолф бе седнал сам, широко ухилен, защото усмивката съвсем не придаваше приятелско изражение на Чедата. По същия начин те оголваха зъбите си, когато бяха готови да разкъсват, да убиват.

На смрачаване забиха факли по края на поляната, а слугите вестри коленичиха и изчистиха импровизираната арена от корени и камъни, загладиха всичко с ръце, сякаш масажираха земята и я оставиха съвършено равна.

Лъскавото лице на Данар дел Реджинал бе осветено от трепкащата светлина на факлите. Той бе застанал над плосък махагонов сандък, подпрял едната си ръка на хълбока, свил другата в юмрук и отпуснал брадичка на нея, потънал в мисли. Пръстите му погладиха ефеса първо на една от сабите, а след това на втора, докато най-сетне избра третата.

Подаде я с ефеса напред първо на джуджето, което се приведе над нея и я подаде също с ефеса напред на Тори. Младежът не бе сигурен, но усети нещо успокояващо в присъствието на джуджето, в начина, по който то го погледна изпод гъстите си вежди.

Тори обвини здраво ръкохватката.

— Този ли ще използвам?

Вестрито поклати едрата си глава.

— Не, благородни — отвърна почтително то. — Вторият адютант избра тази сабя за следната цел. Можете да я предпочетете или пък да му позволите да избира между нея и други две, които сам посочите, а вие самият ще изберете между останалите.

Тори върна меча на джуджето и извиси глас:

— Използвай тази, Данар дел Реджинал. Аз ще си използвам моята. Твоите слуги в кучи облик ми я отнеха.

Данар дел Реджинал кимна, след това вдигна ръка, когато Бранден дел Бранден излезе от тълпата, за да прошепне бързо няколко думи.

— Ти, разбира се, имаш право да я предпочетеш.

Но знаеш ли, в нея има нещо... магическо. Бих искал да я проверят за заклинания, или пък можеш да ми я предложиш аз да я използвам.

Тори се изсмя по възможно най-обидния си начин. Данар дел Реджинал стисна зъби.

— Много добре. Постъпи, както желаш. Но ако избереш моята сабя, аз ще поискам сабята на баща ми или третата, която носехме. Всичките са направени от един майстор. Избирай.

Маги се усмихна така, че Тори го прие за насърчение, а може и наистина да бе така, ако не бе кръстосала пръсти, за да ги спре да треперят.

Тори също сви пръсти, за да ги спре да треперят.

Данар дел Реджинал забеляза движението и се изсмя, докато се протягаше към сабята, която джуджето вече бе предложило на Тори.

— Както предпочиташ.

Тори се постара лицето му да остане безизразно и спокойно, поне се надяваше да изглежда така, докато заставаше в позицията срещу Данар дел Реджинал.

Вечерният хлад по тревата пронизваше краката му, промъкваше се между пръстите, вятърът запрящаше студени валма в голите му гърди. Когато вдигна ръце и се протегна, студът оципа влажните му мишници почти болезнено.

Трябваше са внимава къде стъпва, реши той. Това съвсем не бе клубът по фехтовка, нито пък приземният етаж вкъщи. Там, дори когато татко бе пръснал дребни неща или пирони, или дори някакви

играчки, Тори винаги разчиташе, че има стабилна основа под краката си, макар и да не е равна, а той не бе свикнал да провежда срещи на хлъзгаво.

Нямаше никакъв проблем. Лентата за фехтовка би трябвало да е почистена и от пот, и от вода в почивките, но понякога това не се правеше, а татко отдавна бе научил Тори да се държи здраво на крака и да е особено внимателен и съсредоточен, когато стъпваше по хлъзгава или неравна основа.

Тори винаги бе смятал, че татко прекалява с тези неща. Беше прекарал излишно много часове бос на поляната пред къщата, заслонен от дърветата по самия край, докато двамата се биеха в свободен стил, дори се случваше да прескачат градинските мебели или да използват за опора стария пън на дъба или масата за пикник. Това според него би трябвало да изостри усета на Тори към различните позиции, но в истинска схватка бе напълно ненужно, защото не можеш да шариш наляво или надясно по тясната ограничена лента за фехтовка.

Тогава се стараеше, за да бъде доволен татко, като отдавна бе решил, че това е единственият смисъл, въпреки че не виждаше никаква полза от него. Беше забавно, когато запозна останалата част от екипа в колежа със свободния стил, защото на лентата не се научаваш как да се извиваш наляво и надясно, нито пък как да се впускаш в атака, която уж ще те пропусне, без да бъдеш докоснат.

Това бе напълно безполезно.

Пак грешка, помисли си той. Нищо, Тори бе грешил и преди. Всъщност и сега.

Данар дел Реджинал вдигна меча, завъртя го в елегантен поздрав първо към заобикалящите ги, после към планините, сетне към небето и накрая към Тори.

„Много мило от негова страна, че ме включи“ — помисли си Тори и въпреки че се бе пошегувал със себе си, страхът му не намаля.

Не че имаше кой знае от какво да се страхува. В действителност нямаше. Рана, получена в дуел, е доста по-малко болезнена, отколкото случаят, когато падна от ябълката на семейство Томпсън и си счупи крака. Поне така беше, до първата рана, нанесена в двубой.

Той отвърна на поздрава на Данар дел Реджинал с един от своите поздрав, типичния за фехтовчиците поздрав, различен от всеобхватния замах на опонента си, след което скъси разстоянието с

три бързи крачки, с меча пред себе си в съвършена линия, сякаш се опитваше да докосне подмишницата на другия мъж.

Върховете на оръжията им се кръстосаха предпазливо няколко пъти.

Ако татко беше прав, че целта на дуела е да бъдат изпитани качествата и уменията на Тори, да се провери издръжливостта му, колкото по-бързо приключеше всичко, толкова по-добре. Когато Данар дел Реджинал се протегна колебливо в сиксте, Тори парира, след това освободи острието, отстъпи назад, като едва-едва прекрачи линията.

Данар дел Реджинал настъпи, протегна се към стомаха му и...

По-късно всичко се изясни. Той му бе предоставил типичната при бой с шпаги цел — китката си. Само че врагът му не се стремеше просто да го рани, истинското му намерение бе да ликвидира Тори.

Точките при повечето двубои с шпаги, както и повечето дуели, се печелеха с атаки, насочени към ръката или крака. Тук не ставаше въпрос за любезно и внимателно отношение, истината бе, че крайниците бяха най-уязвими при нападение. Ето защо шпагите се бяха сдобили с такава популярност. Първоначално фехтовчиците ги обучават да отбелязват точки с удари в триъгълника от раменете до слабините, все едно че единственият начин да спечелиш дуел е, като нанесеш смъртоносна рана, затова често се случва да получат нараняване по китката или ръката, коляното или пръстите. При истинските дуели, фехтовчик, обучен да се бие с шпага, имаше същите предимства пред бойците с рапири, като каратист с черен колан пред някой боксьор.

Само че това съвсем не бе целта на Данар дел Реджинал.

Тори задържа върха на Данар дел Реджинал със своя и му попречи да го засегне, а върхът бе на сантиметри от гърдите му. Завъртя китка, без да изпуска вражеското острие, така че то остана под неговото, натисна и отблъсна меча на противника си, така че неговият вече бе в по-изгодна позиция.

Тори протегна оръжието си и пристъпи напред. По дяволите, ако загуби след първото докосване, това копеле смяташе да го убие. Едно

докосване високо някъде по ръката щеше да прекрати двубоя и тогава Тори щеше да отбие противниковото острие, докато се оттегляше.

Само че острието на Данар дел Реджинал не му остави много възможности, когато нападна с пълна сила в момента, в който Тори проби гарда на противника си с такъв замах, че ефесът се опря в гърдите на по-едрия мъж. Той отстъпи крачка назад и дръпна ръкохватката от омекналите пръсти на Тори.

Някой изпищя.

Данар дел Реджинал изглеждаше по-скоро шокиран, отколкото в агония, когато пръстите му изпуснаха меча и се протегнаха към ефеса на оръжието на Тори, сякаш имаше някакво значение дали ще успее да го изтегли от гърдите си. Устата му се отвори и понечи да каже нещо, но единствените звуци бяха ужасно бълбукане и нещо като ръмжене.

Очите му блестяха с почти демонична светлина на трепкащите факли, когато се взря в Тори и задържа погледа му.

В следващия момент те станаха като стъклени, напълно безизразни, и Данар дел Реджинал се отпусна, извит на една страна на тревата, изпусна се, причинявайки ужасна смрад, която лиши смъртта му от елементарно достойнство.

Бранден дел Бранден застана пред Тори с побелели устни, извадил меча си.

— Спри — каза той, въпреки че Тори не правеше абсолютно нищо, а само стоеше, без да помръдва. — Прекрати — продължи той. — Ториан дел Ториан успя да... пусне първа кръв. Въпросът е приключен. — Обърна се и подхвърли оръжието си на един от слугите вестри, който умело улови меча във въздуха и забърза нанякъде с него.

— Браво, млади убиецо — каза подигравателно той.

Тори поклати глава.

— Не исках. Само трябва да кажа, че той се опитваше...

— Разбира се — отвърна Бранден дел Бранден, без да се старае да прикрива сарказма си. — Той се опитваше да те убие, а единственият начин, по който можеше да се защитиш срещу един очевидно доста по-неумел противник, бе да го промушиш. Не можеше ли просто да го порежеш по ръката и да се защитаващ, ако той ти бе нанесъл някаква обида, но очевидно не, това щеше да те затрудни прекалено много.

— Ти не разбираш — каза Тори. — Той се опитваше да ме убие. Аз просто се опитвах... — Не успя да продължи. Дали Бранден дел Бранден щеше да приеме, че Тори доброволно се опитва да загуби? Едва ли. — Просто се стараех да не ме убият — каза той.

Бранден дел Бранден очевидно се стараеше да запази самообладание и успя.

— Разбирам — отвърна тихо той. — Ако някога се случи да те предизвикам, то ще бъде до смърт, а не до първа кръв. — Устните му се изкривиха в нещо като усмивка. — Бих искал да ти спестя неприятностите да се занимаваш с мен, да ме разиграваш, докато не откриеш един-единствен замах, с който да ме убиеш. — Той се обърна към татко и се поклони сковано. — Ториан дел Ториан старши — каза той. — Поздравявам те за уменията на сина ти, въпреки че не мога да те поздравя за останалата част от възпитанието му. — Той се обърна към стражите. — Обещанието им важи до зазоряване. Оковете го точно преди това.

Херолф, водачът на глутницата, отметна глава назад и се разсмя.

ГЛАВА 14

СРЕБРОЧЕЛ

Фрида... не, Фрея... вършеше нещо край огромната печка в ранния утринен хлад, когато Иън, все още полузаспал се заклатушка към вратата и се уви в наметалото.

— Някакъв проблем ли има? — попита тихо тя. И Харбард, и Хоузи лежаха на леглата си, покрити с тънки одеяла, а Иън нямаше как да разбере дали наистина спят или просто са се отпуснали по гръб със затворени очи и си почиват. Стареите, както се оказа, нито хъркаха, нито се въртяха насън, нито се мятаха в леглата си.

Той поклати глава.

— Просто трябва да отскоча до нужника — отвърна той.

Тя се усмихна.

— Намира се...

— Знам къде е. — Той поспря за момент. — Ти не си ли спала?

Тя поклати глава.

— Мога да мина и без сън, когато се налага — отвърна тя тихо и погледна към леглата на Хоузи и Харбард. — А тази нощ имаше доста за вършене. Преправих някои от дрехите на Харбард за теб, а и докато сготвя... но всъщност няма защо да стоиш и да слушаш бръцолевенето на една старица, докато имаш нужда да се облекчиш, Иън.

Той затвори огромната врата зад себе си и пристъпи навън в бледосивия сумрак точно преди зазоряване.

По нищо не личеше, че навън е ставало нещо, освен ако не обръщаш внимание на това, как земята бе изорана около бунгалото. Беше тихо, може би дори прекалено тихо, като се изключи тръскането на пера от време на време, когато един от гарваните, кацнали на стрехите, се будеше за кратко, за да се настани по-удобно.

— Добро утро — каза той.

— Благодаря ти — отвърна левият.

Иън почти загуби контрол на пълния си до пръсване мехур.

— И на теб, Иън Силвърстоун, добро утро — продължи той. Гласът му бе дрезгав и натрапчив. — Струва ми се, че си спал добре. Май за последен път за много време напред. Или дори завинаги. — Погледна го втренчено, или поне му се стори, че гледа втренчено. Иън не можеше да разгадае изражението на птицата. Винаги му се струваше, че гарваните се втренчват страховито. След това се нагугуши, изтръска перата си, подскочи във въздуха и се извиси в кръг, за да изчезне в тъмното.

Другият гарван изграчи приглушено.

— Но обръщай много внимание на Мунин, Иън Силвърстоун, той винаги вижда тъмната страна на нещата. Всъщност е великолепен гарван, с невероятно умела човка, с която вади всички дребни гадинки от врата ми, но си остана един стар циник. — Той сведе човка. — А аз съм Хугин и ти пожелавам всичко най-добро, докато не се срещнем отново. — Той разпери широките си лъскави криле, скочи във въздуха и се понесе ниско над земята с широк размах, а после се издигна към тъмното небе.

„Върхът! — помисли си Иън. — Снощи някакъв леден гигант се опита да ме изяде, а днес едва не си опиках гащите, след като ме заговориха Хекъл и Джекъл от Тир На Ног. И продължават да ми казват Иън Силвърстоун, сякаш съм някаква незалепаща повърхност.“

Той се упъти към нужника и реши поне пред себе си да твърди, че неудържимото треперене, което го обзе, се дължи единствено на утринния хлад.

Когато се върна, сивото в далечните дървета вече бе добило зеленикав оттенък, а Харбард... за Иън бе невъзможно да мисли за него като за Один; Харбард и Хоузи вече бяха на масата, а Фрея им бе сипала внушителни купчинки все още димящо месо и баница с някакви неизвестни зеленчуци и вече бе готова с чая.

Иън седна на стола, който тя му предложи, и отхапа. Месото, каквото и да беше то, Иън предпочете да не пита, изглеждаше крехко, но се оказа малко жилаво, въпреки че никой друг не забеляза.

Очите на Харбард, макар и безжизнени, тази сутрин бяха наред.

— Най-добре да ядете и да се отправяте на път, нали, Орфиндел?

Хоузи кимна.

— За мен е най-добре да тръгвам. — Той размаза капка чай, паднала на масата. — Обещах на Иън да се погрижа да се прибере у дома.

— Така ли? — Харбард погледна скептично Иън. — Той си спечели цяла ферма, като те пренесе надолу по планината, но ти съвсем не си в състояние да го възнаградиш сега, най-малкото не му е дошло времето.

— Не. Не става въпрос за дом тук. Той има нужда от Скрит Проход. За да се върне в своя свят.

Харбард се замисли за момент.

— Не.

— Не, защото не знаеш такъв, или не, защото няма да ми кажеш?

— Не, защото не можеш да продължиш сам, Орфиндел. Прекалено стар си за това, прекалено слаб. Имаш нужда от шампион.

— Може и да е точно така — отвърна равнодушно Хоузи. — Аз се наех да го върна жив и здрав...

— Да, но не си обещал, а...

— Чакай малко — прекъсна го Иън. — Как така не бил обещал? Ти пък как разбра?

Погледът на Харбард бе леден също като студения вятър, който бе блъскал Иън в гърба тази сутрин.

— Не обичам да ме прекъсват, Иън Силвърстоун. Не си го позволявай отново.

— Съпруже... — намръщи се Фрея. — Не ти позволявам да говориш така на госта ни.

— Както кажеш, както кажеш. — Харбард вдигна примирено ръце. — Този път ще го оставя да му се размине.

— Отговори на момчето — добави тихо Фрея. — Той си извоюва това право, да не кажа и повече.

— Аз...

— Отговори на момчето.

Харбард се намръщи.

— Е, добре, де. Първата причина, поради която знам, че той не е давал обещания, е, че обещанията го обвързват много повече, отколкото можеш да си представиш и едно негово обещание изобщо няма да подлежи на коментар. Другата причина е, че той определено

не знае дали тук наоколо има или няма Проход, а той не би обещал нещо, което не е в състояние да изпълни. — Харбард сви рамене. — Обаче ако сърцето ти е от плява и вода, вместо от мускули и кръв, аз лично ще те заведа до някой Скрит Проход, който може да те изведе у вас, не че има... наблизо.

Иън се насили да се усмихне.

— Що не 'земеш да ме напиеш, та да ми дойде кураж?

— А?

— Или пък ако 'земеш да ми навиваш на главата още малко, току-виж нещата се променили. Искам да кажа, че ако „сърцето ми е от плява и вода“, ще ми помогнеш да се върна вкъщи? Ако съм един страхлив боклук, ще ме измъкнеш от тази каша? Ти да не ме имаш за вчерашен? — каза той.

Харбард се ухили. Иън го виждаше усмихнат за пръв път. Липсваше му преден зъб, но останалите бяха прави, бели и всички си бяха на място.

— Това изцяло зависи от гледната ти точка, малкия.

Иън откри, че Харбард му харесва, но някак си не му вярваше напълно. А пък у Хоузи имаше нещо, което създаваше доверие, нещо, което при Харбард го нямаше.

Нещата опираха именно до това. Той вярваше, че ако тръгне след Хоузи, може да се окаже опасно, но така нямаше да бъде предаден. Харбард пък лесно можеше да пусне тялото на Иън в никому неизвестен гроб и повече дори да не се и сети.

— Оставам с Хоузи.

— Чувствам се поласкан и приемам решението ти — погледна го Хоузи. — Ти ще ни прекараш ли от другата страна? — попита той Харбард и се обърна към него.

Мъжът кимна.

— Може да се уреди. — Погледна демонстративно Фрея, а тя поклати глава.

За миг лицето на Харбард помрачня, а жената не откъсна поглед от неговия, макар и само за минута.

— Не е честно да се моли за подобно нещо — каза тя.

— Тогава не моли, жено — отвърна той. — Но ако ти не го сториш, ще го сторя аз.

Тя изсумтя.

— Да не би молбата ти да има някаква тежест? Не си разменил и две думи с момчето, излезе и уби Мразника не заради това момче, а защото той прояви наглостта да заплаши дома ти и ти сега реши, че това ти дава правото да го молиш...

— Аз съм си аз.

Хоузи се усмихна.

— Според мен трябва да внимаваш, когато го казваш това, младежо. — Той се изправи и помести стола назад. — Сигурно очакваш много.

Лицето на Харбард се сви намръщено за миг, но мигът бързо отмина. Той вдигна примирено ръце.

— Да бъде, както ти казваш, жено. За нищо няма да моля.

Хоузи пристъпи към вратата и свали наметалото си от закачалката.

Фрея седна до Иън и го погледна в очите.

— Не те моля за нищо — каза тя и вдигна ръка, за да спре ръмженето, което се разнесе от Харбард. — Само искам да ти кажа, че ако Брисингамен попадне в ръцете ми, този път ще го пазя по-добре от миналия. — Усмивката ѝ вдъхваше доверие, но не беше ослепителна, не замъгли мозъка му, нито пък го остави с болезнена ерекция. — Кълна се.

Хоузи вече си бе наметнал пелерината, наместил колчана и повдигаше раницата на гърба си.

— Нещата никога не остават същите — каза той.

Фрея се обърна към него, а по устните ѝ пробягваше едва доловима усмивка.

— Аз съм си все още същата, Орфиндел — каза тя. — Или трябва да ти казвам Арвиндел, или Орфиндел, или Ирендел, или Хоузи, или каквото и да е истинското ти име.

— Ти винаги си била и винаги ще си останеш Фрея — каза той. — Имаше време, когато бях готов да тръгна да я търся, за да мога да ти я дам — усмихна се Хоузи.

— Имаше време, когато ти ми я даде.

Ето. Каза го. Хоузи не бе просто Орфиндел, нито пък елф, нито Старей, или както там се наричаха. Той бе Майстора. Иън потръпна. Чичо Хоузи на Тори, приятелят, с когото Иън пътуваше, се оказа самият Майстор.

Обреченият Майстор?

Да бе, ама защо не? Закусваше с Один и Фрея, защо пък спътникът му да не бе онзи, който бе построил всичко важно и значимо, бащата на джуджетата, същият...

— А ти позволи да бъде счупена и разпръсната — отвърна Хоузи и тихите му думи прекъснаха мислите на Иън. — Предполагам, че вече не би го допуснала, защото божествата на плодородието вдъхват много повече доверие, когато се оттеглят, отколкото в активния си живот, нищо че силите им намаляват.

Тя пристъпи към него, след това спря и скръсти ръце.

— Да не би да мислиш, че няма да мога... да го убедя, него, или дори и теб? Да не би да ме предизвикваш? — Устните ѝ се усмихваха, но очите ѝ не трепваха.

Хоузи сви рамене.

— Мисля, че няма значение. Мисля, че ти си убедена, че целта и начините за постигането ѝ са така преплетени, че вече не би се опитала да ме прелъстиш, мен или Иън, само и само за да си върнеш Брисингамен, защото мисля, че си убедена, че да притежаваш огърлицата, носи проклятие, равносилно на убийството заради Златото на Отер.

Единственото око на Харбард проблесна застрашително и той се надигна с дълбоко ръмжене в гърлото.

— Какво иска да ми каже Вековният Бог? — попита Хоузи. — Да не би да си готов да признаеш, че тогава си бил по-млад и по-гневен? Може би ти се иска да кажеш, че твоят вид никога не е бил отговорен за това, как използва мощта си? — Хоузи поклати глава с тъга. — Едва ли. Мисля, че всички ще се съгласите.

Харбард кимна бавно.

Хоузи бе закопчал меча си, праметна лъка през рамо, но все още не го бе закрепил.

— Иън, време е да тръгваме. Харбард? Ще бъдеш ли така любезен да ни превозиш до другата страна. И то веднага ако е възможно.

— Да.

Фрея подаде на Иън голяма издута кожена торба.

— Тук има по един кат дрехи и за двама ви, храна за из път и една дрънкулка, както обещах — каза тя.

Харбард се замисли за момент.

— И още нещо, сигурно — каза той. — Благословията ти за момчето.

Тя поклати глава.

— Моята благословия ли? Той вече я има. — Тя докосна устни с пръст, а след това ги положи на челото му. — И винаги ще бъде с него.

Ограждението за коне около лебедката беше празно. Виждаше се само коритото със странна на вид вода, няколко наръча слама и малко зърно в широк съд. Ограждението имаше формата на U. Единият ръкав стигаше на няколко метра от реката, а другият се изкачваше по крайречието около тъмна пещера в задигнатия бряг.

Харбард първо стовари купата сено от лявото си рамо, а след това пусна и торбата зърно от дясното с такъв замах, че Иън си помисли, че зърното ще се разпилее, а след това пхна два пръста в устата си и изсвири.

Прозвуча далечен тропот на копита и два коня изскочиха от пещерата с подскоци, които скъсиха разстоянието много по-бързо, отколкото Иън си мислеше, че е възможно.

Само че единият не беше точно кон. Конете нямаха по четири крака от всяка страна, които да се движат в пълен синхрон с бързина, несвойствена за нормалните коне.

— Слейпнир — каза Харбард, когато животното спря пред оградата и изсумтя с огромна сила, та около ноздрите му се разлетя толкова прах, все едно че бе ударил с копито.

Беше огромен, сигурно поне колкото породата Пършеран или Клайдсдейл, но по-дълъг. Нямаше нищо елегантно или приятно, когато човек погледнеше сплъстената сива козина и дългата несресана грива, която заприлича на Иън по-скоро на брада на старец, отколкото на конска грива.

Ноздрите му бяха с размерите на юмруци, разширени докрай, докато той риеше земята с копито.

Погледът, с който удостои Иън, може и да не беше особено любезен, но излъчваше интелигентност. Той задържа погледа на животното.

— Как успява оградата да удържи това не...

— Него — поправи го тихо Хоузи и го посочи с палец. — Него.

— Как го удържа?

Усмивката на Харбард беше рязка.

— Ограждението няма за цел да го държи вътре, а да пази другите навън. За да не бъдат изядени. — Той протегна на дланта си кървав къс месо и го подаде на коня. Мускулите под копринената кожа се стегнаха като въжета, главата на Слейпнир се стрелна напред също като нападаща змия и парчето месо изчезна. В същия миг Слейпнир се извърна и затича в галоп към пещерата. Иън трябваше да вдигне ръка, за да се предпази от облаците прах.

— Останал е при мен — каза Харбард по-тихо и замислено, отколкото Иън го бе чувал преди — поради същата причина, поради която и Фрея е с мен. Той е пожелал така, не аз. — Повика другия кон.

— Среброчел — каза той.

Конят бе черен, катраненочерен, черен като нощта, чисто черен, а козината му не блестеше, освен светлото петно на челото, от което започваше дългата, никога неподстригвана грива. И той бе огромен, но не толкова внушителен, колкото Слейпнир и си имаше нормалните четири крака, въпреки че те изглеждаха много по-дебели и яки.

В очите му Иън забеляза същия поглед: интелигентност, но без следа от любезност или топлота.

— Среброчел — прошепна Хоузи, пристъпи напред и вдигна ръка към муцуната. Ноздрите се разшириха също като на Слейпнир и за момент на Иън му се стори, че ще ухапе Хоузи, но той търпеливо позволи да бъде докоснат. — Отдавна не сме се виждали. — Обърна се към Харбард. — Мислех, че отдавна е умрял. А Сърт?

— Фрея мислеше, че Сърт е тръгнал след него — кимна Харбард. — Аз също. Браги пък беше убеден, че е така. Само че той се появи преди няколко години и аз реших, че няма защо да го отправям. Фрея го язди понякога, когато и двамата са в настроение.

— Ами ти?

Харбард поклати глава.

— Не. — Извади една сбръчкана ябълка и я подаде на Иън. — Подай му я върху широко отворената си длан. Изпъни силно пръстите, да не забравиш! Той няма да те ухапе, но ще иска да си вземе ябълката.

Иън постъпи точно според инструкциите и конят изпръхтя над ръката му и пое ябълката на една-единствена хапка, която остави Иън

невредим, но силно впечатлен.

— Можеше да ми откъсне пръстите — отбеляза той.

Харбард се разсмя.

— Можеше да ти откъсне ръката чак до рамото, ако му се приискаше. Това е Среброчел, самият Слейпнир му е баща с една от най-изключителните кобили на крал Улаф: наполовина кон, наполовина аезирец и наполовина магъосник.

Не станаха ли прекалено много половинките, помисли си Иън, но не го каза. Харбард не носеше на майтапи.

— Среброчел — рече Хоузи, — би ли ни придружил? Тръгнаха сме за едно от Вековните Градища и много скоро може да ни трябва бързият ти бяг.

Иън не се бе качвал на кон от детските си години, когато бе на лагер, но мисълта да язди, вместо да върви пеша, му се понрави.

— Ще се редуваме.

Хоузи го погледна така, сякаш изобщо не бе слушал, което може и да беше вярно.

— Среброчел може и да носи това, което се налага, и когато се налага. Но ние няма да го яздим, за да не си хабим собствените крака, а единствено ако сме в беда. — Той се обърна отново към коня. — Ще ти бъде ли приятно, Среброчел?

Иън не се учуди, когато конят кимна и гривата му се люшна като множество камшици. Нямаше да се учуди и ако проговореше. Животното отстъпи назад, след това се обърна и затича в лек галоп към оградата, прехвърли я с такава лекота, че Иън остана сигурен, че може да скочи три пъти по-високо и пет пъти по-далече, а след това заситни и застана пред Харбард, който нежно го потупа по муцуната.

— Хайде, ела — каза Харбард. — Ще трябва да впрегна Слейпнир за лебедката. Денят напредва, фериботът ни чака. — Той погледна Иън в очите. — Сбогом, Иън Силвърстоун. Вслушвай се в думите на Орфиндел, защото той знае също толкова, колкото...

— Колкото може да си позволи — довърши вместо него Хоузи с усмивка и намести раницата на рамо.

ГЛАВА 15

ОГНЕНИЯТ ХЕРЦОГ

Карин Рьолке Торсен отдавна бе изгубила способността си да изпада в паника. А и тя не беше от хората, които лесно губят самообладание.

Това си бе семейна черта. Когато татко ѝ си отрязва два пръста на комбайна, най-спокойно влезе в къщата, взе слушалката със здравата си ръка, докато се упътваше към банята, откъдето да се обади на Док Шърв, за да не цапа повече килимите на мама с кръв.

Мама пък веднъж откри двама непознати: единият бе това, което тя нарича негро, а другият не говореше и дума английски. Бяха се скрили в курника рано сутринта и тя просто ги покани на закуска. Не се паникьоса, най-спокойно събуди татко и въпреки че Карин не трябваше да разбира, татко ѝ каза по-късно, докато двамата се миеха, да извади старата му пушка, 45-и калибър. Провери внимателно дали е заредена, свали предпазителя и я бутна в чекмеджето, където стояха сребърните прибори, точно зад стола на татко. Така и не му се наложи да насочва пушка към Ториан и Хоузи, разбира се. Вместо това ги нае като общи работници за фермата.

Късно една вечер, докато беше още в гимназията, на задната седалка на стария шевролет на Свен Хансен, стана ясно, че този път той няма да се задоволи само с целувки и опипване. Карин престана да се опитва да си издърпа китките от едрите му силни длани и се отпусна на седалката, след което бавно и тихо му обясни, че или ще спре незабавно, или го очакват последствия, с които едва ли ще съумее да се справи. И наистина всичко бе прекратено незабавно и така не ѝ се наложи да открива колко трудно би било да се опитва да му отхапе пениса. Нещата приключиха още тогава, а по-късно двамата със Свен станаха приятели, е, поне донякъде, след като той се ожени за Санди.

Тя се бе справила. Това бе част от семейното ѝ наследство.

Всичко зависеше от това как ще подходиш към нещата. Обмисляш внимателно ситуацията, прехвърляш наум всички възможности и избираш най-разумното. Единственият случай, когато

можеш да си позволиш да викаш и кряскаш и да подскачаш, е, когато вземеш решение, кое е най-доброто, а Карин никога не успя да реши кое е най-доброто. Винаги оставаше още един начин. След две години, прекарани в Макалистър, тя се убеди, че иска да се върне в Хардуд, където познаваше всички, без да изпитва никакво желание да се премести в големия град, както постъпваха другите. В градчето се чувстваше изключително добре. Обичаше да седне със Санди Хансен и да си говорят или за незначителни неща, или просто да помълчат, доставяше ѝ удоволствие да пазарува по каталог преди и да обсъжда плетките с Мини Хансен. Беше ѝ приятно да си побъбри със стария Том Норвалд, когато отиваше до пощата, за да изпрати някой колет, а пък на връщане се отбиваше в магазина, за да купи от бекона с повечекко месо, нарязан хартиено тънко, с което би се заела единствено Вики Теглунд.

Искаше да е в града, но нямаше никакво желание да прекара посредствения анонимен живот като толкова много хора там.

Освен това харесваше Ториан и го желаше.

Дори когато се оказа, че е бременна, най-сетне, защото се бе опитвала да съобрази цикъла си с ваканциите в колежа и уговорените срещи с Ториан, а той се оказа много по-хитър, отколкото тя си бе въобразявала, дори тогава, обясни направо нещата на Ториан и му заяви, че възнамерява да завърши, нищо че е бременна, след което ще се прибере у дома, за да си гледа детето, а той да избира или да се ожени за нея и да ѝ позволи да се занимава със семейните средства, или да ѝ предостави достатъчно от скритите си резерви златни монети, с които да се издържат с бебето. И в двата случая нямаше никакъв проблем.

Той се ожени за нея, разбира се, както тя предполагаше, че ще постъпи.

А и Хоузи не каза нищо, въпреки че се усмихна многозначително, както тя предполагаше, че ще постъпи.

Анализите на метали струваха много скъпо, но известно количество от домашно претопените кюлчета се превърнаха във внушителна купчина банкноти, които тя обърна в ценни книжа, които пък превърна в още повече ценни книжа.

И така, скоро, когато дейността ѝ потръгна и тя изкарваше достатъчно, за да оправдае заниманията си, те купиха имота на старите

Халворсен и заживяха, според нея, един великолепен живот. Не беше трудно да се търгува с ценни книжа, стига да не си прекалено алчен, да имаш желание да работиш упорито, да си признаваш грешките и никога да не се оставяш да бъдеш победен. Карин не беше алчна, упоритият труд не я плашеше, грешки понякога се случваха, а да не се оставяш да бъдеш победен бе задължително.

А пък беше толкова приятно. Всичко. Да отглеждаш дете бе приятно, също като да се занимаваш с градината, но на бързи обороти. Градинарството също бе приятно, стига да знаеш, че няма да останеш гладен, ако нещо не се получи. Поддържането на къщата също не бе никакъв проблем, особено пък след като работата можеше да се разпредели и с още двама възрастни, а и когато разполагаш с достатъчно пари, за да не ти се налага да се лишаваш от нищо, е винаги така. Майка ѝ вечно пазеше остатъците от сапуните, за да ги събере в нов калъп, докато Карин изхвърляше прекалено малките остатъци от използваните сапуни.

Страхуваше се, че за да се радва на такъв живот, ще ѝ се наложи да напусне Хардуд, но градчето ѝ пасваше до съвършенство.

А оставаше и Ториан. С него човек се разбираше толкова лесно, бе изключителен в леглото, дори и след всичките тези години, и не спираше да се удивлява на живота през втората половина на двайсети век. Той самият бе невероятен и в нещата, които искаше или не искаше, и в това, което можеше или не можеше. В личния им живот бе честен до грубост, освен когато ставаше въпрос за миналото му. По този въпрос отказваше да говори и накрая тя престана да пита. Понякога, за нейно щастие, я отменяше в готвенето за цяла седмица, оправяше леглата, переше, без да вдига много шум, но никога не чистеше пода, под какъвто и да е предлог, освен ако не ставаше въпрос за пода в хамбара. С изключение на малкото случаи, когато Тори бе извършил нещо наистина опасно, като например, още прощъпалник, да се заиграе с кухненския нож, Ториан никога не му бе вдигал ръка, но настояваше Тори да умее да върти меча умело като в истински дуел, не просто за удоволствието от спорта.

Е, сега вече нещата си идваха на мястото. Шантавите разкази на Хоузи, които винаги започваха така, все едно че бяха вълшебна приказка, се оказаха истина. Ториан наистина бе някакъв шампион и сега беше загазил, задето бе освободил Хоузи (и също така се

предполагаше, заради кражбата на златните монети със странните знаци и неизвестния лик на тях) и ги чакаха беди.

Да, тя наистина беше уплашена. Нападението на Чедата я бе ужасило много повече от всичко, което ѝ се бе случило, но Ториан се появи, преди да успеят да я отвлекат завинаги, и дори с нож, опрян на гърлото му, той се бе справил.

Нейният Ториан можеше да се справи.

Карин Торсен се отпусна в каретата и му се усмихна. Той бе настанен диагонално срещу нея. Пазачът, седнал до нея, не искаше двамата да са точно един срещу друг, а и бе постъпил много разумно, като не седна до Ториан, защото дори и окован, Ториан можеше да го победи, ако беше достатъчно близо.

Но така, както му бяха вързани китките отпред, а глезените — оковани плътно един до друг и занитени към дебела скоба на пода на каретата, той нямаше възможност да рита. Тънката тел, опасала врата му, бе занитена към подобна скоба на тавана. Ако се опиташе да се изправи на мястото си, щеше веднага да се удуши.

Ториан само ѝ се усмихна окуражително.

Каретата зави и пътят отново изчезна, а на Карин ѝ се стори, че виси над ръба.

Само че този път долу се виждаше Градището.

Фалиас изглеждаше така, сякаш бе издялан на върха на планинския масив от някой архитект гигант, който просто бе изрязал и премахнал всичко, което не подобаваше на Градището. Кулите и бойниците се издигаха високо, но не по-високо от мястото, където би трябвало да се намира върхът. Склонът бе оставен терасовиден с прозорци по стените, някои заобиколени от крепостни валове и балюстради, а други с малки, леко наклонени площади, които служеха за покриви на по-ниските нива.

Бе очаквала да види нещо строго и сиво, но Градището се оказа потънало в зеленина и позлата. На много от площадите растяха огромни дървета и бяха отгледани вълшебни градини, на някои от по-високите имаше лехи със зеленчуци или жито, които, независимо от терасите и височината ѝ напомниха за полята около Хардуд.

Пред тях се появи огромна висока порта от дебели, незнайно колко стари, дъбови греди, скрепени с месингови скоби, покрити със смарагдовозелената патина на времето. Тази порта запълваше огромен отвор в склона на планината, а бойниците над нея бяха изградени от самите планински зъбери.

Ториан й се усмихна.

— Впечатляващо, а? — каза той на берсмолски, но след това премина на английски. — Ако изпадне някаква възможност, ще избягам сам, а после ще се върна и за теб, не бива да се отчайваш — каза той и повдигна вързаните си китки, сякаш й сочеше нещо през прозореца.

— Никакви приказки — предупреди пазачът на берсмолски. — Ще имате достатъчно време да говорите с Негово Топлейшество. — Той беше едър мъж, по-едър от Ториан, леко въоръжен, облечен в черните ливреи с ален пламък на Рода. Единственото му оръжие бе къса палка с ефес, обвит в кожа. Независимо дали Бранден дел Бранден или Херолф отговаряше за пленниците, той много добре знаеше какво върши.

„Дайте на моя Ториан меч — помисли си тя — и ще ви смачка всички.“

Не, това не беше истина. Ториан беше мъж, не някоя първична сила. Щеше да прегази този главорез тук без дори да се задъха, и щеше да си проправи път през поне още десет, ако не и повече. Но ги пазеха много повече от десет, а някои от тях носеха лъкове.

Карин се опита да не привлича внимание.

— Постъпи както трябва — каза тя.

Пазачът я погледна гневно.

— Никакви приказки — повтори той.

— Постъпи както трябва — повтори тя. Бранден дел Бранден бе слязъл от каретата и закричи, към портата. Месингова плочка, необичайно ярка и блестяща, бе поставена от едната страна на портата. В плитка ниша до нея бе оставен дълъг чук. Той го взе и замахна с него веднъж, втори път, трети път, всеки път много предпазливо, и накрая удари месинговата плочка.

Думмммм. Карин по-скоро почувства, не чу звука. Сякаш ехото се понесе из цялата планина.

Думмммм. Отново.

От бойниците над портата се стелеше дим и разнасяше мириса чак до Карин. Нещо в този мирис ѝ напомни за пържени картопки, въпреки че звучеше глупаво. Тя сви рамене.

На една от бойниците над тях се появи непознато лице и извика някакво предизвикателство към Бранден дел Бранден, който му отвърна и с дума, и с жест.

Вратите се отвориха и се отдръпнаха беззвучно на невидимите си панти, а групата пристъпи навътре.

Тъй като нямаше по-добра дума, попаднаха в нещо като вътрешен двор с размерите на футболно игрище. Вонеше на конска пикня и изпражнения, а пък на Карин тези миризми ѝ вдъхнаха кураж.

Лесно ставаше ясно защо. Стената към планината бе високо арковидно преддверие към конюшните, докато тесният проход, през който едвам трима можеха да вървят един до друг, увенчан с бойници, водеше към центъра. Войниците по бойниците, накацали над прохода, щяха да превърнат живота на една настъпваща армия в истински ад, дори и тези бойници да се окажеха единствената защита.

Тя се съмняваше, че е така. Нещо в устройството тук ѝ се струваше познато, въпреки че нямаше представа, къде точно може да е чела подобно нещо. Иначе откъде щеше да знае, че следват завои, а след тях ги очаква широко овално преддверие и че и двата завоя, и преддверието пазят, изненади за нашествениците.

Поклати глава. Нямаше значение. Войници в познатите ливреи в черно и оранжевочервено, характерни за Пламения Род, ги очакваха във вътрешния двор, въпреки че всеки от тях носеше две ленти на ръкава, на които се виждаше огненият символ, който Карин бе виждала и преди, но не можеше да си спомни къде.

Едно лице надникна през прозореца.

— Ториан дел Ториан, кълна се в брадата на майка ми! — избоботи гласът и отвори със замах вратата на каретата. Гласът принадлежеше на едър дебел мъж, с впечатляващо широки гърди, а усмивката му разкри съвършени бели зъби над изключително черна брада, която спешно се нуждаеше от подстригване и оформяне.

— Я, Ивар дел Хивал — каза Ториан. — Как си?

— О! — отвърна Ивар. — Не мога да се оплача. — Усмивката му стана още по-широка. — Никога не е безопасно да се оплакваш. Виждам, че и ти си добре, нищо че си се позакръглил в шкембето.

— Може и да си прав — съгласи се Ториан.

— Въпреки че не ми е работа да соча с пръст, след като всички пръсти са насочени към мен. — Ивар дел Хивал се потупа по огромното шкембе. — Може и да си стар, но си все така бърз в китката, нали?

Ториан сви рамене.

— И за това може да си прав. Сигурно ще се разбере. — Усмихна се. Карин никога не го бе виждала да се усмихва по този начин. Това бе приятелска усмивка, но в нея прозираше и заплаха.

— Сигурен съм, че ще се разбере. — Той подаде ръка на Карин. Когато Ториан кимна едва доловимо, тя я прие.

— Ти сигурно си жената на моя приятел? — попита той и отвори още по-широко вратата на каретата.

Тя кимна, когато прие помощта му, за да слезе. Тори и Маги вече бяха слезли от каретите си. Бранден дел Бранден и малка група войници ги водеха към следващата порта.

— Карин Торсен — каза тя. — А ти си неговият добър приятел Ивар дел Хивал.

Ръката му бе силна, пръстите белязани от мазоли, но въпреки това бе много внимателен.

— Да, имам тази чест — каза той.

Когато забеляза изпълнения с гняв поглед на Ториан, дебелият мъж най-сетне й пусна ръката.

— Аха, значи е говорил за мен, така ли?

Всъщност не е. Но нямаше никакъв смисъл да признава този факт, поне не тук и сега.

— Как би могъл да се въздържи?

Ивар дел Хивал пхна пръсти в брадата си.

— В такъв случай, ясно е, че ние с вас ще се разбираме просто чудесно — отвърна той и й предложи ръката си. — Ще ме дариш ли с честта да те придружа до Негово Топлейшество? Той просто няма търпение да ви види. Всички. — Огледа дрехите й. — Само че след като ви поизмием и облечем прилично. Негово Топлейшество не понася небрежността.

— Караш ни да се чувстваме като гости — каза тя. — Не като хора, които са били отвлечени и домъкнати тук под смъртна заплаха.

Ивар дел Хивал прехапа за миг долната си устна и се замисли над казаното.

— Да, така е по-добре, нали? — Той подпъхна ръката ѝ в сгъвката на лакътя си и я погали. — И въпреки това, не вярвай нито на една моя казана дума. Можеш да разчиташ повече на чара ми, отколкото на мен самия.

— Защо ли не ми се вярва това да е истина? — попита тя. — Според мен на теб самия може да се разчита много повече, отколкото на чара ти. А аз те намирам за изключително чаровен.

Ивар дел Хивал се усмихна широко.

— Никога не бих се осмелил да споря с една обожавана.

Челото на Тори го болеше от мръщене. Проходът към Градището се стори на младежа необикновено познат, въпреки че не можа да се сети откъде. В разказите на чичо Хоузи за Градищата и за Войните между Градищата никога нямаше подробности, затова източникът трябваше да е друг.

Тук имаше нещо смешно и както изглежда той не беше единственият, който го забеляза. Майка, хванала под ръка някакъв дебел брадат тип, също го бе забелязала, но ги държаха прекалено далече едни от други, за да могат да си сравнят впечатленията.

Нарочно ли бе това?

Бранден дел Бранден забеляза, че Тори се опитва да каже нещо на мама само с движение на устните, и веднага смръщи чело.

— Сигурно замисляте нещо? — Той удари по стената с ръкавицата с метални шипове на кокалчетата. — Съмнявам се, че това е подходящото място, освен ако не знаете някой Скрит Проход, който ми е неизвестен. — Той се усмихна. — Ако е така, ще ви бъда благодарен поне в продължение на една година, ако сте така любезни да ми го покажете, пък дори и докато се опитвате да избягате.

— Не, няма такова нещо. При това няма да... — Тори си наложи да замълчи. Не, едва ли имаше Скрити Портали до самия вход, така замисълът на порталите напълно се обезсмисляше. Тези неща си бяха цяло изкуство. Да вземем например стаята за гости. Предназначението ѝ не се губи, въпреки наличието на тайната врата към стаята на Тори. Вратата можеше да се заключва и от двете страни и така човек да се

радва на усамотението си. Това бе и смисълът на помещенията, които Хоузи наричаше покои, да намери там човек спокойствие и усамотение. Една врата, която се заключва и от двете страни, не нарушаваше това спокойствие, напротив, тя подчертава замисъла му.

Маги му се намръщи. „Какво?“ — изрече с устни тя.

Той поклати глава. По-късно. Имаше нещо важно в цялата тази работа.

До тук пасажът си оставаше открит отгоре и минаващите бяха напълно уязвими от тези, които стърчаха по бойниците на около три метра над тях, но ето че навлязоха в тунел, осветен от фенери, който ги отведе в нещо като сребърна тръба, която отвеждаше навътре. Тори се зачуди какво ли е необходимо, за да може тази тръба да започне да бълва врящо олио в прохода и така да погълне всичкия кислород, докато изпържва нашествениците, но дори не се замисли дали това е осъществимо, а само как би могло да стане.

Всичко беше прекалено познато.

Знаеше, че следващият завой ще ги отведе до широк дълъг тунел, извит така, че той, или пък една настъпваща армия, няма да могат да видят нищо на повече от няколко метра пред краката си, но не чак толкова извит, че трима, които вървят един до друг, да изпитат неудобство, като се сблъскват един в друг.

Така се и оказа. Пасажът най-сетне ги отведе до просторен площад, покрит с калдъръм, обграден от десетина чворести дъба, поставени в делви, които имаха вид да са поне по на сто години, въпреки че бяха едва по три метра високи.

Тори присви очи и си ги представи като разлистени джуджета войни, застанали на вечен пост.

Краят на площада се разделяше на каменни стълбища. Едното бе широко, стъпалата ниски, но удобни за стъпване и то отвеждаше към друг площад. Второто стълбище, по-стръмно и по-тясно, водеше през зеления хълм към замъка, кацнал най-отгоре.

Групата пое именно по това стълбище.

Започваше да става горещо, но под сянката на листата, въздухът бе хладен и влажен, въпреки че имаше вкус на леко застоял. Въпреки това Тори се изпоти, докато се стараеше да не изостава от стражите по дългия път нагоре. Спираше за миг на всяка площадка, преди отново да тръгне да се изкачва.

По-напред, пред тройка пазачи, мама и татко се справяха доста успешно, а Маги се бе задъхала едва-едва.

Той ѝ се усмихна.

— Дръж се — каза той на берсмолски. — Скоро всичко ще си дойде на мястото. — Ивар дел Хивал се намръщи.

— Баща ти, изглежда, доста ти е разказвал за това място, или е било за Градищата?

Тори сви рамене.

— Не кой знае колко. Всъщност тъкмо пресметнах колко е високо и преброих стълбите. — Обяснението му бе доста неубедително, но на Ивар дел Хивал, изглежда, му стигаше, поне за момента.

Не беше татко. Беше Хоузи. Усетът на Хоузи към начина на строене определено бе повлиян от Фалиас. Платката за почукване на вратата, която бе монтирал у тях вкъщи, бе съвсем същата като огромната платка с чукчето на портата. Извитите пасажи бяха създадени по същия начин като подстъпите към оборите, които чичо Хоузи и татко построиха на семейство Ериксон. Прасетата се плашеха от острите ъгли и понякога се опитваха да се върнат назад, но когато ги пуснеха в извит проход, те щяха да го следват, докдето вървеше.

А пък стълбите, които се изкачваха по хълма, сигурно имаха площадки за престой по пътя нагоре към върха, също като смешната стълба, която чичо Хоузи помогна на Ейнар Олберг да направи в силоза. На пръв поглед изглеждаше смешна, но бе предвидено, че докато се изкачваш, ще се измориш и затова бе измислена нещо като площадка с място за отмора, а до върха оставаха незначителен брой стъпала.

И тук замисълът беше същият.

Точно на мястото, където той очакваше, последната площадка се оказа по-широка и изви към дванайсетина стъпала, които водеха до тясна тераса, оградена от стара каменна ограда, покрита с мъх и бръшлян. Стара дъбова двойна врата бе оставена отворена и разкриваше тъмен пасаж.

— Това ли е пътят към тъмницата? — попита Тори.

Ивар дел Хивал се ухили, а Бранден дел Бранден сви устни за секунда.

— Можеше и да бъде, Ториан дел Ториан младши — отвърна Бранден дел Бранден, — само че не е престъпление да се родиш син на предател, нито пък да убиеш човек по време на дуел.

На вратата ги посрещнаха трима вестри, предвождани от един смешно кльощав мъж, на около петдесет, предположи Тори. Слабостта му бе подчертана от късите панталонки и черните чорапи, независимо че носеше дълго до коленете черно сако или може би беше палто, обточено със златен кант. То приличаше повече на прекалено дълга пребоядисана лабораторна престилка и въпреки това му придаваше известно достойнство.

Той изви дясната си ръка пред себе си и се поклони.

— По заповед на Негово Топлейшество ви приветствам с добре дошли във Фалиас. Аз съм Джамед дел Бруно, клафварер на Негово Топлейшество — представи се той.

Маги смръщи чело.

— Клафварер значи — повтори Тори. — Пазител на ключовете. Иконом. Майордом.

Джамед дел Бруно изсумтя.

— Позволете ми да ви отведа в Зелената стая. Негово Топлейшество ще ви приеме, след като обядва, а има толкова много — той замълча и отново изсумтя, — което трябва да бъде приведено в ред дотогава.

Що се касаеше до затворите, този не беше никак лош. Зелената стая се оказаха спални, разположени високо в югоизточната кула на основното крило, построени под ъгъл трийсет градуса спрямо общото ниво, до които се стигаше по радиален коридор, който отвеждаше в огромна зала на самата извивка на външната стена.

Ниски столове и канапе с много смешна форма образуваха нещо като полукръг край камините и в двата края на стаята. По-голямата част от външната стена представляваше дълъг извит прозорец, който започваше от пода и стигаше почти до тавана. В Градището имаше и по-високи кули, но те бяха чак от другата страна. Единственото, което Тори забеляза да се извисява над тях, бе далечен планински връх.

— Гориас — каза татко. — Каменният Род.

Полята, ширнали се под тях, бяха като постеля в зелено и кафяво, просната върху полегатите хълмове, и приличаха на гигантска купа, в далечния край опасана от друга планинска верига, а може да беше и част от тази и на човек му се струваше, че орните земи на Средните Владения са издълбани от извисилите се планини, сякаш господ ги бе загребал с черпак.

Тори изсумтя. Не беше кой знае какво като затвор. Счупваш прозореца, спускаш надолу едно въже и работата е готова. Да се стигне в Градището, можеше да се окаже доста сложно, докато излизането опираше до това да намери подходящо място за въжето. Малко внимание при спускането и готово.

Ала накъде след това?

Татко бе застанал до лакътя му.

— Не, тая няма да я бъде. — Той почука по прозореца. Звукът бе странен. — Това е някакъв кристал — поясни той. — Поставен е преди хиляда години, ако не и повече. — Държеше в ръка колана си и го опипваше, за да освободи катарамата. Скрытата част от катарамата се оказа изненадващо остра, значи това бе още една от хитрите приумици на чичо Хоузи.

Татко протегна катарамата и я прокара по стъклото. Вместо познатото скърцане, когато метал се отърка в стъкло, тя просто се плъзна.

— Не, пътят навън не минава оттук — каза той с въздишка и постави ръка на рамото на Тори. — А и не можеш да видиш всички препятствия — каза тихо той. — Представи си, че ще пътуваме с майка ти и с Маги, нито една от тях не умее да се движи бързо като нас с теб, а пък ние двамата сме доста по-бавни от Чедата, които Негово Топлейшество е наредил да обикалят стените и да ни причакат. — Той се замисли за момент, а след това поклати глава. — А трябва да обмислим и други неща.

Тори се намръщи.

— Стените може да имат уши, но едва ли говорят английски.

Едното ъгълче на устата на татко се стрелна нагоре.

— А ти пък къде научи берсмолски?

— Очевидно от чичо Хоузи — каза Тори. — Защо не ме научи и на френски по същия този начин — оплака се с усмивка той. — Щеше да ми спести толкова неприятности в училище.

Татко поклати глава.

— Извън Тир На Ног, дарбата за езици не може да се дарява толкова лесно — обясни той. — Иначе, преди години и аз нямаше да си блъскам главата толкова много, докато науча английски.

Мисълта, която му хрумна, го порази. Всички тези приказки за Ториан Предателя бяха подвеждащи. Ами да, ако татко бе предал гилдията, то гилдията щеше да го търси; ако бе откраднал пари от Родовете, то трябваше да отговаря пред самите Родове.

Но да си направят целия този труд да издирват Скрити Проходи между световите единствено заради него? И това колко години е продължило? С какво е той толкова важен?

Може би изобщо не беше важен.

Само че един странен чернокож човек с дарба за езици може би беше повече от важен. Един странен мъж, който умееше да върши нещата също като Стареите и който по всяка вероятност познаваше Скритите Проходи в Градището много по-добре от всеки друг.

Може би той беше безкрайно важен.

— Всичко това е заради него, нали? Защото знае Тайните Проходи?

Татко стисна зъби за миг.

— Шшт. — След това продължи само с устни: *„Да не си продумал и дума повече.“*

„Искаш да кажеш — изрече Тори също безгласно, — че те не знаят, че той е този, който в действителност им трябва?“

„Не — отвърна татко, — искам да кажа, че те може и да не знаят, че аз знам. — Сви рамене и задържа жеста. — Ако наистина е това, което им трябва.“

Тори долови стъпки зад себе си. Беше Джамед дел Бруно и нови трима слуги вестри, понесли натрупани дрехи.

— Позволих си да изпратя госпожите Ингар и Хилге да се погрижат за обожаемите — каза той. — А на вас донесох дрехите лично. Банята и катовете за преобличане ви очакват. Негово Топлейшество тъкмо започна обяда си.

— А ние сме десертът — добави Тори на английски и никак не се изненада, когато Джамед дел Бруно закима, преди още да се е усетил.

— Страхувам се, че времето ще ви стигне само за да се изкъпете набързо, господа. Негово Топлейшество не проявява благоразположение към закъсненията.

Тори намрази Негово Топлейшество още от първия поглед. Не че имаше значение.

Не че Негово Топлейшество беше дебел, това не притесняваше Тори. Приятелят на дядо Орстед, Боб Адамс бе дебел като пазач в харем и два пъти по-кисел и груб, но това също не притесняваше Тори. Просто Боб си беше такъв. Учителят на Тори по говедовъдство, господин Бънс, бе също толкова дебел в талията като Огнения Херцог, но господин Бънс беше толкова мил, добродушен и открит човек, че единственото, което трябваше да направи зимно време, бе да си боядиса брадата бяла, за да се престори на Дядо Коледа в Детската болница.

Всичко идваше от очите. Негово Топлейшество, да бе, как ли пък не. Те бяха студени тъмни кладенци в подпухналото лице и в тях нямаше никаква следа от човечност или състрадание, там искряха силна воля и интелигентност, вероятно доста развити.

Тори се зачуди с какво ли впечатление остава Огненият Херцог за изправените пред него. Според Тори бяха доста впечатляващи. Една доста прибързана баня и бързите умели пръсти на вестрите с иглата бяха оставили Тори и татко чисти, в искрящо бели ризи, черни кожени сака и черни памучни панталони. Ризите бяха стегнати в китките, но толкова широки в раменете и около ръцете, че не възпрепятстваха движенията им. Черните кожени сака бяха украсени със сребърни катарамии и орнаменти и стигаха под кръста, а пък кожени препаски на бедрата им помагаха да задържат мечовете на място, въпреки че ги бяха помолили, много любезно, да оставят оръжията си в стаите.

Мама и Маги бяха пременени в рокли, които напомниха на Тори за сари, само че тези се връзваха различно. Мамината беше от синьо-черен опал, който оставяше раменете ѝ голи. От лявата страна падаше почти до пода, а на дясното бедро бе стегната с нещо като гигантска брошка във формата на сребърен рак, така че десният ѝ крак оставаше гол чак до средата на бедрото. Роклята на Маги, от пурпурночервена коприна, бе привързана около едното ѝ луничаво рамо, а след това

обгръщаше подобно на плътна кордела гърдите, ханша, бедрата, като коремът ѝ оставаше покрит само с прозрачна тъкан, докато отзад даваше впечатление, че е с минипола.

Докато ги водеха по коридорите, след тях се обръщаха, но Тори дори за миг не си помисли, че причината е в достолепния вид на двама им с татко.

— Разбирам — започна Огненият Херцог, — че сте имали възможност да се освежите.

— За което сме много благодарни, Ваше Топлейшество — отвърна татко.

Огненият Херцог бе решил да ги приеме в залата, която Джамед дел Бруно нарече тронна, въпреки че на Тори му заприлича на личен кабинет. Една от стените бе покрита с лавици книги, а пред огромен статив бяха натрупани карти, навити на рула. Друга бе цялата покрита с гоблен, на който мечоносец с надути мускули се бе надвесил над туловището на някакво човекоподобно създание, докато трета бе цялата в нарезки, направени в оригиналния камък, някои покрити с кадифе, други с врати на шкафове, които придаваха домашен уют. Тори беше готов да се обзаложи, че и трите стени криеха поне по един таен път навън или към стаята. Очите му веднага се стрелнаха към място на гравирания таван, скрито в сенките на лампите. Там сигурно имаше нещо.

Оставаше и подът. Под някои, ако не и под всички дървени плоскости, сигурно имаше тайни врати, или поне изход за някъде. Всичко това беше познато, стилът му беше много познат.

За човек с неговите размери, Негово Топлейшество се надигна с удивителна лекота от дървения стол. Тори бе почти сигурен, че под кожената тапицерия на седалката и гърба има възглавници. Херцогът се изправи пред един от прозорците, който и тук започваше от пода и стигаше чак до тавана, широко разкрасен, ръцете му хванати зад гърба.

— Ториан дел Ториан — каза той. Гласът му бе по-дълбок, отколкото Тори предполагаше, но звучеше малко странно, сякаш в него имаше особено съзвучие, все едно че Огненият Херцог създаваше някакъв резонанс. — Старши. — Той изговаряше думите бързо. Синкавите му устни се свиха, а след това се отпуснаха отново. — Много време мина, откакто се видяхме за последен път. Благодаря и на теб, и на спътниците ти, че дойдохте да ме посетите.

Татко се усмихна, но Тори бе наясно, че това не е искрена усмивка.

— Нищо работа, Ваше Топлейшество. Вашите псета ни отправиха толкова настойчива покана, че не можах да устоя.

Беше смешно. И четиримата бяха затворници и всеки един от тях имаше причина да се страхува, най-вече татко, който със сигурност разбираше много по-добре от тях от какво да се страхуват и защо, а въпреки това стоеше малко по-изправен от обикновено, тялото му бе по-скоро в готовност, отколкото напрегнато, цялата тежест бе отпусната на петите също като танцьор и на Тори му заприлича на едно от превъплъщенията на Джони Карсън, когато прави монолог. Погледна мама. Тя бе забелязала същото.

Каквото и да предстоеше, татко бе напълно подготвен.

Огненият Херцог кимна бавно.

— Така постъпват те. Помолих Херолф и Чедата му да вардят стените... очаквам посетители.

— Нима?

— Завръщането ти е такава новина, а в Средните Владения рядко пристигат новини. Беше много досадно, докато те нямаше. Очаквам да получа отговорите на някои... — той се поколеба за момент — незначителни предизвикателства, които отправих напоследък. А може да се окаже, че ще дойде и друг гост.

Татко поклати глава.

— Не бих се надявал.

— Аз пък се надявам — каза Огненият Херцог. — Една птичка ми прошепна, че наш стар приятел е пристигнал в Тир На Ног, а пък аз подозирам, че се е заклел... — Огненият Херцог плесна с длан ръката си също като риба, която се мятеше във въздуха на брега на реката — да се погрижи за вашето добруване. — Раменете му потрепваха нагоре и надолу. — Възможно е и да греша. Междувременно, надявам се да не греша, но съм ти дал авансово едни двеста двайсет и три златни монети и се надявам искрено, че ще си ги отработиш. Затова си позволих да насроча няколко дребни срещи...

— Станар дел Брунден ли?

Огненият Херцог се усмихна.

— Най-вече той. С Негова Непокколебимост не успяхме да постигнем съгласие, а пък аз предпочитам нещата да се решат в моя

полза. Страхувам се, че двубоят до първа кръв с Родик дел Ренал не постигна желания резултат. Защо да не пробваме до втора кръв? Дори може да стигнем и по-далече.

Татко кимна.

— Както желаете.

Тори направи крачка напред.

— Не, чакайте...

Така и не разбра какво стана с гоблена. Беше сигурен, че ако е бил дръпнат настрана, щеше да забележи, пък макар и с края на окото си, но ето че той се бе вдигнал и трима мъже с мрачни лица, облечени в ливреи на Пламенния Род, се скупчиха в ниша, която бе стояла закрыта от гоблена. Двама от тях се прицелваха с късите си лъкове в Тори, докато третият бе насочил стрелата си към някой от останалите, най-вероятно — татко.

— Ториан! Да не си посмял да мръднеш! — Гласът на татко прозвуча пискливо, но той не бе трепнал. Ръката на Огнения Херцог бе вдигната пред него, сякаш ако я свалеше, щеше да даде сигнал за началото на клане.

— Има и други възможности, Ториан дел Ториан старши — каза той, гледайки към татко, без да обръща внимание на Тори. — Можеш да ме предизвикаш заради пари и да ми позволиш да си избира шампион. Естествено, ако спечеля, ще ми дължиш два пъти повече от сумата, а пък аз ще се изкуша да ти взема жената и да я пратя да работи до края на живота си по гръб някъде в долната част на града за два байса на тек. — Усмивката му бе широка. — Може да се оформи доста стабилна опашка, като си помисля.

— Вече се съгласих с условията ви, Ваше Топлейшество — каза татко с безизразен глас. — Заплахите едва ли ще са от помощ.

— Така е. Право казваш. Но всяка победа е много важна, Ториан дел Ториан. Няма да е зле от време на време да ти напомням колко... несигурно може да бъде положението ти. — Бавно и внимателно, Огненият Херцог свали ръката си. Мъжете с лъковете не трепнаха. Сякаш бяха скулптури или пък замръзнали за вечни времена от главите, чак до краката.

Огненият Херцог се отпусна тежко на стола си.

— Както сам каза, вече се съгласи с условията ми. В такъв случай, ти и компанията ти имате свободен достъп до Градището.

Поканих Бранден дел Бранден да придружи Ториан дел Ториан младши и неговата обожаема, а пък Ивар дел Хивал — теб и своята. — Усмивката му бе ехидна. — Помолих и Херолф да ви наглежда от време на време.

Усмивката се стопи.

— Можете да си вървите.

Помещението пред кабинета на Огнения Херцог беше дълго, широко, с каменен под, полиран почти до огледален блясък, който улавяше и отразяваше дългата редица фенери, закачени на високия таван. В далечния край се издигаше подиум с подозрително широк трон. Помещението беше празно, с изключение на статуите и ангажираните в приятелски разговор Ивар дел Хивал и Бранден дел Бранден, застанали в средата. Бранден дел Бранден беше свалил ливреята в черно и огнено и си бе наметнал по-семпла туника, съчетана с панталони в кремаво и сатенен шал в същия цвят, който приличаше по-скоро на панделка, завързан на врата. Цветовата хармония бе нарушена единствено от съвсем семплия, дори прост черен кожен калъф за меч, затегнат здраво над бедрата му.

Ивар дел Хивал бе целият в цветове, от пъстроцветната туника, в която се съчетаваха от индигово виолетово на левия ръкав, до наситено индигово и небесносиньо на рамото, които се спускаха надолу през всички нюанси на тревистото зелено, наситени лимонени отсенки и неестествено приглушено оранжево, докато най-сетне завършваше с кърваво червено от лявата страна на кръста, сякаш той бе ранен там.

Двамата бяха истински контраст. Ивар дел Хивал бе едър и червендалест, докато Бранден дел Бранден бе дребен и както Тори би се изразил, нащрек като лисица, а това пък предполагаше притворство, дори подлост, които не се връзваха с високомерието на Бранден дел Бранден.

— Ще има малко тържество утре на смрачаване, на Пепелния Площад — каза Бранден дел Бранден и ги поведе на терасата към стълбище за следващия площад. — Лорд Сенсевер дел Сенсевер ми нареди да ви покана — каза той.

Някъде край стената, три деца играеха с топка. Трудно беше да се прецени дали бяха момичета или момчета, или пък и момчета и

момичета, защото подстрижките им напомниха на Тори за Храбрия принц, а и трите дечурлига бяха в къси панталонки, почти прикрити от дълги памучни ризи.

Тори не успя да хване думите на песента, но май ставаше въпрос за небето, което покрива всичко.

— Според мен — каза татко — да си останем в стаите следващите няколко дни. — Той махна с ръка. — Отдавна...

— Надявам се да размислите — усмихна се Бранден дел Бранден, а Ивар дел Хивал се намръщи. — Той наистина много настоя, та на вас ви се обръща специално внимание, на всички ви. Ще бъдат и някои ваши стари приятели, а пък аз бих искал да настоя Изключителната Маги и Невероятната Карин да ме красят от двете ми страни, когато влизаме. Поне тази чест може да ми бъде оказана като компенсация, че ги ескортирах до Градището. — Той повдигна едната си вежда. — Дори се носи слух, че Маестрото по дуелите ще удостои празненството с присъствието си.

Това, изглежда, бе истински шок за татко.

— Нямах представа, че е в Градището.

— Но той има представа, че вие сте тук, и независимо от факта дали е тук сега или не, много е възможно утре да присъства. Или ако не утре, то след няколко дни. — Бранден дел Бранден се ухили широко. — Ивар дел Хивал ще ви отведе до покоите ви. Двамата с него ще наминем, за да ви придружим, например в тринайсетия час утре.

Татко кимна.

Бранден дел Бранден се обърна към Тори.

— Ти, Ториан дел Ториан младши, ако прецениш, че предпочиташ да си останеш в покоите, няма да настоявам...

— Ще дойда — каза Тори.

— О!

— Небето властва над все — пееха децата, а топката подскачаше.

Тори беше бесен от мълчанието на четиримата, докато пресичаха тераси и слизаха по стълбите към кулата, а след това нагоре към отредените им стаи. Опита се да заговори, но никой не отвърна. Мама и татко се затвориха в своята стая, а Маги, малко след това, заяви, че я боли глава, и стори същото.

— Приятен следобед и на теб, Ториан дел Ториан — каза Ивар дел Ивар. — Ще се видим малко по-късно. Трябва да се погрижа за семейните дела. — Поклонът на едрия мъж бе приятелски, макар и направен по задължение, след което той се завъртя на пети и си тръгна.

Тори се просна на ниското канапе до широкия прозорец и скръсти ръце на гърдите си. По дяволите, трябваше да отиде. Гърбът на татко...

Тори стана и се приближи до подредените за упражнения мечове на най-далечната стена. Избра си сабя, която бе малко по-дълга от обичайното и прекалено тежка за вкуса му, въпреки че щеше да е доста добра, ако не беше тъпият ѝ връх и внимателно притъпеното острие на осем сантиметра под върха. Той се протегна няколко пъти и пробва различни комбинации.

Това поне все още го можеше.

Очевидно бе наложително да се приготви както физически, така и психически. Татко щеше да бъде предизвикан, а Тори трябваше да намери начин да се намеси и пресече някои от предизвикателствата, защото колкото и да беше добър, татко вече не беше фехтовчикът от младите си години. Огненият Херцог не го ексекутира, вместо това го посочи за свой шампион, а това означаваше смъртта на десетки пробождания, вместо само на едно.

Не чу отварянето на вратата, но когато се извърна, зад него бе застанал татко.

— Да не би да си въобразяваш, че ще успееш да ме предпазиш от всички тези чакали? — попита той.

Тори се опита да разгадае изражението на лицето му. Забавляваше ли се? Не. По-скоро изразяваше скептицизъм, въпреки че татко, както обикновено, се владееше. Тори никога не бе виждал баща си да губи самообладание и се съмняваше дали някой някога го е виждал. Това бе напълно нетипично за баща му.

— Е, все някой трябва да го направи — отвърна Тори.

— Така ли? И ти си мислиш, че ще успееш да поемеш всички желаещи?

Татко бе само по къси панталонки, без обувки. Под гъстите косми по гърдите му, белезите му изпъкваха по-бели, отколкото преди, особено онзи дългият, който минаваше отстрани на ребрата, от дясната страна. Оставаше и онзи от външната страна на ръката, която държи

меча, който стигаше почти до рамото, а също и трите на дясното му бедро, които не отиваха много на четирите паралелни на лявото бедро. И двете му колена бяха нашарени с малки белези, по около сантиметър, дори по-малки.

Тори бе виждал белезите на баща си стотици, не, хиляди пъти, но никога преди не бе забелязвал, не и съзнателно, че те всички бяха периферни, някъде отстрани на тялото. Това беше, или защото никой тук не атакуваше централната част на тялото, или, което бе по-вероятно, защото той винаги бе защитавал средната част, дори и това да е означавало ударът да попадне някъде отстрани.

— Аз те питах, Тори, мислиш ли, че ще успееш да победиш всички желаещи?

— Възможно е.

— Възможно е — съгласи се татко и взе един от учебните мечове. — Но е и много малко вероятно. Сигурно си се бил в много повече учебни схватки през изминалите години, отколкото аз през целия ми живот, но само един-единствен път си поемал истински меч в ръка. Това са две доста различни неща — каза той.

— Справих се достатъчно добре.

— Да се биеш с глупак, тръгнал да те убива, вместо да стигне само до първа кръв, да — съгласи се татко. — То е все едно да пробваш фехтовка срещу боец с шпага. Съмнявам се, че ще направи отново същата грешка.

— Той е мъртъв.

— Не, не този идиот вторият адютант. Този, който стоеше зад него. Най-вероятно Негово Топлейшество. А може да е и някой друг. Политиката в Градищата е толкова сложна и объркана понякога, че най-доброто е да се сещаш колко са прости нещата в основата си.

Той разсече пробно въздуха с меч, след това застана ангард и Тори го последва.

— В основата си ли?

— В основата си проблемът е да се разбере до каква степен ти представляваш заплаха. Така е било във Вековните Градища. Превърни се в прекалено голям проблем за един отделен Род и останалите Родове ще се нахвърлят да те разкъсат точно както сториха с Рода, лишен от име. Ако пък се окажеш някакъв незначителен проблем, ще те изядат, както сториха с Дървесния. — Той зае висока позиция, за да се

ангажират върховете и да отбиват само високи удари, преди да се оттласнат един от друг и да преминат на ниска позиция. Тори парира, но не приложи сила, защото му бе по-интересно това, което татко разказваше, отколкото учебната битка.

— Едно време се превърнах в прекалено голяма заплаха — поясни татко. — Причина, разбира се, имаше, но според мен тя не беше особено важна, но ме накараха да си платя. Аз знам как стават тези неща, ти нямаш и понятие. — Той нападна с удвоени сили и в следващия момент Тори остави китката си да мисли вместо него.

Той не се фехтуваше като Иън и другите: мускулите — водени от ума, в пълно съзнание; дали ударът е бил квартал или сиксте, дали позицията е висока, или ниска, дали ударът е външен, или вътрешен. За него всичко бе като едно цяло, една неразделима на сегменти структура. Ниското нападение налагаше противникът да посрещне ниско удара ти, за да те пресрещне, отскубването от противника го принуждаваше да нападне или да пропусне момента завинаги. Всичко бе една цялост. Китката вършеше фехтуването, докато умът се рееше някъде високо, по-скоро свободно съществуващ, отколкото зает в мисли.

Татко позволи на върха да падне прекалено ниско и му се наложи да го вдигне прекалено бързо, за да пресрещне високата атака, но Тори се откъсна и настъпи с нисък удар, за да докосне бедрото, а след това парира при отстъплението си.

Татко сниши върха и вдигна свободната си ръка, за да спре Тори, когато младежът понечи да продължи двубоя.

— Точно за това ти говорех. Единственото, което постигна, беше да ми нанесеш удар в бедрото. Това е чудесно при двубой до първа кръв, но мога да те уверя, че Негово Топлейшество няма да отстъпи нито един сантиметър земя, да не говорим пък за въпросите на чест, заради една никаква рана на бедрото на Ториан дел Ториан, било то старши или младши.

— Ако можех да се движа достатъчно бързо, щях да съм те ударил някъде по средата на гърдите... или пък един бърз замах през гърлото и всичко щеше да свърши.

Той отново разсече въздуха с учебния меч, за да покаже, че учението е приключило, а когато го вдигна, той почти докосна тавана.

— Въпреки най-добрите ми намерения, те обучих за бой с рапири, не с мечове. — Намръщи се, без да крие тъгата си. — И все се надявах, че никога няма да се окаже важно. — Той потупа рамото на Тори и се отдръпна. — Хайде, ела, ако се смесиш с кадети, редници и старши офицери от Пламенния Род, ще научиш най-добре какво означава да държиш меч.

— Като теб.

Душът беше истинско удоволствие, нищо че бе студен. Някаква врата в края на коридора отвеждаше надолу по друг коридор и до друга врата към малка съблекалня. Беше осветена от неща, които приличаха на дълги дупки с големина на юмруци и извеждаха през дясната стена навън, но разположението им накара Тори да смръщи чело. Тук нещо не беше наред, тази дупка трябваше да е паралелна на външната стена, не перпендикулярна. Две дървени пейки бяха единствената мебелировка в стаичката. Тори придърпа едната и стъпи отгоре, за да види отблизо.

Аха. Няколко сантиметра по-навътре бе поставено огледало под ъгъл деветдесет градуса. Това, което приличаше на права линия, се оказа вдлъбнатина, извита на едно място. Поне на едно място, поправи се Тори. Ако беше прав, тя можеше да прави извивки в различни посоки поне двайсет пъти между вътрешната и външната част и на всяко завойче бе монтирано малко огледало, поставено в съответния ъгъл.

Той се отпусна на пейката и както го бе посъветвал слугата вестри преди малко, се съблече гол и остави меча на пейката до някаква необичайно груба и дебела кърпа. Със себе си взе единствено стара четка за баня с дълга дръжка и калъп восъчен сапун, който миришеше на грейпфрут и мед.

След един завой се озова при душовете.

Те бяха в ниша, монтирана извън стените, покривът открит, за да влиза слънце и да може да се наблюдава какво става долу и наоколо през дървена решетка, по която бяха избуяли лози, малките алени цветчета изпъстриха изобилюето от триъгълни листа. Вода от някакъв далечен извор се процеждаше надолу по издялан в скалите улей и се събираше в огромен железен контейнер, закрепен на стената на стойка,

която можеше да се навежда с подръпването на верига и която минаваше през пръстен от едната страна. Когато контейнерът беше пълен, непрекъснато течащата вода се отклоняваше по V-образен чучур на едната страна и течеше по леко наклонения под към улук, прокаран по външната страна на банята.

Тори бързо се насапуниса под тънката струя, след това дръпна една дръжка и задейства механизма на контейнера и с наслада остана под вече по-обилната ледена струя.

Зъбите му тракаха, но никога преди не се бе чувствал толкова чист.

Почти бе приключил с обличането, все още се моташе с кукичките, които заместваха копчетата на ризата, когато Маги влезе и затвори вратата след себе си. Беше в бяла памучна риза до коленете и носеше наръч дрехи и десетина кърпи.

— Бимбур каза, че сигурно вече си тук — каза тя с доста мразовит тон.

— Бимбур ли? — Тори предположи, че това е едно от джуджетата, защото не се бе сетил да ги попита за имената. И без това му се струваше безкрайно необичайно да са около него.

— Неандер... вестрито, което дойде, за да оправи стаите. Каза, че си тръгнал към душовете и може вече и да си готов.

Защо беше толкова ядосана Маги? Аха! Беше забравил. Опитите им да изглеждат така, сякаш не се понасят, все още не бяха дали резултат, а може би дори никога нямаше да се получи желаният ефект, но това не бе причина да не продължават. Поне така Маги се превръщаше в доста по-незначителен обект за някого, който имаше намерение да се добере до Тори. И освен това преструвката трябваше да продължава и тук. Въпреки че на това място никой не можеше да ги види, стените и вратите бяха дълбоки и здрави, но не бе невъзможно някой да ги подслушва. Една дупка, която стигаше до външната страна на стената, можеше да отвежда и звуците не по-зле от светлината.

— Е, тръгвам си — отвърна той и се опита гласът му да звучи ядно. — Изчакай само момент.

— Благодаря — каза тя с ледения си глас, но с усмивка. Седна до него и приближи устни до ухото му. — Струва ми се, че ще ни оставят да се поогледаме наоколо, но не ми се ходи сама — прошепна тя, а след това обърна глава, за да може той да прошепне.

— Е, какво искаш да направя? Да те помъкна след себе си? — шушукаше той.

Тя се усмихна и изрече само с устни: „Дадено. Само че внимавай.“

Той се усмихна.

— А ти какво ще направиш за мен? — прошушна той.

„Както вече ти казах — изрече отново с устни тя, — бъди внимателен.“ Пръстите ѝ се заиграха с катарамата на колана му. Подът е твърд.

Усмихна му се на една страна.

— Ама...

— Направо да не повярваш какви работи държите в аптечките за първа помощ. — Тя извади нещо, което приличаше на златна монета, между пръстите си и я пречупи на две. — Никак не ми се иска — каза тя, а усмивката ѝ издаде лъжата. — Никак.

Тори се ухили. Е, в повечето случаи не, означава не, помисли си той.

Но не и когато тя повдига въпроса и се подсмивва, стиснала презерватив в ръка, и започва да постила кърпи по пода.

Кривият път се виеше ту нагоре, ту надолу по периферията на града и заобикаляше кули и площади, понякога дори минаваше по запазената външна стена, ограждаща площадите, понякога навлизаше в града и се превръщаше в тясна алея между две сгради или прерязваше някой площад, а грубите, елмазено твърди камъни контрастираха с вградените полирани правоъгълни мраморни плочи, с които бяха покрити площадите.

Когато слънцето се спусна ниско в небето, те тръгнаха по пътеката надолу, към портата и широко открито пространство зад обръч дървета, по тесни виещи се пасажи и минаха под шест високи порти.

— Защо се мръщиш?

Тори поклати глава.

— Не разбирам... защо са нужни такива сложни отбранителни замисли вътре в самото Градище?

Пътеката рязко изви надясно и те се озоваха на шумен пазар. Също както вятърът отнасяше миризмите настрани от тях, някаква игра на акустика ги бе предпазвала от глъчката и шумотевицата.

На една сергия край външните стени селяни бяха наредили продуктите си. Продавач на ябълки с огромни бузи поспря песента, с която възхваляваше стоката си, грабна плод с размерите на юмрук и я залъска в учудващо чистата си престилка от зебло. До него, продавач на птици тъкмо бе приключил със скубането на една от кокошките и оглеждаше стоката в дървените кафези. Зад него, мелничар внимателно насипваше кафяво на цвят брашно в малка торба, а сетне бързо я завърза с канап.

И вестри, и хора, почти всички в различни варианти на ливреите на Пламения Род, се бяха смесили сред редиците сергии.

От другата страна на площада, далече от какофонията и шума на пазара, бяха подредени каменни маси, край които минаваше пътеката. Там, настанили се на каменни столчета, седяха четири млади жени и похапваха от няколко чинии, непрекъснато допълвани от множество слуги вестри, които минаваха през друг пасаж, точно зад тях.

Тори им кимна за поздрав.

— Желая ви добър ден — каза едната на берсмолски, гласът ѝ бе нисък и мелодичен. Червените отблясъци в кестенявата ѝ коса се подсилваха от медните нишки на късата рокля, която разкриваше дълги крака в сандали. Тори предположи, че и тя, както и останалите три, са към края на тийнейджърските си години, въпреки че не би се обзаложил в правотата на предположението си.

Той присви ръце на кръста и леко се поклони, също както правеше чичо Хоузи.

— Добър, ден и на вас — отвърна той. — Аз съм...

— Ториан дел Ториан — прекъсна го друга. Косата ѝ бе толкова светлоруса, че изглеждаше почти бяла, въпреки че кожата ѝ бе потъмняла от слънцето почти като лешник.

— Младши — обади се трета.

— Синът на изключително известния Ториан дел Ториан — добави втората — по-точно...

— Белиана! Къде са ти обноските!

— ... Старши, както исках да кажа — продължи блондинката; лицето ѝ бе много сериозно. — А ти за какво мрънкаш, Герин?

Герин се намръщи. И тя беше руса, но цветът и на косата, и на кожата ѝ беше много по-умерен, отколкото на Белиана.

— Ами. — Тя докосна с грижливо лакирания си нокът челото. — Мрънкам си, защото ме въвлече в безсмислен спор. — Тя вдигна фина чаша с кристално столче и отпи изискано от течността с цвят на мед.

Устните на Белиана се извиха нагоре едва забележимо.

— Нямам никаква представа за какво намекваш. — Тя задържа за миг погледа на Герин само докато другата се намръщи и сведе очи. Извърна се към Тори. — За всички вас се говори толкова много в Градището, Ториан дел Ториан. А това, предполагам, е Маги, наречена Изключителната, нали? А ние сме Ембърли, Герин, Дортая и Белиана — каза тя и посочи всяка една с пръст, докато накрая стигна и до себе си. — Всички сме на постоянна служба в Пламения Род, иначе нямаше да сме така затънали в задължения в прекрасен ден като днешния.

Тори едва потисна усмивката си.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той.

— Така и би трябвало да бъде — вметна Ембърли. — Въпреки че като ги няма нашите възлюбени, ще ти е много приятно да се запознаеш с нас, а сетне да ни зарежеш — каза, сумтейки тя. — Освен, разбира се, ако не възнамеряваш да изоставиш Изключителната Маги и не решиш да обърнеш внимание на някоя от нас.

Герин сбърчи нос.

— Едва ли на Деверин дел Ордеин това ще му допадне, скъпа Ембърли.

— Съмненията, които храниш към Деверин, винаги много ме интересуват, безценна Герин — започна Ембърли. — Моля те, разкажи ми още.

„Бихте ли искали нещо за пиене? — попита наум Тори. — Какво ще кажете да ви сипя по малко мляко в по една чинийка?“

Дортая прочисти гърлото си и се изправи.

— Беше ми приятно да се запознаем, Ториан дел Ториан — каза тя. — Маги ще остане при нас и ние ще се погрижим да се прибере в Зелените Покои в подходящ час.

Маги погледна въпросително Тори, а той сви рамене. Не изглеждаше опасно, освен ако не се смята рискът да бъдеш поразен от някоя хаплива забележка.

— За мен е все едно.

Ембърли изсумтя.

— Никой не те е питал за мнението ти, Ториан дел Ториан. Бъди така добър да си тръгваш. Присъствието ти става неприлично. Освен, мила Маги, ако не предпочиташ да се отнесеш с презрение към компанията ни в този прекрасен ден.

— Дори не бих помислила подобно нещо. — Маги направи крачка напред. — Ще ми бъде изключително... приятно да остана.

— Сядай, сядай, сядай — настоя Герин, вдигна ръка и с пръсти даде знак на един слуга вестри, който се мярна в далечината. — Как пиеш чая от жасмин?

Тори се намръщи.

— Не съм много сигурен...

— Аз пък съм абсолютно сигурен, че тя е в пълна безопасност при нас. — Ембърли отново изсумтя и се надигна, за да поеме ръката на Маги.

Белиана щракна с пръсти.

— Несъмнено ще се видим утре вечер, на приема на лорд Сенсевер. — Цялото й внимание бе насочено към Маги, докато отвеждаше новата позната към стола, който Белиана току-що бе освободила. — Бъди така любезна. Слугите ще дойдат след секундичка и ще донесат още един стол, а за мен ще бъде чест да заемеш мястото ми.

Четирите насочиха погледи към Тори, последвани и от погледа на Маги.

Той се обърна, сви рамене и се отдалечи.

Карин Торсен се облегна на парапета, докато разглеждаше пазара под тях и наблюдаваше как синът ѝ се отдалечава.

— Струва ми се, че доста добре си играят ролите — отбеляза тя.

Ако някой се интересуваше от мнението ѝ, тя би казала, че представлението на Тори и Маги никак не минаваше, защото публиката хич не се интересуваше. Проблемът бе, че никой не се интересуваше от мнението ѝ. Нищо. Карин вярваше на Ториан.

— Поне трупат опит, ако не друго — каза замислено Ториан и я докосна леко първо по лакътя, а след това положи ръката си на бедрото

й. — Не бих се изненадал, ако се окаже, че никой не забелязва — каза той, сякаш прочел мислите, които тя не смееше да изрече на глас. — Както и не бих се изненадал, ако грешиш и все пак някой дебне.

Как така успяваха почти да четат мислите си, зачуди се лениво тя. Дали имаше нещо в езика на тялото й, с което му подсказваше за какво си мисли? Или пък в гласа й? И как така успя да разбере, че когато я докосна близо до лакътя, искаше да й подсказва да внимава, а докосването по бедрото трябваше да й даде кураж?

— Живееш с един мъж достатъчно дълго — каза веднъж майка й и понякога не можеш да му хванеш нито началото, нито края. Може пък ти да имаш късмет.

Дали не беше това?

Той отпусна ръце.

— Очаква ни провал, независимо накъде ще тръгнат нещата — каза той. — Не можем да си стоим просто така и да им позволим да ни използват за примамка на Хоузи...

— Орфиндел — поправи го тя. — Вече чух името.

— ... а и аз не мога да избягам сам, нито и да ви оставя вас с Ториан за заложенници. Него го държат благодарение на присъствието ви с Маги и донякъде на моето.

— Аз не съм съвсем безпомощна — каза тя.

— Само дето не можеш сама да преминеш отвъд Тир На Ног. Аз може и да успея да стигна сам, но ти — не — каза той с категоричност, която Карин не посмя да оспори.

— Представяш нещата като напълно безнадеждни — отвърна тя и се усмихна.

— Възможности винаги има. — Пръстите му се преплетоха с нейните. — Възможности винаги има, мин алсклинг — каза той и повдигна пръстите й към устните си. — Тоест ако аз проявя достатъчно умение, а всички ние — търпение.

— Умение? Търпение?

Той вдигна ръка.

— Просто... просто трябва да ме оставиш да се оправя сам. Това е мъжка работа. Стратегия, политика, чест, това са...

Тя се наежи при тези думи.

— Аз не съм една от местните жени, които не стават за нищо, освен да се контят и — тя махна с ръце — ... каквото там правят.

Той се усмихна.

— Това е самата истина — отвърна. — Но тези местни жени съвсем не са безполезни. Много са талантливи, когато трябва да се наконтят и в каквото там вършат.

Тя наведе глава на една страна.

Той сви устни за момент.

— Нали я виждаш Маги там долу. Седи си и пие чай с онези празноглави млади дами. Глуповати безмозъчни създания, които просто си седят на чист въздух, пият парфюмиран чай, докато истинският живот кипи около тях.

Тя кимна.

— Е, може би те не са чак толкова празноглави, колкото изглеждат. Предполагам, че всички са щерки на управители и началници. Повечето от тези служители са оставили дъщерите си да живеят в Градището, и то не само за да могат да се ослушват и оглеждат за възможно най-добрата партия за женитба. Само обърни внимание къде седят. От това място могат да наблюдават как върви търговията почти на всяка сергия на пазара, а когато някоя от тях се надигне от мястото си, за да се огледа, закрива останалите. — Той се ухили. — И понякога се случва, че някой самостоятелен фермер е решил да лиши Владенията от полагаемото им се. Данъците са сложна работа, а е толкова трудно да водиш точни отчети.

— И те го спират, така ли?

Той сви устни.

— Сигурно е просто съвпадение, че тези фермери, които въртят добра търговия на пазара, но въпреки това обявяват трудности, когато дойде време за данъците, са тези, които местният надзирател, обикновено служител на Рода, понякога може и да е някой кадет, посещава. — Той сви рамене. — Аз не вярвам в съвпаденията особено когато нещата протичат по един и същи начин и на градските, и на селските пазари. Освен това съм сигурен, че фермерите от околността често въртят тайно търговията си нощем, така че никой не може да ги хване и да ги обложи с данъци. И никога не забравяй, че почти нищо не убягва от тези привидно заблеяни момиченца.

Там долу, една от младите госпожици тъкмо бе извадила дървена кутия и я бе отворила. В нея имаше цял куп дребни неща, които Карин не успя да види какви са.

— Играта се казва Каприз — каза Ториан. — Никога не успях да я схвана, но целта е да се определи кои са квадратчетата, които държи противникът ти, на базата на доста откъслечна информация.

Карин смръщи чело.

— Звучи ми като... ами покер.

Ториан сви рамене, без да обръща повече внимание на забележката ѝ.

— Може и да си права. — Игрите с пари не го интересуваха. Виж, шахът беше нещо друго. Двамата с Боб Орстед бяха прекарвали много нощи надвесени над старата износена шахматна дъска, сигурно останала от едно време, с по чашка кафе, но когато мъжете се събираха на покер у Свен, той винаги отказваше и след години те престанаха да го викат.

Карин кимна. Шах, но не и покер. Стратегия, но не и пари. Сега вече разбираше защо никога не я разпитваше за успехите ѝ на борсата.

— Нека да позная — каза тя, — на теб ти трябва момиче, което да разбира от сметки.

Той се усмихна и постави ръце на кръста ѝ.

— Освен всичко друго.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, но тя бързо се овладя. Не беше свикнала Ториан да я разсейва, но ето че той бе успял. Стегна се.

— Все още не си ми казал какво мислиш да направим.

— Ами... — той се замисли за миг. — Не е кой знае колко трудно. Първо, смятам да останем живи и да поговорим за всичко, което съм направил през последните години, за това, колко близък стана Хоузи на семейството ни, и да покажа на практика колко съм добър с меча. — Той поглади ефеса. — Ще сразя всеки мъж, когото другите родове изправят срещу мен, и ще направя да изглежда така, сякаш е било фасулска работа за мен, а накрая ще се окажа ключът към Орфиндел. Ще дам на Негово Топлейшество всичко, което пожелае — каза той и стисна зъби, а устните му се разтвориха едва-едва. — Накрая другите родове ще решат, че става прекалено опасно и че Негово Топлейшество се е превърнал в прекалено голяма заплаха.

Карин се намръщи.

— И какво ще направят те тогава?

Той я придърпа към себе си.

— Понякога — прошепна нежно и с любов — задаваш прекалено много въпроси. Дръж се, милата ми Карин. Няма защо да бързаме.

ГЛАВА 16

БЯГСТВО

Късно следобедна на втория ден, също както и през първия, Хоузи позволи да спрат за почивка.

Иън бе благодарен, но Среброчел вдигна огромната си глава, изсумтя и се отдели нанякъде през гъстия шубрак надолу по склона към виещия се сребрист поток, който проблясваше на слънцето. Потокът не беше пълноводен, но тънките струйки от разтопен сняг се стичаха надолу, за да се влеят в по-големи, които щяха да се отправят към Гилфи. Една планина, независимо колко е висока, си остава купчина от множество малки камъчета.

Конят шумно пресече шубрака.

Е, ако Среброчел нямаше желание да почива, майната му. Иън бе изтощен. След като бяха прекосили милион километри вчера — добре де, добре, само му се стори, че са поне милион — най-сетне бяха спрели, и то, защото бе прекалено тъмно, за да продължават, а той спа на пресекулки, будеше се при всяко просвирване на птица или жужене на някое насекомо; когато вятърът се провираше сред листата или когато се стряскаше, без сам да знае защо. Множеството насекоми и птици не спряха нощния си концерт, вятърът не спря да шумоли сред листата и Иън се буди поне десет пъти.

Ходенето пропъди мускулната треска от краката и гърба му, но по обед отново усети умората, а след това вече ставаше по-зле и по-зле. Затова младежът се стовари край коренището на един стар дъб и дори не си направи труда да си свали раницата. Тя поне го предпазваше от грубата кора. Хоузи пък само клекна, също като паяк, и се зарови в своята раница, за да извади нещо подобно на мях. Отпи от него, а след това го захвърли на пътя.

Наистина, водата не бе свежа и прясна като вчера, но не биваше да я хвърля.

— Ей — започна Иън, но се усети. — Олеле.

Хоузи се усмихна, а зъбите му се бялнаха на тъмната кожа.

— Да, предпочитам прясната вода от потока пред остатъците, които си носим от кладенеца. — Той погледна към склона. — Като знам, че нагоре има кедри, значи тази вода ще е добра.

— Струва ми се, че съм чел нещо подобно в наръчника на младите скаути — каза Иън.

— Я виж ти? Скаут ли си бил?

Иън поклати глава.

— За много малко. Старият коп... баща ми ми забрани. — Той сви рамене. Тогава бе споменал нещо пред господин Маклинток, който пък се постара дискретно да проучи въпроса с Бен Силвърстайн и любимият стар татко веднага изтегли Иън от скаутите, като непрекъснато повтаряше разни завоалирани заплахи за съд, които бяха напълно достатъчни, за да уплашат ръководителя.

Не че някой можеше да направи нещо по въпроса. В такива случаи трябва да се покажат синини, и то не една и две, за да бъдат накарани властите да разгледат случая като малтретиране на дете, а по-голямата част от помията и гадостите, които татко изсипваше на главата на Иън, бяха просто думи, крясъци и пиянски обиди.

В това няма абсолютно нищо незаконно.

Хоузи кимна.

— Явно е бил доста красноречив.

Иън си свали ботуша и заразтрива стъпалото. Така кръвообращението му щеше да се подобри, а малко въздух щеше да се отрази добре и на чорапите и на кожата му, въпреки че ако имаше някой по посока на вятъра, благодарение на миризмата щяха да усетят присъствието им от километри. Та в тази връзка...

— Защо ми се струва, че каза, че има много, които ще те търсят, след като знаят, че вече си се върнал... тук? — Каквото и да беше това тук.

Хоузи извади парче месо от раницата и го ухапа умислен.

— Така е — отвърна той. — Изглеждам малко по-различно... и, слава богу, мириша малко по-различно... отколкото преди. По-скоро като нощен елф, въпреки че би трябвало да съм с много смесена кръв, за да изтърпя дневната светлина. — Той огледа горната част на ръката си така, сякаш я виждаше за пръв път. — Да, но ето че и Один, и Фрея ме познаха на часа, както ще ме познае и всеки от Старейте. — Той

вдигна глава и се усмихна. — Затова е най-добре да избягваме всички Старей, нали? Поне докато не пристигнем.

— Да пристигнем значи. И къде трябва да пристигнем? — попита Иън и се почувства също като дете, което непрекъснато повтаря: „*Стигнахме ли вече?*“

Хоузи вдигна пръст.

— Все по този път — обясни търпеливо той. — За няколко дни, ако се движим достатъчно бързо и нищо не ни забави, ще ни отнеме един ден по-малко, отколкото когато ме попита вчера. Отиваме във Фалиас, където са отвели приятелите ти.

Иън изсумтя.

— И по пътя няма да има постови, които да дебнат, за да те спипат? — попита той. Вчера се бе замислил по този въпрос, но докато Хоузи позволи да спрат за почивка, единствената мисъл на Иън бе колко е уморен и любопитството му се бе стопило.

Хоузи кимна.

— Сигурно са поставили. Но ние не се движим по главния път, нито пък по някой удобен, и то тъкмо заради това. Тук е много по-малко вероятно някой да ни причаква, особено пък след като последната отсечка към Градището е...

— Скрита? — Иън наблегна на думата.

Хоузи се намръщи.

— Не. Просто е прикрита. Може да се каже, че и до днес си остава ненамерена.

— Значи това ни е планът? Вървим по заобиколни пътища към този град Фалиас и се заминаваме със семейство Торсен и Маги.

Хоузи не отговори веднага.

— Кажи ми, Иън, какви са кодовете на една от подводниците „Трайдънт“, които капитанът може да използва, за да изстреля ядреното оръжие?

Иън разпери ръце.

— Не знам.

— Много добре. А сега, представи си, че стисвам гениталиите ти с нажежено желязо и отново ти задавам същия въпрос. Какви са кодовете? Кажи ми?

— Добре де, добре — изкриви устни Иън. — Това, което не го знам, не мога и да го издам. Дори и да ме измъчват.

— Дори и по-лошо.

— Че какво по-лошо може да има от мъченията?

— Искрено се надявам никога да не разбереш. — Хоузи го гледа сериозно и умислено в продължение на една дълга минута. — Никога. — Изправи се и нагласи раницата на гърба си. — Да тръгваме. Искам да прехвърлим хребета до смрачаване.

Някакъв идиот го разтърсваше в тъмното и се опитваше да го изтръгне от най-необикновения скапан сън, който някога бе сънувал.

Иън се протегна към лампата на нощното шкафче, за да напипа малкото кръгло копче, но пръстите му попаднаха на мократа трева.

Изобщо не е сън, осъзна той и се зачуди защо ли никога не се е опитвал да прекъсне някой кошмар по този начин преди. Ако беше истински кошмар, значи можеше да се събуди...

— Събуди се, Иън Силвърстайн — съскаше Хоузи. — Имаме неприятности.

Иън се изправи, отметна одеялата настрани и несъзнателно посегна към дръжката на меча. Кога бе успял да развие този рефлекс? Това съвсем не бе първото, което един фехтовчик прави, когато се събуди на сутринта, пък било то и посред нощ.

Сигурно се бе потил насън, защото нощният въздух му се стори режещо студен. Уви се плътно в наметката и се изправи в тъмното.

Беше наистина много тъмно. Едва виждаше ръката си, а смътно очертаната фигура пред него бе Хоузи, но го разбра единствено защото бе чул гласа му не защото го видя. Бяха се натрупали облаци и нощното небе вече не бе обсипано с трепкащи звезди, а приличаше на яма, пълна с катран.

Опитай се да намериш пътя, да бе, как ли пък не.

Някъде в далечината се чу вой на куче. Май не беше куче, това бе продължителен, остър вой, който звучеше по-скоро като вълчи.

— Чедата ли са?

— Ммм. — Хоузи се заслушваше притихнал, докато някъде прозвуча друг вой. — Един от тях е попаднал на следите ни и съобщава къде точно, а сега изчаква да получи инструкции и отговор, преди да тръгне да ни търси.

— А как вижда на тъмно? Аз лично съм като спял — каза Иън.

Студеният мрак му се стори ужасяващо страховит. Наоколо можеше да го дебнат очи и остри зъби, а той не можеше да направи нищо. Дали да извади меча и да се надява, че ще посече, който е наоколо?

— Чедата виждат отлично на тъмно, въпреки че в такава тъмна нощ ще им се наложи да се движат доста по-бавно, отколкото са свикнали, но само ако нямат следа, по която да вървят. Среброчел? Среброчел.

Иън чу как конят се приближава шумно през шубраците и вятърът довя особената остра конска миризма на кон, но дори и бял кон да се бе изпречил пред него, той нямаше да успее да го види в нощ, тъмна като тази.

— Ами вие със Среброчел? — попита Иън.

— Среброчел не може да вижда, ако няма светлина. Едно време аз... — той замълча. — Аз също не мога да виждам на тъмно.

И какво, по дяволите, да правим?

— Значи, ако се наложи да бягаме, най-добре да си направим факла или нещо такова.

Хоузи измърмори нещо.

— Когато се развидели, ще намеря бреза, ще ѝ обеля кората, за да я използваме за факла. Май трябваше да го направя преди. Или пък да бях взел малко дюшеклък, да го напоя с масло за фенери, което нямам, защото нямам и фенер, защото не исках да светя нощем, защото... — Той въздъхна.

Иън не бе сигурен дали уплахата му е по-силна от раздразнението. Върколаци... Чеда ги преследваха в тъмното и това, изглежда, никак не ги притесняваше, но Хоузи, Среброчел и Иън не можеха да мръднат...

— И какво ще правим? Ще ги чакаме ли?

— Изборът ни не е кой знае какъв. — Иън чу, че Хоузи нагласява презрамките на раницата. — Май имах едно от тези някъде тук... аха. — След това той долови звуци, които не можа да определи откъде идват, последвани от ругатни.

От дланта на тъмнокожия мъж заструи ярка светлина и разпръсна мрака чак до най-далечните кътчета на малката поляна. Дългото скулесто лице на Хоузи блестеше с демонични отблясъци, а

хлътналите му бузи и сянката на тесния му нос изглеждаха още по-черни.

— И появи се светлина — изрече с усмивка Хоузи. Доларът в ръката му излъчваше бяла светлина и Иън потръпна, когато си помисли каква топлина е събрана там.

Само че топлина не се излъчваше. Тази малка метална монета, сякаш нажежена до бяло, можеше да прогори дупка в дланта на Хоузи, а горещата вълна да блъсне Иън право в лицето.

Спътникът му държеше монетата между средния и безименния си пръст, изпънал ръка напред, а дланта му сякаш насочваше отблясъците към пътеката.

Под ярката светлина Среброчел риеше земята и пръхтеше шумно, а около копитата му се вдигаха облачета прах. В ноздрите на Иън нахлу натрапчива конска миризма, а лицето му се покри със ситни капчици.

Той се избърса с наметката.

— И защо не го направи това веднага?

Хоузи сви устни.

— Сигурно защото нямах никакво желание да насочвам умелите в магията, които са на сто и петдесет... километра наоколо, че се намирам тук. Не смяташ ли, че това е една доста убедителна причина? Или по-добре би ме разбрал, ако ти кажа, че създание, което някога е летяло с лекота, не намира никакво удоволствие да пълзи, разкъсвано от болка?

— Значи сега ни се налага да бягаме, така ли?

— Не. — Хоузи вече си бе наметнал пелерината и извади няколко кожени каишки, с които завърза горната част на колчана и лъка, на който бе свалил тетивата, за презрамките на раницата така, че ръцете му да останат свободни. С няколко бързи замаха затегна и меча към ножницата. Подхвърли на Иън друга каишка, за да стори и той същото.

— Случи се нещо крайно неприятно. — Хоузи положи свободната си ръка на врата на Среброчел. — Знам, че си по-бърз от тях, стари приятелю...

Иън едва се стърпя да не му възрази. Един кон не би могъл да надбяга глутница вълци, но пък Среброчел не беше най-обикновен кон, обаче и Чедата не бяха обикновени вълци.

— ... но ще трябва да ги надбягаш, без да ни хвърлиш от широкия си гръб. Би ли опитал?

— Едно пръхтене, за да, две за не.

Иън никога не си бе представял, че един кон може да гледа лошо, но стана точно така, докато огромната глава на Среброчел бавно се заклати нагоре и надолу. Той изпръхтя отново, отметна глава, а кичури от гривата му се стрелнаха наоколо също като камшици.

— Хайде, Иън Силвърстайн — подкани го Хоузи, отпусна се на едно коляно и преплете пръсти пред него. Блестящата монета осветяваше само гърдите и лицето му и широката черна страна на коня. — Среброчел няма да изтърпи нито седло на гърба си, нито пък юзда през устата, но ще ти позволи да се държиш за гривата му, затова стискай с всички сили и с ръце, и с крака.

„Аз съм си градско чедо, не яздя коне, още по-малко такива гигантски коне, да не говорим пък за магически коне, а пък какво остава за гигантски магически безсмъртни коне“ — мислеше си Иън, но постави ботуша си в преплетените ръце на Хоузи и се покачи на широкия гръб на Среброчел. Все едно че седеше върху космата статуя. Космите на коня бяха по-твърди и по-остри, отколкото му се бе сторило, докато го гледаше, а мускулите под кожата бяха твърди като камък и дори не трепваха. Можеше да го удря по гърба и единственото, което щеше да постигне, бе да си счупи ръката.

Хоузи се покачи на гърба на коня зад Иън и обхвана кръста на Иън с яката си ръка. Другата си ръка протегна напред и блестящата монета освети, макар и доста смътно, пътеката, която щеше да ги отведе на пътя. Това бе достатъчно за Среброчел. Конят потегли бавно и спокойно, а Иън вплете пръсти в гривата му, въпреки че много трудно раздели сплъстените кичури.

— Каквото и да става, Иън Силвърстайн, дръж се здраво — каза Хоузи. — И си пази очите.

Клони пернаха Иън през лицето. Той сви глава и затвори очи, за да ги защити, докато излязат на пътя, а шумоленето и звуците на счупени клонки се превърна в потракването на масивните копита на коня, когато тръгна по равното. Ритъмът му бе спокоен и човек лесно можеше да върви с него, дори за момент Иън реши, че това няма да представлява никакъв проблем.

Трак, трак, трак, трак се превърна в трак-трак-трак-трак, а след това премина в трактрактрактрак и вече не беше толкова лесно да разграничиш ритъма и да се поклащаш ту наляво, ту надясно, в зависимост от стъпките на коня.

Среброчел премина в лек галоп — трак-троп, трак-троп и ръката на Хоузи, с която придържаше Иън, започна да се изхлузва, а младежът усети, че и краката му се изплъзват от широкия гръб на коня.

Иън се приплъзна напред, напругайки цялата си сила, и се изхлузи през раменете на коня, стиснал с всички сили гривата. Цялата му тежест падаше върху раменете и за момент си помисли, че ръцете му ще се отскубнат, докато се подмяташе, особено когато един замах на десния преден крак на Среброчел го перна през ботуша.

Едва се сдържа да не изкрещи.

Хоузи все още се удържаше на гърба на коня и го прикрепяше, а краката му сякаш не бяха усетили никакво напрежение.

— Побързай, Иън Силвърстайн, побързай.

— Това... това просто не става, не мога да се задържам — каза Иън. — Трябва да опитаме друго.

Беше прекъснат от вълчи вой, който вече звучеше не толкова далечен, както преди и Иън се прокле, че е пълен идиот, пое протегнатата ръка на Хоузи и отново се намести на гърба на Среброчел.

— Добре, Среброчел — каза Иън. — Хайде да действаме!

Този път конят затича в тръс веднага, което можеше да изхвърли Иън от гърба му, но той кой знае как успя да се задържи, въпреки че задникът му откачаше от гърба на животното и това ставаше все по-силно и по-силно, докато конят увеличаваше скоростта.

И тогава се случи нещо странно. Клопането и тракането на копитата му се превърна в монотонно ктроп-ктроп-ктроп, а стихийният вятър извикваше сълзи дори и при затворени очи, но поне на гърба на коня, Иън успяваше спокойно да се задържи. Бедрата и задникът му бяха натъртени, но въпреки това той усещаше твърдите мускули под дебелата кожа, но всичко се случваше толкова бързо, така ритмично, че му се стори, че е яхнал железен локомотив, не кон.

Отвори едното си око и през просълзените от вятъра очи той видя как се вие черният път, осветен единствено от монетата в протегнатата ръка на Хоузи.

Той стисна отново очи и се замоли нощта да свърши по-бързо.

ГЛАВА 17

ЛОВЦИ

Възможно е да се задържиш неподвижен за толкова време, колкото се налага, но не и ако това се повтаря ден след ден. Арни Селмо си позволяваше по пет минути на час, за да се протегне... и да похапне, ако се налагаше. Орфи пък използваше петте си минути на всеки половин час.

Когато втората стрелка на часовника наближи дванайсет, Арни се отпусна на стола. Пушката му остана прехвърлена на облегалките за ръце, докато той се топлеше с чаша кафе и сандвич с печено говеждо. Малко по-късно, когато Дейви Хансен и онзи идиот, малкият Котън, щяха да ги сменят с Орфи, той смяташе да подслади кафето с глътка от сребърната бутилка в джоба на ризата, но засега чистото кафе и сандвичът щяха да са му достатъчни.

Трябва да се възползваш от най-доброто, с което разполагаш за момента. В семейството му винаги бе така.

Дядо му Хансен бе живял в Нортфийлд, Минесота. В годината, когато бандите на Джеймс и Иангър бяха пристигнали, за да тормозят богатшите и да ограбят банките им, дядо Хансен бе помогнал да погребат някои от гаднярите, а един той бе застрелял сам с пушката, с която гърмеше по катериците.

Беше го уцелил в гърба.

Беше се прицелил иззад едно дърво.

Беше стрелял два пъти.

Всеки път, когато разказваше тази история, дядо Хансен я завършваше със сумтене.

— Да не би аз да съм го карал да ми идва в града? — все повтаряше той.

Справяш се с това, което имаш подръка.

Също като пушките „Бар“ и „Гаранд“, увити в намаслени парчета плат, поставени на земята до него. Арни предпочиташе да използва гаранда вместо тежка артилерия, докато барът можеше да остане за резерва или пък да я даде на Орфи, но това нямаше смисъл.

Неговата ръка бе по-стегната, а пък барът бе съвсем истински, напълно автоматично оръжие, и разрешителното на Орфи му даваше законно право да я използва, въпреки че Арни пет пари не даваше за законните положения, при това пушката изстрелваше двайсетте патрона в пълнителя си за по-кратко, отколкото човек ще пръдне. А и барът бе зареден със сребърните куршуми на Торсен, но Арни се бе запасил с още шест пълнителя сребро, пуснати в торбата с мунициите на метър от стола.

На върколаците може и да не им действаше металът, но Тори бе оставил няколко трупа, които красноречиво разкриваха какво може среброто.

Добро момче.

Просто трябваше да се намери подходящият инструмент за съответната работа. Също както едно време. Щом проклетите танкове им дойдоха на помощ, въпреки че те обикновено бяха някъде другаде, когато имаше нужда от тях, успяха на часа да отблъснат жълтурите. Но за да могат танкове да отблъснат пехота, имаше нужда от шрапнели, а не от автоматичната стрелба, на която разчитаха.

Но това бе преди много години, на много километри оттук. Най-добре да се съсредоточи над момента, а барът си бе добър избор на оръжие.

Разбира се, ако Арни не бе подпрял стола на нещо толкова стабилно като дънера на бряста, където се облягаше в момента, откатът можеше да го изтласка от стола. Но той се бе сетил и всичко бе наред.

Настани се удобно в наблюдателницата си. Това бе тайната на лова, да си избереш място и да чакаш. Сърните лесно ще надбягат един ловец, тръгнал пеша; могат да се скрият в толкова рехави храсти, където не би си помислил, че ще успееш да сбутах и човката на кълвач. Мармотът пък ще изчезне като дим в дупката си и при най-незначителното движение. Дори заекът може да прескочи от едно невероятно скривалище до друго, преди още да си усетил.

Значи тайната е просто да не си тук.

Ако си седиш неподвижно, без да мърдаш, без да трепваш, без да се оригваш и да пръдваш, значи те няма. Шубраците, струпани около мястото, където седеше Арни, не бяха най-доброто скривалище, но

Арни не бе облечен в ловджийски дрехи, а в едно старо кафяво вълнено палто, върху ризата и панталоните в цвят таки.

Седеше си там, а всъщност го нямаше и си мислеше за всичко и за нищо, докато накрая чу зад себе си звук, пропукване на клонки.

— Арни?

— Да — отвърна той и спусна предпазителя на пушката, преди да се изправи. След това разтри кръста си. Болеше го, но докато повърви до колата, ще се поразкърши и ще се почувства по-добре.

Издърпа сребърното шише от джоба на ризата и отпи дълга глътка, а уискито си разля на огнена ивица от гърлото, чак до стомаха. Достатъчно, за да го накара да живне.

Дейви Ларсен се бе облякъл в старите си военни дрехи в защитен цвят, както обикновено, и както обикновено бе наметнал зеленикавото си яке, останало от времето в армията. Остави плика с обяда си до стола, взе бара с кимване, без да каже и дума, добро момче, провери пълнителя с опитна ръка и се настани на стола, без да каже и дума, вече готов да се превърне в невидимо нетрепващо присъствие още преди Арни да е поел по пътеката.

Стига за днес, реши Арни. Време е за малко сън, а защо ли да не си сготви нещо за вечеря, преди отново да се върне на смяна. Тръгна по пътеката към мястото, където старият шевролет на Орфи бе паркиран отстрани на пътя, кимна кратко на онзи идиот, малкия Котън, който вече се бе насочил към мястото, след това отвори вратата и се настани в седалката до шофьора.

След около десет минути Орфи се запрепъва по пътеката, като леко разтърсваше десния си крак. Отвори вратата и се тръшна зад волана.

— Майната му, момче — каза Орфи и пое бутилката от Арни, за да отпие. — Хич дори не става по-лесно.

Арни сви рамене, както правеше всеки ден.

— Няма и да стане. Просто се налага да сме тук.

Орфи потри наболата си брада, а след това протегна ръка, завъртя ключа и изруга приглушено, когато моторът се задави на три пъти, преди да запали.

— Мислиш ли, че може да е утре? — попита той както всеки ден. Арни поклати глава.

— Не знам. А и все ми е тая. Вероятността е едно на три да стане в нашата смяна. Само да стане, иначе ми е все тая.

Орфи се изкикоти, докато даваше на заден по пътя, с едната ръка прехвърлена през облегалката, за да има добра опора.

— Значи няма голяма вероятност да е при нас.

Арни поклати глава.

— Какво значение има, то само да стане. — Отпи нова глътка уиски. — Искам да ги пипна тези кученца. — Бяха убили Уле Хонистед и въпреки че Арни и Уле невинаги се разбираха кой знае колко добре, Уле му беше съсед, а никой не може да си позволи да избива съседите на Арни.

Отпи отново.

— Да си ходим. Искам да се изкъпя и да поспя.

Беше хубаво отново да имаш причина да живееш.

ГЛАВА 18

СКРИТИ ПРОХОДИ

С някои страни от живота във Фалиас Тори нямаше никакъв проблем да свикне, или поне така си мислеше, докато се връщаше в стаята си, след като си бе взел душ. Дебелата кърпа, увита на кръста му, бе единствената дреха, която го покриваше.

Сега, като имаше слуги, които да се грижат за дрехите му, всичко бе значително по-лесно.

Взе бяла туника и я облече през главата.

Повечето от нещата, които носеха със себе си, бяха оставени в стаята на Тори, доста удобна килийка, осветена от два фенера, единият монтиран на нивото на главата му, направо в стената.

Облече се бързо, но не сложи късата наметка и колана за меча, защото нямаше нужда да е с тях още отсега. Седна на твърдия тънък матрак. Леглото не бе нищо повече от един чаршаф, увит около одеяло, прикачено с кожени ремъци към дървена рамка. Започна да рови из нещата си, за да прецени дали би могъл да използва нещо.

Пистолетът бе изчезнал, естествено, както и немският ловджийски нож. Защо обаче му бяха позволили да задържи меча, след като не разрешаваха камата да остане в него? Ами да, разбира се, колкото и опасен да бе мечът, нямаше как да остане скрит.

Тогава защо му оставиха швейцарския военен нож? Е, поне за Тори това не беше кой знае какво оръжие, но...

Той сви рамене. Поне не му бяха отмъкнали част от нещата от раницата, които щяха да са достатъчно при евентуално бягство, достатъчно, за да го организира. Налагаше се да направи нещо. Все някой трябваше да го направи.

Извади аптекката и огледа малките шишенца демерол, морфин и вистарил. Да, спокойно може да ги използва, за да остави някой в безсъзнание, но това ще му отнеме безценни минути, само минути, ако наркотиците действаха в Тир На Ног, а той не бе никак склонен да пробва теорията си.

Най-добре да има готовност, просто така, за всеки случай. Отвори един презерватив и постави вътре няколко кибрита, добави малко суха слама от пълнежа на матрака, а след това го наду съвсем малко, колкото да се получи въздушна възглавница, която да предпази латекса от острите краища на сламата, а след това го върза.

Презервативите се оказаха удивително полезни неща.

В едната каменна стена бе вградено бюро. Изключително стари, тежки дъбови чекмеджета се плъзгаха безшумно в нишите, поставени на скрити релси. Тори отвори няколко, докато в едно видя празни листа, извади един и го сложи на леглото.

Постави все още запечатаната храна и малкото пакетче за запалване на огън в средата, отвори чифт къси чорапи и с единия уви презерватива, а след това постави отгоре още един чифт ризи и панталони, покри купчинката с покривката и отгоре постави швейцарския нож. Овърза всичко с риболовна корда, така че се получи квадратен пакет, който спокойно можеше да носи.

Някои от нещата остави. Например сгъваемия нож на специалните части. Както и всички комбинирани оръжия, които чичо Хоузи толкова много обичаше.

Най-добре бяха заредени с инструменти. Сред тях имаше два ножа, отварачка за бутилки и консерви, цели четири тирбушона, трион със силно назъбено острие, пила, толкова здрава, че можеше да обере острите ъгли от метален лист и толкова ситна, че да премахне дори и най-малката бабунка по недовършено дърво. Може би най-доброто бе, че различните остриета можеха да се сменят и така чичо Хоузи бе успял да замени малкия нож, като най-голямата отвертка ставаше и за отваряне на скрити ключалки и на резета.

Тори задържа сгъваемия нож на специалните части в ръка. Затворен бе не по-голям от десет сантиметра, сравнително плосък и лесно можеше да бъде скрит.

Скрит. Той се усмихна.

Вкъщи, бюрото с чекмеджетата прикриваше един таен панел между стаята на Тори и стаята за гости. Ако се изтеглеше бюрото и се дръпнеше от стената, можеше да се приплъзне тънка жица в пролуката между боровите панели, която скриваше тайния път, но самият панел не се отваряше, защото резето не поддаваше, освен ако не бе подпряно

с бюрото, което притискаше малка издатина на стената и пода, необходима, за да държи панела на място.

Тори отново погледна вграденото бюро. Стената бе груба, издялана, без да е довършена, с годините станала на дупки, сякаш хиляди каменоядни червеи небрежно я бяха гризали. На стената имаше едва забележима ямка, близо до мястото, където се свързваха най-горното чекмедже и стената, въпреки че тя отдавна бе запълнена с прах и други...

Ами! По гърба му премина тръпка.

Тори извади шперца, намести го както си знаеше и се опита да се освободи от това, което му пречеше. Усети как краят на извитата метална жица прихваща някакво резе, също както бе ставало стотици пъти у дома.

Той изви телта, дръпна и цял панел от стената се отвори безшумно на скрити панти.

Мили боже!

Нахлулият застоял въздух донесе със себе си мирис на влага и спарено, когато пред Тори зейна черен коридор.

Той поклати глава. Това не бе просто в стила на чичо Хоузи, неговата ръка бе оставила всичко тук. Дупката бе на същата височина като тази у дома, а скритата ключалка не само че работеше по същия начин, но и изпълнението ѝ бе съвсем същото и усещането, когато се задействаше безпроблемно, очевидно, без да е смазвана безкрайно дълго време.

Тори коленичи на входа. Подът бе покрит с прах, но не много. Самият прах бе разстлан равномерно и не се виждаха следи. Изглежда, тук не бе минавал никой от много отдавна.

Отвън, в коридора, се чуха стъпки и той извади сгъваемия нож. Бутна бързо тайната врата, след това сгъна ножа и го подхвърли на леглото, сякаш изведнъж бе станал прекалено горещ и не можеше повече да го държи.

Някой почука.

— Тори? — Маги надникна през откренатата врата.

— Влизай — отвърна той.

Боже, колко беше хубава. Слугите вестри бяха извили късата ѝ коса назад и я бяха вдигнали с помощта на стотици малки шнолки, украсени с миниатюрни перлички. Роклята ѝ, ушита от някаква

небесносиня коприна, бе обточена в сребърно и черно, с дълбоко деколте и падаше чак до земята, като докосваше пода при всяко движение.

— Къде беше?

Тя се усмихна.

— Пих чай и поиграх каприз с момичетата — отвърна тя.

— Май бързо успя да се сприятелиш.

Тя сви рамене.

— Ами те доста се стараят, за да успеят да разберат къде точно попадам в социалната им стълбичка. Победителката или ще застане до мен и ще се изкачи в обществото, ако се окаже, че положението ми е по-високо, или пък ще засрами останалите като се постарее да бъде първата, която ще ме заплусе, ако стоя по-ниско. Тоест, или ще бъде моя приятелка до гроб, или няма повече да ме познава.

— Чак... толкова?

— Ами и да, и не — сви устни Маги. — Искам да кажа, че технически, Ембърли и Герин стоят по-високо от Дортая, но пък и трите са от обикновени семейства, което ги поставя в по-неизгодно положение от Белиана, а нейният баща е майор, оженил се за обикновено момиче, и затова се налага сам да се справя с паричните въпроси, така че зависи... — тя спря. — Сложно е.

— Доста си разбрала само за два следобеда — отбеляза впечатлен той. В повечето от разказите, които Тори бе чувал, ставаше дума за политика и чест, а не за пари и обществено положение. Което означаваше...

— Всъщност аз съм доста умна за момиче.

— Нямах предвид това.

— Не, разбира се. Просто исках да чуя как изпадаш в неловко положение — усмихна се широко Маги. — Бранден дел Бранден се отби, за да изрази почитанията си.

— Нима?

— Да. Каза, че ще дойде да ни вземе тази вечер.

— Надявам се. Двамата с Ивар дел Хивал ще трябва да ни заведат. — Татко никак не искаше да ходи на този прием, но Тори го очакваше с нетърпение. Това бе случай да поизлезе и да научи малко повече за нещата, които ставаха. Откри обаче, че ревнува Маги, а тя се сприятеляваше толкова лесно, че...

Но пък от друга страна, тя не бе Ториан дел Ториан младши. Имаше си причини, поради които никой не го заговаряше.

Тя наклони глава на една страна.

— Май те налегнаха дълбоки мисли.

Той сви рамене.

— Не много. — Наложих си да се усмихне. — Между другото, изглеждаш страхотно.

Тя се усмихна.

— Доста по-добре, отколкото онази прашна мърлява дрипла, която дотъртриха тук. — Тя се отпусна в ръцете му и го притисна силно.

Ами, защо пък не? Тя миришеше на лято и слънце и както му се стори, под роклята си нямаше нищо, а топлият ѝ дъх го галеше по ухото.

— Би ли си свалил ръцете от дупето ми поне за малко? — прошепна тя. — Някой може да подслушва.

Тори поклати глава.

— Едва ли — каза той тихо. — Тайният проход не е бил използван доста дълго.

Тя направи физиономия.

— Таен проход ли?

Той вдигна пръст, за да ѝ даде знак да мълчи, пристъпи към вратата и постоя притихнал край нея. Нищо.

Е, щом щеше да проявява недискретност...

Отвори сгъваемия нож, извади телта и отвори тайната врата.

Маги отвори уста, затвори я, после пак я отвори и пак я затвори.

— Кой... къде води?

Тори сви рамене и затвори тайния панел.

— Все някъде. Някъде. — Не. Знаеше много повече. — По всяка вероятност отвежда навсякъде. Този дворец ще се окаже прорязан от тайни проходи и пасажи, ама от много, като не всички се пресичат.

Не всички. Чичо Хоузи сигурно е предвидил няколко варианта на тайника под северозападния ъгъл на хола им, който си беше място, където да се крият хора или неща, като мястото не отвеждаше никъде, но тук едва ли бе така.

Това си беше изход, въпреки че къде отвеждаше бе загадка. Сигурно имаше още някоя врата, преди да се влее в основния пасаж,

също както бе у дома с „нишата на свещеника“, която отвеждаше от голямата баня към ниския проход под терасата зад една фалшива стена.

— Ти как разбра?

Той поклати глава.

— Отдавна трябваше да се сетя. Някой, който мисли също като чичо Хоузи е построил това тук — излъга той.

Знаеше отлично, че това не е вярно. Тук всяка тухла криеше почерка на чичо Хоузи.

Когато бе дете, усещаше дълбоко в себе си, че родителите му и чичо Хоузи са съществували винаги, но не е ли това начинът, по който всички деца мислят за възрастните? С времето се отърси от това усещане за мама и татко, но по отношение на чичо Хоузи го потисна, въпреки че то никога не изчезна.

— По същия начин е и вкъщи, и ключалките са същите... — Той не довърши мисълта си. НЕ БИВА ДА СЕ ГОВОРИ ЗА СЕМЕЙНИ НЕЩА.

Я, по дяволите! Маги бе затънала във всичко това също като мама и татко, и Тори, и, дяволите го взели, имаше право да знае.

— Ключалката е същата като тази зад бюрото в моята стая, която отваря панела към гардероба в гостната стая. — Той поклати глава. — И когато я отворях, усещането бе съвсем същото.

Колко дълго можеше метал да остане прилепнал за метал, без да ръждяса?

Очевидно вечно, ако чичо Хоузи го бе обработил както трябва... той знае как се каляват металите. Или пък го е покрил с нещо? Магия? Тори си задаваше тези въпроси, защото бе сигурен, че вратата не е била отваряна десетилетия, а твърде вероятно дори по-дълго.

— Всичко тук е в същия стил — продължи Тори. — Той постави чукчета, вместо звънци на касите на вратите, като онзи на портите, само че доста по-малки. Всички ключалки са същите, изобщо стилът е същият. — Тори стисна устни. — Някъде тук трябва да има ковчежниче...

— Ковчежниче ли?

— ... скришно място за ценни работи, а под него още нещо, което е значително по-ценно. — У тях един от скритите сейфове за оръжия бе прикритието за остатъците от необичайните златни монети с букви, за които вече бе готов да заложи дясната си ръка, че може да

разчете. — Всичко това е перфектно изпълнено, така че да е здраво во век и веков, точно както чичо Хоузи се справя с всичко, което му е по силите. — Зави му се свят. Вече имаха как да излязат...

Не. Чичо Хоузи бе прекалено хитър, за да остави нещата просто така.

Бранден дел Бранден вече бе намекнал, че Скрытите Проходи в Градището се знаят, поне от благородниците, а чичо Хоузи сигурно бе предвидил това. Да се открие един или дори няколко Скрыти Прохода, не разкриваше ключа към всички останали.

Но това не обясняваше нещата. Ако разкриването на тези проходи и ковчежничета бе толкова важно, защо тогава местните не проверяваха всяка тухла в стените, за да намерят тайните пътеки?

Тори отново взе ножа, но този път посегна към острието. То, разбира се, не беше оригиналното. Чичо Хоузи го бе заместил с някаква високотехнологична стомана, която лесно можеше да среже всеки кабел.

Опита се да откъсне парченце камък, или поне люспа, но ножът не успя да остави дори следа.

Е, това обясняваше нещата. Местните просто нямаше как да проверят, защото Градищата бяха построени от някакъв супер камък, което пък на свой ред обясняваше защо един древен каменен град, хилядолетия наред попадал под атаките на времето и враговете, изглеждаше като нов.

Всичко това идваше прекалено много на Тори. От една страна, не знаеше нищо, а от друга — прекалено много.

— Татко? — каза той и подаде глава през процепа на вратата. — Имате ли с мама минутка?

Лицето на татко бе замислено, докато той излизаше от скрития пасаж и бавно затваряше вратата след себе си. Внимателно духна пламъка на фенера.

— Няма да стане — отсече най-сетне. — Ще трябва сам да водя... знаците, които показват къде са Скрытите Проходи към къщи, са нещо, което не бих могъл да обясня. — Той прокара ръка по копринената си туника и продължи да я заглажда, сякаш се боеше, че някоя гънка ще разкрие къде е бил.

— А те свързват ли се? — Косата на мама бе вдигната на кок, стегнат с три дълги бели фиби, които може би бяха изработени от

слонова кост или от някаква друга кост. Роклята ѝ бе изрязана ниско и отпред, и на гърба и прилепваше плътно към тялото ѝ, а под талията се разкрояваше и ставаше широка.

Той кимна бавно, внимателно и предпазливо, сякаш едно внезапно движение би могло да я нарани.

— Нищо чудно. Хоузи го държаха в килия най-долу в кулата. Той ми показва изхода от своята килия. Трябва да се натисне един камък по определен начин и за определено време.

Тори се намръщи.

— Тогава защо не е успял да избяга сам?

— Беше завързан. Въжетата му... те бях много специални, предназначени за друг, но можеха да задържат и бог, или поне някой с неговия... произход. — Татко поклати глава. — По-добре да не ви казвам повече. Заплахата е надвиснала...

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — отвърна татко с нисък безизразен глас, лишен от всякакви чувства, сякаш разказваше нещо, което не го засягаше или бе много далече от него, — че ако бях понечил да избягам, Бранден дел Бранден и Херолф щяха да ме овържат с червата на собствения ми син и аз нямаше да мога да се освободя, също като чичко Лисичко много отдавна.

Маги наклони глава на една страна.

— Да не би да твърдиш, че Хоузи е Локи? Лошият от норвежките саги? Наистина ли?

Татко поклати глава.

— Едва ли. — За момент стисна устни. — Той е по-стар от Аезир, също и от Ванир, а съществуват достатъчно доказателства, че Туата и Туарин са по-стари от тях, че са техни деди. Локи... Известно време си мислех, че Огненият Херцог е Локи, който кой знае как е успял да залови и убие Анегир дел Денегир и да заеме мястото му, но не е така.

— Сигурен ли си?

— И още как — отвърна татко. — Когато избягахме, успяхме да минем през таен вход към кабинета на Негово Топлейшество и го овързахме с... с това, което беше използвано да задържи Хоузи, а после го скрихме в едно тайно ковчежниче. — Той се усмихна. — Доста широко ковчежниче. Един аезирец или ванирец нямаше да успее

да избяга така овързан. А пък и той се движи доста добре за някого с толкова тлъстини. Успя да се освободи достатъчно бързо и вдигна тревога, а ние с Орфиндел трябваше да бягаме по Проходи, които той помнеше само наполовина. — Той пое ръката на жена си в едрата си длан и я поднесе към устните си. — Не че съжалявам за станалото.

— А ние какво ще правим?

— Нищо. Поне за момента. Не можем да се опитаме да избягаме всички, понеже Негово Топлейшество е поставил стражи и издайнически знаци в пасажите, които са му известни и ще успеят да ги претърсят бързо веднага щом усетят, че ни няма. А аз не мога да тръгна сам и да ви изоставя — каза той. — Затова ще изчакаме. Поне за момента.

— Ама...

Тори бе прекъснат от високо почукване на външната врата.

— Това сигурно е Бранден дел Бранден и Ивар дел Хивал, които ще ни водят на приема — предположи татко и си нагласи колана с меч.

Пепелният площад, кръгъл площад с размерите на футболно игрище, покрит със старинен мрамор, червенееше под лъчите на залязващото слънце, опасан от всички страни от високи ясени. Листата им шумоляха при всеки полъх на вятъра, без да обръщат внимание на скрибуцането на квартета музиканти, седнали на перваза на един удивително притихнал фонтан в самия център на площада. Барабанчикът — инструментът му бе удължена медна тръба с тъмна мембрана — поддържаше сложен ритъм, който звучеше над удивително меките звуци на гайда, а мелодията се поддържаше от тумбеста лютня и някаква флейта с широк накрайник, който звучеше също като тромпет.

Мраморът бе полиран и блестеше, а отразените в него образи на наконтени лордове и обожаеми се обърнаха в мига, в който групата на Тори пристигна. В същия миг, сякаш опитваха стъпките на някакъв танц, повечето присъстващи се извърнаха.

Една двойка не се помръдна — висок слаб мъж с туника в сребърно и синьо, наметнат с необичайно семпла сива копринена наметка, подаде ръка на възпълна жена и пристъпи към мястото,

където бе спрял татко. От едната му страна бе Ивар дел Хивал, от другата мама, Тори и Маги зад тях.

Бранден дел Бранден се поклони при пристигането им.

— Лорд Сенсевер дел Сенсевер — представи го той. — Пратеник на Вихрения Род в двора на Негово Топлейшество и очарователната обожаема Христа. Имам удоволствието да ви представя Изключителната Маги и Невероятната Карин. Познавате Ториан дел Ториан старши, а сега, ако ми позволите честта, бих искал да ви представя Ториан дел Ториан младши, един изключително... умел дуелист. — Усмивката му бе вълча.

— Ториан — каза лорд Сенсевер, пренебрегвайки Бранден дел Бранден и останалите, — мина много време. — Гласът му бе една октава по-висок, отколкото Тори очакваше, а гласните звучаха по един доста странен начин. Той потупа ефеса на меча си. — Виждам, че си заел стария си пост, а? — Лицето му бе издължено и скулесто, приятно, особено когато се усмихваше. Тори усети, че високият лорд му допада, а в същото време възневидя тлъстата лелка, увиснала на ръката му.

Татко кимна.

— Негово Топлейшество бе така любезен да ми позволи да си отработя дълга.

Обожаемата Криста сви устни.

— Сигурна съм, че това е голяма услуга.

Сенсевер я погали по ръката.

— Обожаема, аз...

— Не предизвикват твоето владение, милорд, а това на брат ми.

Сенсевер кимна.

— Истина е, но нека...

— ... а тук няма и капчица истина, милорд...

— Доста се увлякохме, обожаема. — Сенсевер се напрягаше да запази гласа си спокоен. — О, да, да, точно така е.

Лицето на татко си оставаше неразгадаема маска.

— Това е нещо, в което предстои да се уверим.

— Напълно възможно — каза тихо Сенсевер.

— Я стига с тези глупости — намръщи се Ивар дел Хивал. — Нито е отправено предизвикателство, нито пък е прието. Неприлично е да...

— Да предпологаме, че ще се случи ли? — Ноздрите на Обожаемата Криста се разшириха. — Единствено защото Негово Топлейшество намекна, че ако Негова Мощ не предаде властта на Керниат, ще бъде отправено предизвикателство към всички, които оспорват правото на собственост на Негово Топлейшество? И всяка битка ще се води до смърт?

— Достатъчно. — Сенсевер положи ръка върху нейната, на пръв поглед нежно, но Тори забеляза, че когато тя се опита да се отдръпне, нито нейната, нито неговата ръка помръднаха. — Обожаема съпруго, Ториан дел Ториан е шампионът, а не този, който отправя предизвикателството.

— Ако изобщо бъде отправено — добави тихо Ивар дел Хивал. — А това все още не се е случило.

— А може и да не се случи — каза Сенсевер. — Ако все пак се случи, ще бъде разбираемо, поне във Вихрения Род, откъдето е нанесена обидата и както е нанесена тя. — Той поклати глава, сякаш искаше да си проясни мозъка. — За момента, моля, заповядайте. Доколкото си спомням, ти обичаш добре приготвени деликатеси, а тук те очакват четири различни вида.

Татко се усмихна.

— Благодаря ти, лорд Сенсевер.

Сенсевер се обръщаше, когато Ивар дел Хивал си прочисти гърлото.

— Ама, я почакай малко. Ти ми се струва, че знаеш кой е избран да представлява Вихрения Род... има ли някаква причина ние да не разбираме?

— Доколкото ми е известно, не — отвърна тихо Сенсевер. — Това, разбира се, съм аз. — Той се обърна и си тръгна, последван от жена си.

Устните на татко бяха побелели.

— Май ще трябва да се погрижим за това. — Той предложи ръка на мама. — Моля. — Двамата се отдалечиха към масите и се смесиха с тълпата.

Бранден дел Бранден се поклони.

— С вас ще се видим по-късно — каза той и тръгна след тях.

— Каква беше цялата тази работа? — попита Маги, преди Тори да е казал и дума.

— А, глупости. Не обръщай внимание, никакво внимание. — Ивар дел Хивал наместваше нервно меча си, докато ги водеше към най-близката маса. Върху бяла ленена покривка бяха подредени седем кръгли чинии една до друга, във всяка бяха поставени малки парченца хляб с нещо отгоре. Тори бе почти сигурен, че в първата чиния има различни видове сирене, в третата — някакъв пастет, а за останалите нямаше никаква представа.

Е, вероятността да ги отровят бе минимална, а пък откакто тримата вестри донесоха в стаята му някакви блюда, бяха минали часове и той не бе особено придирчив. Взе си парче хляб, намазан с нещо тъмно и мазно, отначало отхапа предпазливо, а след това го погълна почти наведнъж. Беше пушено месо с наситен вкус, също като наденица, но крехко като риба, наистина малко мазно, което би му се сторило неприятно, ако вкусът бе по-натрапчив.

Маги също отхапа и кимна.

— Можеш да ми избираш храната през всичкото време.

Околните ги наблюдаваха с крайчетата на очите си, но никой не смееше да се приближи.

— Нали щеше да ни обясниш онази глупост? — обърна се Маги към Ивар дел Хивал.

— Само ако много настояваш — каза той и си отчупи комат хляб. Погледна я, прецени изражението ѝ и острият му поглед се смекчи в усмивка. — Но както забелязвам, ти много настояваш.

— Винаги е било така преди — каза Тори и отстъпи, за да избегне лакътя на Маги, насочен към ребрата му.

— Добре. Негово Топлейшество — каза Ивар дел Хивал с глас, който бе загубил обичайното боботене, но не особено много — играе игрички. Той... подхвърли, че ще отправи предизвикателство към Вихрения Род за владение, което не само че е на Вихрения, но и няма нищо общо с Пламения Род.

Той сви рамене.

— По принцип, би трябвало да има доста затруднения да си намери шампион, дори и за двубой до първа кръв, освен, разбира се, от Стоманения Род, но цената ще бъде главозамайваща, а пък що се отнася до шансовете, когато вече не говорим за двубой до първа кръв... но Ториан вече се съгласи да му служи без всякакви условия и Негово Топлейшество предложи двубоят да е до смърт. — Той

разтърси едрата си глава. — Това не е особено разумен ход, но Негово Топлейшество не ме е питал за мнението ми.

Тори се намръщи. Имаше чувството, че може да се довери на Ивар дел Хивал, стига да не се изпуснеше пред него и да кажеше нещо, което да компрометира лоялността му към Пламенния Род.

— И какво означава всичко това?

— Означава, че баща ти ще трябва да се бие с всеки предизвикан до смърт и или да защити необоснованите искания, при положение че приеме билките и ритуалите, което той няма да направи, или пък да спечели битка, в която определено защитава неправдата и така да се посрами. А и сигурно няма да бъде само веднъж. — Широка му усмивка изглеждаше пресилена. — Не е като да си адвокат в твоя свят, нали?

Тори се стресна.

— Ти пък откъде знаеш за това?

Устните на Ивар дел Хивал се превърнаха в тънка линия под гъстата брада.

— Това е доста издайнически въпрос.

— Обясняваше защо тази стъпка на херцога не е особено разумна — каза Маги.

Ивар дел Хивал изсумтя, протегна се и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Кълна се в топките на Балдур, Маги, ти наистина си цяло чудо. Жена, която да не е убедена, че разбира политиката, или поне не се преструва, че я разбира. Би ли се оженила за стария вдовец? Не, не, недей да ми отговаряш сега, просто кажи, че ще си помислиш, и аз ще бъда доволен.

Гласът му звучеше небрежно, но Тори усети истината. Въпреки че тя прекарваше времето си с местния отбор по чай и данъчно издаване, той имаше по-ясна представа, какво е мястото ѝ тук — проблематично. Мама бе съпругата на Ториан дел Ториан и по всяка вероятност поради това бе в относителна безопасност, докато връзката на Маги и Тори не бе нещо установено. Тори нямаше нито славата, нито положението на баща си, а единственият, който се бе осмелил да му отправи предизвикателство и го прие за достоен противник, вече бе мъртъв. Това можеше и да означава, че никой не бива да закача обожаемата на Тори, но също така можеше да означава, че тя скоро ще

се окаже необвързана, ако на Тори му станеше навик да участва в смъртоносни дуели. Сега, когато Ивар дел Хивал ѝ предлагаше брак, нищо че бе привидно на шега, тя беше официално под негова защита.

Той улови усмивката на Ивар дел Хивал и му кимна лекичко, а за награда получи едва доловимо стисване на устни и толкова леко кимване, че Тори за малко да не го забележи.

Маги смръщи озадачено чело и Тори прецени, че е достатъчно объркана. Беше подразбрала част от играта, но не всичко. Щеше да се наложи някой път да ѝ разкаже приказката за Ингмарк и трите девственици, но най-добре щеше да стане чичо Хоузи да ѝ я разкаже.

Ако видеше чичо Хоузи отново.

— Все още не си ми обяснил — каза Маги инатливо.

Ивар дел Хивал се намръщи.

— Много добре, щом трябва...

— Моля те — продължи Маги. — Ще бъде много мило от твоя страна.

Защо просто не запърхаш с мигли и всичко ще си дойде на мястото? Тори не посмя да изрече мислите си на глас.

— Ако — каза Ивар дел Хивал — ми обещаеш да обмислиш предложението ми. И ако ти, скъпи мой Ториан дел Ториан, ми дадеш дума, че не си се обидил от нахалното ми предложение към твоята обожаема.

Тори кимна официално. Ако някой се отнесеше по този начин към Маги, той трябваше да се обиди, но сега знаеше много добре, а пък Ивар дел Хивал бе наясно, че той знае, че това предложение за женитба е просто един приятелски жест.

— Не съм обиден, Ивар дел Хивал — каза Тори.

— Да, Ивар — отговори Маги. — Обещавам ти да помисля. Ако...

— Да, знам, ако обясня. — Усмивката му се стопи. — Добре, да опитаме по този начин. Едно е, когато моят стар приятел Ториан трябва да накълца на парченца наетите шампиони, това им е професията и за нея им се плаща в злато, тя носи уважение заради това, което вършат, и заради рисковете, които поемат. Те застават на страната на този, който според тях има право, а ритуалите, които преминават гарантират, че китката им ще ги подведе, ако се бият за несправедливата кауза, въпреки че понякога те изместват границата на

справедливостта, за да могат да служат на този, който ги е наел. Съвсем друго е, когато му се налага да кръстоса шпага с уважаван благородник като лорд Сенсевер дел Сенсевер, високо уважаван човек от древен род, и то в двубой, за който е ясно, че Ториан ще потъпче справедливостта. Това е... унизително, може и така да се каже. Подобен двубой може да се определи и като безчестие. Със сигурност това е изключително срамно и по принцип не се постъпва така. — Той въздъхна и поклати глава. — А след като Негово Топлейшество си е намерил шампион, който не само е готов да изпълни тази задача, но е толкова добър с меча, колкото е Ториан дел Ториан, ами то това представлява опасност за всички и нищо добро няма да произлезе от тази среща. Така Негово Топлейшество вече има възможност да предизвиква, ами... за какво ли не... и да показва, че възнамерява да постъпва точно така. Единственото хубаво е, че Негово Топлейшество използва правото си да предизвика за нещо сравнително незначително, което ме навежда на мисълта... поне донякъде... че той ще използва този объркан шампион сравнително рядко. Може би. — Той тръсна глава, а след това широката му усмивка, която заплашваше всеки момент да разполови лицето му, се върна. — Така, така — избумтя отново характерният му глас. — Ти вече даде съгласието си да обмислиш предложението ми, нали така... о, да, да, моля те присъедини се към нас — каза той и помахаше.

Някаква яка фигура, с кожена шапка, нахлузена дръзко на глава, която изглеждаше твърде малка за тялото, или може би шапката бе прекалено голяма, пристъпи към тях и се представи като Вернием дел Елерик, след което даде знак на придружителите си също да се присъединят към него.

Зад него, Тори позна Белиана, която бе видял предишния ден, заедно с някакъв млад мъж, някъде към средата на двайсетте, висок, слаб, обгърнат от прекалено тежко и обемно наметало за слабото му тяло. Белиана кимна на Маги и я дари с равнодушна усмивка, след това забеляза, че две от приятелките ѝ са насочили очи към тях и им даде знак с бързо кимване на глава да се приближат заедно с младежите до тях. Тори не бе сигурен дали си спомня имената им. Герин и Ембърли, май така се казваха.

— Ивар — каза Вернием дел Елерик. Устата му бе скрита под провисналите мустаци, а гласът му прекалено мазен и изкуствен. — Ти

да не си сгоден отново?

— Може и това да стане — кимна бавно Ивар дел Хивал.

— Аха. Не очаквах от теб такова нещо — продължи той. — На стария козел са му останали рогца, така ли?

Ивар дел Хивал отпусна длан върху ефеса на меча.

— На старото острие може и да му предстоят да нанесе няколко удара. Ако смееш да пробваш, веднага ще го уредим.

— Не, не — отвърна Вернием дел Елерик и вдигна ръце в подигравателен жест, който трябваше да означава примирие. — Не исках да те обидя, нито пък да приема обида от теб. — Той се обърна към Тори. — Има и такива, глупави, да, много глупави, бих казал, които биха настоявали, че на стария Ивар дел Хивал му е минало времето да държи изправен меча, но аз не съм един от тях. Готов съм да заявя, че той просто подвежда публиката с потайност и притворство, и съм готов да го заявя на висок глас.

— Наистина на висок глас — каза Тори. — И с прекалено много алитернация. — Подигравателният тон на непознатия никак не допадна на Тори.

— И аз обичам да изказвам мислите си на висок глас — изръмжа Ивар дел Хивал. — Обичам да викам от покривите, от всяка стълба и площад в града, че все още съм опасен, независимо от напредналата ми възраст. Тя кара дрехите ми да овехтяват, да не говорим пък за нежното ми тяло.

Вернием дел Елерик наблюдаваше Тори със странен поглед.

— Ами ти, Ториан дел Ториан младши? Какво ще кажеш?

Тори се замисли за момент.

— Ще кажа, че стават и нещастни случаи, само това ще кажа.

— И как така?

— Ами може би Ивар дел Хивал е попаднал на Прекрасната Маги в момент на слабост и ще се окаже женен, преди още да се е съмнало, а може пък някой да разбере погрешно приятелското му отношение и да го сметне за слабост и да открие с изненада, че ръката му кърви, мечът му се мотае някъде в краката, а пък друг може да реши, че едно споразумение е всъщност предизвикателство, и то в момент, когато нито търси предизвикателство, нито има желание да избегне споразумението. — Той погледна Вернием дел Елерик право в очите. — Затова казвам, че стават и нещастни случаи, защото лично аз

бих искал да избегна случай, подобен на този с Данар дел Реджинал. — Историята, поне версията на Бранден дел Бранден, вече бе плъзнала из Градището, но това не означаваше, че ѝ се вижда краят. — За него бе много по-тежко, отколкото за мен, но и за двамата бе истинско нещастие. Както и да е.

Тори затвори очи, спомнил си ужасния момент, когато мечът му проби неумелата защита на Данар дел Реджинал и проникна в тялото му, за да усети как животът се отцежда от него, лишавайки го от достойнство, оставяйки след себе си единствено лошата миризма, която вятърът разнесе и купчината човешка плът и кости, които вестрите трябваше да погребат.

Очите му пареха, когато ги отвори. Да, Данар дел Реджинал се бе опитал да го убие и трябваше да се радва, че нещастникът е мъртъв, но съвсем не се чувстваше така.

Вернием дел Елерик наруши мълчанието, като си прочисти гърлото и стисна приятелски ръката на Тори.

— Да, стават и нещастни случаи — отвърна той. Напереното държание и самочувствието му бяха заменени от тиха искреност. — Те трябва да се избягват, особено в прекрасна нощ като тази.

Това разчупи леда. Десетки млади благородници и дамите им се скупчиха около тях и зачакаха да бъдат представени. Тори се опита да запомни всички имена, но знаеше, че сигурно ще забрави някои, дори доста.

Най-сетне едно познато лице се изпречи пред него. Доста по-старо, но...

— Реджинал дел Реджинал — каза той и се поклони изящно, сякаш внимаваше да не нанесе обида, което само по себе си бе обида. — Служител в Пламенния Род, по-голям брат на Данар дел Реджинал, с когото, доколкото разбирам, сте се срещали веднъж, но за кратко. — Лицето му бе поруменяло, а говорът — леко завален. Не безпаметно пиян, но достатъчно пиян. Приятелите му го задърпаха за ръцете, но за Тори светът се ограничаваше до това румено потно лице, излязло от някакъв кошмар, застанало точно пред него.

Тори усети някакво напрежение в главата си и за момент му се стори, че е извън тялото си и наблюдава всички отстрани.

Светът не бе място, където всичко бе ясно, но ето че тук бе доста объркано. Силите във Фалиас се бяха подредили така, че да

предизвикат татко на множество дуели, всички до смърт. Все някой щеше да се окаже по-добър от татко или пък просто да извади късмет, а това бе недопустимо.

Имаше изход. Щеше да е опасно, но не и невъзможно.

— Да, за кратко — отвърна Тори. — Той се опита да ме убие в дуел, обявен да продължи до първа кръв, и се натъкна на сабята ми. Звучи доста глупаво, но...

— В кочината, в която си възпитан и отгледан, лайно дрисливо, често ли хулят мъртвите?

— ... предполагам, че е бил принуден от човек, когото сигурно е уважавал — продължи спокойно Тори. — Не възнамерявах да обидя паметта му, нито пък семейството му, както не бих искал да бъде обиждано и моето семейство. Тук, във Фалиас, често ли прекъсвате така, Реджинал дел Реджинал? Или пък давате шанс на този, който говори, да си довърши думите, преди да решите дали да се обиждате или не? — Тори разпери ръце. — Аз лично, не исках да обидя никого. — Той надигна глас. — Беше ли изречена обида? Кой тук е старши? Кой ще отсъди?

Не бе забелязал кога Ивар дел Хивал се е отдалечил, но очевидно се бе отдръпнал, защото двамата с татко си пробиваха път през бързо струпващата се тълпа, а мама крачеше след тях, докато Маги гледаше всичко с отворена уста.

Лицето на Вернием дел Елерик бе мрачно, също като на Бранден дел Бранден.

— Аз съм служител на Рода от старо потекло — каза той. — Обявявам се за старши и очаквам да видя дали има друг, който би желал да поеме товара.

Всички на площада се бяха смълчали и единственият звук бе шумоленето на вятъра, който разместваше леко листата по дърветата, докато се провираше сред тях.

Вернием дел Елерик въздъхна.

— Така да бъде. Отсъждам, че бе нанесена обида. Какви са условията ти, Ториан дел Ториан младши?

— Добре тогава. Само до първа кръв — каза той и с изричането на последната дума хората се отдръпнаха от двамата, Ивар потегли Маги за ръката, докато най-сетне, всъщност почти веднага, Тори,

Вернием дел Елерик и Реджинал дел Реджинал останаха сами в грубо очертан кръг около пет метра в диаметър.

— Секунданти? Съдия? — попита тихо Вернием дел Елерик. — Къде да ги търсим?

— Ти ще бъдеш съдия, а от секунданти нямаме нужда.

— Както си решил и обявил — каза Реджинал дел Реджинал, — така да бъде.

Мечът му вече бе наполовина изтеглен. Би трябвало да изчака опонентът му да се приготви, но капанът, който Тори му бе заложил, вбеси по-възрастния мъж.

Тъпак.

Тори заметна пелерината си по посока на Реджинал дел Реджинал и извади собствения си меч. Докато Реджинал изпълни стремителното си нападение, което би било гордост за трезв човек, Тори успя да отстъпи настрани и вдигна острието си, за да парира високата атака. Успя да спре чуждата сабя, като се изправи гърди срещу гърди с по-едрия мъж.

Бърз замах, отблъскване, Тори изви китка и ръка в широк кръг.

Мечът на Реджинал дел Реджинал излетя от дланта му, изкълчи пръстите му с такава сила, че той изрева, а Тори се оттласна и замахна един-единствен път, а сабята профуча във въздуха.

Той вдигна острието.

— Стига — кресна. — Пролях първа кръв и победих.

— Приказвай колкото си искаш — каза Реджинал дел Реджинал. — Щом си такъв селяк, че не ми позволяваш да си върна меча. — Той се изкикоти и разпери широко ръце, за да покаже гърдите си. — Пробвай мерзкия си удар, свиньо долна.

Тори запази гласа си спокоен с невероятно усилие.

— Казах, че вече съм я пролял, а не че тепърва ще проливам още. Огледай дясната си ръка. — Той посочи с върха на сабята. — Ще видиш разреза, а кръвта ти е полепнала по острието ми, Реджинал дел Реджинал. — Тори извади кърпичка от джоба си и я прокара по цялото острие, без да откъсва очи от Реджинал дел Реджинал. — Можех да изпъстрия този меч с кръвта, която пулсира в сърцето ти, но нямам никакво желание да убивам в дуел, обявен до първа кръв, затова не го направих. — Той изсумтя. — Благодари се, че се би с мен само до

първа кръв, а не с баща ми до смърт. Прав ли съм? Той щеше да те убие, без да се обиждаш.

Тори вдигна върха на сабята и повиши глас:

— Разни смелчаци, които са доста тъпи, говорят, че нямат нищо против да се изправят срещу баща ми, и си въобразяват, че той е побавен. Аз пък имам причина да вярвам, че грешат, че и китката, и очите му са също толкова точни, колкото и преди, че годините практика са го тренирали и направили много по-добър, отколкото го помните.

— Но може и да блъфирам.

— Може да е станал по-бавен, макар и малко, а най-добрите сред вас може и да извадят късмет и да не завършат проснати в локва от собствената си кръв, урина и фекалии след схватката с него. — Тори прибра шумно меч в ножницата. — Пробвайте го. — А след това си каза наум, за да не отправи директно предизвикателство: „А след това пробвайте и мен.“

Може и да се получи, а може и да изглежда, че се е получило за известно време, което ще бъде достатъчно. Тори беше добър с оръжието, да, наистина беше добър, но не беше непобедим, а само един непобедим фехтовчик можеше да оцелее след безкраен низ от безсмислени предизвикателства. Само че, до този момент, тактиката му бе успешна. Не само че победи и двамата синове на Реджиналд, но успя да убие първия с един замах, а втория обезоръжи с втори. Нищо, че първата победа бе, благодарение на това че Данар дел Реджинал искаше да убие него с един-единствен удар и по невнимание бе оставил незащитена страна, нищо че Реджинал дел Реджинал се опита да се направи на пиан глупак, какъвто всъщност си беше. Тори успя да му свали маската и до сутринта навсякъде в двореца щеше да плъзне, че Ториан дел Ториан младши нанася още по-смъртоносни удари, отколкото легендарния си баща.

Полезно постижение.

По израженията на мама, татко и Маги забеляза, че те не разбират, но сега не бе моментът да им обяснява. Тори се завъртя на пети и се отдалечи. Едва след като мина под арката и стигна до балюстрадата на път към кулата, той се остави да го обхване треперенето, което не успя да овладее дълго след като се бе прибрал на сигурно място в стаята си.

Беше заспал, когато тя влезе.

В съня му Маги се съблече с едно-единствено бързо движение, а стегнатото ѝ тяло проблясваше на светлината на фенера, докато тя коленичеше край леглото, за да положи устни върху неговите, а целувките бавно се спуснаха надолу към гърдите...

— Какво, по дяволите, набърка там долу? — попита тя, докато го разтърсваше, за да се събуди.

По дяволите, по дяволите, по дяволите.

Все още бе замаян от съня.

— Мама и татко с теб ли се качиха?

— Да, но...

— Викни ги.

Тори скочи и посегна към раницата, готова за път.

Татко бе по риза и се канеше да си ляга.

— Бързо — прошепна Тори. — Обличай се и се приготи.

Беше направил план за секунди. Да, сигурно щеше да има шушукане из пасажите, а пред вратата им бяха на пост пазачи, някои от Чедата дебнеха скрити в Тайните Проходи, които свързваха този свят с дома.

Само че всички те очакваха Ториан дел Ториан старши, умел дуелист, а не мъж, който се бе научил как да ловува, как да се придвижва безшумно, как да се вслушва във всеки звук, как да се превръща в невидим и неуловим, от хора като Джон Бйерке и чичо Хоузи. Чедата бяха немарливи, свикнали да проследяват обикновените хора, благодарение на превъзходството си по сила и бързина, но един човек е в състояние да надбяга всеки и всичко, стига да има преднина.

Освен това... сега вече можеше да се постигне и окончателно споразумение.

Споразумение, което дали ще бъде спазено, питаше се той.

„Какви глупости дрънкаш?“ — отговори си сам.

Татко отдавна се позоваваше на нещо, доста подобно на кодекса на честта на чичо Хоузи, което се проявяваше при даването на обещания, което бе същото като съблюдаването на природните закони. Вероятно единственото, което би позволило на татко да избяга сега, бе обещанието, дадено на дядо му, да се грижи за мама.

За Тори въпросът стоеше по друг начин. Едно обещание, дадено на някого, отвлякъл Маги и мама посред нощ, избил и осакатил съседите... това не можеше да бъде ненарушимо обещание, то бе нещо, което можеше да бъде пренебрегнато и захвърлено също като използвана салфетка.

— Бързо — настоя Тори. — Аз ще се оправя с нещата тук. Няма да им позволя да разберат колкото е възможно по-дълго и докато е възможно, ще си мълча за скрития тук тунел. Връщайте се у дома. Ще избягам и ще се върна веднага щом успея.

Татко поклати глава.

— Не. Ти си ми син. Не мога да те оставя, също както не мога...

— Не. Ти просто не разбираш. — Тори се пресегна и го сграбчи за раменете. — Ти си необходим, за да откриеш пътя към къщи. Аз няма да мога да намеря Скритите Проходи. — В тях имаше нещо необикновено, нещо, което не позволяваше да бъдат начертани на карта. — А и Огненият Херцог се нуждае от шампион, от някого, който пет пари не дава за причината и справедливостта в един конфликт. Очевидно е, че е подразнил останалите Градища с явните си и не толкова явни заплахи. За него е крайно време или да започне да действа, или да престане веднъж и завинаги. Затова му трябва шампион.

— Аз съм на разположение, поне за момента. Ти сам видя тълпата. Предполагам, че ще успея да го убедя да ме задържи и да не те преследва, дано да стане така, поне докато успеете да се измъкнете, а той ще трябва да се примири, стига да е сигурен, че няма начин да те върне.

Да, да, Негово Топлейшество ще заключи Тори, но пък Тори е бил отгледан от чичо Хоузи. Всеки сантиметър от това място напомняше за стила му, а Тори, разбира се, щеше да успее да открие пътя, за да се освободи.

Що се отнася до прибирането у дома, това беше друг въпрос, защото можеше и никога да не успее да се добере до къщи.

Така да бъде. Той беше Ториан дел Ториан, син на Ториан дуелиста и на Карин Рьолке Торсен, и във вените му течеше кръвта на герои и по майчина, и по бащина линия.

Нека другите избягат. Той ще успее да открие пътя.

Татко поклати глава.

— Сам никога няма да успееш да намериш пътя, също както и майка ти, и Маги няма да могат. Или тръгваме всички, или никой.

Не.

Те разчитаха, че жените ще успеят да задържат мъжете.

Но татко беше този, който държеше ключа, защото той представляваше пропусъкът на Негово Топлейшество към славата. Ако пропусъкът изчезнеше, нямаше да има и проблем.

— Няма как да избягаме всички — каза Тори. — Знаеш много добре. Най-късно сутринта ще забележат, а ти сам ми каза, че имаш нужда от много по-голяма преднина. Той ще има нужда от мен, за да защитя претенциите му, нямаме друга разменна монета. Затова... — Тори усети, че гласът му е станал по-висок в желанието да убеждава, и си наложи да попритихне. Мама и татко не се стряскаха от истерични пристъпи. — Това е единственият ни шанс, татко — каза тихо и спокойно той. — Ако не се получи, ако ви заловят, да не би да си въобразяваш, че ще ви оставят така свободни като сега, за да опитате отново?

Татко помисли за кратко.

— Обеща на дядо да се грижиш за мама — продължи Тори. — Да видим колко тежат обещанията ти, Ториан дел Ториан старши. Да не би да предпочиташ да спазиш обещанието, което даде на този тлъст касапин, вместо това на дядо?

— Дядо ти щеше... Не. Да бъде както искаш. — Татко кимна бавно и се извърна към мама и Маги. — Тръгваме веднага. Сложете си пуловерите от раниците, така няма да се забелязвате в тъмното. — За миг затвори очи. — За да имаме истинска преднина, ще ни трябва и по-голямата част от деня. Проходите са дълги и...

— Само не казвай „*дано мъстителните дни нивга не настъпят*“ — каза с усмивка Маги.

— А?

Тори позна цитата.

— Точно така. Добре ли си, Маги?

Тя сви рамене.

— Била съм и по-добре. Едва ли има нещо, което да е в състояние да ме уплаши повече. Мокър от вода не се бои. — Трепетът в гласа ѝ бе единственият издайнически знак на страха ѝ.

Тори се усмихна.

— Добро момиче.

— Добро момиче ли? — Тя бе готова да избухне, но утихна в мига, в който той ѝ подаде меча си с ефеса напред.

Усмивката му бе широка.

— Това е задължителна част от мъжкарските простотии и исках само да ти напомня, че повечето от местните ще си мислят, че те бива да направиш чай, да посмяташ малко цифри, но дори не предполагат, че можеш да въртиш меч. Ако ви настигнат, ще си въобразяват, че за тях единственият проблем представлява татко, не ти. Не забравяй това — каза Тори. — Аз ще взема резервната, дето татко я носеше за чичо Хоузи. Острието е направено от чичо Хоузи — каза той. — В него има сребро, сигурен съм, а той е закалил остриетата със собствената си кръв. С нея може да се убиват Чеда. Не се опитвай да спазваш правила и не се пробвай как да използваш върха, сега не му е времето. Щом ти се удаде случай, нападай и пронизвай.

Татко вече бе препасал собствения си меч. Намръщи се.

— Едва ли...

— Не, татко — прекъсна го Тори. — Не е така. Фехтувал съм се с Маги, а ти не. По-добра е, отколкото си мислиш, а Чедата няма да очакват подобно нещо от нея. Използвай това предимство.

Татко кимна напрегнато.

— Както кажеш.

Мама поклати глава.

— Не мога...

— Сега не е моментът да губим време, мамо. — Той се изправи. — Аз мога да се справя. Вече не съм твоят малък Тори. Пораснах изведнъж, някак незабележимо.

Тя поклати глава.

— Не е така.

— Ще ми кажеш как е, когато се видим по-късно.

В цялата тази работа нещо не беше наред, но сега идваше хубавото. Той прегърна силно мама, но само за момент, а след това я пусна. Тя се обърна с гръб, свали си роклята, без да се притеснява, и пое от татко клина и панталоните.

Маги се притисна в прегръдката му.

— Тори, аз...

— Шшш — прекъсна я той. — Някой друг път. — Може би. — Само слушай татко и всичко ще бъде наред.

Почувства меките ѝ устни върху своите, усети топлината на езика ѝ до своя и най-сетне събра сили, за да я отблъсне.

Татко вече бе запалил фенера, но бе оставил много малък пламък. Лицата и на трима им изглеждаха някак по-бледи, отколкото трябваше, докато Тори затваряше вратата на Тайния Проход зад тях. След това нагласи ключалката така, както я бе намерил. Сигурно имаше начин това да се направи и от външната страна, но той не го знаеше.

Сгъна комбинирания нож и го подхвърли обратно на леглото, въпреки че там бе на явно място. Понякога явните места се оказваха най-доброто прикритие. В цялата тази работа имаше нещо нередно, но при тях поне, всичко трябваше да е наред.

Легна си и се опита да заспи.

Цялата работа бе да успее да се събуди, преди слугите да са се разшавали, за да успее да прикрие останалите.

ГЛАВА 19

ФАЛИАС

Утрото се събуди сухо и ясно и Среброчел намали по криволичещия през планината път.

Монетата си бе отново монета, а Иън пътуваше на гърба на кон и ако бедрата му не бяха така натъртени, че бе готов да се обзаложи, че са станали синьо-черни, а пък за раменете и врата си бе готов да твърди, че някой вари всичките му мускули и сухожилия на бавен огън, а пък...

Искаше му се да мисли, че снощи всичко е било само сън.

Зад тях пътят изчезваше в далечината сред последните избуяли по склона на планината дървета, може би някъде на половин километър надолу. Може да беше и по-далече. Не успяваше да прецени точно.

Пътят бе станал доста странен. Бе гладък, нямаше неравни места и въпреки че бе покрит на места с пръст и растения, те изглеждаха така, сякаш костите на света се подаваха изпод кафяво-зелената плът.

Иън потръпна при този образ и се опита да го отхвърли от главата си, но той си остана натрапчив и настоятелен.

По незнайно каква причина, Хоузи прочисти гърлото си и помоли Среброчел да спре.

— Оттук продължаваме пеша — каза Хоузи и се смъкна на пътя, преди да помогне на Иън да слезе.

Господи, всичко го болеше. Трябваше му повече сили, за да си изправи гърба, отколкото смяташе, че притежава.

Среброчел подскочи леко, изсумтя, както той си можеше и наоколо се разлетя пръст и прах.

— Аз ти благодаря, стари приятелю — каза Хоузи и дългите му пръсти помилваха нежно муцуната на коня по-скоро с истинска обич, отколкото от необходимост. Човек трябваше да е въоръжен поне с търнокоп, ако искаше да нарани Среброчел, а Иън не би се обзаложил, че и търнокоп би свършил работа.

Нагоре по склона стърчаха тъмносиви скали, подобни на назъбеното острие на нож, насочено към небето.

— Ножът на Тир, така са ги наричали навремето — поясни Хоузи. — А ние с теб се разделяме тук, Среброчел.

Конят просто се извърна и се отдалечи в галоп. Огромните му копита разтърсиха пътя сред разлетели се на всички страни буци пръст, туфи трева и листак.

Аезирските коне, изглежда, не бяха много по сбогуванията.

Хоузи се протегна продължително, а след това започна да разхлабва каишките, които придържаха багажа. Иън го последва.

— И сега какво?

— Сега ще си починем час-два. — Хоузи седна на пътя с кръстосани крака, просна наметалото до себе си и се претърколи по гръб. Направи знак на Иън да легне и той. След кратко колебание младежът го послуша. Какво ли всъщност очакваше? Някой камион или друг аезирски кон да мине и да го прегази?

— А после?

— После ни предстои изкачване, а след това една трудна част и ще излезем в гръб. Да се надяваме, че имаме време. — Той седна. — Има още нещо, приятелю Иън — обясни бавно той. — Мечът, който носиш, съм го правил аз и острието му е закалено с моята кръв. В твоя свят не можех да му придам друга сила, освен тази, защото там няма нещо, което да не може да убие.

— Искаш да го използвам, за да те защитавам ли? — сви рамене Иън. — И аз си мислех, че затова съм зачислен към групата.

— Съвсем не е това. Ако всичко се провали, ако прецениш, че ще ме заловят, пленят, искам, необходимо е... — Хоузи преглътна. — Трябва да го използваш, за да ме убиеш. — Черният мъж поклати глава. — Обещанията са нещо много по-незначително за вашия вид, отколкото за моя, затова няма да те моля да ми даваш обещания. Само ще ти кажа, че ще ти бъде много по-трудно да го сториш, отколкото си мислиш, но се кълна, че е наложително да бъде сторено. — Хоузи отново се отпусна на наметалото, с втренчени в небето очи. — А както ми се струва, времето за това наближава.

ГЛАВА 20

ПОКАНА ЗА ЗАКУСКА И ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Някъде в далечината издрънчаха чинии, толкова силно, че Тори се уплаши да не се счупят, но все пак не бяха в неговите ръце.

По дяволите. Искаше да се събуди преди това, но...

Едно „но“ нищо не променя. Той отметна настрани одеялата и стана, уви ленена кърпа на кръста си и излизайки от стаята, се натъкна на слуга вестри, който подреждаше закуската на масата до панорамния прозорец. Както и много пъти досега, той му напомни на неандерталец, не толкова на джудже, но Тори никога не си бе представял гладко избръснат неандерталец, освен брадата, която обрамчваше яката му челюст, нито пък неандерталец с гладко сресана и зализана назад коса, или дори в спретнати удобни панталони и сако с алено оранжев кант, типичен за Пламенния Род.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — попита Тори.

— Сервирам закуската, Благородни — отвърна вестрито с леко завален говор, както обикновено говореше този вид на берсмолски. Явно говорът им се дължеше на структурата на небцето, дали? — Така ми е наредено — продължи джуджето, от Джамед дел Бруно. Аз съм Броглин и съм на вашите услуги. Да не би Благородният да предпочита да сервирам в покоите му, или да оставя всичко тук, в хола?

На татко му трябваше повече време.

— Аз ще... ами я да видим — каза Тори и направи стъпка назад към стаята си. Подаде глава вътре. — Маги, сега ли искаш да похапнеш — попита на берсмолски той, — или предпочиташ да поспиш още малко? — извиси глас към разхвърляното легло, след което издаде някакъв гърлен приглушен звук, като се надяваше Броглин да реши, че тя мрънка в отговор.

— Добре, както кажеш — отговори той на берсмолски. — Ще те изчакам, добре.

Усмихна се на вестрито, който го наблюдаваше безизразно, едрото му лице бе напълно спокойно, докато Тори пресече хола към

стаята на родителите си, почука на вратата и я отвори, сякаш бе получил отговор.

— Татко, аз... ами, добре, добре. Ще се видим по-късно.

Обърна се към джуджето.

— Те са нещо... неразположени тази сутрин. Май са пийнали повечко от това чудесно ингариjsко вино. Това трябва да е.

Броглин кимна с едрата си глава, сякаш всичко му бе ясно.

— Сигурно е това, Благородни. Аз познавам една билкова отвара, към която се добавя мляко и коняк, и яйца на прах, която много помага в подобни случаи. Да им приготвя ли?

Тори кимна.

— Това е отлична идея, но хайде да я направиш, когато станат. Предполагам, че ще е по-късно, следобед. Да ги оставим да поспят.

— Ще се върна с отварата по-късно, Благородни — каза вестрито и се затътри към вратата. Тори отстъпи, за да може слугата да мине.

До тук, добре.

На вратата се почука. Броглин отвори и на прага застана Бранден дел Бранден, свеж и спретнат в бели ленени къси панталони и туника. Наметката му бе още едно съвършенство от бял лен, не по-голяма от кърпа, наметната небрежно на рамото му. Единственият контраст бяха тежките боти и семплият колан за сабята.

— Добро утро, Ториан дел Ториан младши — каза той. — Негово Топлейшество би искал да има компания, докато похапва тази сутрин. Изпрати ме да предам на баща ти честта да се присъедини към него, стига вече да се е събудил и да е станал.

Тори долови тежките удари на сърцето си. По дяволите, по дяволите, по дяволите, вече ги хванаха. А и нямаше как да забави нещата поне за още един...

— Смирено моля за извинение — намеси се Броглин и сведе глава. — Заслепен съм от неудобство — продължи той. — За мой искрен срам вече сервирах на Ториан дел Ториан стари, на жена му и на момичето и те се върнаха в постелите, защото сънят е най-добрият лек за болестта на виното, макар сънят да идва непълноценен. Свеждам глава в знак на покаяние, но аз...

— Млъквай, вестри — каза Бранден дел Бранден грубо. — Достатъчно. Както изглежда, ще трябва да разочаровам Негово Топлейшество, въпреки че нямам никакво желание да го сторя. И все

пак не съм сигурен, че би желал един опиянен Ториан дел Ториан на масата си.

На харизан кон зъбите не се гледат, помисли си Тори.

Сърцето му още блъскаше в гърдите, когато той повдигна вежда.

— Херцогът изрично ли спомена Ториан дел Ториан старши, или просто покани Ториан дел Ториан?

Бранден дел Бранден се усмихна.

— Второто, с искрено забавление мога да подчертая. Предположих, че...

— Че нищо. По една случайност аз се казвам Ториан дел Ториан. — Тори бързо смъкна кърпата и я метна настрани, облече дрехите, които вестрито предвидливо му подаваше. Заподскача на един крак, докато обуваше тънките ленени панталони, а след това се пхна в свободната бяла туника, която му стигаше до бедрата. Седна тежко на един стол, за да си нахлузи ботушите, но Броглин вече бе коленичил пред него с чифт къси чорапи. Късите набити пръсти на джуджето бяха невероятно умели, докато му обуваше чорапите и ботушите и нагласяваше панталоните с леки, едва забележими подръпвания.

Тори се изправи, пое подадения меч с колана и го закопча на кръста си.

— За мен ще бъде чест да се присъединя към Негово Топлейшество на масата за закуска. Не успях да хапна тук. Трябва да свърша... още нещо дребно тук и веднага идвам.

— Ами? Аз ще донеса...

— Налага ми се да отида до мястото, където дори и херцозите ходят сами.

За момент настъпи мълчание.

— Аха. Мястото за усамотение е...

— Знам къде е — отвърна Тори и пристъпи напред. Коридорът беше толкова тесен, че Бранден дел Бранден нямаше друг избор, освен да отстъпи назад.

Тори се обърна, за да затвори вратата след него. Вестрито бе до него.

— Нека бъдете здрав, приятелю на Бащата на всички вестри, който е Баща на все, докато не се срещнем отново — каза джуджето тихо на гърлен език, който Тори никога преди не бе чувал.

— Така да бъде, докато не се срещнем отново, приятелю на моя приятел — отвърна Тори на същия език. — Добре да бъдеш, пожелавам ти от сърце.

Бранден дел Бранден бе силно впечатлен.

— Ти говориш и езика на вестрите? Как е възможно това?

Беше очевидно, че Бранден дел Бранден не говори този език.

— Трябвало е да те запишат в гимназията на Хардуд — отвърна Тори.

— Очевидно. — Той пренебрегна идеята със свиване на рамене.

— И какъв е смисълът да учиш езика на дребните, след като те научават берсмолски?

— Нямам никаква представа — отвърна откровено Тори.

В хубави дни, обясни Бранден дел Бранден, Негово Топлейшество закусваше на малка веранда точно пред личния му кабинет.

Денят бе ясен и тих. Високо в небето на изток, ято птици се насочваха от север на юг и с отмерени лениви плясъци на широките криле летяха, сякаш нямаше закъде да бързат. Още по на изток, бели пухкави облаци се бяха скупчили над далечните планински върхове и хвърляха тъмни сенки над зелените и кафяви парцели в долината под тях. Беше толкова ясно, че Тори дори виждаше далечната фигура на селянин и магарето му, погълнати от работата на полето, въпреки че бяха поне на петнайсет километра.

— Добро утро и на теб, Ториан дел Ториан — изломоти Негово Топлейшество. По лицето му нямаше никаква изненада от появата на Тори. — Седни до мен, моля, заповядай — каза той и посочи на Тори мястото точно срещу огромното си туловище, а с ново махване на ръката посочи на Бранден дел Бранден да се настани от едната му страна. Горната му туника се състоеше от кожени парчета, захванати едно за друго със златни конци, под които се виждаше ослепително бяла риза. Облеклото му изглеждаше неудобно, но Тори се усъмни дали наистина е така, защото Огненият Херцог едва ли щеше да изтърпи каквото и да е неудобство.

Но пък и едва ли бе кой знае колко практично, като се има предвид колко разстояние бе оставено между кожените парчета. Тори

се зачуди какво ли би станало, ако извадеше меча и го прободеше с един замах, но Негово Топлейшество се размърда леко на стола, сякаш се подготвяше или предусещаше нещо, но какво? Не сега, но трябваше да помисли по този въпрос.

Тори седна.

На масата имаше прибори за петима, въпреки че храната бе поне за десет прегладнели лакомника. В центъра бе подредена малка пирамида, съставена от десет малки пилета, по-скоро декоративни кокошки — печената им кожа апетитно бе покафеняла. В едно плато беше подредено невероятно изобилие от тънко нарязани меса и различни видове сирене, някои тъмни, почти черни, рула, пълнени с пастет и тъмножълти кашкавали, някои от тях — гарнирани с червен лук на толкова тънки резенчета, че изглеждаше почти прозрачен.

До тумбестия чайник бе поставено още едно плато, в което се виждаше пушена риба. Тори бе сигурен, че оранжееещото филе е от пушена съомга, но нямаше никакво желание да гадае за произхода на тънките, почти прозрачни, парчета от някаква бяла риба, както и не желаше да знае дали нещото в кръглата чиния са изправени глави от риба, нарязани на толкова тънко, че създаваха илюзията, как всеки момент ще изскочат на масата, все още запазили цвета на езерна вода в бурен ден.

Негово Топлейшество даде знак и от тъмен вход се появи Джамед дел Бруно с кристална гарафа върху сребърен поднос, балансирана на дланта на ръката му. Джамед дел Бруно — дългото му скуесто лице бе подобно на безизразната маска на хирург — напълни умело и обиграно чашата на Тори с някаква тъмнопурпурна течност, без да разлее и капка по покривката. Поклони се вдървено и повтори същото действие и пред Бранден дел Бранден.

— Едно доста скромно вино от Вятърната Наравия, но според мен с доста земен привкус, така че да съперничи на каменните муранийски вина — обясни Огненият Херцог и остави чашата си, за да може Джамед дел Бруно отново да я напълни. Отпи една глътка от любезност. — Моля, заповядайте.

Тори също отпи. Наистина не беше лошо, въпреки че Тори не бе експерт по вината. Имаше някаква сладост, напомняше на боровинки и малини, но и на още нещо, освен че бе приятно изстудено, имаше превъзходен вкус.

— Наивно младо наравийско — отбеляза Тори, — но ме учудва този натрапчив арогантен вкус.

Негово Топлейшество се усмихна.

— Аха. Една доста разпространена забележка тази сутрин, която може да се приложи за толкова много неща. Съжалявам, че баща ти не се чувства добре. Всъщност той беше гостът, когато имах предвид, когато отправих поканата, но и ти си добре дошъл, разбира се.

Тори сви рамене.

— Съжалявам. — Видя една широка щипка на масата и се надяваше да е предназначена за целта, за която си мислеше. Сервира си първо пиле, като отчупи малка кълка, за да не се наложи да използва вилицата с два зъба и ножа много подобен на скалпел, подредени до чинията му.

Ето, това вече бе вкусно. С повече месо, отколкото обикновено, и с изключителен аромат.

Както и всичко на масата.

Трябваше да е уплашен. Всеки, дори с половин мозък и четвърт надбъбречна жлеза, която да бълва адреналин, би трябвало да е уплашен, но ето че сърцето му не преглеждаше, а дланите му не се потяха. Много по-уплашен бе първият път, когато се опита да си пхне ръката в сутиена на Хайди Бйерке, отколкото сега, докато седеше точно срещу Огнения Херцог.

Дебелият херцог се мръщеше срещу него.

Тори преглътна.

— След като ви обремених с присъствието си, Ваше Топлейшество, има ли някоя конкретна задача, за която бихте проявили желание да поговорим?

Бранден дел Бранден наклони глава на една страна.

— Предполагам, че ще предпочетеш да бъдеш по-неофициален с Негово Топлейшество.

— Нямам нищо против дребните прояви на неофициалност. Наистина дребни прояви — черните му очи не се откъсваха от Тори. Устните на Огнения Херцог бяха плътно стиснати. — Снощи ме информираха за... проявата ти. Чудя се дали си наясно с какво си се заел.

Тори потупа ефеса на сабята си.

— Достатъчно компетентен съм. Дори значително по-добър, отколкото си мислите.

— Оо! — Това възклицание на Огнения Херцог можеше да означава много, но също така и абсолютно нищо. Той бързо остави чашата. — Виждам, че и другите ми двама гости са вече тук.

Възрастният мъж и Херолф му се сториха твърде необичайна двойка, когато Джамед дел Бруно ги въведе на терасата. Херолф, висок и космат — валмата козина бяха единственото му облекло; зъбите — прекалено заострени, когато се усмихваше, гъстата грива — все още мокра от сутрешната баня или от плуването. Той се тръшна на един стол и посегна с дългите си пръсти към пилетата. Разкъса едно с острите си зъби, мляскането му бе съпроводено с ниско ръмжене.

— Хубаво пиле — изломоти той с пълна уста, — но на мен ми харесва повече, докато има и малко кръвчица в него.

Останалите стояха прави и чакаха. Другият бе възрастен, със сива брада, побелял; раменете му бяха малко по-изправени от обичайното, белите ленени дрехи — провиснали на слабото му тяло. Беше слаб, но не прекалено и се движеше така, сякаш всяка стъпка му причиняваше болка, въпреки че бе решен да я преодолее.

Лицето му бе изпито и ъгловато в скулите и челюстта, брадата — къса и заострена, носът — тънък и орлов. Изпод гъстите сиви вежди надничаха очите; дясното бе покрито с ленена превръзка в цвета на туниката, завързана с кожена връзка, която минаваше през косата.

Ако у този човек имаше друг цвят, освен черно, бяло или сиво, Тори реши, че това може да е единствено бельото.

Старецът пхна палец в колана за сабята, но в жеста нямаше нито заплаха, нито перчене. Сякаш му се искаше да се подпре, макар и на себе си. Прекалено упорит, за да се облекне на нещо или на някого, прекалено горд или пък може би възпитан, за да седне, преди да е поканен. У него имаше нещо познато, въпреки че Тори не можеше да определи какво точно.

— Ториан дел Ториан — каза Огненият Херцог, — имам честта да ти представя Ториан дел Орвалд, Маестро по Дуелите.

— Ториан дел Ториан младши — повтори възрастният човек и кимна. — Син на Ториан дел Ториан, доколкото разбрах.

— Трябваше да ви срещна снощи, Ториан дел Ториан — намеси се Бранден дел Бранден, — но компанията ви си тръгна от приема

доста преди Маестрото да пристигне.

— Няма значение — каза Ториан дел Орвалд. — Бях уморен след пътуването, а съм и търпелив човек. — Той си сервира няколко парчета пушена риба, изсипа в чинията си купчинка горчичено жълт сос и добави вече обелен портокал. — Мислех си, че тази сутрин ще се срещна с баща ти.

— Той е още в леглото, възстановява се след прекомерното количество местно вино, което изпи снощи.

— Жалко. Не бе чак така небрежен едно време. — Старецът отказа с махване на ръка виното, което Джамед дел Бруно се канеше да му налее. — Чиста планинска вода, ако е възможно. — Джамед дел Бруно наклони глава и след малко се върна с кристална кана за вода, като повтори безупречния начин за наливане, който впечатли Тори толкова много първия път.

Ториан дел Орвалд взе вилницата от кост и сребро, откъсна деликатно парче пушена риба и внимателно го поднесе към устата си. Сдъвка и преглътна с още по-голямо внимание, сякаш всяка дребна подробност в живота му бе толкова важна, толкова значима, че изискваше пълното му внимание.

— Разбирам, че познаваш баща ми още отпреди — каза Тори.

Херолф се изсмя. На Тори този смях никак не му допадна, но пък и той никак не харесваше Херолф. Не че можеше да направи каквото и да е по този въпрос.

След това се обърна към водача на вълците.

— Херолф — попита той. — Ти можеш ли да бъдеш предизвикван? Или може би вие, псетата, сте много под всичко това?

Херолф се усмихна, ако озъбването можеше да се нарече гримаса. След това от гърлото му се изтръгна ръмжене.

Тори отдръпна стола си от масата. Причината за това движение бе очевидна. При първото трепване на Херолф, Тори щеше да запрати по него чашата с виното, да изрита стола на Бранден дел Бранден така, че другият мъж да загуби равновесие и да отдръпне собствения си стол от масата, като използва суматохата, за да изтегли меч. Херолф никога не бе обръщал внимание на меча преди дуела на Тори и не знаеше кой го е изработил. Тори пък бе готов да се обзаложи, че всеки меч, създаден от чичо Хоузи, може да убие някой от Чедата, може би не само някой от тях.

— Мирно, Херолф — нареди кратко, ясно и категорично Огненият Херцог. — Непрекъснатото ти ръмжене ми разваля закуската.

Точно така, кученце краставо, лягай мирно, когато господарят ти говори.

Обърна се към Тори.

— Независимо от всичко, разбирам добре... изкушението, на което е подложен Херолф. А също и разочарованието му. Той се надяваше тази сутрин да стане свидетел на една среща, отлагана твърде дълго, както впрочем и аз. — Огненият Херцог отпи от виното, а след това набодне на вилицата парче риба, голямо като човешка длан, и го натъпка в зейналата си уста. С две бързи предъвквания хапката изчезна. — Разбираемо е, все пак, нали?

Тори сви рамене.

— Значи баща ми е работил за тази гилдия на дуелистите...

— Той беше член на нашия съвет — отвърна тихо Ториан дел Орвалд. — Заклет бе с кръв, огън и плът да бъде верен на тези, които предаде.

— Чичо Хоузи е бил държан в дранголника тук... колко години? Вързан и измъчван... колко дълго?

Огненият Херцог поклати глава.

— Очевидно не е било достатъчно дълго. Имаше толкова много неща, които исках да разбера.

И които той още не е разкрил. Тори не позволи на усмивката да плъзне по лицето му, въпреки че не бе сигурен дали това бе усмивка, или просто поглед, зареден с ужас. Тук изобщо не ставаше въпрос за татко, в никакъв случай. Той бе само примамката. Маги и мама са били примамката за Тори и татко, а пък Тори и татко са били примамката за чичо Хоузи. Значи Огненият Херцог никак не се интересувахе дали ще си намери шампион без предразсъдъци, нито пък държеше на играта на политика с останалите Родове. Идеята бе да залови чичо Хоузи и да го задържи, за да може да го контролира.

Значи нямаше да се получи.

Огненият Херцог нямаше да отзове псетата си в замяна на обещанието Тори да му предостави услугите си. Това не му бе необходимо. Тори се почувства също като... също като кутиите за филмови ленти, натъпкани с памук, а после нахиснати в урината на

сърни, които използваха, за да привлекат дивеча на открито. Той бе просто примамката за един истински лов.

А сега на примамката ѝ оставаше един-единствен логичен ход: да изчезне. След като татко и мама вече ги нямаше, ако Тори умреше, нямаше да има нищо, което да привлича чичо Хоузи тук.

Да изчезне бе, разбира се, много по-лесно да се помисли, отколкото да се осъществи.

Като се изключи възможността да се засили и да скочи надолу с главата през балкона, за да се размаже на плочника, преди някой да успее да го спре, Тори нямаше никаква представа, как да престане да бъде примамка.

А и, освен това, дори да се убиеше, резултатът щеше да си е същият. Огненият Херцог сигурно щеше да запази смъртта му в тайна достатъчно дълго, за да може да пипне чичо Хоузи.

Джамед дел Бруно се върна с поднос, върху който имаше парче пергамент, притиснат с гладък камък.

— Адютант Елдрен дел Елдрен ви изпраща доклада си, Ваше Топлейшество.

Огненият Херцог скръсти ръце на разлятото си шкембе.

— Предполагам, че вече си го прочел.

— Ваше Топлейшество, та то е неразпечатано.

— Не че това е в състояние да те спре. Много добре, за какво става дума?

— Ториан дел Ториан старши, съпругата му и придружителката на сина им, известна под името Изключителната Маги, са избягали от покоите си по таен пасаж.

Тори щеше да каже нещо, но ръката на Ториан дел Орвалд стисна неговата.

— Мълчи, мълчи. Точно сега не можеш да направиш абсолютно нищо, а и няма смисъл да се нахвърляш безцелно.

Бранден дел Бранден изломоти някаква ругатня, смачка салфетката си и я захвърли на една страна.

Огненият Херцог се усмихна.

— Аха. Знаех си, че има таен пасаж към този апартамент, сега поне няма да имат възможност да го запечатат, когато Чедата ги домъкнат обратно. — Усмивката му бе не по-малко вълча от тази на Херолф. — Има три възможни Прохода, които може би са свързани с

кулата. Позволих си волността да накарам Херолф да скрие по двойки Чеда в ковчежничетата във всеки от тях. — Усмивката му стана още по-широка. — Които са известни само на мен, разбира се.

— Да, Ваше Топлейшество — каза Джамед дел Бруно. — Това беше втората част от съобщението. Елдрен дел Елдрен съобщава, че две от двойките не са забелязали нищо и очакват заповеди, а що се отнася до третата...

— Добре, де, изплюй камъчето най-сетне.

— Третата двойка лежат мъртви на пода на тунела. — Джамед дел Бруно отново се зачете в писмото. — И, а, да, наоколо има доста кръв, Ваше Топлейшество, но по всичко личи, че кръвта е тяхна. Тоест, на мъртвите Чеда.

По лицето на Ториан дел Орвалд трептеше едва забележима усмивка.

— Бях сигурен, че синът ми ще успее да се справи с неколцина от тях, стига да има необходимото оръжие. Дори съм учуден, че е успял да се промъкне тайно до тях.

— Тайно ли? — Херолф буквално изсъска думата.

— О, да — отвърна Ториан дел Орвалд. — Тайно. Иначе са щели да вдигнат останалите накрак. — Той се отпусна на стола си, взе ножа и вилицата и продължи да се храни. Тори запази усмивката си за себе си. Тези хора наистина подценяват мама и Маги, също както, по всяка вероятност, са направили и Чедата. Мама си бе момиче от провинцията и въпреки че напоследък си купуваше месо от месарницата, тя можеше така добре да пререже гърлото на едно прасе, колкото и баба навремето. Маги наистина не бе на нивото нито на Тори, нито на Иън като фехтовчик, защото не тренираше отдавна, но бе в отлична форма и той лесно можеше да си представи изумлението по лицата на косматите гадняри, когато е наръгала единия между протегнатите лапи така, че...

Чакай малко. Моят син ли? Тори се обърна към стареца.

Ториан дел Орвалд кимна.

— Аз съм твоят дядо, млади Ториан — каза тихо той, почти с обич. — Баба ти много би искала да се запознае с теб някой ден. Живее в едно село на няколко дни път от това място. Винаги, когато мога, отивам при нея. — Той внимателно огледа храната в чинията си, а след това набоде малко парче месо и го поднесе към устата си, сдъвка го

прилежно и едва тогава преглътна. — Много малка е вероятността да ти се отвори такава възможност, като се има предвид развитието на нещата. — Той попи със салфетката ъгълчето на устата си. — Ваше Топлейшество, доколкото разбирам, бихте желали да предизвикате Ториан дел Ториан младши за нанесената обида.

— Непременно.

— Обидата, моля?

Огненият Херцог стисна устни.

— О, нека да кажем, че това е конспирация, която има за цел да се избегне моето правораздаване, като е помогнал на баща си да избяга.

— Много добре. — Ториан дел Орвалд се обърна към Тори. — Ти отричаш ли участието си в разкритата конспирация? — Гласът му звучеше небрежно, въпреки че бе строго официален.

— Ами ако не отрека?

— Тогава Негово Топлейшество ще те осъди както подобава. — Устните му бяха стиснати в права линия. — Не те съветвам да се оставяш в ръцете му.

— А другият ми избор? Ако отрека да съм замесен?

— Тогава Негово Топлейшество ще намери човек, който да те предизвика публично на амфитеатъра, теб, или твоя шампион, за да докажеш правотата на думите си или за да се покаже в двубой, че това е лъжа.

— Ами ако призная, че съм го извършил, но настоявам, че това не е престъпление?

Ториан дел Орвалд сви рамене.

— Както прецениш. Ако искаш — отречи, ако искаш — потвърди, както прецениш. Резултатът е един и същ.

Нямаше значение. Тори и Маги се преструваха, че не се понасят, но това бе напълно безполезно, както щеше да се окаже напълно безполезно, ако отрече да е замесен в бягството. Беше много по-добре, че мама, татко и Маги бяха успели да избягат, отколкото да се опитва да убеждава Огнения Херцог, че пет пари не дава за тях.

Затова Тори си наложи да се усмихне.

— Тогава признавам и твърдя, че не е престъпление да помогна на майка ми и баща ми, и придружителката ми да избягат от извратеното чувство за справедливост на Негово Топлейшество.

Никой не изръкопляска при тези думи.

Ториан дел Орвалд се обърна към Огнения Херцог.

— Предполагам, че ще бъде до смърт.

Ториан дел Орвалд или не знаеше, или не разбираше. Тори бе примамката и Огненият Херцог не можеше да нареди да бъде убит, не и ако искаше да го използва, за да подмами чичо Хоузи да се появи.

— Точно така. — Огненият Херцог кимна. — Дуелът ще бъде повторен при нужда...

— Какво?

— ... като първият ще се проведе, да кажем, още тази вечер. — Той се извърна към Тори. — Какъв ти е проблемът, Ториан? Да не би нещо храната да не ти понася?

— Напротив, дойде ми много добре, Ваше Топлейшество — отвърна Тори. — И кого ще изправите срещу мен? — Той стисна ефеса на меча и бавно се изправи. — Може би вашето собствено величествено тяло?

При неговото движение двама лъконосци се появиха на бойниците над тях, извадили стрели и обтегнаха тетивите.

Нямаше значение колко бърз беше Тори. Дори и Херолф, и Бранден дел Бранден да не успеяха да го спрат, в което той съвсем не бе сигурен, нямаше да успее дори да стигне до Огнения Херцог със сабята си, преди да го пронжат, а сигурно имаше поне още двама с лъкове, които не виждаше. Входът към частния кабинет на Огнения Херцог бе тъмен, а там сигурно имаше скрити още стражи.

Може би, въпреки всичко, щеше да опита, ако Ториан дел Орвалд не се бе втурнал много по-бързо, отколкото човек на неговата възраст би успял, и не го бе възпрял.

— Недей, Ториан дел Ториан младши, не тук ще се изправиш срещу Негово Топлейшество. Ще имаш възможността да премериш сили с неговия шампион утре, на амфитеатъра. А след това, ако се налага, и с още един. — Очите му не се отделяха от Тори, когато заговори на Огнения Херцог. — Ваше Топлейшество, кого ще посочите за свой шампион?

Огненият Херцог махна с ръка.

— Всеки старши дуелист ще свърши работа, Ториан дел Орвалд.

— Станар дел Брунден е, разбира се, на разположение. Ще проверя дали ще изяви желание.

— Можеш да му предложиш двойно на обичайната такса, както и добавка към вече безупречната му репутация, в случай че победи. В противен случай, Ториан дел Ториан го очаква още един дуел. — Огненият Херцог се обърна към Херолф. — По другия въпрос. В кабинета ми има карта...

— Помня пътя от миналия път — каза с ръмжене Херолф. — Ще искам шест Чеда да дойдат с мен.

— Нека да са дванайсет. И да ми донесат трофеи. Не искам да ги виждам отново.

Херолф се ухили.

— Нали няма да имате нищо против, ако първо си поиграем с тях? Жените може и да са доста забавни, а пък нито една от вълчиците ми не е разгонена в момента.

Огненият Херцог изцъка с език.

— Вълчицата, която те е родила, не те ли е научила, че не трябва да си играеш с храната? — Той махна с ръка. — Прави каквото желаш. — Огненият Херцог даде знак на Джамед дел Бруно с тлъстата си ръка. — Ще направиш следното. Заведи дванайсетте Чеда в Златния апартамент. Всички да са с вързани очи. Не искам да разбират къде са тайните входи, все още не. — С друг жест накара Тори да седне. — Сядай, сядай, сядай, Ториан дел Ториан младши. Не е нужно да пренебрегваш закуската си.

Тори седна отново с искрената надежда, че по лицето му не личи паниката, която го бе обзела.

Това тук нямаше никакъв смисъл. След като Огненият Херцог бе решил да залови и убие мама, татко и Маги, значи Тори не му бе излишен, а въпреки това нагласи нещата така, че да го убият. Цялото семейство бе примамката за чичо Хоузи, освен ако Тори не бе обърнал нещата прекалено много.

Тук нещо не се връзваше.

Ами да, по дяволите. Щом го върнеха в стаята му, ако го оставеха да се върне в стаята си, щеше да дойде време за сгъваемия комбиниран нож на специалните части, с който да отвори тайната врата и да изчезне.

Междувременно, най-доброто бе да се престори, че е много заинтересован от предстоящия дуел.

Тори протегна ръка и взе вилицата, набоде парче пушена риба и го лапна. Сдъвка и преглътна, без да усеща вкуса, а след това взе чашата с виното и със задоволство отбеляза, че повърхността не трепва в ръката му.

— Не е нужно да бързате, Ваше Топлейшество — каза Тори със спокоен равен глас. — Предполагам, че днес ще ми оставите малко време да потренирам. — Той стегна рамене под туниката. — Нещо ми липсва практика.

Огненият Херцог кимна.

— Разбира се. Ще назовеш ли секундантите си?

— Искам трима, ако това не ви притеснява прекалено много.

— Това е с двама повече от обичайното, но никак не ме притеснява, уверявам те.

— Избирам Ивар дел Хивал, Бранден дел Бранден и моя дядо.

Бранден дел Бранден се ококори, докато Ториан дел Орвалд само кимна леко. Дали това беше одобрение? Трудно можеше да се прецени.

Огненият Херцог направи гримаса.

— Маестрото по дуелите обикновено се изключва от подобни неща, но... да бъде както искаш.

Стражите се настаниха пред вратата.

— Ще ти бъде донесена каквато храна пожелаеш, Ториан дел Ториан — каза по-старшият. — Междувременно, пожелаваме ти приятна почивка.

Вратата се затвори, след което се чу дръпването на тежкото резе.

Сгъваемият многофункционален нож си беше все още на мястото. Крайно време беше да си тръгва.

Нямаше да е лесно, но поне имаше някакъв шанс...

Не.

Там, където трябваше да е дупчицата в стената, блестеше метал, колкото глава на карфичка. Тори се опита да избути резето с телта, но то не помръдна.

Седна на леглото и се разтрепери.

Доста по-късно Тори надигна глава от дланите си.

Майната му, така да бъде. Ще се справи.

Той бе Тори Торсен, мътните го взели, син на Карин и Ториан Торсен, внук на Том и Ива Рьолке, и очевидно на Ториан дел Орвалд и баба, която никога не бе виждал. Той бе син на Хардуд, Северна Дакота, съсед на хора като Арни и Ефи Селмо, а след като Ефи можеше да се държи с чест и достойнство и да бъде в добро настроение, докато рактът я разяждаше отвътре, бавно и постепенно ѝ отравяше последните дни, след като Арни можеше да се втурне в нощта, за да помогне на изпаднал в беда съсед, за бога, то Тори щеше да вдигне високо глава и да посрещне това, което му бе отредено.

Мечът му лежеше на леглото до него. Чичо Хоузи го бе направил сам, ръката му го е държала така, че се бе превърнал в продължение, в естествена част от собствената му ръка.

Това не бе просто някакъв меч. Татко и чичо Хоузи го бяха превърнали в такова оръжие, че на хората тук тепърва им предстояха изненади.

Ще им дам аз за душата. Той заблъска с юмрук по вратата.

— Отворете! — нареди властно.

Чу как резето щракна и се отдръпна, а вратата се откряна едва-едва.

— Кажи, Ториан дел Ториан младши.

— Обещах ми възможност да потренирам в помещението на дуелистите — каза той. — Трябва да се приготвя за тази вечер. Водете ме.

Пазачът кимна.

— Както пожелаеш.

ГЛАВА 21

ТУНЕЛИ

В дробовете му сякаш бе накладен огън, пръстите му бяха почти изтръпнали от болка, докато Иън Силвърстайн се изтегляше нагоре към скалистия ръб и се пресягаше към каменната повърхност също като гушер на слънце.

Чуваше тежкото дишане на Хоузи, както и собственото си задавено хъркане, но нямаше достатъчно сили, за да вдигне глава и да види как е възрастният мъж.

Да се прекоси каменната седловина от Ножа на Тир до задната страна на планината, където се намираше Фалиас, бе достатъчно трудно, но изкачването право нагоре бе още по-зле.

Скалите трябваше да са разядени на стотици хиляди места, където слънцето и студът бяха отворили малки ямки, с които да се справи водата, след което трябваше да е имало още горещина и още студ, които да ги разширят, докато накрая имаше достатъчно място за растенията, които да се захванат и да ги превземат, но пукнатините в скалите бяха само на отделни места и доста раздалечени, а дори когато ги имаше, бяха пълни с мъх и дребен бръшлян, които се оказаха по-яки, отколкото би трябвало.

Те бяха достатъчни за Хоузи, който се катереше малко по-напред от Иън и успяваше от време на време да забие някой клин, който се оказваше достатъчна опора за Иън, докато използваше въже за катерене, когато пръстите на ръцете и на краката му не успяваха да намерят опора. Всичко тук бе наистина необичайно и приличаше повече на изкачването на стената, която „Спорт на Средния Запад“ бяха издигнали зад триетажната си тухлена сграда, отколкото на истинско изкачване по скали, с което Иън бе добре запознат. Хоузи пък се плъзгаше нагоре, малко назад и встрани по лицето на скалата така, сякаш имаше истинска карта в главата си.

А може и да имаше.

Иън най-сетне си наложи да вдигне глава. На метър над него, Хоузи се бе проснал на напечените от слънцето скали. Някога бялата

му туника бе мърлява, с петна от пот под мишниците, очертани от солени кръгове. Пръстите на протегнатата му ръка бяха с изранени нокти и кървяха от десетките порязани места, но той успяваше да държи протегната към Иън ръката си. Задържа се в седнало положение, опрял гръб на скалата, и отвори раницата, за да извади мяха с вода. Протегна отново пръсти и внимателно помогна на Иън да седне, преди да махне тапата.

Водата бе прекалено гореща и имаше необичаен вкус на кедър и на билката Миши уши, но бе най-вкусното нещо, което Иън някога бе пил.

Седловината на Ножа на Тир се падаше някъде под тях, на изток. Долу се виждаше долината, ширнала се в зелено, кафяво и златно, далечна и недосегаема. На Иън му се стори, че усеща хладния бриз, докато лежеше на обляната от слънце скала, и бе готов да се закълне, че горещият вятър довява мириса на цветя и прегоряла от жегата трева.

Два гарвана кръжаха в небето високо над тях. Може и да бяха просто две птици, но Иън нямаше да се учуди, ако това се окажеха Хугин и Мунин.

Хоузи облегна глава на скалата. Лицето му бе по-бледо от преди, прашно на местата, където се бе натрупала мръсотия и пот. Приличаше на живата смърт, или на почти живата смърт.

Иън му подаде мяха и Хоузи, с треперещи дълги пръсти, успя да я надигне до устата си, а необичайно гладкото му гърло прескачаше на пресекулки, докато той пиеше. Водата сякаш възвърна част от силата му, защото дишането му се поуспокои, а погледът му вече не бе толкова стъклен.

— Как си? — успя да изграчи Хоузи.

Иън бе прекалено уморен, за да свие рамене. След шест шева и инжекция против тетанус, две дебели пържоли, парче ябълков пай и три-четири дни на легло, всичко ще бъде наред.

— Няколко дни почивка на легло — едва успя да изрече той — и всичко ще бъде наред. — Не попита колко още им остава, не искаше и да знае, всъщност не бе готов да попита.

— Нямаме толкова време — отвърна Хоузи. — Откакто... поддържах светлината, нещата се ускориха. Справяме се добре с времето, но те ще са готови за пристигането ни, поне значително по-готови, отколкото би трябвало.

За момент той затвори очи и се отпусна на скалата. Дишането му стана по-бавно, а пулсът, който барабанеше на врата, се успокои. Когато отвори очи, погледът му бе спокоен, не чак така измъчен.

— Това е най-доброто, което може да се постигне с мен, но, я да се погрижим за теб — каза той. Говорът му бе значително по-завален от обикновено, но не чак толкова слаб, колкото преди малко.

— Защо не опиташ същото и с мен? Няма да се възпротивя на малко магия.

Хоузи поклати глава.

— Не става дума за нищо такова. Това е само един стар буда трик.

— Искаш да кажеш будистки.

— Все едно. — Хоузи вече ровеше в раницата. — Това ти позволява да премахнеш болката и неразположението и да ги съсредоточиш в една точка от тялото, след което ги изтласкваш навън. Наречи го, ако искаш, самохипноза, но то ми позволява да тегля от запасите на тялото почти без ограничения.

— Мислиш ли, че ще можеш и мен да ме научиш?

Хоузи кимна.

— Почти сигурно. Ако ми дадеш, да кажем, десет години.

— Ами ако обещаю много да се старая? — ухили се Иън.

— Тогава, двайсет години. Може би дори петдесет. А-ха. — Хоузи извади малка кожена торбичка с връзка от раницата на Иън, отвори я и извади нещо, което приличаше на...

Приличаше на дълго лайно.

— Какво е това?

Хоузи го подуши.

— Очевидно ябълкова наденица — каза Хоузи. — Подарък от Фрея. Има поне двайсет такива. — Той пролази напред, извади ножа и го нарязва на малки парченца. — Яж.

Никаква пилешка супа. Иън нямаше нужда от ябълкова наденица, само от почивка и лекарства.

— Хоузи, това няма да...

— Яж.

Беше кафяво и изглеждаше ужасно, но щом Иън го подуши предпазливо, то му замириса на топлите ябълкови пайове на Фрея, сякаш току-що извадено от фурната. Ако не знаеше, че е студено,

щеше да предположи, че е пълно с горещи ябълки, в карамелизирана захар и канела, с хрупкави, но крехки крайчета.

Той лапна едно парче, и ако не друго, то поне имаше много подобър вкус, отколкото аромат. Сладкият наситен ябълков вкус бе там, облян в сладост и канела, от което устата му се напълни със слюнка и му се прииска да запази този вкус завинаги, а той задъвка по-бързо и преглътна.

Взе си второ парче, а после още едно и когато отвори очи, забеляза, че Хоузи му подава сбръчкания край на ябълковата наденица.

Иън бе правил доста благородни неща през живота си, но нищо не можеше да се сравни с предложението, което отправи към Хоузи.

— Вземи си и ти.

Хоузи поклати глава и пусна последното парче в ръката на Иън.

— На мен няма да действа.

— Да действа ли? — Нямаше да има този прелестен вкус? Нямаше...

Я чакай малко.

Вече нищо не го болеше. Той не се бе отпуснал безжизнено на скалата, без да може да помръдне, раменете не го боляха така, сякаш някой го бе ръчкал с гореща тел, главата му не пулсираше, а пръстите му не кървяха...

Пръстите му дори не кървяха. Порязаните места се бяха затворили толкова плътно, че когато прокара един от мръсните си изпочупени нокти по най-дългата рана, усети онази мека мигновена болка, която човек усеща, когато натиска коричката на рана, готова да падне. Това вече не бе дълбоката пулсираща болка, която нахлуваше, когато раната бе прясна и отворена.

Той лапна и последното парче и го задъвка бавно, преди да преглътне.

Иън се изправи без всякакво усилие, а след това помогна на Хоузи да стане.

— Има ли нещо, което трябва да знам? — Гласът му вече нямаше прегракналото звучене отпреди малко.

Дори му се стори по-дълбок и силен от обикновено.

Имаше чувството, че е в състояние да се изправи срещу цяла орда Чеда, въпреки че това си бе донякъде преувеличено.

Хоузи се усмихна.

— Много неща, Иън Силвърстайн. За момента приеми само, че овоцните градини на Индун растат на няколко места и че за тях се грижат неколцина избраници сред Старейците и малцина са тези, които са опитвали плодовете им. — Той наклони глава на една страна. — Все ми се струваше, че си доста по-наблюдателен. На сутринта, след като ме довлече при Харбард, не забеляза ли колко бързо си се възстановил?

Иън сви рамене.

— Винаги съм се възстановявал твърде бързо, но чак толкова... — той сам си наложи да спре. — По-късно може би... нали каза, че бързаме. — Той вдигна поглед към склона. Може би на три-четири метра над него, някаква издадена стена му пречеше да види по-нагоре. — Хайде, да се заемаме с катеренето.

— Няма да е необходимо. — Хоузи поклати глава.

— Така ли?

Пръстите на черния мъж погалиха скалата за момент, сякаш опипваха и търсеха нещо. След това той натисна, чу се прищракване и една назъбена врата се отвори и пред тях зейна мрак.

— Оттук — каза той.

Иън го последва, след като хвърли последен поглед към небето отвън. И двата гарвана направиха по един последен кръг и се отправиха на юг, като замахваха бавно и отмерено с мощните си криле.

Е, така Харбард щеше да научи какво им се е случило досега. Важното обаче бе какво ще им се случи занапред.

Иън съвсем не бе сигурен, че предстоящото ще му се понрави.

Иън никога не бе притежавал добро чувство за ориентация, но в момента, когато Хоузи коленичи, бе сигурен, че вече са твърде далече от входа. Тунелът, който ги доведе, се разклоняваше в два странични ръкава, единият от които със стъпала, издялани в камъка, отвеждаше право нагоре. Хоузи зашепна толкова тихо, че се наложи да допре устни до ухото на Иън, за да предупреди младежа никога да не тръгва нагоре, защото тунелът щеше да го отведе в нещо като капан.

Вторият ръкав, със свършено гладки стени, отначало ги поведе надолу и продължи да се вие ту нагоре, ту надолу, докато накрая се озоваха в малко кръгло помещение, осветено от отразена светлина, нахлуваща отнякъде над тях. Хоузи се протегна към тавана и опипа

нещо като изгравирен знак. Таванът се спусна, за да се превърне в стъпала, които ги отведоха към друг, свързващ тунел с нисък таван, който се стесни дотолкова, че на Иън му се наложи да си свали раницата и да я избутва пред себе си, докато пълзеше по корем, усещаше се притиснат от бабуните пред него и му се струваше, че цялото Градище го притиска. Опитваше се да потиска напирещата паника и си налагаше да вдишва и издишва, докато пръстите на краката му го избутваха напред, докато се изкачваше напред с пълзене, приплъзване, провлачване и създаваха у него усещането, че е плъх, попаднал някъде зад стените на господния дом, докато най-сетне някаква скрита врата го отведе в нещо като шахта, където продължи да следва Хоузи, отново на лакти и колене към светлината, която се разливаше на пода на тази въздушна шахта. Хоузи вдигна един от дългите си пръсти пред устата, когато коленичи пред някаква решетка. Точно под него имаше нещо, което приличаше на открита лежа в опера, издадена над опесъчена арена.

Лек ветрец проникна през решетката и Иън долови смътния мирис на далечни парфюми и на нещо, което приличаше на торф, въпреки че не можеше да определи какво точно е това, докато кръсъците на развълнуваната тълпа отекваха и вибрираха в ушите му.

А там долу, на арената бе Тори, съблечен само по къси панталонки и сандали, придружен от трима мъже, срещу които се бяха изправили други двама мечоносци.

Хоузи погледна Иън. *„Моментът настъпи — изрече той беззвучно, само с устни. — Имаш ли ми доверие? Можеш ли да ми се довериш?“*

„За какво, по дяволите? — отвърна само с устни Иън. — Ти нарочно не ми каза абсолютно нищо за цялата тази работа, а и сега не ми казваш нито дума.“

„Самата истина, Иън Силвърстоун — отвърна Хоузи. — Но можеш ли да ми се довериш сега, да ме последваш и да направиш това, което ти казвам, въпреки че рискът ще е огромен, а пък отплатата съвсем истинска?“

„Ами ако не мога да ти се доверя?“

Хоузи извади кожената торба, в която бяха останалите ябълкови наденички, приготвени от Фрея. *„Поне на нея имаш ли доверие?“*

Хоузи изсипа на купчинка ябълковите наденички, подреди ги внимателно настрани, а след това измъкна и единственото останало в торбата — някакъв дребен предмет, увит в намастен плат. Възрастният мъж го постави в ръката на Иън.

Иън го разопакова с треперещи пръсти.

Това бе малка дървена гравюра, нищо повече. На нея бе изобразен фехтовчик в поза сиксте, лицето му бе покрито от решетъчна маска.

Хоузи постави миниатюрен меч в ръката на фехтовчика. Не, това не бе меч, беше рапира, с изтънено, изковано от гъвкава стомана острие. Фехтовчикът бе прекалено слаб, наистина слаб, въпреки че това донякъде бе прикрито от бухналата туника и късите панталони...

„Боже господи. Та това съм аз.“

„Имаш ли доверие на нея? — попита отново с устни Хоузи. — Съгласен ли си, че Фрея ти желае само доброто и ти каза да бъдеш себе си, да бъдеш такъв, какъвто си...“

„Има толкова много, което премълчавах и не ми казвах“ — отвърна Иън.

„Ще ти кажа следното — продължи Хоузи. — Тук те очаква битка и ти си последният, най-добрият шанс, тя да бъде спечелена. Нито Тори, нито пък аз. Само ти.“

„Ти не струваш чак толкова много — промълви някъде в главата му гласът на баща му. — Старецът си няма и представа, иначе нямаше да разчита чак толкова много на теб. Може би дори не разчита. Сигурно иска да те жертва, за да се отърве от теб. Толкова може и да струваш.“

„Направи го сега!“ — помисли си Иън, а след това заговори на глас.

— Направи го сега. — Нямаше смисъл да шептят, вече не.

Господи, почувства се толкова добре.

Хоузи направи движение към решетката.

— Идвам с теб след минутка.

Няколко лица от ложата вече се бяха извърнали нагоре и наблюдаваха с широко отворени очи решетката. Иън се опря с гръб на стената на тунела, ритна силно веднъж, два пъти, три пъти...

Металната решетка изскърца в знак на протест, след това поддаде и се срути.

Хиляди очи се приковаха в Иън Силвърстайн, когато той скочи леко на пода в ложата.

ГЛАВА 22

ДУЕЛИСТЪТ

Тори тъкмо бе приключил да загарява, когато пристигнаха и тримата.

Кръглото студио за фехтовка бе разположено високо в една от кулите. То представляваше точен разрез на самата кула, в която се влизаше и излизаше по централно спираловидно стълбище. Бе почти сигурно, че под тънката ратанова рогозка на пода са скрити един или повече от тунелите, които прорязваха града, но тъй като бяха под рогозката, а Тори не беше, а и стражите, оставени на горния и долния етаж, непрекъснато надничаха; той нямаше как да огледа внимателно и подробно.

През решетките на прозорците от слънчевата страна нахлуваха лъчите, а от другата страна бяха спуснати капациите, сигурно за да не духа прекалено силно. Можеше да ги отвори, но не го направи. Това бе последното, от което се нуждаеше — да се изпоти, докато тренира, а от студения вятър мускулите му да се схванат и движенията му да се забавят.

Върна на стойката сабята, която бе използвал, и се отпусна на рогозката, за да направи няколко разтягания, като непрекъснато си повтаряше, че трябва да има търпение. В момента не можеше да направи нищо, за да помогне на мама, татко и Маги, а ако не победеше тази вечер, нямаше да може да направи нищо за никого повече.

Затова си наложи маска на спокойствие.

Тренировката до този момент бе достатъчна, за да му отпусне мускулите, да го загрее, но не толкова интензивна, че да го умори. Това бе тайната на тренировките преди двубой. Все пак, независимо дали наградата бе стандартната купа масово производство или възможността да дишаш още един ден, нека тази награда ти носи удоволствие, но не чак толкова, че да те отегчи.

Сега обаче бе различно. Един турнир представляваше серия от срещи, всяка траеше само няколко минути, като ти оставаше достатъчно време, ако победиш, да обмислиш следващия двубой, да

проучиш предстоящия опонент, а ако загубиш, времето бе твое, за да огледаш останалите и да забележиш издайническите грешки, които се повтаряха.

Днес не го очакваше нищо подобно и затова Тори бе поискал Ториан дел Орвалд да бъде един от секундантите му.

И тримата секунданти пристигнаха заедно. Ториан дел Орвалд се движеше трудно, но без да отстъпва на по-младите, облечен в сиво и черно. Превръзката на окото му бе все още от същия бял лен като сутринта. Ивар дел Хивал бе мъж, подобен на мечка, с едрите си гърди и разлято шкембе, прикрити от туника в зелено и кафяво, пристегнатата в талията от колана на меча. Бранден дел Бранден, слаб и елегантен с току-що оформена брада и лека туника в телесен цвят над искрящо бялата спретната риза.

Тори се изправи.

— Благодаря ви, че дойдохте.

Ториан дел Орвалд се усмихна леко, когато се подпря на обвития с ратаново покритие стълб и се постара стойката му да излъчва нещо небрежно, вместо да покаже, че движенията го затрудняват и му причиняват болка.

— Какво искаш да направя за теб, Ториан дел Ториан младши?

— Ами, първо — каза Тори, — бих искал да ме наричаш Тори, както дяд... както ме нарича другият ми дядо. Както ме наричат и всички останали.

Леката усмивка отново се появи и в нея се прокрадна веселост, макар и едва забележима, а също и самообладание, което бе задължително и необходимо.

— Да, Тори, съгласен съм, разбира се. Може би тъкмо заради това ме избра? — Усмивката му не стана по-широка, но определено вече бе по-искрена.

— Не — поклати глава Тори. — Нуждая се от помощта ти. Няма да имам възможност да... — на берсмолски нямаше дума за „оглеждам“ — анализирам техниката на Станар дел Брунден. Има ли той някакви предпочитания, навици, прави ли грешки, от които да мога да се възползвам?

Маестрото по дуелите поклати глава.

— Не. Няма. О — продължи той и махна отривисто с ръка, — може би мисли малко по-стратегически, отколкото тактически, но едва

ли ще успееш да го победиш с подвеждащи удари. Просто няма да се хване. — Той погали брадата си с два пръста. — В двубоите до първа кръв действа напълно механично. Никога не съм го виждал да се насочва към тялото, ако може да докосне я ръка, я крак, а при обикновени схватки проявява опортюнизм. — Слабите рамене на стареца се свиха веднъж. — Не съм го наблюдавал в смъртоносен дуел. Подобни неща, независимо от обстоятелствата, в които ти попадна, се случват много рядко. Има млади селянчета, които си играят с дървени пръчки и си въобразяват, че са мечоносци, и се предизвикват един друг, като си въобразяват, че са от Стоманения Род, но от поне десет години не се е появявал някой достатъчно добър или жесток, който да създаде на представител на гилдията неприятности или пък да го убие.

Ивар дел Хивал свирна през зъби.

— Аз съм се дуелирал със Станар дел Брунден, както и с повечето от гилдията, които са минавали тук...

Маестрото на гилдията се усмихна.

— И рядко ти се е случвало да отбележиш точки срещу тях.

Ивар дел Хивал изсумтя.

— Аз съм само ординарец в Пламенния Род и работата ми е да надзиравам две села, дори не ми остава време да се опитам да си намеря нова съпруга, още по-малко пък да прекарвам безкрайни часове в тренировки, както правех едно време със сина ми.

— За нещастие, е така. Затова може да се окаже изключително неприятно, ако се замесиш в тази история. — Ториан дел Орвалд докосна ухото си с пръст, а след това го премести в ъгъла на здравото си око. Жестът може и да беше несъзнателен, но можеше и да означава, че Ивар дел Хивал трябва да внимава да не го подслушват и да не го следят.

— Ами! Хич не се притеснявам. Ако ни подслушват, нека разберат, че хич не се притеснявам. — Едрият мъж се обърна към Тори. — Чувствата на Негово Топлейшество в този случай едва ли касаят него самия или мен. Семейството ми е било лоялно на Пламенния Род, откакто гори огънят, и все още мога да си позволя да стана секундант на сина на стар приятел и дори съм горд, че той ме помоли. — Поклонът му бе официален и Тори му отвърна със също толкова официално превзет поклон.

— Това, което не мога да разбера — намеси се Бранден дел Бранден, — е защо аз?

Тори премигна. Лицето на Бранден дел Бранден бе малко побледо от обикновено и се виждаше капка пот, избила точно над мустаците.

Той бе уплашен. Опитваше се да се представи за малко раздразнен и напълно нехаен, но въпреки това личеше, че е уплашен.

И как да не бъде уплашен? Освен ако...

Тори сви рамене.

— Може би защото ми се струваше, че можем да станем приятели, но това беше преди схватката с Данар дел Реджинал. И защото не съм направил нищо, с което да... предам началото на това приятелство. — Тори взе тренировъчния меч и замахна с него няколко пъти, за да го пробва. — Тогава убитият трябваше да бъде аз...

— Да, да, каза го същото и преди и...

— Да, и преди го казах повтори след него Тори и го прекъсна, защото знаеше какво ще каже. — Мислех си, че всичко идва от Негово Топлейшество. Но как би могъл Огненият Херцог да разбере, че псетата му ще заловят не само един Ториан дел Ториан, а цели двама? И кога би успял Данар дел Реджинал да получи заповедите си от Огнения Херцог? Не, тук нещата нещо не се връзват. — Той подхвърли тренировъчния меч на Ивар дел Хивал и си взе сабята, направена от чичо Хоузи. Заостреният ѝ връх бе неподозирано здрав, закален в кръвта на черния мъж.

Това не бе мечът на Тори, собствения си той връчи на Маги, с надеждата да ѝ служи добре, но и този щеше да му свърши работа.

Тори повдигна оръжието за поздрав.

— Мислих много по този въпрос и се опитвах да преценя кой би имал причина и каква ли може да е тази причина. — Той отпусна върха на меча. — Маги е наистина хубава, нали? И доста екзотична по местните стандарти, с късата си коса и това вирнато носле, с формата на брадичката, а е и доста умна...

Устните на Бранден дел Бранден бяха станали почти бели.

— Какво точно намекваш?

— Намеквам — каза Тори, — че това няма да бъде първият път, когато някой мъж реши да убива заради едно красиво личице с помощта на някого, който би му свършил работата, като е подценил

обучението, което вероятно съм получил в Новия Свят. — Тори проряза въздуха със сабята си, просто за опит, без да поглежда Бранден дел Бранден в очите. — Ако аз умра, така Маги ще остане без покровител и защитник и въпреки че положението ѝ е доста неустановено, то красотата ѝ си остава очевидна. Нищо не пречи положението ѝ да бъде обсъдено по-късно, насаме с Негово Топлейшество, а междувременно, единственият мъж, който би се заел да защитава честта ѝ или нея самата, щеше да бъде баща ми, а пък той безспорно щеше да се окаже прекалено зает, нали не греша? Ако все пак станеше така, че положението ѝ не е на достатъчно издигната обожаема, тя щеше да бъде захвърлена също като селско девойче, но ако все пак то се окажеше на ниво, то тогава един устремен нагоре ординарец от Пламения Род щеше да се наслади на по-високото си положение, с което щеше да се сдобие благодарение на брака.

— Внимавай какво приказваш, Ториан дел Ториан — каза Бранден дел Бранден.

— Изключително много внимавам, Бранден дел Бранден — отвърна Тори. — Наистина изключително много. Не бих искал да обвиня, когото и да е в безчестие... освен ако не съм съвсем сигурен. Това е. — Той се усмихна. — Дори не съм сигурен, че става въпрос за безчестие. Данар дел Реджинал беше така преизпълнен с желание да ме предизвика, а пък ние с Маги се опитвахме да представим нещата така, сякаш никак не се разбираме и това лесно можеше да подтикне всеки свестен човек, че тя трябва да бъде спасена...

— Аха — кимна Ториан дел Орвалд. — Струва ми се, че имаш някакво, макар и бегло, понятие от стратегия, млади Ториан дел Ториан. След като на всички им се струваше, че Изключителната Маги не е от твърде голямо значение за теб, то цената ѝ като зложница доста драстично намаляваше. — Маестрото по дуелите повдигна едната си вежда... — И какво успя да измислиш, за да стане и майка ти по-малко ценна?

— Май не успях да измисля абсолютно нищо.

— Жалко.

Бранден дел Бранден вече бе възвърнал самообладанието си, което го бе изоставило за момент.

— И така, поиска да съм ти секундант, за да ме залееш с безпочвени обвинения ли? Заради това ли го направи?

— Не — отвърна Тори. — Искях да ми станеш секундант, за да има отново мир помежду ни. И без това приятелите ми тук се броят на пръстите на едната ръка, а ти си ми ядосан, защото си ме преценил погрешно и си постъпил нечестно с мен, а пък аз искам с това да се приключи. По един или друг начин.

— А в противен случай? — попита Бранден дел Бранден.

— В противен случай — отвърна Тори, стиснал меч в ръка, стъпил здраво на пода точно срещу другия младеж, — тук сме точно четирима. Избери си секундант, избери си и сабя, след като не можеш да приемеш жеста ми на приятелство.

Бранден дел Бранден мълча дълго.

Тори пхна меч си в ножницата с шумен замах и протегна ръка.

— Избирай, Бранден дел Бранден.

Бранден дел Бранден направи крачка и половина напред, с която спокойно можеше да нападне, но ръката му сграбчи протегнатата длан на Тори. Ръкостискането му бе стегнато и силно, а кимването с глава изглеждаше напълно искрено.

— Трябва да успееш да победиш Станар дел Брунден — каза той, когато пусна дланта на Тори. — Наблюдавал съм и двама ви как се фехтувате. Китката ти е определено по-бързата. Малко са тези, които биха ти се опрели. — Той взе тренировъчния меч.

Ториан дел Орвалд повдигна едната си вежда.

— Един ординарец от Пламения Род да обръща повече внимание на дуелиста, отколкото самият Маестро по дуелите. Няма ли край чудесата този ден?

— Моля те, Ториан дел Орвалд. — Бранден дел Бранден направи някакъв удивително сложен жест, отчасти поклон, отчасти поздрав, отчасти демонстративно пренебрежение. — Ти си Маестро по дуелите на цялата гилдия и нямаш почти никакво време да обръщаш индивидуално внимание на дуелистите. Станар дел Брунден е любимият дуелист на Негова Непоколетимост, а между Негова Непоколетимост и Негово Топлейшество често се появяват несъгласия. Така че, не е никак чудно защо един ординарец от Пламения род обръща внимание на слабостите и достойнствата, след като същият този ординарец има известни амбиции.

— Амбиции — изръмжа Ивар дел Хивал. — Обзалагам се, че не са само известни — продължи той.

Бранден дел Бранден стисна тренировъчния меч.
— Обикновено първите му стъпки и замахания са следните...

Изпод цветния аромат, разпръснат обилно наоколо, се носеше мирис на смърт, реши Тори, а след това прецени, че започва да се превзема.

Не беше така, предстоеше му да се сражава с професионален дуелист до смърт. Можеше да си позволи някоя и друга превземка.

Тук не му беше мястото за превземки. Беше уплашен, а под страха се прокрадваше чувство, което Тори позна. Това бе усещането, че притежава компетентност, и това усещане го съпътстваше всеки път, когато стъпеше на пътеката за фехтовка, всеки път, когато пъхнеше крака си в стремето и стисваше с ръка седлото, за да се покачи на гърба на Джеси, това бе увереността, че може да се справи, че това умение не му принадлежи просто така, че то е част от него самия.

Усмихна се. Веднъж спомена нещо подобно пред чичо Хоузи, преди да излязат на езда, и точно тогава се случи така, че Джеси се подплаши от мармот и го хвърли от гърба си.

Тори бе по къси панталонки и обувки. Протегна се няколко пъти за разгривка и едва тогава се наведе, за да си завърже връзките, без да обръща никакво внимание на мястото, където чакаха Станар дел Брунден и секундантите му, отдалечени почти на половин амфитеатър от него. Давай по познатия начин, каза си той. Да, вместо памучни, връзките на ботушите му бяха от наслоена кожа, пластовете — съшити от умелите ръце на вестрите, но въпреки това той ги завърза на флъонга. Да, след двубоя по арената щеше да е разлята кръв и всичко тук щеше да зависи от окото и китката му, от подвижността на бедрата му и най-вече от наблюдателността му. Фехтовката бе спорт на ума, който се осъществяваше с тялото. Умът трябваше да е бистър и необременен, спокоен също като повърхността на гладко езеро, готов да подтикне тялото към действие, преди още то да е осъзнало какво точно върши.

Ториан дел Орвалд огледа крайчеца на меча на Тори с опитно око.

— Прекрасно оръжие — каза той, плъзна предпазител на върха и изви острието почти наполовина. Старецът бе значително по-силен,

отколкото изглеждаше.

Пусна го да се изправи и замахна.

— Наистина прекрасно. — Той стисна рамото на Тори. — Бий се добре, млади Ториан дел Ториан. Ти ми направи впечатление на чудесен младеж, с благ характер и добре възпитан. Надявам се да ми бъде предоставена възможността да те опозная.

Устата на Тори бе пресъхнала. Не можеше да се насили да се усмихне, макар да знаеше, че трябва.

— Благодаря ти, дядо.

— Не се притеснявай за него, за мен, за каквото и да е — намръщи се Ивар дел Хивал, надвесил се над Тори. — Просто си използвай главата по предназначение и взemi неговата.

Бранден дел Бранден бе стиснал зъби.

— Дадох ти всичко, което можах. Да се справиш успешно, приятелю — каза той.

Тори се отдръпна на няколко стъпки от тях, обзет не от друго, а единствено от непреодолима нужда да се изпикае.

Вдигна меча си за поздрав...

Отгоре се чу скърцане на метал и нещо падна на пода на амфитеатъра. Някой — Иън, о, боже! — изпълзя от дупката в стената над ложата точно срещу Негово Топлейшество и се спусна първо на пода на ложата, а след това се прехвърли на арената на амфитеатъра, като дългите му крака се присвиха при скока.

— Здравсти, Тори — извика на английски той. — Кавалерията пристигна. — Беше облечен като заможен селянин — панталони, натъпкани в черните му ботуши, семпла широка риза в убит цвят, стегната здраво на кръста с колана на сабята, двойник на оръжието на Тори.

Иън отупа панталоните си и се обърна към просторната лежа, където Негово Топлейшество вече се бе изправил на крака.

— Името ми е Иън Силвърстайн — каза той на берсмолски, без да превежда фамилията. Изглеждаше по-скоро комичен, отколкото човек с неоспоримо достойнство, докато стоеше скръстил тънките си ръце пред гърдите. — Но май повечето от вас проявяват склонност да ме наричат Иън Силвърстоун. Аз съм шампионът на Ториан Торсен.

Сред тълпата проехтяха викове и подсвирквания.

Огненият Херцог изглеждаше развеселен, когато разпери пръсти на месинговите перила, ограждащи ложата му, и се приведе напред.

— Нямах представа, че има нужда от шампион, Иън Силвърстоун — каза високо той. — Не съм и чул да си помолил за достъп в Градището.

Иън сви рамене.

— Има разни тайни пътища, които водят към Градището и извеждат от него — отвърна небрежно той. — А ако пуснеш приятеля ми да си върви, ще си заминем по някой от тях.

Огненият Херцог сви устни.

— Не си толкова почитителен, колкото съм свикнал, нито пък си спомням да дължа някакви услуги на Рода Силвърстайн, ако въобще съществува такъв род. И защо ми трябва да изпълнявам молбата ти?

Иън се поколеба за момент...

— Защото това ви беше целта, Ваше Топлейшество — каза чичо Хоузи и внимателно се смъкна долу през отвора на вентилационната шахта, за да скочи на пода на ложата срещу тази на Огнения Херцог. — Защото наградата, към която толкова отдавна се стремите, е тук, в мен, и защото получавате още нещо допълнително с проявеното от моя приятел Иън Силвърстайн желание да влезе в ролята на шампион. Защото, ако той загуби, ви предлагам и себе си, и всичките си знания в замяна на освобождаването на младия Ториан дел Ториан. — В ъгълчето на дясното му око се процеждаше капка кръв и той я избърса с опакото на ръката си.

— И с какво е той толкова важен, че си готов да рискуваш, Старей? — попита подигравателно Огненият Херцог.

— Защото съм се заклел да го пазя в деня на раждането му. Защото в деня на раждането му дядо му, който ме прибра и мен, и баща му, когато бяхме гладни, ме накара да се закълна, че ще го защитавам с всички свои сили и възможности до деня, когато той ме освободи от тази клетва. — Той погледна към Тори с обич. — Нищо, че рядко ми е била предоставяна възможността да помагам при отглеждането и възпитаването на човек от раждането му чак до възмъжаването. Това бе радост, на която рядко съм имал възможността да се насладя. Нищо, че го обикнах изключително много, защото това е чувство, което вие никога няма да споделите. Няма дори да успеете да го разберете, Ваше

Топлейшество, но поне ще разберете клетвата, че заради тази клетва аз съм обвързан да споделя с теб всичко, което знам, ако вашият шампион победи Иън Силвърстоун на това място и в този ден.

Ето. Каза каквото трябваше. Тори бе прав. По един или друг начин тук ставаше въпрос за чичо Хоузи, не за него. А по един или друг начин, Огненият Херцог бе разбрал, че чичо Хоузи е наблизо, и бе предизвикал настоящето, за да го принуди да се разкрие.

Ами Иън? Иън в ролята на шампион? Не. Иън бе по-добър фехтовчик с рапира от Тори, но когато ставаше въпрос за свободен стил или за истинска битка, Иън нямаше никакви шансове срещу такива като Станар дел Брунден.

Не можеше така. Трябваше да се бие Тори, не Иън. Тори бе трениран още от раждането си за този момент, не Иън. Иън бе просто, ами, просто един от приятелите му. Тори бе...

— Не — каза Тори. — Аз ще изляза на арената. Аз ще се бия.

Чичо Хоузи погледна надолу към него с тъга в очите. Един от дългите му пръсти се вдигна към външния ъгъл на лявото му око и избърса една тъмна сълза.

Капка кръв. Как е успял чичо Хоузи да се пореже близо до окото и какво означаваше всичко това?

— Ти вярваш ли ми, млади Ториан? — попита той. Думите му бяха леко завалени накрая, както обикновено. — Вярваш ли ми достатъчно, за да отстъпиш настрани сега, веднага, и да позволиш на друг да ни защитава и двамата, след като знаеш, че това противоречи на всичко, което ти е ясно и за което си бил възпитан? Можеш ли? Ще го направиш ли?

Иън се изправи пред него.

— Ами на мен, Тори? Аз доверен приятел ли съм ти, или просто случаен познат? — Той се усмихна криво. — Може пък следващия път да ти дойде и на тебе реда. Знам... от достоверен източник, че тук трябва да се бия аз, че този двубой е за мен, за Иън Силвърстайн, загубеняка. Момчето, което е само фехтовчик с рапира и не става за кой знае какво друго, освен да побутва с тази рапира и без това бързия ти ум.

Тори отвори уста, за да протестира, но Иън го накара да замълчи, като вдигна длан.

— Може би някой друг път — каза Иън. Надигна глас. — Приемаш ли ме за свой шампион? — попита той на висок глас. А след това продължи приглушено. — Не се ебавай с мен, Тори. Преживях прекалено много и дойдох прекалено далече заради това тук.

Трябва да имаш доверие на семейството си, на съседите, на приятелите. Никой в Хардуд не бе казал точно това, нямаше нужда да бъде казано с думи. То бе също като дишането, то бе нещо, което просто трябваше да сториш.

Тори разкопча колана на меча и го пусна от едната си страна.

— Приемам те. — Погледна ядно към Огнения Херцог. — Приемам Иън за свой шампион в това предизвикателство.

Огненият Херцог, все едно че не го чу. Той погледна към чичо Хоузи.

— И ти ще се подчиняваш изцяло на заповедите ми, ако моят шампион победи този Иън Силвърстоун, този ваш шампион.

Чичо Хоузи кимна.

— Да.

Огненият Херцог изглеждаше някак си по-як и по-малко тлъст, когато пусна наметката си настрана.

— Тогава условията ти са приети и в този случай аз ще бъда шампионът на моя Род.

Той се движеше много по-леко, отколкото някой би очаквал от човек с неговото туловище. Прескочи парапета и се приземи леко на пясъка на амфитеатъра.

Вдигна меча си.

— Готов съм, Иън Силвърстоун.

В ума на Иън се прокрадна шепнещ глас.

„Не ме затруднявай, загубеняко, и ще те довърша бързо.“

ГЛАВА 23

ФЕХТОВЧИКЪТ

На Иън едва му остана време да извади сабята, когато Огненият Херцог го нападна.

„Не се съпротивлявай. Отстъпи и приеми истината!“ — продължаваше да шепти гласът в главата му.

Майка му стара.

Иън отстъпи назад и едва успя да парира пробната атака на Херцога.

„Остави ме да свърша бързо, така и на теб ще ти бъде по-лесно. Не вади оръжието. Така само ще се опозориш.“

Иън не се бе изправил срещу благородник от Средните Владения, а срещу един от Старейците — туата или туарин, или каквото там по дяволите бе това създание. Старейците можеха да си променят формата до различна степен. Този тук бе приел лика на Херцога на Пламения Род за...

Нямаше време да мисли защо. Мечът на Иън парира високата атака на Огненият Херцог, сякаш следвайки своя собствена воля, а когато Огнения Херцог се канеше да нанесе следващия си удар, Иън се опита да го спре, но противникът отбягна удара с лекота. Движеше се с невероятна лекота, сякаш бе мускулист атлет, облечен в надуваем костюм, а не някой затлъстял дебелак.

„Не смей да вдигаш ръка срещу мен, момче!“ — отекваше в главата му.

Все едно че гласът бе на Бенджамин Силвърстоун.

Не, не, не, това тук нямаше никакъв смисъл. Този тук не бе старият мръсник, не и тук. Огненият Херцог се бе добрал до мозъка на Иън и бе открил гласа и думите от кошмара, който бе преживял Иън.

„Просто свали меча и да приключваме. Стига с тези тъпи робинхудовщини.“

Та в края на краищата той владееше само фехтовка с рапири, която беше толкова полезна в истинска битка, колкото и плетенето. Тя не те учеше как...

През ръката му се стрелна болка, когато острието на Огнения Херцог проби защитата на Иън, върхът за малко не го рани, а той успя да парира отново. Ритъмът, стъпките и ударите бяха запечатани в главата и мускулите му, той не ги следваше, те се бяха превърнали в част от него. Не му се налагаше да мисли, за да се фехтува, поне не и на съзнателно ниво.

„Точно така, така ще ме улесниш, а тогава и аз ще направя всичко много по-лесно за теб, червей невзрачен. Накрая резултатът ще бъде все същият.“

Огненият Херцог беше прав. Иън нямаше никакъв шанс. Това бе работа за дуелисти, а Иън умееше единствено да се фехтува с рапира. След всичко, което преживяха заедно, Хоузи го бе подмамил, натика го в центъра на амфитеатъра, както шахматист мести пионките към центъра на дъската, за да ги плени противникът, в опита си да накара врага да оголи позициите си, може би, за да защити по-ценните фигури, може би, за да осъществи някаква сложна маневра.

А Иън бе само фехтовчик, само пионка, само...

Не. По дяволите. Не. Фрея му каза, че е ценен такъв, какъвто е, и той й бе повярвал.

„Господи, дори бих могъл да повярвам в себе си.“

Той не бе просто фехтовчик с рапира, той бе най-добрият фехтовчик с рапира, който успя да стане, а това не само че бе изключително ценно, но си бе струвало усилията и ако в думите на Фрея се криеше някакво завоалирано послание, то бе тъкмо това.

Можеше да продължи да анализира цял ден как Огненият Херцог се бие като дуелист, като избягва да предоставя възможности за удар на противника си, защото сега цялото му тяло бе мишена, как не напада, без да е отбил противниковото острие настрани, защото при истинските схватки нямаше никакво значение дали си успял да отбиеш чуждата атака и да нанесеш удар, ако ударът на опонента ти попаднеше на по-важна част от анатомията ти, отколкото твоят.

Ето затова фехтовчиците с шпаги почти винаги успяваха да победят играчите с рапири в истинските схватки, защото рапирите предоставяха възможност да се научиш не просто на един спорт, но те бяха и вид изкуство, докато с шпага се възпроизвеждаше истински дуел. Да, дуелите с рапири бяха започнали като симулация на истинските дуели, но те не бяха истински дуели. Те обикновено

приключваха с първа кръв или с нанасянето на противника на множество дребна рани, които го омаломощаваха.

Да нараниш истински опонента си, така че да отбележиш точка при дуелите с рапири, се изискваше удар, който ако бе истински, би застрашил живота на човек, а най-вероятно бе да се стигне до неговата смърт.

А и всичко това няма никакво значение, защото едно обикновено острие няма да успее да прекрати живота на един Старей, както и топка памук няма да може да те убие теб, момче.

Нищо няма значение. Иън не бе опитен с шпагите, не бе дуелист и когато видя пролука, през която върхът на меча му щеше да докосне Огнения Херцог точно под мишницата...

... нямаше значение, че при този удар Иън ще се изложи на противниковия замах от главата до краката, независимо дали Огнения Херцог преценеше да парира или не...

... той настъпи и върхът на меча му изсвистя във въздуха.

Заби се поне сантиметър и половина в тлъстините на Огнения Херцог, докато мечът на Негово Топлейшество прониза Иън точно над талията.

Никога не бе усещал толкова силна болка.

Иън се олюля назад, свободната му ръка притисна раната, сякаш за да му помогне да се задържи прав. Беше стиснал зъби и въпреки това нещо между вик и стон се изплъзна от устните му.

Полузаслепен от болка, Иън се опита да изпълни секунд, но врагът пресрещна острието му във въздуха.

Насили се да диша. Нямаше значение колко боли. Имаше нужда от кислород, имаше нужда да се движи, а без въздух в дробовете щеше да умре. Иън си пое накъсано дъх.

Защо не беше мъртъв?

Наложи се да съсредоточи поглед. Огнения Херцог бе на няколко метра, бялата му риза бе напоена с кръв също толкова червена, колкото и тази по върха на сабята му, устата му бе отворена на свинското подпухнало лице. Капки пот полъскваха по бузите и над горната му устна, а в ъгъла на устата се бе събрала бяла пана.

Всяко движение бе истинска агония за Иън, но въпреки това той вдигна острието и направи стъпка към Огнения Херцог.

„Това не е обикновено острие, Херцожче — помисли си той, сигурен, че опонентът му продължава да му чете мислите, когато забеляза, че Негово Топлейшество пребледня още повече. — Орфиндел го е изковал сам.“

Дори и тогава да не го е знаел, направил го е за мен.

За мен.

Той е бил прав. Тук не става въпрос за жертва. Аз съм човекът, който ще ти види сметката, смотаняко. Не съм просто, приятел на Тори, аз съм именно този, който трябваше да е тук в този момент.

Ето това е тайната, да знаеш, Огнени Херцожче, или пък туарин или туата, или Огнен Гигант, или каквото там си в действителност. Всичко е много просто. Фехтуването е просто някаква глупава робинхудовска боза за баща ми, а за теб не е нищо повече от игра. Аз пък дори не съм най-добрият и някога се заех, само и само да направя напук на оня дърт гнусляр, защото той го презираше, а после продължих, защото това бе единственият начин да се изхранвам.

Господ ми е свидетел, стари мръсноко, може и да не съм най-добрият фехтовчик на света, но работих упорито, за да постигна най-доброто, на което аз съм способен, а тук се иска точно това.

Може и да си в състояние да победиш всеки мечоносец, защото си по-бърз, защото отлично знаеш как се бият, защото можеш да им четеш ума и защото те нямат представа как да си оставят вратичка, което го могат само фехтовчиците с рапира.

Да, можеш да ги измъчваш, докато се предадат или докато дребните рани, които си им нанесъл им изцедят кръвта.

Но няма да успееш да направиш това с мен.

Аз съм добър с рапирата и пет пари не давам дали острието ти ме поразява, стига и моето да се добере до теб, защото не съм обучаван да се целя в такива незначителни местенца като пръстите на краката или пък коляното, или дори ръката.

Защото аз съм добър с рапирата, смотаняко, и щом ми се предостави удобен случай, ще удрям, за да те убия при всяка възможност.

Мога да понеса всяка рана, която ми нанесеш, мога да понеса всичко, което си ми подготвил, и ще има и още, докато...

Иън предприе стремителна атака, за която нито един фехтовчик с шпага не би дори помислил, с острие, насочено право напред, и съвършена стойка. Дори не направи опит да парира идващия от противника удар. Върхът на оръжието му бе в идеална права. Подмина мястото и момента, където острието на Огнения Херцог се готвеше да го порази, мускулите и тялото му извършиха движение по-бързо от мисълта и върхът се заби в плътта на Огнения Херцог и прониза сърцето му без усилие.

И какво от това, че частица от секундата след това острият връх на сабята на Негово Топлейшество прониза собствения му корем и превърна целия свят в алена болка, която не искаше да си отиде.

Той бе нанесъл удара пръв, все пак.

Беше отбелязал точка.

Иън лежеше на горещия пясък, а болката бе... далечна? Неуловима? Не, не бе това. Тя не си бе отишла, макар и всичко да се случваше на друг, на някого, когото Иън обичаше, не на него самия, вече не.

— Не мърдай, Иън Силвърстайн — прошепна тихо и завалено Хоузи. — Направих каквото мога за момента. Ще бъдеш напълно изцерен, обещавам ти.

— Но...

Иън отвори очи. Беше му трудно да вижда. Тялото, проснато на пясъка до него, мъртвите очи, втренчени в резбования таван над тях, му се сториха някак близки, и въпреки това...

— Ти спечели. — Тъмното лице на Хоузи скриваше целия свят. — Огненият Херцог е бил огнен гигант. Отдавна е приел лика на Негово Топлейшество. — Нежни пръсти докоснаха челото му и сякаш накараха клепките му да се затворят. — Сега спи. Ще поговорим по-късно.

— Не. Трябваше да...

„Да“ какво? Беше свършен, засега, за момента.

Хоузи се приведе по-ниско и прошепна нещо. Иън усети топлия му дъх до ухото си.

— Баща ти нямаше да се гордее с теб, Иън — шепнеше той толкова тихо, че никой друг нямаше да успее да го чуе, — но това е,

защото е пълен глупак.

Горещи сълзи рiekнаха по лицето на Иън, въпреки че не можеше да разбере защо. Не го болеше чак толкова много, вече не.

ГЛАВА 24

ПРОФЕСИЯ

Бранден дел Бранден се бе настанил зад масивното бюро на Огнения Херцог, а лорд Сенсевер бе седнал от едната му страна. За Тори това бе напълно справедливо, като се има предвид всичко. Беше правилно един благородник от Фалиас да заеме това почетено място, докато Венидир дел Анегир пристигнеше от Вечното Светилище, за да заеме полагаемото му се място като Огнен Херцог. Въпреки че имаше майори от Пламения Род, които бяха по-старши от Бранден дел Бранден, и то не един и двама, нито един от тях не изяви желание, дори и временно да заеме мястото, било толкова дълго в ръцете на узурпатора.

Колко дълго? Тори подмина мисълта. Сигурно не беше много важно.

Ивар дел Хивал нетърпеливо крачеше напред-назад, докато се преструваше, че разглежда нещо в една от нишите или процепите, които украсяваха стената. Ториан дел Орвалд пък си седеше тихо в един стол в ъгъла, а единственото му око не пропускаше нищо.

— Как е Иън Силвърстоун? — попита Бранден дел Бранден. — Дадох нареждания на Джамед дел Бруно да се погрижи да му бъде оказана възможно най-добрата помощ. Лорд Сенсевер бе така любезен да изпрати най-добрия си хирург да го наглежда.

Сенсевер лениво рисуваше нещо с пръсти по гладката повърхност на бюрото.

— Така трябваше, като се има предвид всичко. И на него, и на теб ти дължа много. Говоря от името на Негова Непоколетимост. — Усмихна се топло на Тори, но без излишна любезност. — Ако не друго, подозирам, че новият Негово Топлейшество няма да настоява с претенциите на покойния Негово Топлейшество за Керниат.

— А Иън?

— Той ще се оправи, доколкото може. — Сенсевер се усмихна леко. — Бимдел изсмукваше отрова от раните по времето на баща ми.

Тори извърна поглед към чичо Хоузи и той кимна. Това кимване бе потвърждението, което очакваше. Иън щеше да се оправи.

Тори се тръшна на един стол до чичо Хоузи. Градището се бе превърнало в много по-уютно място, отколкото бе предполагал, че е възможно.

Щеше да му липсва.

— Нямаме много време — обърна се той към тъмнокожия мъж. — Трябва да вляза в Тайните Проходи и да се върна вкъщи. Ще трябва да ме отведеш.

— Ще дойда с теб, Ториан дел Ториан — намеси се Ивар дел Хивал с басовия си боботещ глас. — Само в случай че ти се наложи да използваш още един меч.

Тори кимна. Това бе основателна причина и ако се натъкнеха на беда, още един меч щеше да им е от огромна полза. Ако имаха късмет, татко, мама и Маги бяха успели да избягат на Чедата, а ако не бяха, вероятността Тори да ги настигне навреме, за да им помогне, беше нулева, но...

Хоузи поклати глава.

— Не мога да ти кажа къде са. Не знам.

Тори избухна.

— Хич не ми ги пробутвай такива, чичо Хоузи. Ти си построил това Градище. Всичко тук е пипнато от твоята ръка. Знаеш много добре къде се намира всеки Таен Проход, всяко скривалище...

Чичо Хоузи поклати глава.

— Вече не. Аз... то е странно, че именно аз отказах да повярвам, но е самата истина. Аз... — Той поклати глава. — Аз вече не си спомням кой знае колко. — Усмихна се тъжно и докосна слепоочието си с дългия, си пръст. — Може да се каже, че трябваше да имам повече доверие на Иън, но рискът бе прекалено голям. Аз... използвах един инструмент и изтръгнах знанието, а също и други неща, които огненият гигант искаше. Ако той успееше да победи, щеше да получи много малко. — Той махна немощно с ръка. — Както и ти, признавам с искрено съжаление.

Устните на лорд Сенсевер се свиха.

— Което означава, че не си чак толкова ценен, Орфиндел, и едва ли някой ще хукне да те преследва, нали?

— Умно. — Ториан дел Орвалд вдигна сбръчкания си пръст към челото. Маестрото по дуелите умееше да оценява хитрите стратегии. — Поздравление, Орфиндел, или както ти е истинското име.

Тори потръпна. Знаеше, че чичо Хоузи е различен, но да вземе апарата и да си го натика в собствения... ау.

Заваленият говор на чичо Хоузи бе по-забележим от обикновено и...

— Ти не го правиш за пръв път, нали?

Чичо Хоузи поклати глава.

— Не. Не е и за втори. — Той вдигна ръка. — Остави тази работа, Ториан. Просто я остави.

Огромната врата се отвори. Джамед дел Бруно, мрачен и навъсен, облечен в черно и бежово, следван от трима слуги вестри, влезе понесъл платинено плато, отрупано с узрели сирена и питки колкото юмрук, все още топли и ухаещи на мая. Тримата вестри — късите им пръсти бяха много по-умели, отколкото даваха вид — бързо разрязаха малките питки с по три замахвания на ножа и ги напълниха със сирене, а отгоре ги поляха със сос от някаква зелена билка, преди да ги подредят в малки чинии и да подадат на всеки.

— Сметнах, че една малка закуска би била много подходяща — каза Джамед дел Бруно, — независимо от часа. — Той се отдалечи в единия край на стаята, отмести гоблена и отдолу се показва стена, която изглеждаше напълно обикновено. — Покойният Негово Топлейшество държеше най-ценните си вина и ликьори тук — каза той, докато натискаше две точки с двете си разперени длани.

Тори кимна. Щеше да натисне и двете места, точно където тънката стена е достатъчно податлива, след това ще изчака, за да преброи до три, за да може скритият механизъм да приведе лостовете в точното положение, а след това щеше да удари стената на мястото между дланите си.

Джамед дел Бруно стори точно това. По лицето му може и да трепкаше тайнствена усмивка, когато нацърбената врата се отвори и разкри ниша, колкото гардероб, изпълнена с прашни бутилки, подредени легнали. Джамед дел Бруно внимателно избра една от тях, след това извади тапата с опитните си пръсти и напълни широките винени чаши с наситеночервената течност веднага щом един от вестрите донесе чаши.

Тримата вестри разнасяха хляб и вино и едва след малко Тори забеляза, че единият от слугите е Броглин.

— Моля те да ме извиниш, Броглин — каза той на езика на вестрите и пое чинията с една ръка, а чашата с другата. — И бих искал да ти благодаря за помощта, която ми оказа.

Джуджето се поколеба за момент, а след това сви рамене.

— Така и трябваше да бъде, Ториан дел Ториан — каза той на същия език. — Въпреки че те чака много, което да научиш за дискретността. Трябва ли всички да разбират, че съм готов да ти служа, независимо от цената?

Тори се изчерви.

— Че за какво му е на някого тук да знае езика на вестрите? — попита той.

— Защото знанието е нещо ценно — отвърна Ториан дел Орвалд на вестри. Той изсумтя. — Човек би предположил, че баща ти те е научил.

— Защото си струва да знаеш езика на тези, които са ти подчинени — отговори Джамед дел Бруно също на вестри.

— Защото е изключително ценно да знаеш езика на тези, които управляваш — каза лорд Сенсевер на същия език, широко усмихнат. — Да си член на управляващата класа, също изисква работа, не е ли така?

Чичо Хоузи сви рамене.

— Няма да имам нищо против да разбере за какво си говорите всички вие, но сигурно ще е прекалено много.

Не може да бъде. Чичо Хоузи да не разбира езика, всъщност езика, който сам бе създал. Толкова ли голяма част от мозъка си бе унищожил?

Тори запази спокойствие.

— Нищо важно, чичо Хоузи. — Той махна с ръка. — Само че трябва да намеря Скрит Проход, за да се върна у дома. Те нямаха кой знае каква преднина пред Чедата. Ще имат нужда от помощ, а всяка минута...

— Си е просто една минута — продължи Броглин на езика на вестри. — И винаги ще си остане така.

Джамед дел Бруно кимна.

— Можеш и да им кажеш, ако ли не, ще им кажа аз.

За момент се възцари мълчание.

— Добре, тогава — каза Джамед дел Бруно. — Мога да ви покажа Тайния Проход, по който покойният Негово Топлейшество изпрати Чедата. Няма да е много трудно да им откриете следите, поне отначало. — Той се намръщи. — Имало е разни инциденти. Изглежда, някой е сипал доста силен пургатив в последното ядене на Чедата, преди да тръгнат. Това ще ги забави, поне докато не им се изчисти организъмът. — Той доля още вино. — Винаги съм смятал, че една надпревара е много по-интересна, когато на плячката ѝ се даде възможност да избяга.

— Значи трябва да побързаме. Дори и да успеят...

Чичо Хоузи вдигна ръка.

— Тори, Тори, прекалено малко вяра им имаш. Те ще се справят отлично, а не подценявай съседите си. Довери се на майка си и на приятелката си, както и на баща си. — Той помисли за момент. — И все пак, ако ни покажеш обратния път, Джамед дел Бруно, според мен няма да е зле младият Ториан, Иън Силвърстоун и аз да се върнем там, макар и за малко.

Вратата се отвори отново и влезе Иън Силвърстайн, праметнал раница през рамо. Беше облечен в черна туника с червено-оранжев кант и панталон, каквито обикновено носеха офицерите в Пламенния Род, но ботушите си бяха неговите, а мечът на кръста бе този, който чичо Хоузи му бе дал.

Лицето му наистина бе малко бледо, а походката не бе толкова наперена и уверена, както обикновено, но той се държеше изправен, може би малко прекалено изправен, въпреки че никак не приличаше на човек, когото нещо го боли, или който се страхува, че движенията ще го довършат.

Тори се усмихна.

— Разбирам, че вестрите са по-добри церители, отколкото се твърди.

Иън поклати глава.

— Амиии — каза той на английски. — После ще ти разкажа. Може пък дори да ми повярваш. — Потупа се по корема. — Имам чувството, че ще се разпадне, но поне не ме боли, а ми казаха, че... превръзката ще ме поддържа.

Той тупна раницата на бюрото пред Бранден дел Бранден.

— Освен това ми предадоха официалната признателност на Пламенния Род — продължи той.

Бранден дел Бранден се разсмя.

— Има такова нещо, въпреки че хич не ми се иска да взимам каквито и да е важни решения в момента. Новият Негово Топлейшество скоро ще тръгне от Висините и сигурно ще ме държи отговорен за всичко... прекалено.

Иън вдигна едната си вежда.

— Искам само толкова злато, колкото мога да нося, и да ме упътите към дома.

Тори си прочисти гърлото.

— Тъкмо за това говорехме. Всички си мислят, че мама, татко и Маги са имали достатъчна преднина и...

Иън сви рамене.

— Сигурен съм, че баща ти ще се справи, Тори. — Като че ли облак премина по лицето му, но само за миг. Ако ли не, всичко вече е свършило и ние не можем да направим абсолютно нищо, му идваше да каже. — И все пак там има още неща за довършване.

Тори отпусна ръце. Иън имаше право за това.

— Значи искаш вкъщи, така ли? Да се върнеш на училище?

— Да, бе — намръщи се Иън. — И за това ще поговорим.

Ториан дел Орвалд го огледа внимателно.

— Има и други възможности. Това, което външните хора наричат Стоманения Род, вероятно е много задължен на този, който е успял да изобличи узурпатора.

Сенсевер кимна.

— Изобличил ли? Това е доста неточен начин за представяне на нещата. Но той е напълно прав. Ако говорим за Негова Мощ, вероятно ще има едно място във Вихрения Род за човек, служил толкова добре, макар и несъзнателно. Покойният Негово Топлейшество бе амбициозно създание, а някои от амбициите му засягаха и моя Род.

Иън поклати глава.

— Може би някой друг път. Точно сега, ще се задоволя със златото... и упътванията.

Бранден дел Бранден стисна устни преценяващо.

— Златото нямаше да е проблем, особено ако не трябваше да занимаваме главната касиерка и имахме достъп до личния сейф на

покойния Негово Топлейшество. — Той сви устни отново. — Познавам главната касиерка от няколко години и предполагам, че все още разполага с първия си обол, скрит някъде на топло в дълбоката ѝ пазва. — Той изсумтя.

Хоузи се надигна от стола си.

— Поне това си спомням, въпреки че беше много отдавна. — Той коленичи на самия край на постелката и я вдигна. Дюшемето бе от тъмни греди с дълбок блясък. Хоузи натисна близо до мястото, където се долепваха две от гредите, и след това отпусна леко, за да натисне друга греда зад тях. Част от пода се надигна и разкри стегнатите отвори на четири торби от зебло. Хоузи се изправи, а тримата вестри изтеглиха торбите, умелите къси набити пръсти развързаха сложните възли, които държаха торбите затворени.

Блесна червеникаво злато.

— Според мен това би трябвало да е повече от достатъчно — отбеляза Хоузи.

Бранден дел Бранден се усмихна.

— Според мен трябва да вземеш всичко, което ти и слугите вестри могат да носят, Иън Силвърстоун. Поне това ти дължим.

Ивар дел Хивал поглади брадата си.

— Според мен там, където Иън Силвърстайн отива, не е много подходящо за вестрите. Аз ще му помогна да пренесе печалбичката.

— Сядай — каза чичо Хоузи, — ако желаеш, Иън Силвърстоун. Има доста неща, за които трябва да поговорим.

Иън смръщи чело.

— Нека поговорим насаме, моля те. — Той кимна с глава към външната веранда. — Само ти, аз и Тори.

Над тях кръжеше някаква черна птица. Отначало на Тори му се стори, че е орел, но после, по формата на главата прецени, че трябва да е врана, а по всяка вероятност щеше да се окаже, че не е нито едното, нито другото. Главата бе прекалено скосена, за да може да е орел, и прекалено едра за врана.

Иън се подпря на парапета, обрамчваш балкона.

— Значи не може да ми се довериш, така ли? — попита тихо той. — Смотаняк.

Тори веднага избухна.

— Да не си посмял да му говориш така...

— Ти също, Ториан дел Ториан — прекъсна го Иън. — Нямах и най-беглата представа за какво става въпрос, понятие нямах колко важно е всичко това. — Той се обърна към чичо Хоузи. — Трябваше да ни оставиш всички да умрем, ако се налагаше, след като знаеш какво е заложено. Един Огнен Херцог човек можеше и да се интересува от карта на Скрытите Проходи, но ти отлично знаеш, че един огнен гигант иска огърлицата Брисингамен.

Тори поклати глава. Не му беше трудно да повярва, че предметите в Тир На Ног имат огромна мощ, но чак толкова огромна? Брисингамен бе един от разказите, които чичо Хоузи обичаше, но чак пък да е истина? Да се сложи край на вселената би било прекалено непосилна задача, за когото и да е.

Но това не бе най-важното в момента.

— Иън, Иън — каза чичо Хоузи бавно, уморено, със заваления си глас. — Не можех да наруша думата си, дадена на дядото на Тори, както не бих могъл да пристъпя обещанието си, към когото и да е друг.

— Тогава не е трябвало да му обещаващ, ти...

— Има толкова много неща, които е трябвало или не е трябвало да направя. — Чичо Хоузи облиза устни веднъж, още веднъж, три пъти. — Но нека не говорим повече за това днес. Какво искате да направя сега?

— Ти си изтръгнал от мозъка си местата, където са проходите, мястото, където си скрил огърлицата, но поне ще успееш ли да откриеш пътя през Скрытите Проходи към Хардуд?

Чичо Хоузи се замисли за момент.

— Много е вероятно. Не успях да премахна частите достатъчно точно. Но пък вие ще успеете да следвате Чедата, те ще са оставили достатъчно следи, защото... — Възрастният мъж махна с ръка. — Значи искаш да се прибереш у дома, Иън Силвърстайн?

— За известно време, Орфиндел — отвърна Иън, като се опитваше да нагласи думите към чувствата си, и откри, че те са приятни. — Но наистина само за известно време. Искам да взема това злато и да откроя фонд, за да мога да платя някои задължения, които имам. — Иън се усмихна. Нека някой, който иска да е адвокат, да преследва мръсниците като Бенджамин Силвърстайн. Така или иначе, той никога не е бил чак толкова запален да прави кариера. Това му бе

единствената възможност да си го върне, а след като смяташе тази работа за важна, сега вече можеше да я повери и на други да я вършат.

Отричам се от теб, нещастно подобие на баща. Ще оставя на други да си оправят сметките с теб, няма да се измъкнеш току-така. Аз трябва да живея собствения си живот.

— Трябва да оправим едно нещо. Майка ти ще може да ми изпере малко пари, доколкото разбирам, може дори да постави началото на фонда — обърна се той към Тори.

Тори сви рамене.

— Всъщност, никога не съм се интересуval особено много от паричната страна на нещата — отвърна той. — Май съм наследил тази незаинтересованост от баща ми.

— Правила е подобни неща и преди — каза Хоузи. — Нали не смяташ сам да похарчиш всичките пари?

— Я стига, не си спомням да съм давал обет за бедност — усмихна се Иън. — Не, разбира се. Една част ще задържа и ще ги похарча със страхотно удоволствие. Да, за екипировка за къмпингуване, сигурно за това. И ми се иска да полежа на брега на някой Карибски остров поне за две седмици, поне. После, ако се налага, ще плащам на таткото на Тори да ми дава уроци по свободен стил. — Той попипа мястото отстриани, където мнимият Огнен Херцог го бе пробол. — Трябва да стана по-добър. — Ухили се, въпреки че му прилоша от спомена. — Ако пък Ториан дел Ториан старши не дава уроци, то тогава може да успее да убеди Ториан дел Орвалд. Рапирите си имат своите недостатъци.

Тори също се усмихна.

— Но си има и предимствата, както забелязвам. А след това ще тръгнем да търсим огърлицата Брисингамен, нали?

— Ние нали? — кимна Иън. — О, да. Ние. — Сега, когато бе централното действащо лице, вече усещаше разликата. Следващия път може и Тори да е на неговото място.

А може да не е и нито един от двамата.

Ама, я по дяволите. Аз съм Иън Силвърстайн, спътник и приятел на Орфиндел, приятел на Один и Фрея, убиец на някакъв неизвестен огнен гигант и притежавам всички необходими качества.

— И какво ще правим с огърлицата, когато открием всичките ѝ части? — попита Тори. — Искам да кажа, че след като се оказват

толкова важни, на кого можем да имаме доверие?

Иън изсумтя.

— Ами, първо, със сигурност няма никаква конспирация, забъркана от огнени гиганти и бергенизи. Имам нещо наум, но не съм съвсем сигурен дали ще ти допадне. — Той се обърна към Хоузи. — Аз няма да съм първият, който ѝ е поверил тази ценност, нали?

Хоузи поклати глава.

— Не, няма да си първият. Но нека това да остане за по-късно.

Иън кимна. Да, за един ден му стигаше.

— Тогава, какво ще кажете да се върнем при другите? — Иън ги поведе обратно вътре.

Нещата си бяха същите, освен че Ивар дел Хивал бе отишъл някъде, а едно непознато джудже им бе донесло познатите раници.

Лорд Сенсевер сипа от мастиленото на цвят вино в изящни високи чаши с формата на лале, поднесе своята под носа си и помириса, преди да отпие.

— Доста приятно, наистина доста. Джамед дел Бруно тръгна нанякъде с Ивар дел Хивал и сигурно ще се върнат всеки момент, и тогава ще трябва да ви изпратим. — С вдигнати вежди подкани и другите да пробват виното. Иън поклати глава, също и Хоузи, но Тори кимна.

— С удоволствие. Ще си пийна малко. — Той вече се бе настанил на стола си, разкопча колана за меча и го прехвърли на облегалката на стола така, че ефесът да му е подръка, и вдигна крака на бюрото на Огнения Херцог.

Едно от нещата, които Тори владееше до съвършенство, бе умението да си почива и Иън винаги му бе завиждал и по всяка вероятност винаги щеше да му завижда.

Бранден дел Бранден пое предложената чаша и погледна Иън над ръба.

— Ти, разбира се, си добре дошъл да останеш. Сигурен съм, че новият Негово Топлейшество много би искал да се запознае с всички ви...

— Но не е съвсем сигурно дали ще ни пусне да си вървим.

Бранден дел Бранден поклати глава.

— Уверявам ви, че и двамата сте прекалено незначителни фигури, за да се притеснявате чак толкова много. Едва ли ще ви сметне

за толкова важни, че да се занимава с вас. Но, така или иначе, съмнявам се, че ще иска да ви задържи. — Той погледна предпазливо към Хоузи. — Става въпрос за вас двамата. Виж, вече не бих искал да гадая какво точно ще му хрумне да стори с Орфиндел, затова ще замълча.

— Много добра идея. — Усмивката на Тори не бе твърде приятелска.

Иън отвори раницата си. Дрехите му бяха изпрани, грижливо сгънати и прибрани. Зачуди се лениво какво ли са използвали, за да успеят да му почистят ризата и панталона, но се сети, че ако попита Бранден дел Бранден или Ториан дел Орвалд, те едва ли ще знаят.

Бранден дел Бранден си остави чашата и продължи да пълни последните четири торбички със злато.

Иън бе готов да подметне някоя и друга забележка за стиснатостта, но щом вдигна една от торбичките, се изненада, че този дребосък тежи толкова много, и реши, че ще му дотежи доста, преди да успее да я разтовари. Обърна се към Тори.

— Ще си го разделим ли?

— Неее. — Тори се отпусна назад и подпря глава на дланта си. — Аз имам пари. Мама и татко са се погрижили. — Широкото лице на Тори разцъфна в усмивка. — Но ще те оставя да купиш два самолетни билета, ако решиш, че нямаш нищо против малко компания на плажа.

— Два ли каза? За Маги?

Тори кимна.

— Обещах й ваканция, но това май няма да мине за приятно прекарване. Ти как мислиш?

Иън сви устни.

— Не. Не, няма начин да мине. — Той отново повдигна товара си. — Как върви златото напоследък?

Тори сви рамене.

— Триста долара на трийсет грама. Може и да е повече. Никога не съм се интересувал кой знае колко. Мама сигурно ще може да ти каже.

Хоузи кимна.

— Със сигурност ще знае. До последната стотинка.

Амиии... около единайсет килограма бе всяка една от торбите, а те бяха четири. Значи някъде към половин милион долара. Четири

чанти, но... а, правилно. Нали и Ивар Дел Хивал също искаше да дойде.

— Да не би да си намислил нещо?

Иън кимна.

— Ще ти разкажа някой път.

Това не бяха чак толкова много пари, но и не бе необходимо да стигнат за всичко. Те бяха основата за един добър адвокат да се заеме с новата си специалност.

Нека с тях накара мръсниците да си платят...

Бранден дел Бранден натрупа торбичките в раницата. Иън я завърза отгоре и я повдигна на рамо.

Странно, наистина, с двайсетте килограма злато на гърба си, Иън се почувства по-лек. Не можеше да скрие широката си усмивка и сигурно щеше да се разсмее на глас, ако не усещаше корема си все още прекалено чувствителен. Не че го болеше, но имаше чувството, че всичко там е направено от марля.

— Да викнем Джамед дел Бруно и да заминаваме — каза той.

Бранден дел Бранден сякаш се успокои, въпреки че до този момент Иън не го бе забелязал, че е напрегнат. Бранден се извърна към Тори.

— Искам да те помоля за нещо.

Тори наведе глава на една страна.

— Казвай.

— Предай на Изключителната Маги, че тук е оставила поне един обожател, който ще се погрижи положението ѝ във Фалиас да е... каквото подобава.

Сенсевер отново отпи от виното си.

— А, съмнявам се, че това е необходимо. Връзката ѝ с всичко, което се случи, гарантира огромен интерес към нея самата, въпреки че младите обожаеми в Рода все още не бяха започнали с клюките за това колко бързо възприема и колко бързо е свикнала не само с приятната страна на живота на благородниците, но и с практичните умения. — Той вдигна чаша към Тори. — Очарователна млада дама.

Тори кимна.

— Ще ѝ предам — каза той и на двамата. — Аз самият доста... държа на нея.

Бранден дел Бранден махна с ръка.

— Една обожаема трябва винаги да има право на избор.

Иън прикри усмивката си с ръка. Изглежда някой бе хлътнал по Маги.

Внезапно през ума му мина една мисъл. Не бе видял нищо, освен дрехите си...

Остави раницата си долу, отвори я отново и зарови вътре с нарастваща паника, докато най-сетне не откри кожената торбичка, която Фрея му бе дала, и я отвори.

Ябълковите наденици си бяха вътре, както и увитата фигурка — миниатюрният ѝ меч, положен настрана.

Другите го наблюдаваха как не успява да свали очи. Почувства се неловко, затова отново уви фигурката и я прибра.

— Подарък от приятелка.

— Приятелка значи? — повтори Тори.

Иън се ухили.

— Разбира се. — Повдигна раницата на гърба си. — Тръгваме ли?

— Трябва да дочакаме Джамед дел Бруно и...

— Самия мен — избумтя гласът на Ивар дел Хивал от вратата. — А пък аз съм съвсем готов. — Той беше захвърлил типичната за Градището ливрея и се бе преоблякъл в бяла риза и кафяви панталони, които биха изглеждали напълно обикновени по улиците на Хардуд или където и да е, ако не се обръщаше внимание на малко странната им кройка и факта, че отпред нямаше цип, а копчета, които дори не бяха скрити.

Не биваше да се забравя и коланът за меча, но Иън вече бе толкова свикнал с това, както и с меча на собствения си кръст. Сигурно трябваше да убеди Ивар дел Хивал да си отреже опашката и да пооформи малко щръкналата брада, но дори и така приличаше на поостаряло хипи, макар и доста мускулесто.

Тори се изправи и зарови в раницата, а след това посегна да закопчае меча на кръста си.

— Бранден дел Бранден — каза той. — Благодаря ти за гостоприемството и се надявам отново да се възползвам от него. — Обърна се към лорд Сенсевер. — Благодаря ти за любезните пожелания, отправени към семейството ми и към мен.

— Да. На всяка цена ги предай на баща си и на майка си, както и на Изключителната Маги.

Тори кимна.

— На всяка цена.

Ториан дел Орвалд се изправи, но с едната ръка се държеше за края на бюрото.

— Аз ще те изпратя до скрития изход, момчето ми — каза той. — Ако нямаш нищо против компанията ми.

Момчето ми? Иън вдигна едната си вежда.

„По-късно“ — каза му само с устни Тори и се обърна към Ториан дел Орвалд.

— С удоволствие, господине. Може би когато се върнем, ще имаш възможност да ме представиш на майката на баща ми.

— Да, баба ти много ще се зарадва. — Ториан дел Орвалд се усмихна. — На всяка цена ще намеря възможност — отвърна той. — Надявам се това да не е прекалено далече. — Той прочисти гърлото си и сякаш му бе трудно да продължи да говори.

Раницата никак не олекваше на гърба на Иън.

— Ей, Тори, не свърши ли вече със сбогуванията? Хайде да потегляме, че път ни чака.

Хоузи се усмихна.

— Това ми хареса.

Бяха два етажа по-надолу и няколко коридора встрани, когато Тори спря внезапно и отвори уста, а очите му останаха приковани в нещо далечно.

— Мамка му.

Той изхлузи раницата и я пусна на земята до Джамед дел Бруно.

— Връщам се веднага — каза той и хукна по обратния път.

Иън погледна към Хоузи, който зяпаше учудено след него.

— И аз не знам, Иън Силвърстайн — каза той.

Ивар дел Хивал пусна собствената си раница на пода.

— Вие двамата най-добре се погрижете за момчето — каза той. — Аз ще ви чакам тук — обясни той, докато помагаше на Иън и Хоузи да свалят раниците си.

Тори бе доста пред тях, а и бе хукнал много по-бързо, отколкото на Иън му се искаше да може, или пък, отколкото бяха възможностите на Хоузи. Когато Иън, Хоузи и Ториан дел Орвалд най-отзад, стигнаха в кабинета, Тори бе вече коленичил на пода до тайния сейф, който бе почти целият пълен със злато.

Тори изхвърляше шепи златни монети и по-скоро ги разпиляваше, отколкото да ги струпва на пода, докато Бранден дел Бранден, лорд Сенсевер и Ториан дел Орвалд го наблюдаваха. Единствено Ториан дел Орвалд бе позволил на любопитството да се покаже по сбръчканото му лице.

Лицето на Тори бе покрито с пот, когато вдигна поглед към Хоузи.

— И тук сейфът за оръжие е като този у дома, чичо Хоузи — обясни Тори. Загреба и последните монети, след което бръкна в сейфа. — Не мога да го напипам, но... — Той погледна към Бранден дел Бранден. — Би ли ми донесъл някаква светлина? Някакъв фенер или нещо такова. Свещ?

Бранден дел Бранден упорито се стараеше да изглежда спокоен и незаинтересован, когато кимна и излезе. След няколко секунди се върна със запален фенер и го подаде на Тори.

Тори седна на пода до дупката и надникна.

— По дяволите. Не мога да видя ясно. Имам нужда от електрическо фенерче или пък от... — Той пхна ръка в джоба си и извади инструмент, който се отвори и заприлича на клещи с остър връх, като се изключи това, че имаше сгънати крайници, които можеха да се използват за различни неща. — Сгъваемият нож на специалните части — каза Тори и се усмихна широко, когато издърпа една жица от дръжката. Пхна уреда в сейфа и заопипва наново. Не го виждам, но знам, че трябва да е някъде тук — каза той, смръщил чело от усилието. — Трябва да усетя нещо необичайно на пипане. Защо му е било на Огнения Херцог да тъпче толкова много злато на такова ненужно място? Няколко монети, разбирам, ако му потрябват, за да извади някоя и друга, но защо му е било на Херцога на Пламения Род да струпва такова огромно количество злато? Нали затова си има ковчезник, който да го съхранява, да харчи, а освен това заниманията с пари са женско задължение тук, нещо, на което един мъж не би обърнал никакво внимание.

— Този, когото познаваше като Огнения Херцог — обясни чичо Хоузи, — всъщност не беше от това Градище...

— Не, но се преструваше — каза Тори. — Защо му е да се преструва за всичко останало, освен за това? Да не би той... а, намерих го. Чакай малко — каза той, докато бавно и внимателно се надигаше.

Изтегли парче метал, на големина и размер колкото една чиния, съвършено гладка отгоре, докато отдолу се подаваше някаква неугледна двойка ключалки. Тори внимателно се зае с комбинирания нож, като остави металното нещо до себе си, обърнато наопаки. Иън нищо не разбираше от ключалки, освен че пред Тори имаше шест болта, вече извадени от гнездата им, разпределени на равно разстояние един от друг. Очевидно бяха измислени много добре и умело държаха сейфа затворен.

Иън усети, че сърцето му блъска в гърдите. Ако истинският сейф бе под този, това означаваше, че всичкото злато пред тях е само за заблуда. Което можеше да означава, че златото е фалшиво, но пък бе малко вероятно, защото то бе от същото, което бащата на Тори и Хоузи бяха откраднали и взели със себе си, когато са бягали, същото злато, което майката на Тори бе изпрала и инвестирала.

Това пък на свой ред означаваше, че каквото и да имаше в сейфа зад сейфа, бе значително по-ценно от десетките килограми злато, което се обезценяваше дотолкова, че можеше да се използва за заблуда, което също така означаваше, че всичко в този втори сейф бе толкова ценно, че трудно се вместваше в представите.

— Тори, това е... — Иън се усети навреме. Беше прекалено късно за това, защото Тори вече бъркаше вътре и цялата му ръка до рамото хлътна.

Той се изправи и извади малка кожена кесия. С треперещи пръсти разшири отвора.

Стаята сякаш изведнъж притъмня.

Кръглият неравномерен червен скъпоценен камък, който лежеше на дланта на Тори, не само блестеше сякаш осветен от някакъв наситен ален пламък отвътре, но поглъщаше светлината и топлината не само от фенера, оставен на земята, но и от цялата стая. На тази алена светлина лицето на Тори бе набраздено от мръсотия и пот. Сякаш му се наложи да направи огромно усилие, единствено за да свие пръсти върху скъпоценния камък и да прогони мрака и необикновената алена

светлина, за да може светлината на деня и фенера отново да разпръснат лъчите си в стаята.

Хоузи бе коленичил до Тори.

— Това е рубинът, взет от счупената огърлица на Брисингите, свещен и прокълнат — обясни той и поклати глава. — Той вече е бил намерил една част и е търсел останалите парчета.

Сенсевер кимна сериозно.

— Точно това ме притесняваше. Покойният Негово Топлейшество много по-добре бе успял да запази човешкия си облик, от който и да е друг от огнените гиганти, за които съм слушал. Всички от Древните Народи го умеят, но не можех да си представя, че един обикновен огнен гигант би успял да осъществи такъв сложно замислен маскарад. Да приеме нечий облик за час, за един обяд, дори за ден, може би, но чак пък години...? Изглежда е имал източник на тази мощ подръка. — Той протегна ръка. — Най-добре да се погрижа за това.

Бранден дел Бранден вече бе скочил на крака.

— Най-добре да остане тук, при Пламения Род. Това е огнен скъпоценен камък, все пак.

Ториан дел Орвалд също се изправи.

— Маестрото по дуелите има власт над цялата територия на Владенията — каза той, положил длан върху ефеса на меча, лицето му остана извърнато леко встрани, така че сляпото му око да не пречи. — Най-добре да го взема аз, в името на Небесата.

Не. На никого от тях не можеше да се има толкова доверие, че да му се повери камъкът.

Тори се изправи, стиснал рубина в лявата си ръка, дясната бе стиснала меча.

— Да не би да си въобразявате, че ще успеете да ми го отнемете? — попита той.

Ториан дел Орвалд кимна.

— Да, момчето ми, мисля, че мога. Сигурен съм, че има някой в Градището, който ще съумее да ти го отнеме. А и ти не искаш този камък, млади Ториан. Той е прекалено опасен.

Майната ти, Тори, помисли си Иън. Всичко това ставаше прекалено опасно и всичко бе по вина на Тори, защото се бе втурнал тук и бе извадил скъпоценния камък от сейфа, без дори да изчака, за да го обсъдят, без дори да се замисля за последиците.

Виновен беше баща му, виновна бе и майка му, а също и съседите. Тори бе възпитан прекалено меко, заобиколен от хора, на които винаги е можел да се довери. Той изобщо не разбираше как се действа в истинския свят понякога, че невинаги можеш да се довериш на тези, за които си мислиш, че ти желаят доброто.

Иън вече го бе изпитал. Бенджамин Силвърстайн му го бе набил в главата.

Да, наистина, Тори бе приятел с Бранден дел Бранден, а лорд Сенсевер имаше добро отношение към него, докато Ториан дел Орвалд му бе собственият дядо, но този скъпоценен камък бе част от огърлицата Брисингамен и всеки от присъстващите си имаше причина да смята камъка за прекалено ценен, за да го остави в ръцете на Тори. Всеки си имаше причина, поради която самият той или интересите, които представляваше, го превръщаха в най-удачният, който да съхранява тази скъпоценност.

По дяволите, Тори.

Или трябваше да го предадат, или да си пробият път навън с бой, а пък само двамата нямаха никакъв шанс да си пробият с бой път извън Градището.

Освен ако...

С бързи движения, като внимаваше нервността му да не проличи, той заобиколи Бранден дел Бранден и се насочи към вратата, която отвеждаше към верандата.

— Тори! — изкрещя Иън от вратата. — Насам! Пази ме.

Тори не се колеба. Подхвърли камъка на Иън и скочи пред вратата, за да блокира достъпа на другите, които също като него вече бяха изтеглили сабите си. Стоеше с гръб към Иън.

— Каквото смяташ да правиш, прави го бързо — каза той. — Иначе зле ни се пише.

„Като че ли не знам“ — помисли си Иън, но премълча. Обвиненията трябваше да чакат за по-късно, ако им предстоеше такова нещо като по-късно.

— Само минутка.

Иън изскочи на верандата. Скъпоценният камък топлеше дланта му, бе прекалено топъл, за да е това топлината от ръцете на Тори, и въпреки че го усещаше лек, когато се опита да помести ръка и не успя

веднага, разбра колко е тежък, сякаш създателят му не бе синхронизирал масата и инерцията.

Той огледа синьото небе. По-наситен, по-тъмен цвят, отколкото бе свикнал, а пък пухкавите облаци бяха толкова бели и чисти, че дразнеха очите.

Високо някъде горе кръжеше птица.

Дали не бе врана?

Не. Иън се усмихна.

Гарван.

Всъщност всичко бе напълно логично. Скъпоценният камък трябваше да се съхранява от някого, който разбираше значението и важността на Брисингамен, на когото можеше да се гласува доверие, който би пазил и останалата част от огърлицата Брисингамен, докато настъпеше края на този цикъл на вселената.

„Все още не е дошъл този момент — каза си Иън. — Предстои ми още много, а и не само на мен.“

— Хугин — извика Иън. — Чуваш ли ме, ела при мен. Мунин, ела тук, ела при мен: Иън Силвърстайн.

И преди бе виждал птицата да кръжи високо горе, но никога не се бе замислял, че е разумно създание. И все пак те му бяха казали, че ще се видят отново, и сега вече разбираше, че Харбард е настоял един от тях да държи под око събитията в Градището.

Черната птица високо в небето продължаваше да кръжи и Иън усети как сърцето му се свива.

— Иън — каза Тори зад него. — Няма да им отнеме много време да ме изтласкат оттук.

— Млъквай — каза Иън, докато трескаво се опитваше да измисли някакъв друг изход. Дали да не го глътне? Не. Те просто ще го разпорят и ще си го вземат и нямаше причина да си въобразява, че не биха го сторили.

Ами ако избяга с него? Но къде?

Гарванът първо се гмурна надолу, после загреба въздуха с крила и ги присви назад.

Падаше като камък от небето, а след това разпери широко крила, черните мастилени лъскави крила му се сториха огромни, докато се насочваше към малката веранда, на която бе застанал Иън.

Точно така.

— Занеси го на нея от мое име — извика той.

Иън подхвърли камъка нагоре.

Той се превъртя в бистрия въздух, улови слънчевите лъчи, задържа ги за миг, а след това блесна по-ослепителен от всякога, сякаш сам той се бе превърнал в едно малко слънце, към което не можеш да погледнеш, от което не можеше да извърнеш очи.

Острите нокти на гарвана се сключиха около скъпоценния камък с шумно щракване.

— И й благодари за ябълките — продължи Иън. — И за фигурката, най-вече за нея. — Продължи шепнешком, убеден, че птицата няма да може да го чуе. — Благодари й, че ми каза, че имам стойност... такъв, какъвто съм.

— Ако не беше такъв глупак, нямаше да има нужда една престаряла богиня на плодородието да ти дава увереност, Иън Силвърстайн — отвърна птицата, а дрезгавият й глас се понесе в далечината. — Но ще й предам. Бъди здрав, Иън Силвърстайн — добави гарванът, докато широките крила отмерено замахваха и го издигаха нагоре в небето и на юг.

— Благодаря ти — каза той, въпреки че се съмняваше, че птицата ще го чуе този път.

Дали беше Хугин или Мунин? Дали силата на мисълта или спомените щяха да отнесат тази част от огърлицата Брисингамен обратно при Фрея, за да я пази, както бе обещала, чак до края на времето? Тори бе пълен глупак, ако си въобразяваше, че може да се довери на някого. Но Иън нямаше намерение да постъпва като глупак, като не се доверява на абсолютно никого.

Отговорът на безумието отляво съвсем не е безумие отдясно.

Иън се усмихна, когато се обърна към потресените лица зад него. Беше успял.

Ториан дел Орвалд бе първият, който се отпусна в стола си с тънка усмивка на сбръчканото старческо лице. Той докосна с изкривения си пръст челото, сякаш това бе някаква пародия на поздрав.

Лорд Сенсевер прочисти гърлото си няколко пъти, а след това отстъпи назад, докато Бранден дел Бранден се настани отново зад бюрото на Огнения Херцог и не си наложи да смени шокираното

изражение със спокойно достойнство, което едва не накара Иън да се изсмее.

— С това приключихме — каза временният владетел.

Иън кимна.

— Да.

Той плъзна едната си ръка около раменете на Тори, а с другата обхвана кръста на чичо Хоузи и тримата влязоха обратно в кабинета.

— Време е да се прибираме. Засега.

Обърна се и погледна през вратата към синьото небе.

Някъде далече, вече почти незабележима в далечината, една черна птица лениво размахваше крила, отправила се към дома.

— Ще се върнем.

ЕПИЛОГ СЪСЕДИ

Когато най-сетне се случи, то се случи толкова бързо, колкото Арни Селмо си бе мислил, че ще стане.

Винаги ставаше така. И при лова, и на война, по-голямата част от времето преминаваше в чакане. Той не се оплакваше. Беше се случвало да чака цели два дни, наполовина измръзнал в смрадлива лисича дупка. Тук, в сравнение с преди, съвсем не бе толкова лошо.

Беше се отпуснал полуизлегнат на шезлонга, подпрял гърба си на дънера на едно дърво. Барът бе поставен на коленете му. Орфи бе в собственото си скривалище на няколко метра встрани и хъркаше още от началото на смяната им, започнала преди около час.

По дяволите. Орфи бе прекалено стар за тази работа. Арни бе прекалено стар за тази работа, а той бе цели десет години по-млад от Орфи.

Е, да, но какво да правиш? Не можеше да разкара Орфи, това щеше да нарани прекалено много дългогодишния му приятел. И въпреки че Арни мислеше, че трябва да дежурят по двама на смяна, то май и един можеше да свърши работа. Майка му стара, дори и двама нямаше да са достатъчно, но това бе всичко, което успя да постигне с Док Шърв и тайфата му.

Поне едно беше сигурно, по-малко от един на смяна не можеше да има.

Арни трябваше да е напълно сигурен, че няма да заспи, но откакто сержант Парнел откри Арни заспал по време на наряд през една тъмна нощ в Уиджонгбу и направо го размаза, Арни не можеше да заспи, докато държи пушка в ръцете си, и така си и остана.

Но по дяволите, момче, трябва да се събудиш бързо, ко...

Чу се някакво дращение от мястото пред него и две ръце, едната стиснала окървавен меч, се опитаха да издраскат от дупката, докато най-сетне не напипаха нещо, за което да се задържат. От дупката се показва едно мръсно лице, това бе приятелката на Тори, след това се

измъкна цялата, последвана от невъобразимо мръсната Карин Торсен, а най-накрая се показа и Ториан Торсен.

Той изглеждаше най-зле от тримата. Парчета от нещо, което някога се е наричало риза, висяха по него, а той бе ранен на стотина кървящи места, въпреки че също като момичето все още стискаше кървавия меч в ръката си. И докато се влачеше по земята, по-скоро пълзейки, отколкото с тичане, една дълга сива паст се подаде от дупката.

Звярът бе прекрасен, но Арни, вече надигнал се от шезлонга, бе вдигнал бара. Също като мъж, няколко десетилетия по-млад, той се приведе напред на открито и омекоти падането си, като се подпря на пушката. Зае позицията точно до торбата с мунициите.

Нагласи оръжието, без да се разсейва настрани, съсредоточен в звяра, който се насочваше към Торсен.

Проехтя един-единствен гърмеж и вълкът се свлече също като кукла, на която някой е прерязал конците.

Арни изсумтя. Може би Орфи не бе чак толкова безполезен.

Един след друг, от дупката изскочиха още два вълка. Арни плавно натисна спусъка на пушката „Бар“...

„... Помнете — чуваше той ръмжащия глас на стария Хоумър Абърнейти, — все едно че галите женска гърда, не я щипете и дърпайте...“

Три пъти стреля един след друг, целейки се първо в единия, а след това и в другия. Първото животно падна на място, но Арни бе уцелил втория, докато скачаше, и чудовището се прекатури с раззината паст, от която стърчаха зъби, едри колкото палеца на Арни. Бе на сантиметри от крака на момичето.

Тя го изненада, като се обърна и замахна със сабята, която все още стискаше, въпреки че не го изненада това, че падна по дупе, след като бе забила острието. Арни не я обвиняваше и не ѝ се присмиваше, в никакъв случай.

Проехтяха нови изстрели, последвани от прещракването на вече празна пушка „Гаранд“ и от необичайно бързото според Арни зареждане с нови патрони.

Острият мирис на барут се смеси с вонята на вълците, които в смъртта си се бяха изпуснали, но Арни Селмо се разсмя. Майка му стара, старият негодник се оказа по-добър, отколкото Арни очакваше.

— Презареди — викна Арни, все още иззад прикритието си. — Аз съм готов.

Арни се замисли. Би трябвало все още да има четири останали куршума, но защо пък да не дозареди. Докато Арни ровеше в чантата с мунициите, от дупката изпълзяха още три вълка.

Орфи прихвана два, Арни едва успя да вдигне и намести пушката, за да уцели третия.

На сечището цареше тишина, когато Арни направи крачка към мястото, където лежаха труповете на вълците. Продължаваше да стиска пушката в ръка, без да мести пръста си от спусъка.

Красиви животни, можеше да го каже сега, след като вече бяха мъртви, въпреки че...

Завъртя очи към най-големия, който имаше една-единствена дупка отстрани. Орфи вече се бе изправил сред храсталака, който му стигаше до кръста, кимна, вдигна гаранда на рамо и стреля веднъж. Гърмът отекна, а от вълка отхвъркнаха пръски кръв и плът. Сега вече бе мъртъв.

Може би всичките бяха мъртви, а много вероятно бе и да няма повече.

А можеше и да има.

Арни Селмо държеше цевта високо вдигната, но пръстът му не бе помръднал от спусъка на бара, когато пристъпи към мястото, където двете мърляви жени и още по-мърлявият мъж се бяха проснали задъхани на земята.

— Всичко е наред, Орфи — каза той. — Ако искаш, донеси на тези хора малко вода, а после и нещо за ядене. Сандвичите са в хладилната чанта.

Не гледаше към тях, докато говореше. Очите му не се откъсваха от дупката в земята. За всеки случай.

Торсен изломоти нещо, вероятно благодарност.

— Добре дошъл у дома, съседе — каза Арни Селмо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.